

Giới thiệu Tướng Công Là Ngục Bá

Dầu biết rằng xuyên không là ngẫu nhiên, địa điểm là tùy ý, nhưng trong truyện Tướng Công Là Ngục Bá của tác giả Đồng Tẩn Hoan thì Mễ Lương vạn vạn không thể tưởng tượng được nơi bản thân xuyên đến lại là nam ngục giam, Đây là câu chuyện xưa kể về một nữ nhân hồng phai xanh thắm sau khi xuyên đến nam ngục giam...

"Mang ta đi cùng, được không?"

"Ngươi là tên vương vãi, vì sao ta phải dẫn ngươi đi?"

Mễ Lương kiễng chân, thấu đi lên ở trên môi nam nhân hạ xuống một cái hôn, "Bởi vì, ta thích ngươi."

Nội dung truyện hay: xuyên không thời không dị thể đại lục

Tim tòi mấu chốt tự: nhân vật chính: Mễ Lương, | phối hợp diễn: Sở Nghiêu, Ân Hạo, Hắc Đậu, Thạch Đầu, Thiết Bất Quy (ấn theo trình tự tên lá bài, còn chờ gia tăng)... | cái khác: Viêm Hoang

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Mễ Lương trên trán đổ mồ hôi lại nhìn không được rùng mình một cái, sau gáy còn ần ần đau, đó là phía trước bị người dùng thanh đao đánh nát lưu lại di chứng, tứ chi bị trói gô bởi vì dây thừng xiết thật chặt nên máu không thể lưu thông toàn thân run lên, sợ hãi ở sâu trong nội tâm khiến cho nàng rụt lui về phía chân tường.

Tiếng bước chân càng gần, ở bên người nàng dừng lại, tám ván gỗ trên đỉnh đầu cùng tạp vật bị xóc lên, ánh sáng đột ngột làm mắt nàng có chút không kịp thích ứng, có người đem nàng kéo ra để nàng ngồi dưới đất, không nhẹ không nặng vỗ vỗ mặt nàng, "Tĩnh?"

Đứng ở trước mặt Mễ Lương là một nam nhân trẻ tuổi cao ngất, bộ dáng hai mươi mấy tuổi, Mễ Lương dám cam đoan hẳn so với đội trưởng đội bóng đá học viện thể thao thân cao 1m85 còn cao hơn, hần mặc y phục màu xám đen, hình thức không phải trang phục của một vài triều đại Mễ Lương biết, vài dệt thoát nhìn thô ráp lại mềm, nhuộm một tầng tro bụi, ống tay áo bị cuốn lên cao, lộ ra mảng da màu mật ong sáng bóng.

Nam nhân một đầu tóc dài, tùy ý cột sau gáy, đường cong gương mặt coi như nhu hòa, sống mũi cao thẳng, đôi mắt đen thui lười lười xuyên thấu qua lông mi thật dài chần nhíp hờn phách người khác, đang sáng quắc nhìn Mễ Lương ngồi dưới đất, uy hiếp nói: "Thành thật một chút, bằng không..."

Hắn không có nói nửa câu sau, nhưng lại chỉ chỉ chủy thủ lấp lóe hàn quang bên cạnh, ý tứ không phối hợp sẽ giết ngươi.

Bên trong con ngươi màu đen của Mễ Lương bình thường sáng lấp lánh giờ đây tràn đầy kinh sợ, trong miệng bị nhét một khối phả bố, vội vàng gật đầu như gà con mổ thóc tỏ vẻ phối hợp.

Ngón tay nam nhân thon dài xinh đẹp, bất quá chỉ phúc có bạc kiển, lúc lau qua gò má Mễ Lương khiến nàng có chút đau, hắn đưa tay lấy miếng vải bỏ trong miệng Mễ Lương ra, ngồi xổm trước mặt nàng, dùng giọng điệu thăm vấn phạm nhân hỏi nàng: "Hỏi lại ngươi một lần cuối, ngươi rốt cuộc là vào đây bằng cách nào?"

Vấn đề này buổi sáng hôm nay trước khi bị nam nhân đánh nát, hắn đã hỏi qua. Mễ Lương có thể trả lời thế nào? Nàng chỉ là đến siêu thị nhỏ cách đó không xa mua chút đồ vật, đi đến đường cái, liền nghe được có người hô to, còn có tiếng kêu hoảng loạn, nhìn lại, mặt sau đại lâu theo chân tường xù sập, khuynh đảo tường thể quảng xuống bóng ma vĩ đại muốn tạt đến Mễ Lương, trước khi Mễ Lương bị ép thành bánh thịt đáy lòng có một thanh âm này hô cha bà ẩu công trình.

Bất quá nàng không bị ép thành bánh thịt, giây tiếp theo thế giới long trời lở đất, ánh sáng ban ngày biến thành ánh mai sáng sớm, bầu trời đậm bạch vì lam còn sót lại mấy ngôi sao, chung quanh hoàng thổ cát đá, thăm đạm núi hoang ở trong ánh nắng ban mai không có một tia sinh khí, dù là sáng sớm, không khí lại phi thường khô ráo, nàng hoàn toàn không biết làm sao, loạn đi vài bước, liền nhìn thấy bóng dáng nam nhân này, đang do dự có nên hướng hắn kêu cứu hay không, hắn hiển nhiên thấy được nàng, vài bước đã chạy tới, nắm bà vai Mễ Lương đầy mặt kính ngạc, ngay sau đó nàng đã bị nam nhân này một đao đánh nát.

Như vậy chờ nàng bị một chén nước nhỏ hắt tỉnh lại, đã bị trói tựa như tên gián điệp, một phen chủy thủ đặt ở sau gáy nàng, nam nhân này liền bắt đầu giống như cảnh sát thăm vấn phạm nhân "Tĩnh danh" "Tuổi" "Khi nào xuất hiện ở nơi này" "Vì sao xuất hiện ở nơi này" ...

Mễ Lương lúc đó đã bị dọa đến muốn khóc, chủy thủ kia tối như mực, như dùng sắt thô chế tạo mà thành, nhưng lưỡi dao lại kóe sáng, thật sắc bén, Mễ Lương đoán nàng đã xuyên không, nghẹn ngào nói nửa ngày, nam nhân này tựa hồ không tin, sau này bên ngoài truyền đến tiếng vang, hắn lại đem nàng đánh nát, giấu ở dưới tám ván gỗ cùng tạp vật, thẳng đến vừa rồi Mễ Lương tỉnh lại hẳn mới trở lại căn phòng này, lại tiếp tục bắt đầu thăm vấn phạm

nhân.

Thấy Mễ Lương còn không chịu khai, ánh mắt nam nhân nheo lại, trong mắt lướt qua nguy hiểm quang mang, "Nói, ngươi rút cuộc vào bằng cách nào?"

Hắn tận lực hạ giọng, Mễ Lương đoán hắn không muốn để cho người khác phát hiện hắn bắt được nàng, cho nên bên ngoài có tiếng vang hắn sẽ đánh ngất nàng, để ngừa nàng bại lộ.

Bởi vì sợ hãi, Mễ Lương run rẩy không ngừng, ngay cả thanh âm đều run run, "Ta... Không biết... Đầu nói ta nháy mắt liền ở trong này..."

Con ngươi đen bóng của Mễ Lương bịt kín một tầng hơi nước, một giọt nước theo khóe mắt chảy xuống, nàng giải thích với hắn có thể là nàng xuyên tới, đừng nói nam nhân này không tin, chính người đang bị trói hết như tên gián điệp xem vô số tiểu thuyết phim truyện xuyên không nàng đây cũng đều không quá tin tưởng, cảnh tình nguyên tin tưởng đây chỉ là một giấc mộng, lại ngủ một giấc sẽ tỉnh lại.

Nàng lắc đầu như trống bỏi, "Ta thật sự... Không biết... Ta không có nói dối..."

Thanh âm không tự giác cao lên hai độ, nam nhân vội vàng nắm cầm nàng, dùng sức lớn như muốn bóp nát xương cốt nàng, "Nhỏ tiếng chút, nếu ngươi không muốn chết."

Mễ Lương vội vàng ngậm miệng lại, cả người run rẩy như cây sậy.

Nam nhân rốt cục nói lỏng tay, cầm Mễ Lương xuất hiện hai vết dấu tay, lại nhìn nữ nhân nằm trên mặt đất không ngừng run rẩy vài lần, giữa hai hàng mày ần ần hắc khí.

Mễ Lương tận lực rút lui thân thể cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của bản thân, bất quá nàng hiện tại chẳng khác gì sơn dương đợi làm thịt, cũng không có chỗ để trốn. Địa phương nàng ngốc là một căn phòng, diện tích rất nhỏ, hai ba mét vuông, không có cửa, ngoài hai băng ghế lạt còn có các tạp vật khác rách tung toé nhìn không ra có thể sử dụng. Xuyên thấu qua thân thể nam nhân Mễ Lương nhìn thấy gian ngoài vách tường, kê bên vách tường là một chiếc giường, giống như không có người ở, bởi vì mặt trên cũng không có chăn đệm linh tinh, mặt trên ván giường còn thả một cái bát. Từ vị trí của nàng đến mặt tường kia cũng bất quá chỉ có ba bốn thước, bởi vậy bên ngoài phòng cũng không lớn.

Nam nhân đại khái ý thức được bản thân không hỏi ra được thứ bản thân muốn, tạm thời đình chỉ công tác thẩm vấn, ngồi ở gian ngoài dựa vào tường suy nghĩ sâu xa, ánh mắt bất chợt liếc mắt nhìn Mễ Lương ở gian nhỏ cách vách có phải thành thật ngốc hay không, nếu Mễ Lương dám cử động một chút hắn liền đưa qua một cái ánh mắt. "Ngươi muốn chết?"

Thành phố Mễ Lương ở mùa hạ có danh xưng hỏa lò, nhưng Mễ Lương cảm thấy nơi này mới chân chính là hỏa lò, dường như có người ở bên dưới đốt củi lửa, nướng cho gian phòng này vừa nóng lại vừa buồn, ngay cả cái nam nhân kia đều đem tay áo cuộn lên thật cao. Thời điểm Mễ Lương ra ngoài mặc một chiếc váy liền thân quá gối, lúc này cánh tay trắng nõn đã bị dây thừng xiết ra vết máu hồng hồng.

Một lát sau, nam nhân bung một chén nước chậm rãi uống, Mễ Lương thấy động tác hắn uống nước nhìn không được liếm liếm môi, nàng khát, cổ họng đều khô khốc, nơi này thật sự quá nóng, trên trán toát ra từng giọt từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu, thân thể cần bổ sung nước, nhưng nàng không dám mở miệng hướng cái nam nhân kia muốn.

Có lẽ động tác của nàng rất rõ ràng, nam nhân kia đã đi tới, trong cái chén trên tay hắn cũng còn một chút nước, tà bát hướng Mễ Lương ý bảo.

Mễ Lương vội vàng thẩu đi qua, miệng kê bên mép bát khăn cấp đem nước thừa trong chén uống vào bụng, e sợ lãng phí một giọt nước.

Nước không nhiều lắm, hai khẩu mà thôi, Mễ Lương cảm thấy không đủ, nhưng nàng vẫn thân thiết nói một tiếng: "Cám ơn."

Nam nhân không có phản ứng gì, trở lại chỗ ngồi vừa rồi, một lát sau bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Mễ Lương hoài nghi hắn đã ngủ, nhẹ nhàng giật giật thân thể, phát ra tiếng vang rất nhỏ, nam nhân kia đột nhiên mở mắt, phát ra quang mang lợi hại nhìn Mễ Lương, cực kì không vui.

Mễ Lương nhỏ giọng che giấu, "Bị trói đã tê rần."

Hắn trừng mắt nhìn nàng, như muốn nói: chẳng lẽ ngươi còn muốn lão tử cời trói cho ngươi? Thành thật một chút, bằng không sẽ lấy mạng ngươi.

Mễ Lương thành thành thật thật lui trên mặt đất, không dám tiếp tục phát ra tiếng động nào.

Thẳng đến bên ngoài có tiếng huyền oán, nam nhân mới đứng lên đi về phía Mễ Lương, lúc hắn một tay nắm rom khô kéo qua, một bàn tay nâng nàng dậy, Mễ Lương biết hắn muốn làm gì, thỉnh cầu nói: "Có thể không cần đánh choáng váng ta hay không? Cho dù muốn đánh choáng váng cũng đổi một cái phương thức ôn nhu chút."

Bị hắn khảm hôn mê hai lần, hiện tại Mễ Lương sau gáy còn đau.

Nam nhân do dự hai giây, lấy phá bố nhét vào miệng nàng, đem nàng ném trên đất, lại đem phá ghế dựa phá tấm ván gỗ che trước người nàng, đang đánh giá che đây đã đủ kín chưa, bên ngoài có người đi tới cửa, cách cửa sắt thô như cánh tay kêu một tiếng: "Sở Nghiêu, nên xuất công, ngươi còn chậm như vậy."

Ở cửa là hai cái nam nhân thập phần cường tráng, mặc kiểu y phục màu xám đen giống nhau, người nói chuyện trong mắt có ý châm biếm, Sở Nghiêu không thèm liếc mắt nhìn bọn họ, "Các ngươi không phải cũng chưa đi?"

"Chúng ta là tiền bối của ngươi." Một người nam nhân khác mở miệng, hẳn không quen nhìn bộ dáng Sở Nghiêu tự cho là thanh cao, nhất là thích treo một khối phá bổ ở cửa không cho ngoại nhân xem xét sinh hoạt của hắn, mọi người đều là nam nhân, ai cũng không có hứng thú xem xét hắn, Sở Nghiêu ở trong mắt bọn họ thuần túy chính là trang, "Đều đến lâu như vậy, ngươi vẫn là mãi cọ xát cọ. Có cái gì tốt trang, nhìn xem nơi này là chỗ nào, nơi này không có thiếu gia."

"Nơi này cũng không có tiền bối, chỉ có người dùng thực lực để nói chuyện." Dư quang khóe mắt Sở Nghiêu nhìn nhìn địa phương giấu người, như vậy ra cửa.

Thời điểm hắn trở về đã là hoàng hôn, Mễ Lương vừa đói vừa khát, còn bị buộc kín như vậy, cơ hồ khó chịu muốn ngất xỉu đi, thống khổ nhất là nàng lại choáng váng, liên tục bị dây vô vải cái canh giờ. Nàng muốn thử gây chút tiếng vang khiến cho người bên ngoài chú ý, bất quá đến động đều không động được, hơn nữa nàng hoàn toàn không biết bên ngoài là cái tình hình gì.

Sở Nghiêu vào nhà khóa cửa sắt lại, đem phá bổ ở cửa buông xuống, gạt rom rạ ra, nhìn vệt dây trói trên người nàng cảnh cáo Mễ Lương không được lộn xộn gọi bậy, như vậy cho nàng từng bước, chỉ để lại dây thừng trói chặt hai chân nàng. Trên tay hắn cầm một cái bánh bao màu trắng, từ trên cao nhìn xuống Mễ Lương, "Vẫn không chịu nói ngươi vào bằng cách nào sao?"

Lúc này sửa lợi dụ, Mễ Lương nhìn bánh bao trắng nuốt nuốt nước miếng, nếu nàng biết bản thân xuyên đến đây bằng cách, đã nghĩ biện pháp xuyên trở về rồi, nàng tiếp tục lắc đầu: "Tất cả ta đều nói cho ngươi rồi."

Sở Nghiêu đối với lời nàng nói là bán tín bán nghi, bộ dáng của nàng rất nhu nhược, nếu nói là người bên ngoài phái vào, này người tuyển rất không có ánh mắt. Nhưng một nữ nhân đột nhiên xuất hiện tại Viêm Hoang, lại nói tiếp rất kỳ quái.

Hắn đem cái bánh bao kia cho Mễ Lương, bản thân ngồi ở bên cạnh không nói một lời xuyên thấu qua khe hở cửa sắt nhìn ra bên ngoài. Phòng hắn thật nhỏ, không đến mười mét vuông, hai chiếc giường chiếm đại bộ phận không gian, trung gian có một cái hành lang nhỏ hẹp.

Sắc trời đã ám xuống, nhiệt độ nóng cháy cũng giảm xuống, bên ngoài càng thêm tranh cãi ầm ĩ, Mễ Lương cầm bánh bao một chút một chút ăn, cúi đầu, dư quang cũng không dám liếc về phía nam nhân kia. Chờ nàng đem bánh bao ăn xong, nàng bắt đầu lấy tay chậm rãi xoa xoa da thịt bị dây thừng lặc hồng, nam nhân kia trầm mặc giống một bức tượng điêu khắc, ngẫu nhiên liếc nhìn nàng một cái, đa số thời điểm là nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài truyền đến càng nhiều tiếng người kêu, âm thanh huyền ảo, có tiếng reo hò, tiếng hô hào... Như là địa cầu điên cuồng kêu gào, thanh âm rất gần, nhưng nam nhân kia vẫn cứ không có nét mặt gì đặc biệt, Mễ Lương không biết bên ngoài phát sinh chuyện gì, xem xét nam nhân vài lần. Bộ dáng hắn rất soái, tuy rằng một thân y phục vải thô nhưng cả người lại toát lên khí chất không tệ, một đôi mắt ung sắc bén, lại thâm trầm giống biển lớn.

Tuy rằng nam nhân này vừa thấy mặt liền khảm nàng choáng váng, nhưng trực giác cho biết, Mễ Lương cảm thấy hắn không phải là người cùng hung cực ác, bằng không cũng sẽ không coi trời cho nàng, còn cho nàng đồ ăn cùng nước uống. Bên ngoài thanh âm càng lúc càng lớn, giống như nồi nước đặt trên bếp lò bị thiếu khai, ừng ực sôi lên, Mễ Lương nhìn không được dò xét thăm dò, bất quá nàng chỉ có thể nhìn đến tiểu cách gian bên ngoài, tình hình bên ngoài nàng nhìn không tới.

Sở Nghiêu nhẹ nhàng băng quơ nhìn nàng một cái, ánh mắt kia có chút lơ đãng, lười biếng nói một câu: "Ngươi nghĩ ra được gì rồi sao?"

Hắn chủ động mở miệng, Mễ Lương không biết hắn có ý gì, vội vàng lắc đầu, nhìn sắc mặt hắn coi như hoà nhã, nhẹ giọng hỏi: "Đây là chỗ nào?"

Sở Nghiêu ngừng điệu bình tĩnh tựa như mặt hồ không gợn sóng, "Nơi này là Viêm Hoang."

"Viêm Hoang là chỗ nào?" Mễ Lương không biết.

"Viêm Hoang, là bảo tử vong cốc, đối chúng ta mà nói, nơi này là một cái ngục giam." Sở Nghiêu dừng một chút, khóe miệng có ý cười trào phúng, "Ngục giam này trước khi ngươi tới chỉ giam giữ nam nhân."

Tác giả có chuyện muốn nói:

Chương tiếp theo là bối cảnh Viêm Hoang, giọng văn chờ tu chỉnh, cho nên hai ngày nữa gặp lại.

Tân văn, cầu cất chứa, cầu bình luận, bằng không tác giả sẽ khóc chết.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Vũ trụ sâu như biển, mảnh đại lục nằm ở vị trí song song bất đồng này là Thừa trạch. Trên đại lục Thừa trạch có đại quốc, gọi là Đại kim.

Viêm Hoang là hòn đảo nhỏ hẹp dài nằm bên cạnh Thừa trạch đại lục, khắp đảo thâm cốc tung hoành, trên đảo trừ bỏ thứ có thể xem là phong cảnh hết thấy: không có một ngọn cỏ, núi hoang ghồ ghề hiu quạnh, không khí tràn ngập hương vị hư thối, mặt đất nứt toác để lộ ra những rãnh đất toàn bộ bị nhiễm phen, từ trường vô hình tiếp cận cường độ giết người cực hạn, bị bão cát che giấu quật đứt gãy, khí hậu nóng cháy khô ráo... Tóm lại, nơi này vài lớp bạch cốt so bất cứ mộ trường nào đều nhiều hơn, cũng là nơi không chào đón nhân loại.

Viêm Hoang được mệnh danh là vong cốc thực tử, bất quá, tử vong cốc cũng là địa phương tài phú tụ tập, nơi này thừa thãi một loại tinh thể màu tím quý giá hơn cả hoàng kim, tinh thể màu tím có lượng thừa tổ cực nhỏ, bao trùm phía trên tiền tệ vàng bạc đồng. Kể từ khi phát hiện ra tinh thể màu tím ở Viêm Hoang, tầng lớp quyền quý cùng những người ưa thích mạo hiểm biết tin tức tre già măng mọc đi đến nơi này, vô số đội ngũ toàn quân bị diệt, muốn ở trong này lấy được một khối nhỏ tinh thể màu tím, cần vô số bạch cốt đến trao đổi, đối với này người muốn phát tài mà nói, phí tổn xa xa lớn hơn tiền lời.

Không có người nguyện ý đến đây chịu chết, giới quyền quý muốn phát tài xài bao nhiêu tiền đều không muốn được người đến đây làm việc. Xuất phát từ ích lợi sử dụng, người đương quyền ở trong thành này lập một cái ngục giam phòng thủ kiên cố, dùng thiết thiên sáp nhập vào bên trong nham thạch, đem đồ đệ vô dụng hoặc tù nhân bị phán xử tử hình ném vào đây, cho bọn họ đi tìm kiếm khai thác tinh thể màu tím, dù sao bọn họ đều là người đáng chết, trừ bỏ một ngục com không cần thiết phí tổn khác, dùng tinh thể màu tím đến đổi lấy đồ ăn mỗi ngày, không phục tùng thì giết.

Đại đa số người tiến vào Viêm Hoang ngục giam, đều là kẻ hung thần ác sát, có thể sống sót ở nơi này đều là người có thể chất cường tráng một thân bản sự, bạo động là chuyện thường xuyên xảy ra, rốt cục ở một hồi vô pháp trấn áp bạo động, đám cai ngục rút khỏi ngục giam, ở cốc khẩu đóng lại lối ra vào duy nhất, nghỉ ngơi ở mấy trăm thước ngoài địa giới trông coi, để cho phạm nhân bên trong tự sinh tự diệt.

Viêm Hoang bởi vì tình huống địa chất đặc thù, cai ngục chiếm cứ đường sống duy nhất, sử dụng cơ quan và vũ khí nhắm ngay thông đạo, người ở bên trong tuy rằng có thể tự do hoạt động, nhưng không có đồ ăn được phát, không thể không tiếp tục khai thác tinh thể màu tím cùng người bên ngoài trao đổi đồ ăn.

Viêm Hoang ngục giam của Đại kim là tồn tại đặc thù, có tiến không có ra, tự sinh tự diệt.

Ban ngày, ở dưới ánh mặt trời nóng cháy chiếu rọi, bề mặt Viêm Hoang cơ hồ đều thiếu hơi nước. Hoàng hôn cùng ban đêm không thể nghỉ ngơi là thời khắc nóng nhất nơi này. Hai bên hành lang là một loạt dãy phòng ở san sát, giống ô vuông, cửa sắt thô to như cánh tay trẻ con, bất quá không có người trông coi, hiện tại song sắt đã không còn tác dụng thực chất. Theo đêm tiến đến, màu lam càng ngày càng dày, cát vàng cùng sỏi đá còn mang theo nhiệt độ nóng rực, ở trong bóng đêm phát ra ánh sáng trắng.

Trên bãi đất trống rộng lớn trong hành lang đã tụ tập không ít người, đông nghìn nghịt đầu người như một đoàn kiến di động, bọn họ đa số đứng ở trước cửa phòng ô vuông, bọn họ phát ra tiếng sói tru, một tiếng cao hơn một tiếng.

Ở trung tâm bãi đất trống mọi người tự động dọn ra một khoảng trống, cách hai nam nhân đứng trong trung tâm hơn mười thước, một người trong đó sắp xỉ ba mươi tuổi có vết sẹo trên má, bộ dáng chắc nịch cường kiện, miệng rộng, hốc mắt vừa sâu lại to; nam nhân còn lại vóc người cao hơn, không khỏe mạnh như người trước, bả vai rộng lớn. Người chung quanh vừa ly khai, người có vết sẹo ở má dưới chân nhất định, nhảy ra năm sáu thước, tay phải chuẩn bị bắt lấy nam nhân có vóc người cao đối diện, nam nhân có vóc người cao động tác cũng nhanh, bên phải chợt lóe, đồng thời giơ chân đá đi qua, bị người có vết sẹo ở má tránh được.

Hai nam nhân ở trên bãi đất trống người một chân ta một quyền triệt để mở ra, giờ lên trần sa vô số, nam nhân vây xem bắt đầu phát ra tiếng reo hò, tựa như tiêu tiền xem người đánh quyền ở chợ đen, người trong sân đánh càng kịch liệt bọn họ càng kích động, có một số người vung tay, mặt đều trương đỏ bừng.

Rốt cục, người nam nhân vóc cao bị trúng một cước vào bụng, ngã xuống đất lăn ra xa bảy tám thước, nam nhân vây xem vội vàng nhường đường, tên mặt sẹo hai bước nhảy đi qua, còn không chờ người vóc cao đứng lên, cầm cổ áo hất ném ra ngoài, người vóc cao giống bao cát lớn ngã xô trên mặt đất, cát vàng bay lên chưa kịp hạ xuống, tên mặt sẹo lại theo sát mà lên, lại là đá lại là đá, có xu thế muốn đem người đánh chết. Quần chúng vây xem càng hò hét dữ dội hơn, tựa hồ đều ước một người trong đó chết quách đi.

Tên mặt sẹo lại túm người vóc cao lên, giờ lên cao quá đỉnh đầu, ở tại chỗ vòng vo hai vòng, giống như đẩy tạ nặng nề mà hướng khối nham thạch sắc nhọn xa hơn mười thước ném qua.

Vào vào khối nham thạch sắc nhọn kia phải chết là điều không thể nghi ngờ, thân thể người vóc cao ở không trung hạ xuống một đường cong, trong nháy mắt sắp đáp xuống nham thạch, hồng ảnh chợt lóe, một phen túm được người vóc cao, dễ dàng chặn đứng thế rơi của hắn, thân mình vừa chuyển, hoàn mỹ tiếp đất, động tác nhanh đến nỗi khiến người khác căn bản không kịp nhìn rõ.

Đám người vừa rồi huyền não trong nháy mắt yên tĩnh không một tiếng động, nam nhân sau khi chạm đất đem người vóc cao không chút khách khí ném xuống đất, mái tóc đen dài ở trong gió đêm kêu ngao bay phất qua hai bên sườn mặt, hai hàng mày kiếm như rồng cao, ánh mắt hẹp dài khe khẽ, không giận tự uy, lại mang theo vài phần khinh miệt, sống mũi cao thẳng, môi mỏng, đường cong khuôn mặt như được tạc từ đá, hắn đứng ở tại chỗ mang theo một loại khí tức cường hãn như sói, thanh âm trầm ổn hữu lực lộ ra mấy phần bất mãn: "Hôm nay chỉ cho phép đánh nhau, ai cho phép hôm nay có thể giết người?"

Mọi người lặng ngắt như tờ.

Vừa rồi tên mặt sẹo sinh long hoạt hổ giống như bị người rút đi cột sống, bỗng chốc mềm oặt xuống, không có khí thế, "Ăn lão đại, chúng ta chính là luận bàn."

"Lượn bần? Đã có tốt khí lực như vậy, không bằng ngày mai các người đi ra ngoài thử bần về một lần." Ân Hạo khoanh tay, thấy mọi người không phản ứng, hừ lạnh một tiếng, "Đánh nhau có thể, bắt quăm muốn giết người phải theo quy củ nơi này." Hắn đá người vốc cao nằm trên mặt đất một cước, người vốc cao phát ra một tiếng kêu rên, Ân Hạo xoay người rồi đi.

Mọi người cũng đều tự tản ra, trở về ốc trở về ốc, càng nhiều là ở bên ngoài nói chuyện phiếm.

Ánh trăng lên giữa đình đầu, trên đại địa Viêm Hoang phản xạ ánh sáng vàng nhạt, dù trong đêm tối, nhưng ánh mắt hắn như trước sáng ngời. Cuộc biểu diễn đã tuyên cáo kết thúc, Sở Nghiêu luôn luôn ngồi ở phòng trong xem trận đấu này, tựa hồ cực kì không đã ghiền, nhưng cuối cùng kết quả cũng nằm trong dự kiến. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Mễ Lương lui ở góc tường, Mễ Lương đã chuyển thân, cẩn thận giấu mình vào góc tường, trận đấu vừa rồi cũng xuyên thấu qua khe hở thấy được một phần, Sở Nghiêu ngồi trên chiếc giường cứng rắn, không chút để ý nói: "Cửa không có khóa, nếu người muốn đi ra ngoài thì đi đi."

Mễ Lương cảnh giác rút lui thân thể, ban ngày còn trối nằng sợ nằng chạy mất, hiện tại tùy tiện thả nằng, khẳng định là cạm bẫy.

"Nơi này có ba trăm nam nhân, trước mắt chỉ có một nữ nhân là người, người đi ra ngoài, bọn họ khẳng định sẽ đánh nhau đầu rơi máu chảy, cũng là một hồi trò hay, không biết Ân Hạo còn có thể duy trì trật tự nơi này không đây." Sở Nghiêu quay đầu tựa tiểu phi tiểu nhìn Mễ Lương, "Người một lần có thể thừa nhận bao nhiêu cái nam nhân?"

Mễ Lương lưng căng thẳng, ngàn vạn thảo nê mã trong đầu gào thét mà qua, làm sao có thể xuyên không đến loại địa phương này? Nàng nhỏ giọng nói: "Ta không muốn đi ra ngoài."

"Vậy người với ta mà nói còn có công dụng gì?" Sở Nghiêu không chút để ý nói, thanh âm nghe qua thập phần đáng đánh đòn.

Mễ Lương trầm mặc không hé răng, một nữ nhân đối với một nam nhân mà nói thì có công dụng gì, chẳng khác gì hẳn hỏi nàng, người nguyện ý bị một người cường - gian, hay là bị một đám người luân - gian?

Sở Nghiêu nằm trên giường đất cứng rắn, thời điểm sáng sớm ở bên ngoài phát hiện Mễ Lương, hắn liền thừa dịp không ai chú ý dùng y phục bao lấy nàng ôm trở về, hẳn nguyên bản cho rằng người có thể đi vào Viêm Hoang chắc chắn biết cách đi ra ngoài thế nào, kết quả nữ nhân này trừ bỏ có giá trị sử dụng của một nữ nhân, phương diện khác một chút giá trị đều không có, hơn nữa thoát nhìn dị thường nhu nhược, phòng này muốn giấu một người, vẫn là quá khó khăn.

Sở Nghiêu nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ, về phần Mễ Lương, hắn chắc chắn nàng không dám đi ra khỏi căn phòng này.

Mễ Lương không hiểu rõ tình huống cụ thể nơi này nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, vừa rồi tình hình bên ngoài nàng thấy được một ít, nơi này nam nhân người người cường tráng, không chỉ có như thế, theo trận đánh nhau vừa rồi xem ra, thể năng cùng tốc độ của bọn họ ngay cả bộ đội đặc chủng đều nhận thua kém, không biết là có vô công hay là dị năng.

Ngục giam có ý nghĩa là gì? Ở trong nhận thức của Mễ Lương, ngục giam có nghĩa là côn đồ, tội phạm cường - gian, tội phạm giết người, cường đạo, kẻ trộm... Hết thấy đều là người không muốn sống. Cùng những người này so sánh, ít nhất Sở Nghiêu coi như an toàn hơn một ít.

Ánh trăng theo lưới sắt chiếu vào bên trong, chiếu mặt đất sáng trưng, may mà ô cửa không đến hai thước, còn có bộ phận địa phương được vách tường che. Sở Nghiêu thật sự không tiếp tục quản Mễ Lương, ban ngày nắng nóng thôi lui, buổi tối nhiệt độ không khí giảm xuống thật sự nhanh, Mễ Lương mặc váy cảm thấy hơi lạnh, hai tay nàng ôm chặt cánh tay, đem thân thể cuộn mình vào bên trong cách gian, trước khi con buồn ngủ ập tới, nàng hy vọng hết thấy đều là mộng, tỉnh lại có thể trở lại thế giới bản thân quen thuộc.

Bất quá ông trời không tại nguyện người, Mễ Lương nửa đêm bị đông lạnh tỉnh, vẫn là bức tường kia, trong tay còn có phá ghế dựa, ở cách gian gây ra một chút tiếng vang, chờ nàng ngẩng đầu, đã thấy Sở Nghiêu cao lớn dùng thân thể ngăn trở ánh sáng bên ngoài tràn vào, hắn ném cho nàng một bộ y phục của mình, sau đó tiếp tục ngủ.

Viêm Hoang loại cát đá địa phương này, khi mặt trời dâng lên liền nóng đòi mạng, lúc ánh nắng ban mai hơi lộ ra mọi người sẽ đứng dậy chuẩn bị khởi công, trước làm sống một trận rồi trở về ăn điểm tâm. Những người đang bảo vệ không được rời khỏi ngục giam, sẽ dùng số lượng tinh thể màu tím mỗi người thu thập được để quyết định thức ăn của bọn họ, quyết định xem hôm nay người đó có cơm ăn hay không; sau khi đám người trông coi bị bắt rút khỏi, nơi vốn cất chứa vô số tội phạm hung hãn dưới tình huống không người cai quản, nhất định là loạn - loạn không ngừng. Ai cũng không muốn làm sống, bất quá không giao ra tinh thể màu tím, người bên ngoài sẽ không đem lương thực đưa vào đây, tại nơi ngay cả cỏ cũng không mọc được này, mọi người cũng chỉ có thể chờ chết đói.

Dưới áp lực sinh tồn, Viêm Hoang ngục giam ở dưới tình huống tự trị đã hình thành một cái tiểu xã hội, người có thực lực quyết định chỗ ở, hai người một gian hoặc là nhiều người một gian. Sở Nghiêu một mình ở một gian, phòng ở này chính là địa bàn của hắn. Ở Viêm Hoang, không cho phép ác ý đánh nhau, trừ phi bị xâm phạm lãnh thổ, thí dụ như Sở Nghiêu không chào đón người khác vào nhà, nếu có người tự tiện đi vào, hắn hoàn toàn có thể đem đối phương đánh cho nửa chết nửa sống, cho nên không có ai dám tùy tiện đi vào phòng hắn.

Gần chín giờ sáng, Sở Nghiêu đã trở lại, hắn mở cửa cách gian, đưa cho Mễ Lương một cái bạch diện bánh bao. Rồi lại ra đi thật vội vàng, lúc gần đi nói: "Ban ngày ta ở bên ngoài, sẽ đem cửa khóa lại, nếu người không muốn bị người phát hiện tự xem mà làm."

Kỳ thực loại địa phương này muốn nấp một người thật sự rất khó, chính là Mễ Lương trước mắt còn không nguyện ý bị người phát hiện, cho nên cam tâm tình nguyện tránh ở bên trong cách gian, bên ngoài như trước dùng phá ghế dựa cùng tám ván gỗ che. Cái bánh bao kia Mễ Lương ăn thật sự rất chậm, nàng không biết dùng cái gì để giết thời gian cùng sợ hãi, chỉ có thể đồ dẫn cắn bánh bao, một chút một chút bỏ vào trong miệng.

Bên ngoài hàng rào sắt là khóa, con người không thể vào được, nhưng con vịt lại có thể chui qua khe hở song sắt đi vào.

Con vịt kia bộ dạng béo tốt quải chân chạy vào phòng, xuyên qua khe hở phá ghế dựa, đi đến cách gian ngẩng cao đầu nhìn Mễ Lương, kỳ thực là nhìn nửa bánh bao trong tay Mễ Lương, cạc cạc kêu hai tiếng.

Mễ Lương ngồi dưới đất trừng mắt nhìn nó, đùa, nằng hiện tại ngay cả bản thân sinh tồn đều thành vấn đề, huống chi con vịt này bộ dạng béo tốt như vậy, bộ lông màu đen còn phát sáng, nằng mới sẽ không đem cái bánh bao này đút cho nó.

Con vịt tiếp tục kêu cạc cạc, đầu ngẩng thật cao, tiếp tục đi hai bước sát về phía nằng.

Mễ Lương thuở nhỏ sinh hoạt ở bên trong thành thị, dĩ vãng nhìn thấy con vịt đều là trên bàn ăn, đây vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với con vịt ở đời thực, nằng dùng chân đuổi nó, "Đi ra ngoài, người đi ra ngoài."

Đương nhiên thanh âm của nằng rất nhỏ, so với tiếng kêu của con vịt chẳng khác gì tiếng muỗi kêu.

Con vịt không chút nào lùi bước, ngược lại phốc đi lên trác bánh bao trong tay nằng, Mễ Lương giờ tay nâng thật cao, cẩn thận đứng lên, tiếp tục đá con vịt, "Đi ra ngoài."

"Cạc —— cạc ——" con vịt bị đá, kêu lợi hại hơn, quả thực muốn tạc mao, liên tục vỗ cánh.

Bên ngoài truyền đến tiếng người, "Hắc Đậu, mau ra đây."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nói chuyện là một nam hài mười bốn mười năm tuổi, y phục màu xám đen trên người rõ ràng quá rộng so với thân thể hần, hai tay hần bám vào lưới sắt bên ngoài, nghe con vịt đen ở bên trong tạp vật phát ra tiếng kêu "Cạc cạc cạc", lại gọi một tiếng, "Hắc Đậu."

Mễ Lương trốn ở bên trong ngừng thở, con vịt kia tựa như thành tinh, một chút còn không sợ người, Mễ Lương thấy bánh bao hai ba miếng biến mất ở trong miệng, nó lại ở dưới chân nằng vòng vo hai vòng, móng còn nhát quyết, ở tại chỗ ị ra một bãi, tiếp tục chuyển động làm nghiêng ống trúc nhỏ chứa nước.

Ống trúc đổ xuống đất phát ra tiếng cô lồ lồ, bởi vì trên miệng bịt nút, nên nước không bị tràn ra ngoài, nhưng ống trúc lăn lộn phát ra thanh âm rất lớn, con vịt loạn bật loạn nhảy kêu càng hoan.

Nam hài lại gọi hai tiếng "Hắc Đậu", nghe được thanh âm bên trong càng lúc càng lớn, thanh âm con vịt phát ra như là gặp phải địch nhân, tiếng kêu một tiếng lại cao hơn một tiếng, hần có chút sốt ruột, nếu con vịt ở trong tay hần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hần nhất định sẽ bị người đánh đi. Hần lắc lắc cửa sắt, tả hữu nhìn nhìn, theo trong túi lấy ra một thanh sắt nhỏ nhỏ, loại khóa này với hần mà nói chỉ là chút chuyện vặt, hai cái khóa đã bị mở ra, đợi lát khóa lại là được. Hơn nữa hần cùng Sở Nghiêu quan hệ còn không tính quá kém, cho dù Sở Nghiêu biết được, chắc cũng sẽ không đem hần đánh cho rãng roi đầy đất.

Thời điểm Mễ Lương còn đang cùng con vịt đấu đá, tẩm ván gỗ cùng phá ghế dựa bị hất ra, nam hài phát hiện ra nằng, hần đứng ở cách gian đôi mắt sáng trợn trừng, trát hai hạ, cùng Mễ Lương mắt to trừng mắt nhỏ.

"Cạc... Cạc..." Con vịt đen ở bên cạnh hát đệm.

Nam hài lại xoa mắt hai cái, Mễ Lương cũng tiếp tục nháy mắt.

Nam hài khẽ nhếch môi, hần cùng Mễ Lương cao không sai biệt lắm, Mễ Lương giờ tay lên, cứng ngắc thấp giọng cùng hần chào hỏi, nỗ lực xả ra một cái thân cận cười, "Hi..."

Miệng nam hài mở lớn hơn nữa, như vậy cấp tốc xoay người ôm lấy con vịt béo mập loạn chuyển trên đất, xoay người bỏ chạy, bộ pháp cực nhanh, như là gặp phải quý.

Hần ôm con vịt vừa chạy ra khỏi cửa vài bước, như là nhớ tới cái gì, chạy về một tay ôm con vịt, một tay đem cửa hàng rào khóa lại, hùng hùng hổ hổ hướng phòng ở xa xa chạy tới.

Hần chạy không ngừng nghĩ đến một cái đại phòng ở, con vịt đen ở trong lòng hần loạn đập cánh, cạc cạc kêu cái không ngừng, hần vừa chạy vào nhà liền hô to: "Lão đại —— lão đại ——"

Trong phòng có mấy nam nhân, hần dừng bước lại, con vịt kia thừa dịp hần thờ dốc nhảy ra khỏi lồng hần, vỗ cánh bay xuống đất, cạc cạc kêu tán loạn, không trung còn có mấy chiếc lông vịt bay bay.

Ẩn Hạo không vui, "Thạch Đầu, người mau thịt con vịt này đi, bằng không ta không ép người, cũng sẽ có người làm khó người."

Nam hài gọi là Thạch Đầu hơi thờ có chút rối loạn, mặt đỏ lên, "Lão đại, ta... Ta có việc."

Ẩn Hạo không nhìn hần, tiếp tục cùng người khác thương lượng sự tình. Thạch Đầu đứng ở bên cạnh, rõ ràng có chút sốt ruột, đợi khi mọi người rời khỏi, Ẩn Hạo ngồi xuống ghế tựa, "Có chuyện gì?"

"Ta, ta thấy một người." Thạch Đầu vừa rồi còn đang suy nghĩ có phải là ảo giác của mình không, "Hình như là cái nữ nhân."

"Đây không phải là lần đầu tiên người nói như vậy." Ẩn Hạo không cho là đúng, chỉ chỉ con vịt đen đã an tĩnh nằm trong góc tường, "Ở trong này, chỉ có cái kia hàng thật giá thật là cái."

Ở một cái địa phương bị phong bế, hơn nữa nơi này chỉ có nam nhân huyết khí sôi trào, âm dương mất cân đối, khó tránh khỏi có một số người tâm lý biến thái, đem mỡ ta bộ dạng nhỏ gầy nam nhân ăn nữ nhân ăn vận đứng lên. Có một số người thể năng không tốt, ở Viêm Hoang sinh tồn cần người khác che chở, không thể không phục thấp làm thấp. Ẩn Hạo có thể duy trì trật tự cơ bản nơi này, nhưng không phải là chuyện gì đều có thể can thiệp.

Thạch Đầu vung tay, "Ta lúc này không nói lung tung, dù sao là có một người, ngay tại trong phòng Sở Nghiêu."

Đuôi mắt Ẩn Hạo nhướng lên, có vẻ hứng thú, "Người nói, Sở Nghiêu trong phòng hần ẩn dấu một người?"

"Ân." Thạch Đầu gật đầu, "Hần còn đem cửa khóa, ta vừa rồi đi vào tìm Hắc Đậu đem cửa phòng hần mở ra, liền phát hiện hần ở trong cách gian ẩn dấu một người, làn da rất trắng, tóc rất dài, lớn lên giống yêu tinh."

Hần gãi gãi đầu, bổ sung một câu, "Bộ ngực rất cao, giống nữ yêu tinh."

Viêm Hoang có danh xưng tử vong cốc, đương nhiên thường xuyên có người chết đi, bên ngoài cũng sẽ không hướng bên trong bổ sung tân nhân viên, nhưng Viêm Hoang có bao nhiêu người, cao thấp mập ốm trưởng thành cái dạng gì, trong lòng Ẩn Hạo nhất thanh nhị sở. Sở Nghiêu đến Viêm Hoang không lâu, còn không đến hai năm, hần xuất thân tốt, cho dù rơi vào Viêm Hoang, trong khung xương vẫn như trước cao ngạo.

Viêm Hoang mấy trăm người, lấy địa vị cá nhân quyết định thực lực, Ẩn Hạo có thể trở thành lão đại Viêm Hoang, nguyên nhân quan trọng nhất là hần thân thủ tốt, thực lực cá nhân không có người có thể vượt qua, Viêm Hoang ngục giam hình thành lấy hần cầm đầu quản lý từng cái vòng nhỏ hẹp. Nhưng sau khi Sở Nghiêu đến, Ẩn Hạo liền phát hiện Sở Nghiêu thân thủ tốt hơn cả vài người hầu cận của hần, nhưng Sở Nghiêu không thích tranh cao thấp, cũng không nguyên ý làm thủ hạ của hần, một mặt bốn phận làm việc, tuân thủ quy tắc nơi này, một mặt lại không thích thân cận cùng người khác. Hần không phản kháng Ẩn Hạo, cũng không ủng hộ Ẩn Hạo.

Ở Viêm Hoang, có một loại lực lượng đáng sợ, bọn họ gọi đó là "Quý", con người một khi đi lạc vào khu vực "Quý" hoạt động, cơ bắp sẽ cấp tốc héo rút, trong vòng vài phút người đó sẽ bị hút chỉ còn một lớp da mỏng manh bám trên xương cốt, tiếp tục như vậy, sẽ chỉ còn dư lại một đồng bạch cốt. Toàn bộ quá trình xảy ra rất nhanh, không có huyết nhục mơ hồ, người bị "Quý" hút đi dương khí chỉ có một con đường chết, người cứu giúp cũng sẽ cùng chết theo.

"Quý" ở đây thực chất không phải là quý, kỳ thực là có một lực lượng vĩ đại siêu cường phá hủy từ trường, tử vong cốc lại là một điểm cố định trong từ trường, cho nên người bị giam ở đây tuy người người thân thủ bất phàm nhưng không ai có thể đào thoát, người bên ngoài chỉ cần canh giữ ở cốc khẩu. Ở thừa thừa địa phương tình thế màu tím này, "Quý" giống như một khái niệm mơ hồ bất định, khi thì có, khi thì không, khi thì đông, khi thì tây, nháy mắt cướp đi vô số tính mạng con người. Điện tử của con người kém hơn động vật rất nhiều, cho nên trước khi Viêm Hoang ngục giam chưa xây lên, tiểu động vật có thể ở Viêm Hoang sống cuộc sống tự do, nhưng con người chỉ có thể còn lại bạch cốt.

Ẩn Hạo có ấn tượng sâu sắc với "Quý", trong quá trình đi tìm tình thế màu tím, hần có thể dẫn dắt mọi người tránh thoát khỏi quý, giảm bớt tình trạng tử vong do quý tạo thành xuống mức thấp nhất, đây cũng là nguyên nhân quan trọng hần có thể trở thành lão đại Viêm Hoang.

Sở Nghiêu cũng am hiểu phương pháp tránh quý, so với bất kỳ thủ hạ nào của Ẩn Hạo đều làm tốt hơn, trong nội tâm, Ẩn Hạo cần người như vậy trợ giúp hần. Cho nên, Ẩn Hạo đối xử khách khí với Sở Nghiêu, mặc hần an phận ở một góc.

Hiện tại, Ẩn Hạo rất muốn xem Sở Nghiêu rốt cuộc giấu ai ở trong phòng hần.

Thời điểm Ẩn Hạo đứng ở cách gian nhìn thấy Mễ Lương, đôi mắt hẹp dài nheo lại, mắt sắc phức tạp, có kinh dị cũng có suy nghĩ sâu xa, Thạch Đầu ở bên cạnh thò đầu sang, "Lão đại, người xem, có giống yêu tinh không?"

Nói xong, hần vươn tay ấn lên ngực Mễ Lương, cảm nhận được bộ ngực dưới tay vô cùng co dãn, hần trở nên hưng phấn, "Thật là mềm, Thiết đầu ca từng nói, chỉ có ngực nữ nhân mới mềm, giống như bánh bao, vậy nàng ta chính là nữ nhân."

Mễ Lương bị tập kích ngực phản ứng chậm chạp, thấy nam hài còn định tiếp tục niết, vội vàng hất tay hần ra, "Người làm gì?"

Thạch Đầu thu tay, "Ta nhìn xem người có phải thật sự là nữ nhân hay không"

Khóe môi Mễ Lương hơi trễ xuống, nàng nhìn nam nhân cao lớn rắn rỏi trước mặt, nam nhân mím môi, nhìn không ra vui buồn, ánh mắt sâu sắc lợi hại,

trái tim Mễ Lương bỗng chốc trầm xuống, khóe miệng đánh đánh, muốn cùng đối phương chào hỏi, bất quá bộ mặt đã rút gân.

Ấn Hạo một phen nắm cầm Mễ Lương, nâng mặt nàng lên nhìn nhìn, hấn dùng khí lực không lớn, bất quá Mễ Lương cảm thấy rất đau, bộ mặt rút gân càng lợi hại hơn, giống như sắp khóc, thấy khuôn mặt nàng vắn vẹo, Ấn Hạo rốt cục thu tay, hấn nghiêng đầu hướng Thạch Đầu nói: "Đi gọi Sở Nghiêu trở về, trên đường không được lộ ra, ai hỏi cái gì đều không được nói, cứ nói ta tìm hấn."

"Nga." Thạch Đầu gật đầu, lại nhìn Mễ Lương vài lần, ánh mắt kia có sợ hãi có hiếu kỳ giống như thấy được người hóa thành yêu tinh, sau đó mới chạy ra ngoài cửa.

Thạch Đầu đi rồi, ánh mắt Ấn Hạo sáng quắc đánh giá Mễ Lương mấy lần, như muốn đem Mễ Lương nhìn thấu, người Viêm Hoang, cho dù thoát một tầng da hấn cũng nhận ra được, lúc này có thể chắc chắn người trước mặt chưa từng gặp qua, hơn nữa, gần đây, bên ngoài cũng không có đưa thêm người vào. Như vậy hấn lập lại động tác Thạch Đầu vừa làm, bất quá động tác so với Thạch Đầu thô lỗ lại dùng lực hơn, một bàn tay trực tiếp nhu lõng ngực Mễ Lương.

Mễ Lương giãy dụa né tránh, bị Ấn Hạo một phen đè lên trên tường, lấy tay bóp cổ nàng, uy hiếp nói: "Không được kêu lên, bằng không tự gánh lấy hậu quả."

Tay hấn giống như ung trào, cổ họng Mễ Lương bị xiết thật chặt, ngực cũng bị hấn niết rất đau, Ấn Hạo chỉ muốn xác nhận nàng có phải thật sự là nữ nhân hay không, hấn làm việc luôn luôn trực tiếp, sau khi đụng đến bộ ngực cao ngất mềm mại, ánh mắt hấn nheo nheo, trực tiếp vén váy Mễ Lương lên. Làn váy bị kéo lên cao, lộ ra quần lót màu đỏ.

Ấn Hạo tựa hồ chưa từ bỏ ý định, quần lót bị hấn dùng một bàn tay lột xuống, ánh mắt dừng trên u cốc màu đen đánh giá một phen, xác nhận đây đích xác là cái nữ nhân hàng thật giá thật, hấn mới quay sang nhìn nàng, ép hỏi: "Người là ai?"

Mặt Mễ Lương đã đỏ bừng, không biết là vì bị nam nhân nhìn nên xấu hổ giận dữ, hay là bởi vì bị hấn khóa cổ họng, Ấn Hạo thấy sắc mặt nàng không tốt, nói không nên lời, mới chậm rãi mở miệng, hỏi lại một lần: "Người rốt cuộc là ai?"

Vấn đề này rất dễ trả lời, nàng là Mễ Lương.

Vấn đề kế tiếp chính là chuyện Sở Nghiêu luôn luôn ép hỏi, vấn đề Mễ Lương luôn luôn rối rắm, "Người vào bằng cách nào?"

Mễ Lương suy nghĩ có nên giải thích cho hấn khái niệm xuyên không trừu tượng dung hợp thời gian cùng không gian hay không, lông mày nhăn tít lại, "Ta... Ta..."

"Ta..." Cái nửa ngày, Mễ Lương cũng chưa nói ra cái nguyên do, Ấn Hạo nhưng không có miễn cưỡng, nơi này không phải địa phương để thẩm vấn, hấn nói: "Trước thành thật ngốc."

Hấn rời khỏi cách gian, đứng ở trên hai tấm ván giường chật hẹp, có một nam nhân bả chân khắp khiêng đi ngang qua cửa, nhìn thấy Ấn Hạo cùng hấn đánh cái tiếp đón, sắc mặt Ấn Hạo nhàn nhạt, cũng không đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Sở Nghiêu theo sau Thạch Đầu trở về, Thạch Đầu cái gì cũng không nói, nhưng phương hướng đi đến lại là phòng hấn. Cho nên Sở Nghiêu biết Mễ Lương đã bị Ấn Hạo phát hiện, vậy nên lúc hấn vào nhà đã bị Ấn Hạo ấn ở trên tường, trên bụng bị trúng một quyền, hấn hét lớn một tiếng.

Ấn Hạo ra tay ngoan, bỗng chốc khiến cho Sở Nghiêu không thẳng nổi thắt lưng, đem hấn đè ở trên tường, "Người thế nhưng giấu người sau lưng ta!"

Trong miệng Sở Nghiêu phát ra tiếng rên, "Đây là ta nhặt được, Viêm Hoang có quy củ, nhặt được vật còn sống đều là của chính mình."

Nơi này đích xác có quy củ đó, ngẫu nhiên có tiểu động vật chạy vào ngục giam, bởi vì cô độc đã lâu nên đa số đều coi chúng như sủng vật mà nuôi, ai nhặt được chính là của người đó, chẳng hạn như có người dường một con rắn đuôi chuông, có người nhặt được sa thừ...

"Bất quá đây là nữ nhân rất lâu mới có." Ấn Hạo nghiêng răng nghiêng lợi lại cho hấn một quyền. Sở Nghiêu thân thủ tốt, đầu óc cũng linh hoạt, hấn đối Sở Nghiêu vẫn luôn khách khí, nhưng hấn phải làm cho Sở Nghiêu biết, nơi này ai mới là lão đại.

"Này cũng là vật còn sống." Sở Nghiêu không hề động thủ, tiếp tục biện bạch.

Bên ngoài nam nhân què chân lại đi ngang qua cửa, nghe thấy bên trong phát ra tiếng vang, ánh mắt lén liếc một cái, bắt gặp ánh mắt Ấn Hạo, coi như không thấy gì, tiếp tục đi tiếp.

Ấn Hạo thả hần, đề thấp thanh âm, chỉ chỉ bên trong, "Hiện tại ngươi giải thích rõ ràng trước đã."

Bên ngoài hai người đang tiến hành công tác thẩm vấn, bên trong Thạch Đầu còn đứng ở cách gian đánh giá Mễ Lương. Mễ Lương đứng ở góc tường ôm cánh tay, ánh mắt cảnh giác nhìn nam hài trước mặt, Thạch Đầu thoát nhìn có chút hưng phấn, cười lộ ra hai cái lúm đồng tiền, hần hỏi: "Ngươi là nữ nhân sao?"

Mễ Lương gật gật đầu, nhưng lập tức lại lắc đầu, giống như trống bỏi.

Thạch Đầu có chút mơ hồ, "Yêu quái cũng không phân nam nữ sao?"

Mễ Lương như trước cảnh giác nhìn hần, tuy rằng Thạch Đầu thoát nhìn nhỏ tuổi hơn nàng, nhưng bộ dạng tuyệt đối rắn chắc hơn nàng.

Nàng không nói chuyện, Thạch Đầu đại khái cảm thấy vấn đề bản thân không tốt, lại hỏi: "Ngươi là yêu quái gì?" Còn không đợi Mễ Lương trả lời, hần đánh giá chiếc váy Mễ Lương đang mặc, váy trắng quá gối trong mắt hần phiêu dật linh động, hần giống như đã biết đáp án, "Hồ yêu?"

Mễ Lương bị hần hỏi sững sốt, đại khái là hai mắt Thạch Đầu thập phần trong suốt, không giống người xấu, Mễ Lương thả lỏng đề phòng, "Ngươi làm sao mà biết ta là hồ yêu?"

"Bởi vì trước kia nương ta kể hồ ly dễ dàng thành yêu nhất, sau khi thành yêu sẽ mặc y phục trắng đi mê hoặc nam nhân." Thạch Đầu cảm thấy bản thân bác học, kiêu ngạo hất cằm.

Mễ Lương thấy hần một chút đều không sợ yêu quái, không phản đối, tiểu hài tử nói lung tung mà thôi.

Thạch Đầu lại mê hoặc, "Bất quá Viêm Hoang không có hồ ly, vậy ngươi là vào bằng cách nào? Bị người theo phi long thượng ném đến? Thế nhưng không bị ngã chết, quả nhiên là yêu quái!"

Nghe hần nói như thế, Mễ Lương hoàn toàn không biết tiếp lời hần thế nào. Thạch Đầu cảm thấy nàng là bị dọa ngây người, lại an ủi nàng, "Là yêu quái cũng không có gì, chúng ta nơi này không có pháp sư trừ yêu quái, lại nói chúng ta cái việc lạ gì đều gặp qua, cũng không để ý một cái hồ yêu."

Thanh âm Thạch Đầu có chút cao, Ấn Hạo bảo hần, "Thạch Đầu, ra đây."

Thạch Đầu vội vàng chạy ra, Ấn Hạo chỉ đại môn, "Ngươi canh giữ ở cửa, nếu có người hỏi cứ nói ta cùng Sở Nghiêu đang đàm luận."

Rèm phá bỏ được buông xuống, Thạch Đầu ở cửa xuyên thấu qua khe hở không lớn nhìn ra bên ngoài, ngẫu nhiên quay đầu liếc mắt nhìn cách gian một cái. Cách gian phá tấm ván gỗ cũng lạn ghề dựa bị hất ra, hai cái cao lớn nam nhân đứng trước cách gian, Mễ Lương ôm cánh tay, co rúm đứng ở góc tường, cúi đầu, tóc dài che khuất nửa bên mặt. Ấn Hạo kéo nàng qua, đem tóc của nàng phát khai, Chiếc váy thon dài trên người Mễ Lương đem đường cong thân thể triển lộ, làn da nàng thật trắng, một đôi mắt to linh động như nước hồ thu tràn ngập khiếp sợ, một tia dư quang lướt qua phía trước Ấn Hạo nhìn về phía mặt sau Sở Nghiêu.

Ấn Hạo nhìn nàng một lát, nói câu: "Bộ dạng cũng không tệ."

Mặt sau Sở Nghiêu ôm ngực dựa vào tường, mí mắt cũng không nâng, khẩu khí bên trong mang theo nhân nhạ xem thường, "Đó là bởi vì ngươi mười năm không có gặp qua nữ nhân."

"Đúng vậy, đối với người như ngươi nhìn mười năm, chính là nhìn thấy một cái heo mẹ cũng cảm thấy thuận mắt hơn ngươi." Ấn Hạo khoanh tay, lại đối Mễ Lương hỏi, "Ngươi vừa nói ngươi kêu Mễ Lương?"

Mễ Lương gật đầu.

"Tên rất hay, ta thích." Khóe môi Ấn Hạo tàn mát ý cười, "Có thức có lương, là chuyện tốt." Hần quay đầu đối Sở Nghiêu nói: "Người này thuộc về ta."

Sở Nghiêu ngẩng đầu, giọng điệu cường ngạnh, "Nàng là ta nhặt được, ấn quy củ mà nói quyền sở hữu nàng thuộc về ta."

"Người không tính."

"Trừ bỏ người bên ngoài đưa vào, vật còn sống đều tính." Thanh âm Sở Nghiêu không lớn, nhưng tràn ngập bá khí, "Đây là quy củ ngươi lập ra, Viêm Hoang có ba trăm người có thể làm chứng."

Bởi vì loại tình huống này không nằm trong dự liệu, cho nên quy tắc Viêm Hoang chế định ra có một cái lỗ hổng. Sở Nghiêu ý tứ đã thật rõ ràng, nếu Ấn Hạo ngươi đã muốn đoạt, được, vậy ta sẽ công bố tin tức nhặt được Mễ Lương ra bên ngoài, đến lúc đó chỉ sợ người muốn cướp nàng sẽ không chỉ có mình bọn họ, hơn nữa rất có khả năng triệt để đánh vỡ trật tự Viêm Hoang.

"Để cho những người khác biết cũng tốt, đến lúc đó ta có thể dùng nàng ban thưởng cho ai nghe lời lại nỗ lực làm việc, có lẽ như vậy bọn họ sẽ càng ra sức làm việc." Ấn Hạo một chút cũng không giống nói giỡn, "Dù sao cuối cùng quyền sở hữu không có khả năng chỉ thuộc về một mình ngươi."

Mễ Lương nghe bọn họ nói chuyện, nhin không được run rẩy.

Ấn Hạo nở nụ cười, "Ngươi xem, nàng sợ, đã lâu không thấy được bộ dáng vật nhỏ phát run như vậy, thật đúng là đáng yêu."

"Tùy tiện, ta có thể đến xem não nhiệt." Sở Nghiêu như trước thẳng lưng dựa vào tường, trên mặt không có biểu cảm gì. Mễ Lương đối với hắn, chính là một vật còn sống ngày hôm qua nhất được, ở Viêm Hoang nơi không có hi vọng này, cảnh chết chóc thấy nhiều, trái tim mọi người đều trở nên vừa lạnh vừa cứng. Ân Hạo lại nói: "Người xác định người muốn làm như thế? Không bằng như vậy, ta vẫn luôn hi vọng người tới giúp ta, nàng là bí mật giữa chúng ta, có lẽ về sau chúng ta có thể có nhiều bí mật hơn."

Ân Hạo ở Viêm Hoang là người có thực lực tuyệt đối, mười năm trước hắn tới Viêm Hoang, khi đó thủ vệ còn không có rút khỏi ngục giam, hắn trải qua một hồi lại một hồi bạo động, sau khi thủ vệ không chịu nổi cục diện hỗn loạn bỏ chạy khỏi Viêm Hoang, Ân Hạo đã giết vô số người, gây loạn chế loạn, đem Viêm Hoang sửa trị thành nơi có cục diện trật tự. Sở Nghiêu kỳ thực biết Mễ Lương sớm hay muộn sẽ bị bại lộ, chỗ này quá nhỏ, hắn đến đây lâu như vậy, nếu có thể cùng Ân Hạo đạt thành quan hệ hợp tác tín nhiệm cũng không sai. Sở Nghiêu mỗi mòng vừa động, phun ra hai chữ: "Có thể."

Ân Hạo quay đầu nhìn Mễ Lương cười nói, "Sợ cái gì? Hoan nghênh người đến Viêm Hoang."

Ân Hạo lại gọi Thạch Đầu, "Đi tìm bộ một y phục nhỏ đến đây."

"Ban ngày ban mặt, người cho sẽ không có người nhận ra?" Sở Nghiêu ở bên cạnh xen mồm, Ân Hạo muốn mang Mễ Lương đi giấu ở địa phương khác, "Một người sống sờ sờ, rất dễ dàng bại lộ. Nếu mọi người biết có một nữ nhân, Viêm Hoang liền não nhiệt."

Viêm Hoang cuộc sống buồn tẻ chán nản, không cần nói đến một nữ nhân, chỉ cần một con ruồi cái bay vào, cũng sẽ khiến cho một bang nam nhân hứng thú. Tìm kiếm tình thế màu tím là việc làm duy nhất ở nơi này, công việc này hệ số cao nguy hiểm, mọi người cũng không cần thiết phải bỏ mạng làm việc, tình hình chung là làm hai ngày liền nghỉ ngơi một ngày, thay phiên nhau đi làm, cho nên hôm nay có rất nhiều người ở lại nghỉ ngơi.

Ân Hạo trầm mặc, cuối cùng quyết định buổi tối mới mang Mễ Lương đi, hắn còn có việc phải làm, không thể luôn luôn đứng ở trong phòng Sở Nghiêu, làm vậy sẽ khiến mọi người cảm thấy quái dị.

Thạch Đầu ở lại canh giữ, ngồi ở trên giường của Sở Nghiêu, cùng Sở Nghiêu ngẫu nhiên trừng trừng mắt. Thạch Đầu muốn cùng hồ yêu trò chuyện, tham thảo một chút cuộc sống yêu giới, bất quá Ân Hạo chỉ cho hắn ở trong phòng thủ, chuyện khác đều không được làm.

Thời điểm giữa trưa Mễ Lương chiếm được hai cái bánh bao, một cái là Thạch Đầu cho nàng, trên tay hắn còn có hai cái bánh bao nữa, cái còn lại là của nàng, đứa nhỏ choai choai đúng là lúc trưởng thân thể, hiển nhiên cần lượng lớn thức ăn. Bất quá Thạch Đầu đối hồ yêu ăn cái gì cảm thấy rất hứng thú, hắn nắm bánh bao của mình không ăn, hưng trí bừng bừng nhìn Mễ Lương ăn bánh bao, còn hỏi: "Hồ ly cũng ăn bánh bao sao?"

Mễ Lương đối với chuyện hắn đem bản thân nàng trở thành hồ yêu lừa dối biện bạch, không nói chuyện chỉ ăn bánh bao, Viêm Hoang thật nóng, nước bên trong ống trúc hai ba ngụm đã uống hết, nàng đem ống trúc đưa cho Thạch Đầu.

Thạch Đầu nhức đầu, tiếp nhận ống trúc lại rót thêm cho nàng một ít, thời điểm Mễ Lương theo trong tay hắn tiếp nhận đồ vật lại nghe thấy tiếng kêu "Cạc cạc cạc", con vịt đen béo tốt lắc lắc thân hình lại vào phòng, ngựa quen đường cũ đi đến cách gian.

Thạch Đầu theo bản năng véo một miếng bánh bao nhỏ dứt cho con vịt, con vịt nhai hai cái nuốt xuống, lại ngẩng đầu cạc cạc kêu, hiển nhiên chưa ăn no.

Thạch Đầu lại véo thêm một miếng bánh cấp nó.

Đợi đến khi Thạch Đầu tính toán véo miếng thứ ba, Mễ Lương yếu ớt nói: "Ta cũng chưa ăn no."

Mễ Lương cảm thấy con vịt này được hưởng đãi ngộ tốt quá đi, bọn họ chẳng những không đuổi nó đi, ngược lại còn đem đồ ăn của bản thân phân cho nó, trách không được bộ dạng béo tốt như vậy.

Thạch Đầu tay trái nắm một cái bánh bao, tay phải chỉ còn một nửa, hắn nhìn nhìn Mễ Lương, lại nhìn nhìn sùng vật, cuối cùng đem cái bánh bao nguyên vẹn kia cho nàng.

Hoàng hôn trước khi ăn cơm Mễ Lương bị mang đi, thời điểm đó mọi người đều đang xếp hàng chờ ăn cơm, người ở khu dừng chân rất ít. Ân Hạo lấy một cái bao tải một cái khuôn, mở miệng bao tải ném xuống đất, hắn đối Mễ Lương ý bảo, "Đi vào."

Mễ Lương nhìn bao tải trên mặt đất, lại nhìn Ân Hạo đứng lý hợp tình, dùng ngón tay chỉ bản thân, "Ta? Đi vào?"

Ân Hạo hiển nhiên không nhẫn nại cùng nàng giải thích, rõ ràng đánh choáng váng rồi mang đi tốt hơn, đỡ phải để nàng phát ra âm thanh. Cánh tay vừa nhấc, Mễ Lương nhìn thấy động tác quen thuộc, vội vàng nhảy ra một khoảng giờ hai tay lên, "Đừng đánh ta, có việc hảo hảo thương lượng."

Cuối cùng Ân Hạo dùng vải bịt kín miệng nàng, uy hiếp nàng dám phát ra một chút thanh âm sẽ giết nàng, như vậy tóm Mễ Lương nhét vào bao tải, bao tải để vào bên trong khuôn, khuôn dùng dây đẳng biên thập phần kỹ càng, không có đại khe hở, đem nắp vung nhất cái, bên ngoài cái gì đều nhìn không ra đến. Thạch Đầu là đứa nhỏ choai choai khiêng người khẳng định sẽ loạn chiến, Ân Hạo là lão đại tự mình khiêng người sẽ làm cho người khác chú ý, cuối cùng tự nhiên là Sở Nghiêu mang khuôn thủ, đem toàn bộ khuôn khiêng lên vai.

Động tĩnh lớn như vậy, Mễ Lương trên người bị đụng phải vài cái "Ồ ồ" hừ hai tiếng, Sở Nghiêu vỗ vỗ khuôn, "Đừng lên tiếng, người có biết, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Thẳng đến khi Mễ Lương không còn phát ra thanh âm, Sở Nghiêu khiêng khuôn ra cửa. Thạch Đầu theo sát sau đó, con mắt nhìn chăm chăm vào cái sọt tựa hồ đang lo lắng bao tải vừa mở ra hồ yêu sẽ không thấy bóng dáng, hoặc là sẽ nhảy ra một con hồ ly. Ân Hạo bước theo sau, ở phía sau không

nhánh không chậm đi theo, một bộ dáng không chút để ý.

Bộ dạng này của bọn họ thoát nhìn chẳng khác gì đang khiêng đồ vật bình thường, bất quá trên đường vẫn gặp phải một cái mặt thẹo hỏi: "Thạch Đầu, các ngươi khiêng cái gì vậy?"

Rõ ràng là Sở Nghiêu khiêng này nọ, bất quá mặt thẹo biết hỏi Sở Nghiêu cũng không có kết quả, còn không bằng hỏi Thạch Đầu.

Thạch Đầu nhìn nhìn khuông, nhếch miệng cười nói: "Đương nhiên là thứ tốt."

"Thứ tốt gì vậy?"

Sở Nghiêu đã đi qua bên người mặt thẹo, Ân Hạo chậm rì rì đi đến, nói tiếp: "Gạo lương."

Mặt thẹo cười ha ha nói, "Gạo lương thật sự là thứ tốt."

Sắc mặt Ân Hạo hiển nhiên, mắt sắc khẽ nhúc nhích, điều hắn nói là sự thật, thông thả bước đi không nhanh không chậm theo ở phía sau, có thước có lương, thật sự là cái tên thảo hỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Dù cho Sở Nghiêu khiêng thập phần vững vàng, nhưng Mễ Lương cuộn mình ở bên trong bao tải vẫn cảm thấy khó chịu muốn chết, khuông bị phóng tới trên đất lại là một cỗ lực phản chấn, cái trán bị đập vào thành khuông, nếu nàng còn ở nhà, nàng nhất định sẽ khóc. Bất quá nàng đã không còn ở nhà, khóc cũng sẽ không có ai đồng tình, cũng sẽ không có ai nói "Giữa trưa ta mời ngươi đi ăn thịt om đại tôm an ủi tâm hồn bị thương của ngươi."

Cho nên Mễ Lương không khóc, sau khi rơi xuống đất nàng dè dặt cẩn trọng chui ra khỏi khuông, Thạch Đầu cời bỏ dây trói và bao tải ra cho nàng, như vậy từng một hơi, hồ yêu còn tại, không có hóa thành một cỗ khối nhẹ biến mất không thấy.

Cái phòng này lớn hơn cái nàng từng ở, còn có một cái phòng trong, do đào rỗng bên trong nhám thạch kiến thành, một phần đã ở địa hạ, nguyên bản trước đây là chỗ ở của thủ vệ, cho nên càng mát mẻ. Sau khi thủ vệ bỏ chạy, Ân Hạo chiếm lấy phòng ở tốt nhất, gian phòng này ở ẩn nấp tận cùng bên trong, phải xuyên qua vài gian phòng ở mới có thể đi vào, chìa khóa chỉ có Ân Hạo có, bình thường căn bản không có ai đi vào, nếu như luận ẩn thân, nơi này là địa phương tốt nhất Viêm Hoang.

Mễ Lương đứng ở giữa phòng, ánh mắt sợ hãi. Ân Hạo còn có tâm tư trêu ghẹo nàng, "Mễ Lương, nhà ngươi có phải rất nghèo hay không, thiếu thước thiếu lương, vì vậy, mới kêu ngươi là Mễ Lương?"

"Là thiện thiện lương lương." Mễ Lương nhỏ giọng nói, tí tí nàng kêu Mễ Thiện, cho nên nàng kêu Mễ Lương.

"Vẫn là lương thực tốt." Ân Hạo cảm thán một tiếng.

Đám nam nhân bị giam giữ ở Viêm Hoang ngục giam đều là một đám sói đói khát, Mễ Lương một cái nữ nhân trắng trắng non mềm như vậy quả thực là một khối thịt tươi roi vào bên trong hang sói, bất quá có được nàng chỉ có thể là Lang Vương xảo quyết hung mãnh nhất, cho nên chuyện thứ nhất đương nhiên không phải ăn luôn khối thịt này, mà là làm rõ ràng vì sao khối thịt này có thể vào đây, cùng với chuyện khối thịt này có thể ăn được hay không, có đem người độc chết hay không.

Mễ Lương được ưu đãi ngồi trên một chiếc ghế dựa, bất quá nam nhân cường tráng đứng đối diện ánh mắt quá sắc bén, nếu đỉnh đầu lại treo một ngọn đèn sáng choang, vậy thì chính là tình cảnh cảnh sát thẩm phạm nhân ở hai mươi một thế kỷ, vấn đề phản phản phục phục liên như vậy vài cái —— "Ngươi vào bằng cách nào" "Ngươi vì sao tới nơi này" ...

Mễ Lương một năm một mười khai bản thân đến từ một đất nước Trung Quốc xa xôi, như vậy xuyên không ... Đáng tiếc nàng đều nói khô miệng, người đối diện bộ mặt hèn mọn, như là đang nói: ngươi nghĩ chúng ta là tiểu hài tử sao?

Mễ Lương chỉ có bày vẻ mặt vô tội, bất đắc dĩ, thừa nhận lại chính là sợ hãi.

Ân Hạo trầm mặc một lúc, Thạch Đầu xen mồm: "Kỳ thực ta tin tưởng nàng, bởi vì nàng chính là hồ yêu, từ yêu giới đến, vậy nên đột nhiên liền xuất hiện ở nơi này..."

Thanh âm Thạch Đầu ở trong ánh mắt khinh bỉ của Ân Hạo thấp dần xuống.

"Cũng không phải không thể, Viêm Hoang vốn là nơi quái dị." Sở Nghiêu xa xa tựa vào vách tường, ôm ngực, tựa hồ hỏi không ra kết quả nằm bên trong dự kiến của hắn. Viêm Hoang mặc danh kỳ diệu sẽ có người mất tích, ngay cả thi cốt tìm khắp nơi cũng không thấy; có vài nơi nhìn như bình thường, nhưng lại là chỗ quỷ kéo người đến hút khô dương khí; cũng có người thời điểm kết thúc công việc còn vui vẻ, buổi tối lại đột nhiên mặc danh kỳ diệu chết đi... Tóm lại, hết thảy chuyện không có khả năng phát sinh ở Viêm Hoang đều có khả năng phát sinh. Sở Nghiêu nói: "Đạo này người bên ngoài không đưa người vào, trên tử vong cốc có phi long bay qua hay không, Viêm Hoang nhiều người như vậy, mọi người đều có ánh mắt. Chúng ta như vậy vài cái đại nam nhân, ở trong này một bộ hung thần ác sát ép hỏi một nữ nhân, có ý nghĩa sao?"

Hoàng hôn chậm rãi bao phủ Viêm Hoang, trong phòng ánh sáng càng ngày càng tối, Ân Hạo phân phó Thạch Đầu đi lấy hai ngọn đèn dầu, ngọn đèn mỏng lung chiếu lên làn da ra bạch lộ của Mễ Lương ánh sáng nhàn nhạt, cả người thoạt nhìn tinh thuần nhu hòa, giống một viên trân châu trắng nõn. Nàng đại khái có chút sợ, ngực hơi hơi phập phồng, nhũ - phong mượt mà cùng thân váy trắng cũng hơi đung đưa, ánh mắt nàng giống như hồ nước trong suốt, liễm diễm uyển chuyển, nữ nhân như vậy không thể nghĩ ngờ có thể nhắc lên thương tiếc trong lòng nam nhân. Ân Hạo nhíu mày, "Nói cũng đúng, chúng ta không nên ép hỏi nàng, nàng sớm hay muộn sẽ nói thật thôi."

Buổi tối Mễ Lương không được nhận đồ ăn, một bữa không ăn cơm cũng không phải vấn đề gì lớn, trong phòng trừ bỏ một cái bàn cùng hai cái ghế dựa không có gia cụ khác, trên vách tường cao cao mới có một ô cửa sổ không lớn, mặt trên có vật bán trong suốt gì đó che đậy, thấu quang tính không sai, nhưng tính trong suốt không tốt, bên ngoài thấy không rõ tình huống bên trong. Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào mặt đất, mẩn ố tích mẩn. Mễ Lương còn mặc chiếc váy trước khi nàng xuyên không, ghé vào trên bàn ngủ một giấc bị đông lạnh tỉnh, muốn tiếp tục ngủ lại cảm thấy không thoải mái.

Buổi sáng hôm sau Thạch Đầu vào được, trên tay bưng cháo loãng và hai cái bánh bao, còn có một phần sao thành kim hoàng sắc tản ra mùi trứng vịt, bất quá không phải cấp Mễ Lương ăn, hắn một người ở bên cạnh bàn cắn bánh bao uống cháo loãng, ánh mắt bất chợt xem xét Mễ Lương, "Lão đại nói nếu ngươi nói thật, sẽ không làm khó dễ ngươi, về sau chúng ta có đồ tốt đều cho ngươi."

Mễ Lương đem ghế dựa kéo tới góc tường, xa xa ngồi ôm cánh tay, hữu khí vô lực nói: "Ta đều nói."

"Tuy rằng ta tin, nhưng bọn hắn đều không tin." Thạch Đầu cắn một ngụm bánh bao, "Đương nhiên cũng không phải bọn họ so với ta bền, là vì ngươi xuất hiện rất kỳ quái, hơn nữa chúng ta đều muốn biết trừ bỏ cốc khẩu, còn có con đường nào khác có thể đi ra ngoài hay không."

"Các ngươi ở trong này ngày người lâu như vậy đều không biết, ta làm sao có thể biết?" Mễ Lương một bàn tay khoát lên trên lưng ghế dựa, đầu chôn ở bên trong cánh tay, ở trong lòng khinh bỉ bọn họ, cố ý ở trước mặt nàng ăn ngon, một chút phong độ đều không có.

"Ta cũng cảm thấy ngươi nói có đạo lý." Thạch Đầu cô lỗ một ngụm uống xong nửa bát cháo loãng, có chút tiếc nuối nói: "Có lẽ ngày mai lão đại sẽ cho ngươi đồ ăn, hắn không cho, ta cũng không thể cho ngươi."

Mễ Lương không để ý hắn.

Thạch Đầu thích cùng Mễ Lương nói chuyện, mấy hát vừa mở ra là không dừng lại được, "Đêm qua Thiết đầu ca nhất được một con thần lân, hắn luôn luôn muốn dưỡng một sủng vật, lúc này rốt cục nhất được, hắn đắc ý cười suốt cả đêm, gặp được người liên khoe ra một phen, hắn nói muốn đặt cho nó cái tên là Hoàng long, như vậy mới khí phách... Bất quá vẫn là tên của ngươi dễ nghe nhất, lão đại thật thích tên của ngươi, nói kêu lên thật vui mừng, có thước có lượng, Viêm Hoang tinh thể màu tím thật quý trọng, một hai tinh thể màu tím đổi ba mươi lượng hoàng kim, ở bên ngoài có thể mua tòa nhà rất lớn, còn có thể mua được nhiều đồ, bất quá đối chúng ta mà nói một chút tác dụng đều không có, vẫn là gạo lương thực dụng nhất."

Hắn ngừng đầu nhìn Mễ Lương, "Hơn nữa ngươi là hồ yêu, so thần lân hiếm lạ hơn."

Mễ Lương như trước chôn đầu vào trong cánh tay, không để ý đến hắn, tóc tán loạn che khuất toàn bộ khuôn mặt.

Thạch Đầu cảm thấy lâm bầm lâu bầu không có ý tứ, đã chạy tới vỗ vỗ vai nàng, "Ngươi làm sao vậy?"

"Ngươi không cần để ý ta." Mễ Lương cảm thấy phiền, cũng không ngừng đầu lên, thanh âm run run.

Thạch Đầu kéo tay Mễ Lương, cấp tốc nhét vào tay nàng một thứ, thấp giọng nói: "Ta cho ngươi, ngươi lặng lẽ ăn, không được để lão đại phát hiện."

Hắn đưa cho Mễ Lương nửa cái bánh nướng áp chảo, Mễ Lương ngừng đầu nhìn hắn, ánh mắt không tính thanh minh.

Hôm qua cái trán Mễ Lương va vào khung thượng, khi đó là màu đỏ, hôm nay biến thành một cục màu tím đen, trên người bởi vì phía trước bị Sở Nghiêu buộc qua, hắn lên vết dây thừng, ừ thanh cũng không có lui, ở trên làn da trắng nõn nổi bật gấp đôi, ánh mắt Thạch Đầu ở trên người nàng đánh giá, có chút tiếc hận, "Dễ dàng như vậy liền bị thương, yêu tinh đều nhu nhược như vậy sao? Hay là đạo hạnh ngươi quá thấp?"

Mễ Lương không biết Thạch Đầu vì sao chấp nhất coi nàng là yêu tinh, còn một bộ hung trí bùng bùng, rất giống thấy được quốc bảo, nàng theo lời hắn nói vui đùa nói: "Ta tu hành không đủ, cho nên chính là cái dạng này."

Về mặt Thạch Đầu một bộ "Ta biết ngay là như thế mà", "Kia thật đúng là phiền toái." Nhưng lập tức lại cao hứng đứng lên, ít nhất chứng minh, tuy rằng không đủ cường tráng hắn vẫn mạnh hơn Mễ Lương một ít.

Thạch Đầu không thể ở trong này gốc lâu, Ân Hạo cho hắn đi đến đối phương pháp moi chút tin tức hữu dụng, bất quá Thạch Đầu cố chấp tin tưởng Mễ Lương là hồ yêu, căn bản không có tự giác thâm vấn, hắn tới nơi này thuần túy là muốn cùng Mễ Lương nói chuyện, bởi vì, hắn đã năm năm chưa thấy qua nữ nhân, không cùng nữ nhân người ta nói chuyện.

Sau khi khóa lại cửa phòng, Thạch Đầu chạy đến chỗ Ân Hạo báo cáo, "Lão đại, nàng thật sự là hồ yêu, chính nàng thừa nhận."

Ấn Hạo dờ khóc dờ cười, hốt qua lần ranh sinh tử hần nhiên không tin vào mấy thứ yêu ma quỷ quái, cuộc sống Viêm Hoang trôi qua buồn tẻ, trong cốc nguy hiểm trùng trùng, hơi bất cần một chút nháy mắt sẽ bị mất mạng, ngoài cốc còn có một đoàn ma cà rồng, một lòng điên cuồng muốn tiền mà áp bức bọn họ. Cho nên những người sống sót có thể ở Viêm Hoang trừ bỏ thân thể đủ cường đại, nội tâm càng cường đại hơn, còn có một ít người sẽ tạo tinh thần tín ngưỡng cho bản thân, chẳng hạn như Thạch Đầu liền tin tưởng thế giới này có yêu tinh, các nàng ôn hòa lại xinh đẹp, sẽ mang đến hạnh phúc cùng vui vẻ, đó là hi vọng cùng gửi gắm trong nội tâm của bọn họ, chẳng sợ bọn họ biết là giả, cũng nguyện ý đi tin tưởng.

Thạch Đầu cùng Ấn Hạo cầu tình, "Lão đại, nàng là một nữ nhân, hơn nữa thể chất rất kém, không cho nàng ăn cơm nàng sẽ chết, thật vất vả mới có một cái nữ nhân như vậy, chết đi thật đáng tiếc."

Ấn Hạo hừ lạnh một tiếng, "Người không phải đã cho nàng thức ăn rồi sao."

"Người làm sao mà biết?" Thạch Đầu ngửa đầu nhìn hần.

"Tôi hôm qua ăn người cơm liền nhớ thương yêu tinh, tích cực như vậy, ta đều không tin người chưa cho nàng đồ ăn." Ấn Hạo thấy Thạch Đầu như vậy chỉ biết lắc đầu.

Thạch Đầu quơ quơ đầu, "Nàng là giống cái thứ hai ở Viêm Hoang, hàng thật giá thật, cho nên nàng đói bụng cần phải cho nàng ăn."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Viêm Hoang sinh hoạt một đám nam nhân, ngay cả ngẫu nhiên bắt được con chuột cũng đều là giống đực, giống cái duy nhất chính là con vịt tên là Hắc Đậu kia. Hắc Đậu nở ra trong một khuôn trứng vịt người bên ngoài đưa đến, có hai quả trứng vịt bị Ấn Hạo đặt ở phòng trong quên ăn, cái phòng kia có độ ẩm tương đối thích hợp, hơn nữa hần thuận tay ném hai bộ y phục qua, qua mấy ngày có một quả trứng bị phá xác, một con vịt con đen nhánh chui ra, được dưỡng đến bây giờ.

Chờ vịt con lớn lên một chút, bọn họ phát hiện, đây là một con vịt cái.

Này ở bên trong một đồng sinh vật giống đực Viêm Hoang bạo phát, con vịt này chiếm được ưu đãi đặc biệt, nó có thể tự do xuất nhập bất luận phòng người nào, có rất nhiều người tích cực uy nó, chỉ cần con vịt này nhìn trúng đồ ăn trên tay ai, người kia nhất định sẽ cấp nó, bởi vì nó là đặc biệt.

Loại đãi ngộ đặc thù này đến từ mấy trăm cái nam nhân nhàm chán cùng buồn khổ, ít nhất cũng cần phải có một chút giải trí, bằng không như thế nào vượt qua loại cuộc sống nhìn không thấy hi vọng này? Bọn họ sẽ tìm việc vui cho bản thân, đem Hắc Đậu trở thành một phần cuộc sống của bọn họ, thời điểm chàng vạng mắt mê trên chóc con vịt nói nói cười cười, lừa mình dối người tự đùa tự vui.

Viêm Hoang có một cái quy củ bất thành văn là, Hắc Đậu muốn ăn hết thấy đều cần phải cấp nó.

Vì vậy, Mễ Lương muốn ăn cũng phải cho nàng, Thạch Đầu cảm thấy bản thân không làm sai, bởi vì Mễ Lương giống Hắc Đậu, thuộc tính của các nàng không giống bọn hần.

Thạch Đầu đi rồi, Mễ Lương ghé vào trên bàn nhàm chán, ngón tay nhúng nước chấm vẽ vòng tròn lên mặt bàn gỗ, giam cầm quả nhiên là loại chuyện khiến cho người ta phát điên, vẽ mười mấy cái vòng xếp thành chữ "Nhất", chờ nước khô lại vẽ thêm rất nhiều vòng xếp thành chữ "Nhân", đến lúc nàng hoạch định áo vận ngũ hoàn, cửa mở, Mễ Lương nhìn thoáng qua, vung tay đem áo vận ngũ hoàn sửa chữa, như vậy quy củ an ổn ngồi.

Ấn Hạo khoanh tay đứng phía sau nàng, nhìn ký hiệu loạn thất bát tao trên mặt bàn, trong mắt lộ ra ý tứ tìm tòi nghiên cứu hàm xúc, "Người viết cái gì vậy?"

Mễ Lương cũng nhìn nhìn mặt bàn, "Không có gì, chính là nhàm chán loạn vẽ vòng. Người tới tiếp tục thăm vấn ta sao?"

Ấn Hạo hài lòng với thái độ tự giác của nàng, "Vậy người thành thành thật thật khai ra đi."

"Có phải ta nói ra chuyện người muốn nghe, người sẽ không làm khó ta nữa?" Mễ Lương ngẩng đầu nhìn hần, thẳng đến khi Ấn Hạo gật đầu, nàng hỏi: "Người muốn nghe cái gì?"

"Người vào bằng cách nào." Ấn Hạo lặp lại vấn đề cũ.

Ánh mắt Mễ Lương nhìn trần nhà, "Khi đó trời còn chưa sáng, trên trời vẫn còn mặt trăng, có hai ngôi sao vừa to vừa sáng, ta chính là đi theo chúng đến một vùng đất rất đẹp, vùng đất kia gọi là gì?"

"Đó là khu vực khai thác quặng."

Mễ Lương gật đầu, một bộ trung thực, "Đúng, ta chính là theo khu vực khai thác quặng bên kia vào đây."

"Người tới khu vực khai thác quặng bên kia thế nào?" Ân Hạo nhíu mày, "Có phải người bên ngoài lạng lẹ ném người vào đây hay không?"

"Đúng, là bọn họ đem ta ném vào đây." Mễ Lương một bộ bực tức cáo trạng.

"Thế nào ném vào đây?"

"Thế nào ném vào đây a... Thế nào ném vào đây đâu?" Mễ Lương nhăn nhó suy nghĩ, lại ngẩng đầu nhìn Ân Hạo, "Người cảm thấy đâu?"

"Ta đang hỏi người." Ân Hạo nhướn mắt, trên mặt tựa tiểu phi tiểu.

"Nga." Mễ Lương lấy tay nhu nhu huyết thái dương, tựa hồ nghĩ đến đau đầu, cuối cùng hai tay nhất mớ, "Ta cũng không biết, dù sao sau khi ta lấy lại ý thức thì đã ở chỗ này, Sở Nghiêu đem ta đánh hôn mê, lại chuyện như vậy người nên đi hỏi Sở Nghiêu."

Ân Hạo lại hỏi nàng: "Vậy vì sao người tới nơi này?"

Mễ Lương ngửa đầu, bộ dáng mê mang, "Người cảm thấy có thể vì sao?"

Ân Hạo nhọt nhọt cười, "Dùng sắc đẹp để mê hoặc mọi người?"

"Đúng." Mễ Lương vỗ bàn, theo lời hắn nói tiếp, "Dùng sắc đẹp đến mê hoặc các người, đánh vỡ công tác trật tự bình thường, phá hư sự yên ổn đoàn kết dân tộc, chế tạo sự kiện khủng bố, nhiễu loạn trị an xã hội... Ai u..."

Nàng ôm đầu kêu ra tiếng, đầu bị người ta gõ một cú, người gây ra họa còn từ trên cao nhìn xuống cười nhạo, "Dựa vào sắc đẹp của người?"

"Đây không phải là điều người muốn nghe sao? Ta đều chiếu theo lời người nói nói rồi, người vừa rồi rõ ràng nói chỉ cần ta nói ra chuyện người muốn nghe thì sẽ không làm khó ta." Về mặt Mễ Lương vô tội, thành khẩn nói: "Người còn muốn ta nói cái gì? Người cứ nói với ta, ta cam đoan nói cho người nghe."

Ân Hạo trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt hàm xúc ý tứ không rõ, đôi mày kiếm chau lại, trên mặt mang theo chút lạnh lùng, thanh âm Mễ Lương lại yếu đi vài phần, nói lầm nhảm, "Ta nói thật người lại không tin, nói chuyện người muốn nghe người cũng không cao hứng, rốt cuộc muốn như thế nào? Tốt xấu cũng cho người ta một con đường sống."

Ý cười trong cổ họng Ân Hạo nhẹ nhàng chấn động, hắn lôi kéo bả vai Mễ Lương đem nàng rời khỏi ghế tựa, nhìn nhìn ứ ngắn trên người nàng, làn da Mễ Lương rất trắng, so với nam nhân quả thực là trắng như ngọc, làn da tẻ bạch có vẻ càng thêm mềm mại, ứ ngắn nghiêm trọng phá hủy mỹ cảm, ngón tay Ân Hạo vuốt ve làn da bóng loáng của nàng, "Thạch Đầu nói thể chất người rất kém, đích xác rất kém, nhưng mà, tinh thần thoát nhìn cũng không tệ, còn có bản sự cùng ta vòng vo."

Mễ Lương đối bối cảnh Viêm Hoang không phải rất rõ ràng, Sở Nghiêu phía trước cũng chỉ giải thích hai hai câu dễ hiểu, nhưng nàng biết Ân Hạo là lão đại nơi này, Mễ Lương cười dẫn theo chút ý tứ a dua hàm xúc, "Người là lão đại, ta không muốn chọc người mất hứng. Kỳ thực người xem bộ dạng này của ta, lại không thể làm gián điệp 007, ngoạn vô gian đạo nằm vùng."

Ân Hạo không biết cái gì là gián điệp, 007, ngoạn vô gian đạo nằm vùng, bất quá đại khái ý tứ hắn có thể nghe hiểu rõ, ánh mắt dừng một lúc trên mặt Mễ Lương, bỏ cánh tay Mễ Lương ra, xem thường nói: "Người nên đi tắm rửa, bằng không sắc đẹp sẽ triệt để thôi điệu."

Mễ Lương đến nơi này hai ngày, nàng cũng muốn tắm rửa, bất quá không có cơ hội, trừ bỏ Thạch Đầu coi nàng là hồ yêu vô dụng bị ném xuống nhân gian, vô luận Sở Nghiêu hay là Ân Hạo, đều coi nàng là địch nhân muốn phá huỷ yên ổn đoàn kết của bọn họ, ngay cả ăn cơm đều thành vấn đề, đừng nói tắm rửa. Nghe Ân Hạo nói như thế, Mễ Lương nâng lên đôi mắt sáng ngời, hỏi: "Có thể chứ?"

"Nếu người thành thật khai báo, đương nhiên có thể." Ân Hạo ra cửa, gọi Thạch Đầu, "Đi múc nước cấp Mễ Lương, trước bảo đảm nhu cầu cơ bản của nàng."

"Được được." Thạch Đầu giống con thỏ chạy đi, tinh thần vô cùng tốt. Hắn không cần làm việc ở khu vực khai thác mỏ, vẫn luôn làm người hầu cho Ân Hạo, đối với cái công tác này vô cùng vừa lòng.

Trong tử vong cốc có một sơn động, đáy động cách mặt đất mười hai mươi thước, dòng suối theo khe nam thạch chảy vào tiểu đàm trong đáy động, tiết kiệm chút cũng đủ để cung ứng nhu cầu nước uống cơ bản cho mấy trăm người. Bởi vì nguồn nước vô cùng quan trọng, Ân Hạo phái người chuyên môn canh gác, mỗi người mỗi ngày được cung cấp bao nhiêu nước, đều được quy định, tại vùng đất khô cằn như vậy, nước là thứ quý giá nhất, không chấp nhận được lãng phí.

Giữa trưa, mặt đất Viêm Hoang đều bốc hơi nóng, tựa hồ như cây diêm có thể đốt cháy không khí, sa mạc cát đá nóng bỏng, người ngồi ở bên ngoài, thở một hơi đều khó khăn. Người Viêm Hoang lúc này đều ở trong phòng nghỉ ngơi, đợi sau Ngọ mặt trời không ác liệt như vậy mới có thể tiếp tục công việc. Bất quá hôm nay tinh thần Thạch Đầu đặc biệt tốt, mang theo hai cái thùng ở bên ngoài bước đi như bay, chạy đến sơn động, mở hõn trên khuôn mặt đỏ rực rơi xuống từng giọt từng giọt lớn, hắn lại hồn nhiên không thêm để ý, buông thùng dùng tay áo tùy tiện lau mồ hôi trên mặt, cười đến xán lạn,

lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề, đôi huynh đệ canh giữ ở cửa động nói: "Lão đại muốn dùng nước."

Trong góc mát mẻ ở cửa động, nam nhân lớn lên giống khối gạch nhếch miệng cười nói: "Thạch Đầu, lão đại không phải chiếu cố ngươi nhất hay sao? Trời nóng như vậy sao lại sai ngươi đi ra ngoài?"

"Ta luôn luôn chịu khó, lão đại muốn, ta khẳng định đi làm cho hắn." Thạch Đầu mang theo thùng hừng hừng hồ hồ chạy vào bên trong động, trong động còn có thủ vệ đang thừa dịp ngủ trưa, hắn cũng không chào hỏi lập tức hướng nguồn nước chạy tới. Thời điểm trở về, nước trong thùng đầy ắp, Thạch Đầu mỗi tay xách một cái thùng, trên đường chạy chậm không nghỉ, thí điền thí điền xuyên qua đại đường nghị sự, chạy qua phòng ngủ Ân Hạo, hướng Mễ Lương trong phòng ở đi đến.

"Thạch Đầu, khí lực ngươi ngày càng tốt, nhanh như vậy đã chạy về rồi." Ân Hạo vừa vận gặp hắn, xa xa thấy Thạch Đầu mang theo hai thùng nước khoan khoái chạy về.

Thạch Đầu buông thùng thở ra một hơi, cười hề hề, "Này không phải trời nóng sao, ta đương nhiên phải nhanh đem nước trở về."

"Ta xách một thùng giúp ngươi, ngươi hôm nay thật đúng là tích cực."

"Lão đại, ta luôn luôn tích cực, ngươi muốn ta làm cái gì ta liền làm cái đó." Thạch Đầu tỉnh lược như là dùng không hết, nghỉ ngơi hai khẩu liền nhấc một cái thùng lên, "Ta đem nước vào đây."

Hiện tại quan hệ giữa Sở Nghiêu và Ân Hạo thân cận hơn, Mễ Lương có khả năng làm rối loạn Viêm Hoang là bí mật của bọn hắn, Sở Nghiêu nhìn bóng dáng Thạch Đầu biến mất, hỏi: "Ngươi không nghi ngờ Mễ Lương là người bên ngoài cố ý phái đến à?"

"Nếu là người bên ngoài cố ý đưa vào, đó cũng là tặng cho ta, không liên quan tới ngươi." Ân Hạo nói.

"Có lẽ bọn họ muốn phá hư trật tự Viêm Hoang, ngươi ở trong này chẳng khác gì thổ hoàng đế, có lẽ có người bắt nạt."

"Thổ hoàng đế?" Ân Hạo tự giễu, "Chúng ta bất quá là điều tù nhân, sống qua được hôm nay còn chưa nhất định có thể sống đến ngày mai. Phá hủy trật tự nơi này đối với ta cũng không có ảnh hưởng quá lớn, dù sao Viêm Hoang chỉ cần còn một người có cơm ăn, vậy đối không tới ta. Cho dù trước kia ngươi là người phò tá giang sơn, đến nơi này chẳng phải cũng không là cái gì, chúng ta đều là nam nhân nhiều năm không chạm qua nữ nhân, trời cao đã an bày một nữ nhân đến đây, hảo hảo hưởng thụ là được."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Ân Hạo chuyển một chiếc giường cùng một cái tủ cao đến phòng Mễ Lương. Mễ Lương yêu cầu đem chiếc tủ đặt ở gần cửa, như vậy chiếc tủ có thể ngăn chặn một phần tầm mắt, miễn cho có người nhìn qua khe cửa nhìn coi sinh hoạt của nàng.

Thạch Đầu phi thường tích cực lấy y phục của bản thân tới cho Mễ Lương mặc, lại bị Ân Hạo khách sáo, hắn lười biếng nói: "Ngươi không phải nói nàng là hồ yêu sao? Ngươi để hồ yêu mặc y phục của ngươi, không sợ linh khí biến mất sao."

"Linh khí làm sao có thể biến mất đâu? Hồ yêu cũng bắt lực biến ra y phục cho mình thay, hơn nữa ta cùng Mễ Lương cái đầu không sai biệt lắm, mặc của ta là thích hợp nhất." Thạch Đầu một mặt nhìn nọt đem y phục đặt lên bàn, còn nói với Mễ Lương: "Ta tẩy thật sự sạch sẽ, người khác giặt y phục cũng không tẩy sạch sẽ bằng ta."

Mễ Lương nhìn áo lót và tiết khố đặt trên bàn, ra một thân mồ hôi lạnh.

Ân Hạo trả lại y phục cho Thạch Đầu, "Ngươi đem về đi, ta đi tìm y phục khác cho nàng."

Thạch Đầu không dám cãi lại Ân Hạo, miệng nhỏ giọng nói thầm "Có cái gì không tốt đâu", nhưng không thể không ôm y phục rồi đi.

Ân Hạo mang đến một bộ y phục rất lớn, áo khoác vẫn là màu xám đen, trang phục thường xuyên thấy được ở nơi này, bất quá hắn cam đoan là hoàn toàn mới không có người mặc qua, xả mấy mảnh vải cho nàng, "Cái lớn dùng để thất đại lung."

Sau khi ngục giam tự trị sản lượng tinh thể màu tím không có ít đi, ngược lại càng nhiều hơn, này đều quy cho công lao Ân Hạo dùng chính sách cương nhu lưu loát quản lý. Người bên ngoài chỉ nghĩ phát tài, đối với người bên trong không hề quan tâm, cứ nửa tháng Ân Hạo sẽ dẫn người nộp tinh thể màu tím lên một lần, trao đổi đồ ăn cùng đồ dùng thiết yếu cho cuộc sống. Ân Hạo làm lão đại, ở nhu cầu vật chất hiển nhiên có đặc thù ưu đãi. Cho nên sinh hoạt của hắn đồ dùng là đầy đủ nhất, Thạch Đầu theo Ân Hạo nơi đó cầm không ít vật nhỏ đi qua, đem này nợ đều trả tốt, không có ý tứ muốn rời khỏi, ánh mắt luôn luôn giăng co ở trên người Mễ Lương, thẳng đến khi Ân Hạo gọi hắn một tiếng, hai người mới rời khỏi đây.

Bọn họ đi khỏi, Mễ Lương gài cửa, chuyển hai thanh ghế dựa đằng sau chặn ở cửa, cảnh giác nhìn thật lâu. Đằng sau ngăn tủ là đại mộc bồn, nước tuy

ràng không nóng, nhưng cũng không mát, điều kiện nơi này không tốt, Mễ Lương cũng không kén chọn, nằng dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa gội đầu, mặc vào tiết khô, dùng mảnh vải buộc quanh eo mặc rồi khoác một chiếc áo ngoài thật dài. Xác nhận không có gì không ổn, mới xê dịch ghế dựa cùng then cài cửa.

Thời điểm Mễ Lương cầm khăn lau tóc Thạch Đầu chạy vào, đem nước bồn phòng trong mang đi đổ, sau khi dừng đại mộc bồn dựa vào tường, liền chạy tới giếng như hầu tử ngồi đối diện Mễ Lương, đối với mặt Mễ Lương hét nhìn lại xem, ánh mắt lóe sáng như hỏa tinh trong đêm, nói trắng ra, "Da ngươi thật trắng."

Thạch Đầu vẫn là cái nam hài choai choai, tuy bộ dạng anh khí, nhưng màu da có chút đen, hấn đối xử với Mễ Lương tốt lắm, buổi sáng còn vụng trộm cho nằng đồ ăn, Mễ Lương đối hấn không có cảnh giác gì, cảm thấy hấn tựa như đệ đệ mình vậy, hai mắt Mễ Lương cười cong cong: "Có phải bởi vì da ngươi đen, cho nên mới kêu Thạch Đầu?"

"Ngươi làm sao mà biết?" Thạch Đầu đứng bật dậy, ở trong này hấn là người nhỏ tuổi nhất, nhưng da lại đen hơn rất nhiều người.

"Đoán."

"Ta là nam nhân, đen một chút không có quan hệ. Nhưng ngươi là yêu tinh, bộ dạng trắng một chút mới tốt xem, hơn nữa nương ta từng nói, yêu tinh tốt liền bộ dạng trắng, yêu tinh bộ dạng đen đều rất hư."

Mễ Lương xì cười ra tiếng.

Thạch Đầu lại chạy ra ngoài, cầm com trưa đi vào, chỉ có bánh bao cùng trứng vịt xào, Thạch Đầu đặt thức ăn lên bàn, "Buổi tối sẽ có đồ ăn ngon. Không biết ngươi trước kia đều ăn cái gì, bất quá ngươi yên tâm, nơi này có đồ tốt đều sẽ cho ngươi, về sau trứng vịt cũng toàn bộ cho ngươi."

Mễ Lương đói bụng, cầm lấy một cái bánh bao, vừa ăn vừa hỏi hấn: "Các ngươi dường bao nhiêu con vịt?"

"Chỉ có một con, không phải ngươi đã thấy rồi sao? Nó kêu Hắc Đậu, cùng là giống cái giống ngươi." Thạch Đầu tùy tiện nói.

Cái? Mễ Lương bị nghẹn một ngụm, sửa lời nói: "Thạch Đầu, động vật phân đực cái, ngươi là phân nam nữ."

Thạch Đầu không phải không biết cái này, chính là ở Viêm Hoang phong bế đã lâu, nói chuyện sẽ không chú ý, vội vàng sửa miệng, "Hắc Đậu cùng ngươi giống nhau là nữ."

Mễ Lương đang uống nước, liền bị sặc, thanh âm ho khan quanh quẩn trong phòng. Bọn họ nói chuyện đều phi thường tùy tiện, không cần thiết phân cần thận như vậy, hơn nữa Hắc Đậu tồn tại ở Viêm Hoang cũng giống như người, Thạch Đầu mới không biết lời nói của hấn không hề đúng. Hấn tiếp tục nói: "Hắc Đậu là chúng ta nhìn lớn lên, bởi vì nó là nữ, cho nên chúng ta đều thích làm nó vui, có đồ ăn ngon đều sẽ phân cho nó. Bất quá ngươi càng đặc biệt, là nữ nhân chân chính, chúng ta nơi này đều là nam nhân, ta thường thường nghe bọn hấn nói muốn là có cái nữ nhân thì tốt rồi, hiện tại thực sự, bọn họ biết được, có lẽ sẽ đem ngươi cung phụng như lão phật gia. Bất quá lão đại nói, không thể đem chuyện của ngươi truyền ra."

Mễ Lương hỏi, "Ngươi tới đây bao lâu rồi?"

Thạch Đầu trả lời nằng, "Năm năm."

Mễ Lương nhìn nhìn cái đầu hấn, lúc Thạch Đầu tới đây có lẽ còn nhỏ, hơn nữa nơi này đều là nam nhân, hiển nhiên hấn chưa hiểu rõ chuyện nam nữ, Mễ Lương lại cảm thấy hấn không hiểu rõ kỳ thực rất tốt. Nào biết Thạch Đầu lôi kéo hai phiên môi, cười hắc hắc, "Kỳ thực ta biết vì sao không thể nói cho người khác, bởi vì ngươi sẽ bị bọn họ đùa chết."

Mễ Lương khề nhếch môi, thì ra nam hài đã hiểu rõ.

"Giống như trước kia bọn họ bắt được thần lằn vậy, bởi vì rất hảo ngoạn, cho nên mọi người đều thích ngoạn, rất nhanh sẽ chết." Thạch Đầu cào cào tóc, tiếp tục nói: "Ngươi là hồ yêu, so thần lằn càng hảo ngoạn, mọi người sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Mễ Lương phát hiện, đối với Thạch Đầu mà nói, nằng cùng con vịt, thần lằn là cùng một loại, hiểm lạ lại hảo ngoạn, hoàn toàn không xem nằng là một nữ nhân. Thạch Đầu nghĩ như vậy, không có nghĩa là nam nhân khác cũng sẽ nghĩ như vậy, chẳng hạn như Ân Hạo.

Ăn com trưa xong, Mễ Lương chuẩn bị đi ngủ một giấc thật ngon, tuy rằng đệm giường vừa thô vừa cứng, nhưng đối với người hai ngày không được ngủ đủ mà nói, đó quả thực là thứ tốt đẹp nhất trên đời, đóng kỹ cửa, nằng trèo lên giường ngủ say.

Ngủ một giấc đến thiên hôn địa ám vô cùng thoải mái, đến khi trên mũi truyền đến một trận hơi ngứa, như có sâu bò qua, sâu dọc theo mũi đi đến trên mặt, chậm rãi bò, càng ngày càng rõ ràng, Mễ Lương còn sót lại ký ức tán loạn bản thân xuyên không đến Viêm Hoang, Viêm Hoang điều kiện thật không tốt, đại khái trên giường có sâu... Niệm điểm, thân thể đột nhiên vừa động, giật mình tỉnh dậy, chưa hoàn toàn tỉnh ngủ đã tóm được thứ làm loạn trên mặt, từ trên giường hoảng sợ ngồi dựng lên.

Trong tay không phải con sâu, mà là mấy ngón tay, trông có chút quen thuộc, Mễ Lương có chút trì độn, phản ứng vài giây mới nhận ra là Ân Hạo, "Ngươi... Lão... Lão đại..."

Đại khái vừa mới tỉnh ngủ, Mễ Lương còn chưa kịp phản ứng, hai mắt có chút hỗn độn, về mặt có chút ngốc lăng, nắm ngón tay Ân Hạo đều quên thả ra, Ân Hạo cong thắt lưng đứng ở bên giường, gương mặt góc cạnh rõ ràng cách mặt nằng chỉ có hai tấc, trên mặt có chút giât mình, còn mang theo chút

ôn nhu, hai người cứ như vậy giằng co một hồi, Mễ Lương mới hoảng loạn buông tay Ân Hạo ra, "Ta..."

Ân Hạo thu tay, đứng thẳng dậy, trên mặt khôi phục vẻ tự nhiên, "Ta đi vào nhìn xem."

"Nga." Mễ Lương vừa rồi ngủ rất sâu, làm rất nhiều giấc mộng kỳ quái, nhưng hiện tại một cái đều không nhớ nổi. Bên ngoài trời đã sắp tối, trong phòng ánh sáng đã rất yếu, dường như nàng đã ngủ rất lâu, đầu Mễ Lương mê mê trầm trầm, ngồi ở trên giường đối mặt nam nhân cao lớn cường kiện, có chút tay chân luống cuống. Nàng hậu tri hậu giác nhìn ra cửa, cửa phòng trong không có cài then, nàng hoảng hốt nàng nhớ được bản thân đã chốt cửa rất kỹ.

Ân Hạo theo ánh mắt của nàng nhìn qua, "Kêu người hai tiếng, người không phản ứng, ta đã nghĩ biện pháp mở cửa xông vào."

Loại then cửa này với hắn mà nói không cần tốn nhiều sức, Mễ Lương khi đó đang ngủ thoải mái, ngay cả khóe miệng đều mang theo ý cười nhàn nhạt. Ân Hạo ở bên giường nhìn gương mặt nàng trắng nõn thanh nhã kỳ diệu mỉm cười, bình yên tĩnh lặng, mái tóc đen của nàng tán loạn hai bên gối, làn da trắng nõn trong ánh sáng hoàng hôn âm đậm phát ra ánh sáng. Đó là một loại mỹ cảnh không thuộc về Viêm Hoang, có một khác ấy, Ân Hạo cảm thấy Thạch Đầu nói đúng, nàng thật sự giống hồ yêu, tính thuần linh động, mềm mại tốt đẹp, hắn nhìn không được vươn tay sờ sờ mặt nàng, xúc cảm ôn mềm trắng mịn, làm cho hắn quên thu tay.

Ở loại địa phương này, lúc Mễ Lương ngủ hiển nhiên sẽ không cài áo, thấy Ân Hạo còn đứng bên giường, cuống quýt xuống giường, xỏ giày giả bộ tự nhiên, "Lão đại, người tìm đến ta có chuyện gì sao?"

Ân Hạo chấp tay, thân hình cao lớn, lưng thẳng đứng, hắn đi đến bên bàn, kéo một chiếc ghế dựa ngồi xuống, ánh mắt trầm tĩnh, làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách. Hắn cầm bình nước trên bàn bình rót cho mình một chén nước, nhưng không bụng lên uống, ánh mắt trong trẻo từ chén nước chuyển qua Mễ Lương cạnh tường, "Người có biết đây là địa phương gì không?"

Ánh mắt của hắn khiến cho người ta không thể bỏ qua, Mễ Lương nhéo vãi dẹt thô ráp trên người, trả lời hắn, "Viêm Hoang."

"Viêm Hoang là chỗ nào, biết không?" Thanh âm hắn lạnh lạnh.

Mễ Lương nghĩ nghĩ, chầm chước nói: "Nghe nói là tử vong cốc, nhưng nơi này có tính thể màu tím, cho nên mọi người ở trong này đào quặng."

"Đào quặng? Người còn thật sự không biết Viêm Hoang là chỗ nào, nơi này chính là một cái ngục giam, có người phạm vào tội lớn, cũng có người không mình bạch đi đến nơi này, chúng ta đều bị giam giữ ở trong này, dùng tính mạng đi làm việc đổi tiền tài cho người ta." Trên mặt Ân Hạo lướt qua thần sắc u tối, "Người Viêm Hoang rất dễ chết đi, người còn sống nơi này, đều phải trả đại giá mới có thể đạt được quyền lợi sinh tồn."

Mễ Lương dè dặt cẩn trọng nhìn hắn.

Ân Hạo nhìn nhìn chén nước trên bàn, bên cạnh chén là nửa cái bánh bao, đó là đồ giữa trưa Mễ Lương chưa ăn hết, nàng tính toán thời điểm đói bụng lại ăn, Ân Hạo dùng hai ngón tay kẹp bánh bao, "Người tính toán dùng cái giá gì để đổi lấy cơ hội sinh tồn ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Mễ Lương biết đây là một cái địa phương nguy hiểm, hai tay nắm lấy y phục màu xám đen trên người, ngón tay không tự giác giào động, y phục bị nàng niết ra nhiều nếp nhăn, trong đầu lóe qua một tia ý niệm bị nàng áp chế đi, nàng lo lắng nói, "Ta sẽ giặt y phục, nấu cơm, quét rác, sẽ làm rất nhiều việc sống..."

Nàng nói rất chậm, thanh âm có chút phun ra nuốt vào, "Thứ Thạch Đầu có thể làm, ta nghĩ ta đều có thể làm..."

Ánh mắt Ân Hạo thâm trầm, hắn không nói chuyện, chỉ nhìn nàng, theo ánh nhìn của hắn, thanh âm Mễ Lương càng ngày càng thấp, cuối cùng im bật, mười ngón gắt gao túm y phục của mình. Thật lâu sau, Ân Hạo mới vân đạm phong khinh nói: "Đều đã có Thạch Đầu, việc của hắn cần gì một người khác đi làm?"

Mễ Lương nhỏ giọng nói: "Nhiều người làm sống sẽ tốt hơn, lão đại, người bộ dạng anh tuấn, lòng dạ cũng rộng lượng, không cần cùng ta tính toán chi li."

Ân Hạo buồn cười, hướng nàng vẫy tay, "Qua đây."

Mễ Lương lè mề đi qua, bước chân thật nhỏ, đứng cách hắn một khoảng xa. Ân Hạo quăng cho nàng một ánh mắt bất mãn, Mễ Lương lại bước về phía trước hai bước nhỏ.

Ân Hạo ngồi trên ghế tựa thấp hơn Mễ Lương đang đứng không bao nhiêu, hắn chậm rãi nâng tay lên, ngón tay đi đến đai lưng Mễ Lương, bắt đầu chậm rãi rút đi chiếc đai lưng màu xám đen, mí mắt ngẫu nhiên nâng một chút, mang theo ý tứ cảnh cáo. Mễ Lương cắn môi, ngón tay Ân Hạo thon dài, động tác thông thả, dây lưng bị đánh khai. Căn phòng này thật mát mẻ, đến buổi tối nhiệt độ Viêm Hoang sẽ xuống thấp, Mễ Lương xuất phát từ lo lắng

an toàn, ăn mặc cũng tương đối nhiều, y phục rộng rãi đại sườn, nội y màu trắng bên trong cũng rộng rãi, cổ áo mở rộng, nếu Ân Hạo đứng lên, có thể từ phía trên nhìn thấy một chút cảnh xuân trước ngực Mễ Lương. Bất quá hẳn tựa hồ một chút cũng không sốt ruột, ngồi ở ghế tựa vững như Thái Sơn, trong mắt trầm tĩnh không có đẩy lên dục hòa của nam nhân, hẳn đem áo ngoài của nàng cời xuống, ngón tay đi đến trên nút thắt nội y, chậm rãi cời bỏ nút thứ nhất, nút thứ hai...

Mễ Lương máu như bị ngưng trệ, rốt cục lên tiếng, "Ta còn có thể làm việc khác, ta từng đọc sách, biết viết chữ, hơn nữa ta ăn rất ít. Lão đại ngươi anh minh thần võ, miễn cưỡng thiếu nữ như ta sẽ tổn hại uy nghiêm của ngươi."

"Miễn cưỡng? Ngươi cho là ai cam tâm tình nguyện đứng ở nơi này?" Ân Hạo ngẩng đầu nhìn nàng, khoe miệng tựa tiểu phi tiểu, "Ta mới là người đặt ra quy tắc nơi này, tử vong cốc hết thảy đều là ta định đoạt."

Nàng hít vào một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nhả từng chữ, "Lão đại, ta biết ngươi không phải tội phạm cường - gian."

"Tội phạm cường - gian?" Thanh âm Ân Hạo khàn khàn, trong phòng ánh sáng không tỏ, sắc mặt của hắn tranh tối tranh sáng, con ngươi càng thêm thâm trầm, giống như biển lớn sâu không thấy đáy, hẳn thu tay khoát lên trên lưng ghế dựa, "Nếu chỉ bởi vì cường - gian, còn không đến lượt bị giam giữ ở trong này. Nơi này có sơn phi, có cường đạo, có phản tặc dĩ hạ phạm thượng... Nơi này không có người trên tay không dính máu, loại chuyện cường - gian nữ nhân, không tính là cái gì."

Mễ Lương có chút sợ, thân thể bất giác run nhè nhẹ.

Trong mắt Ân Hạo ẩn hiện một chút ý cười, ý cười kia chỉ nổi ở khóe mắt, không đạt tới chỗ sâu, "Ngươi đoán xem, ta phạm tội gì?"

Mễ Lương cân nhắc một lúc lâu mới trả lời hắn, "Ngươi là lão đại. Lão đại ý nghĩa ý nghĩ sâu sắc, năng lực siêu quần, lão đại không giống với người thường, có thể không chế cảm xúc cùng dục vọng của bản thân, có thể bảo vệ thủ hạ, làm cho người ta cam tâm tình nguyện thần phục, sẽ không bởi vì ta nhỏ yếu mà ức hiếp ta. Lão đại, ta không biết ngươi vì sao lại ở chỗ này, nhưng ta biết ngươi khẳng định không phải sơn phi, cũng không phải cường đạo, cho nên cũng sẽ không làm ra loại chuyện như bọn hắn."

Ân Hạo nở nụ cười, giống như hồ sen gọn sóng, một vòng một vòng dọc theo cánh mũi cùng khóe mắt dập dờn lan ra, khiến cho hắn bớt đi một phần lạnh lùng thêm một phần sáng sủa, "Nói nhiều lời dễ nghe như vậy, không phải là muốn làm cho ta không miễn cưỡng ngươi. Mễ Lương, Mễ Lương, mưa thuận gió hoà, có thước có lương, cái tên may mắn lại no ấm, ngươi chẳng những có cái tên thảo hi, mà người cũng thật thảo hi, so Thạch Đầu càng biết ăn nói."

"Nếu ngươi thích, ta có thể mỗi ngày đều nói cho ngươi nghe." Chỉ cần không xâm phạm nàng, Mễ Lương có thể ngày ngày vượt mộng ngựa hắn.

Ân Hạo buồn cười nhìn nàng, "Nếu ta muốn miễn cưỡng ngươi đâu?"

Mễ Lương cắn cắn môi, "Vậy ngươi giết ta đi."

Nàng vô pháp tưởng tượng ra cảnh mỗi ngày bị người khác vũ nhục làm nhục, hơn nữa nơi này còn có nhiều nam nhân, nàng là một con người có tư tưởng có tình cảm, không phải búp bê thổ khí. Ân Hạo nhìn môi dưới bị nàng cắn, vờn ngón tay xoa xoa cánh môi non mềm của nàng, chậm rãi nói: "Ở Viêm Hoang, có ba chuyện rất quan trọng, chuyện thứ nhất là bảo trụ tính mạng, chuyện thứ hai là phục tùng ta, chuyện thứ ba là nghiêm túc chấp hành hai chuyện ta vừa nói. Hiểu chưa?"

Mễ Lương ngốc lăng, không nói chuyện, Ân Hạo đứng lên, vỗ vỗ đầu nàng, "Có khi thoát nhìn rất cơ trí, có khi lại chậm hiểu, ngươi về sau chính là tân sủng vật của ta, bộ dáng so với con vịt đẹp mắt hơn, 'Gạo lương' so với Hắc Đậu cũng dễ nghe hơn."

Hắn lại tỉnh tể nhìn nữ nhân nhỏ gầy trước mặt, bình luận: "Đáng tiếc bộ dạng quá gầy, hoàn toàn không giống hạt gạo no đủ, vẫn là có chút hữu danh vô thực."

Ân Hạo thật sự cảm thấy bộ dạng Mễ Lương rất gầy, buổi tối bụng đồ ăn phong phú tới cho nàng, không phải bánh bao, mà là cơm tẻ cùng món xào, ngoài ra còn có thịt, tuy rằng thoát nhìn như là nặn thịt yêm chế qua, nhưng ngửi đứng lên hương vị rất thơm. Nhất là sau khi Mễ Lương gặm bánh bao hai ngày, nhìn thấy com con thêm ăn đại khai. Mễ Lương biết Viêm Hoang điều kiện gian khổ, hơn nữa buổi chiều nàng nói mình ăn không nhiều lắm, nuốt nước miếng che giấu lương tâm nói với Ân Hạo: "Ta ăn không hết nhiều như vậy, cho ta hai cái bánh bao là đủ rồi, nga, một nửa cái cũng được."

Ân Hạo ngồi ở ghế tựa cười, "Cần đem ngươi dưỡng béo một chút, như vậy ta mới có dục - vọng muốn ngủ cùng ngươi, nữ nhân vẫn là mượt mà một chút mới đẹp mắt."

Nghe vậy, Mễ Lương lại càng không dám cầm đũa, đứng cách cái bàn rất xa, Ân Hạo lại nói: "Đem chỗ này ăn hết đi, Viêm Hoang không cho phép lãng phí, nếu ngươi dám lãng phí dù chỉ một chút đồ ăn, vậy ba ngày tiếp theo đều không cần ăn."

Thời điểm Ân Hạo nói chuyện trên mặt mang ý cười, nhưng cái bộ dáng này vừa thấy chính là không chấp nhận người khác phản đối. Mễ Lương ngồi xuống bên cạnh bàn cầm lấy chiếc đũa, còn hỏi Ân Hạo: "Lão đại, ngươi đã ăn chưa?"

"Đây là lượng cơm của một mình ngươi." Ân Hạo tự nhiên đã ăn no, Viêm Hoang bình thường không có chuyện gì, hơn nữa lại nhàm chán, cho nên hắn mới đến tìm tân sủng vật, tới nơi này tìm chút lạc thú.

"Nhưng mà, ta thật sự ăn không hết nhiều như vậy." Mễ Lương giống với đại đa số nữ hài tử xã hội hiện đại, theo đuổi dáng người yếu điệu, hơn nữa không hay vận động, lượng cơm ăn hiển nhiên cũng không lớn.

"Người đã quên lời ta vừa nói rồi sao." Ân Hạo dùng giọng điệu xong cho phản bác, lượng cơm mà nam nhân ăn vốn dĩ lớn hơn nữ nhân, huống chi còn là nam nhân tuổi trẻ lực tráng làm sống, Ân Hạo bụng tối lượng cơm bằng một nửa của một nam nhân, không nghĩ tới, Mễ Lương còn nói nàng ăn không hết.

Mễ Lương thấy Ân Hạo tựa hồ có chút không kiên nhẫn, không nói nữa, bưng bát cầm đũa bắt đầu ăn cơm, đây là bữa cơm sau ba ngày nàng xuyên qua, hiển nhiên phá lệ thơm ngọt, tuy rằng chỉ có hai đạo đồ ăn, nhưng hương vị không sai, Mễ Lương một bên gấp thức ăn một bên khen ngợi, "Đồ ăn làm được tốt lắm."

Ân Hạo ngồi xuống ghế tựa cách đó không xa, "Viêm Hoang tuy rằng thiếu thốn đồ ăn, nhưng người là sủng vật của ta, không lo ủy khuất người."

Sủng vật liền sủng vật đi, Mễ Lương tạm thời không so đo nàng thuộc sở hữu của ai. Nàng không so đo, không có nghĩa là người khác không so đo, ngoài cửa vang lên một thanh âm, "Ân lão đại, nàng tựa hồ không phải là sủng vật của người."

Nói chuyện là Sở Nghiêu, hẳn cường điệu hai chữ "của người" này. Từ khi Mễ Lương chuyển qua đây, hẳn cũng chuyển đến căn phòng thủ vệ lúc trước từng ở, cố ý cùng Ân Hạo kéo gần quan hệ, gia nhập vòng quản lý nhỏ nhỏ ở Viêm Hoang. Bởi vì Mễ Lương do hắn nhặt được, Ân Hạo cũng nói hắn có thể đến thăm nàng. Chỉ cần chú ý giữ bí mật, không được để người khác phát hiện là được.

Ân Hạo nhìn nhìn Sở Nghiêu, dựa vào ngày hôm qua hai người đạt thành nhất trí, Mễ Lương đích xác không thể nói thuộc sở hữu của hắn, hắn nhú mày, "Được rồi, nàng liền cùng Hắc Đầu giống nhau, thuộc sủng vật của mọi người. Nga, đúng rồi, không phải mọi người, là sủng vật của hai chúng ta."

Sở Nghiêu nhìn Mễ Lương đang ăn cơm, "Nàng là con người, không giống với con vẹt kia, thế nào có thể xem là sủng vật?"

"Không phải sủng vật, vậy thì là gì? Nha hoàn? Hay là hạ nhân? Những thứ bên ngoài đó, ta vào đây lâu qua rồi, đã không nhớ rõ người bên ngoài xưng hô với người như vậy thế nào. Viêm Hoang chính là Viêm Hoang, chỉ cần thực lực nói chuyện, người đến đây cũng gần hai năm, chẳng lẽ còn muốn ở trong này dùng mấy thứ đa lông bên ngoài?" Ân Hạo cười lạnh, "Viêm Hoang như vậy không thú vị, luôn luôn chỉ có sủng vật. Lại nói, người làm sao mà biết nàng là người? Thạch Đầu nói nàng là hồ yêu, ta thấy cũng có chút giống."

Sở Nghiêu thông thả bước vào phòng, "Người đã nói nàng là sủng vật của mọi người, vậy, Ân lão đại, người không thể một mình động nàng."

"Chẳng lẽ ta động nàng còn phải thông tri người?" Ân Hạo hí mắt.

"Một mình người có thể chiếm lấy phòng ở tốt nhất, có thể hưởng dụng chế độ ăn mặc ở tốt nhất, những người khác tuy rằng ăn dùng kém một ít, nhưng ít nhất cũng có. Viêm Hoang có ba trăm cái nam nhân, nếu người muốn độc chiếm một nữ nhân, sợ là người phía dưới sẽ không đồng ý." Sở Nghiêu nói.

Ân Hạo gọn gàng dứt khoát, "Ý của người là, nếu nàng làm của nữ nhân ta, người còn muốn ngủ cùng nàng?"

Sở Nghiêu không chút nào nhượng bộ, "Nàng là ta nhặt được, nàng phải trở thành nữ nhân của ta trước."

"Người muốn ngủ cùng nàng trước? Chẳng lẽ người muốn cùng ta đấu một trận sao?" Ân Hạo uy hiếp nhìn Sở Nghiêu, "Kỳ thực ta không để ý giết chết người, như vậy nàng chính là người của một mình ta."

Sở Nghiêu cười, "Người muốn giết ta, chỉ sợ bản thân cũng phải trả đại giới đi. Ở Viêm Hoang, người nhìn chằm chằm vị trí của người không ít, thù hata của người ngoài mặt trung thành với người, nhưng trong lòng chưa chắc không muốn thay thế vị trí của người, nếu người bị trọng thương, đến lúc đó không chừng sẽ có người nhân lúc chủ nhà mà đi hỏi của giết chết người, cuối cùng nữ nhân này hai người chúng ta đều không thể hưởng thụ, bất quá là trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi."

Nếu điều kiện cho phép, Ân Hạo thật sự muốn cùng Sở Nghiêu quyết đấu một phen, bất quá ở Viêm Hoang, nguy cơ tứ phía, nội đấu hoàn toàn không có ý nghĩa, Ân Hạo tựa hồ có chút buồn rầu, "Trách không được nữ nhân lại mệnh danh là họa thủy, quả thật sẽ mang đến phiền toái cho nam nhân."

Ánh mắt của hắn lại trở lại trên người Mễ Lương, hỏi: "Mễ Lương, trước kia người từng ngủ cùng nam nhân chưa?"

Mễ Lương đang cầm đũa kẹp một miếng thịt, giật mình buông tay, miếng thịt rơi xuống bàn, thấy ánh mắt Ân Hạo sáng quắc, vội vã lắc lắc đầu.

"Tốt lắm, thật sự là sủng vật thảo nhân thích." Ân Hạo tựa hồ thập phần vừa lòng, câu nói kế tiếp là nói với Sở Nghiêu, "Trước mắt ta còn chưa có hứng thú muốn ngủ với nàng, bất quá nếu ta thật sự có hứng thú, cũng sẽ không thể thông tri người. Dù sao, ta sẽ không cho người chạm vào nàng trước."

Sở Nghiêu nhìn nhìn Mễ Lương không biết phải làm sao, nói: "Bằng không chúng ta hỏi ý tứ Mễ Lương thử xem? Xem nàng nguyện ý đi theo ai."

"Người nghĩ nàng có cái lá gan kia sao? Hơn nữa ta làm việc không cần hỏi ý kiến của sủng vật." Ân Hạo đi về phía trước vài bước, vỗ vỗ đầu Mễ Lương, thấy ánh mắt nàng kinh hoàng, nói: "Hảo hảo ăn cơm, người vẫn nên thành thành thật thật ngốc, trước mắt vẫn là đường như sủng vật thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Cuộc sống Viêm Hoang buồn tẻ ngày qua ngày, bất quá đối với mấy nam nhân mà nói, hiện tại có thêm một rồi hạng mục hoạt động giải trí —— ăn uống no đủ bởi Mễ Lương.

Sau khi Thạch Đầu cấp tốc ăn xong cơm chiều cũng chạy đến chỗ Mễ Lương ngoạn. Thời điểm hắn đến thức ăn trên bàn đã được ăn hơn nửa, bụng nàng cũng ăn đến tròn vo, đang ngồi đấu tranh cùng đồ ăn. Thấy Thạch Đầu đến, vội vàng vẫy tay, "Thạch Đầu, ngươi ăn cơm chưa? Ta nơi này còn có đồ ăn."

Thức ăn tối nay của Mễ Lương hiển nhiên tốt hơn Thạch Đầu, Thạch Đầu cảm thấy đây là thiên kinh địa nghĩa, bởi vì Mễ Lương là rất nhu nhược, người sinh hoạt ở Viêm Hoang đều có thể chịu khổ người thường, hắn đối với đồ ăn của Mễ Lương không có hứng thú, "Ta ăn rồi, đây là đồ chuẩn bị dành cho ngươi, chính ngươi ăn đi."

Mễ Lương vẻ mặt đau khổ tiếp tục gấp thức ăn, mấy ngày hôm trước không ăn cơm, hiện tại lại ăn nhiều như vậy, hoặc là liền đói chết, hoặc là liền no chết, xuyên không đúng là một chuyện không hề hay ho. Bên cạnh còn có hai nam nhân như hổ rình mồi, Mễ Lương hoàn toàn triệt để trở thành miếng thịt nằm trên thớt.

Thạch Đầu ngồi xuống bàn, nhìn Mễ Lương chậm rì rì gấp thức ăn ăn cơm, ánh mắt sáng lấp lánh, nói: "Mễ Lương, ngươi ăn cơm cũng rất đẹp mắt, có cái từ gọi là gì, nga, thanh tú, đúng rồi, chính là thanh tú, không giống chúng ta vài miếng liền ăn sạch. Quả nhiên hồ yêu làm chuyện gì cũng đều đẹp mắt."

Mễ Lương không nói chuyện chỉ ăn cơm, trong lòng nghĩ vẫn là Thạch Đầu đáng yêu nhất.

Trong phòng ánh sáng càng ngày càng ám, đêm đen chậm rãi mở ra đôi cánh vĩ đại bao phủ mặt đất, Viêm Hoang đã qua thời khắc sôi trào nhất trong ngày, nơi này cuộc sống nặng nề nhàm chán, không ở bên trong nặng nề diệt vong, mà ở bên trong nặng nề bùng nổ, hơn ba trăm nam nhân bắt đầu cuồng hoan, âm thanh huyền ảo truyền đi rất xa, Mễ Lương ở trong phòng cũng có thể nghe được.

Hiện tại mấy nam nhân trong phòng hiển nhiên đã tìm được chuyện thú vị mới mẻ hơn, đợi Mễ Lương rốt cục đem đồ ăn ăn xong, Ân Hạo lại hướng nàng vẫy tay, "Qua đây."

Mễ Lương chậm rì rì đi qua.

Ân Hạo giống một vị lão gia thanh thần ngồi trên ghế, "Cơm không thể ăn mà không trả tiền, ngươi là một nữ nhân, chúng ta lại đang nhàm chán như vậy, ngươi nhảy một điệu giải trí một chút."

Mễ Lương hiện tại chỉ cảm thấy chóng mặt, thất lưng cơ hồ đều không thẳng được, làm sao còn có thể khiêu vũ? Lại nói, nàng thật sự cũng không biết khiêu vũ, lắc đầu như trống bỏi, "Ta không biết."

Ân Hạo quăng ra một ánh mắt không vừa lòng, "Vậy xướng cái tiểu khúc tới nghe một chút."

Mễ Lương tiếp tục lắc đầu, "Ta ngũ âm không được đầy đủ, cũng không biết ca hát."

"Chẳng lẽ ngươi chỉ biết ăn cơm?" Cảm thấy uy nghiêm lão đại của bản thân bị đá kích, sắc mặt Ân Hạo trầm xuống, "Nếu cái gì cũng đều không biết, vậy ngươi liền nhảy vũ khúc thoát ý đi, không biết cũng không sao, chỉ cần cởi sạch là được."

Mễ Lương kinh ngạc, do do dự dự nói, "Ta đây chọn ca hát. Nhưng ta hát không hay, các ngươi đừng trách móc."

Thạch Đầu ở bên cạnh quy củ ngồi, chuẩn bị nghe hồ yêu xinh đẹp như hoa cất tiếng hát mỹ diệu nhất. Khi còn bé Thạch Đầu từng nghe người ta nói, hồ yêu lớn lên eo nhỏ hơn bạch phượng, giọng hát êm tai, thường dùng tiếng hát dụ dỗ nam nhân trẻ tuổi tuấn lãng, mê hoặc thần trí bọn họ, như vậy gian chi, hoặc chi, cuối cùng cấp lại cấp nam nhân giặt y phục nấu cơm làm ruộng dâu, Thạch Đầu nghe các ca ca đạo tặc nói như vậy, mỗi lần nói đến hồ yêu người người đều mơ ước, ước gì bị hồ yêu mê hoặc đi. Thạch Đầu ngồi nghiêm chỉnh, hắn tin tưởng bản thân mới sẽ không bị mê hoặc, nhưng vẫn muốn nghe tiếng ca của hồ yêu trong truyền thuyết.

Mễ Lương ho khan hai tiếng, gắp cổ họng, hát: "Sông lớn chảy về phía Đông, sao trên trời hướng về Bắc đầu a..."

Cổ kị ẩn thân ở nơi này, nên Mễ Lương không có kéo mở cổ họng rỗng, nhưng vì hát 《hào hán ca》, đành phải thông cổ họng, âm thanh thoát ra lợi hại, vừa không phải là đọc, cũng không phải là hát, quả thực chính là chẳng ra cái gì cả, còn không quên đôi cái âm xướng hợp bộ âm phân: "Hắc hắc, hắc hắc tham bắc đầu oa, sinh tử chi giao một ly rượu oa..."

Trong thánh phòng, Sở Nghiêu hơi hơi nhíu mày, tựa hồ đang nhẫn nại; Ân Hạo mặt không biểu cảm, tựa hồ tập âm ô nhiễm không ảnh hưởng đến hắn; Thạch Đầu há to miệng, trực tiếp có thể nhét vừa một quả trứng gà, Mễ Lương chính là muốn hát bài hát ghen ghét bọn họ, cố ý hát thành cái dạng này, tiếp tục lời kéo phá la cổ họng rung đùi đắc ý hát, đợi đến thời điểm nàng "Hắc hắc... Hắc hắc..." Hắc cái không ngừng, Sở Nghiêu nhịn không được mở miệng ngăn cản nói: "Ngươi đến từ cái thế giới nào vậy?"

Mễ Lương ngậm miệng không tiếp tục hát nữa, trên mặt tràn đầy chân thành, "Nơi đó gọi là địa cầu."

Sở Nghiêu không nói chuyện, nhưng lông mày nhăn tít lại, vẻ mặt như là đang nói: người địa cầu thật đáng thương.

"Ta cũng cảm thấy nơi đó chúng ta hát không dễ nghe, hơn nữa cổ họng ta cũng không tốt, vừa rồi cũng nói với các người." Mễ Lương tỏ vẻ vô tội, "Các người đừng để ý."

Thạch Đầu gãi gãi đầu, giấu lương tâm nói: "Kỳ thực Mễ Lương hát cũng không tệ, so với người bên ngoài loạn rống dễ nghe hơn."

Án Hạo lên tiếng, "Thấu cùng nghe, cũng không phải đến thưởng thức ca múa, chẳng qua nhằm chán giết thời gian. Tiếp tục hát đi."

Mễ Lương không biết có nên bội phục năng lực nhẫn nại của Án Hạo, hay là nên khen ngợi trình độ thưởng thức quái dị của hắn một chút, lại hát thêm hai câu, cuối cùng bị Sở Nghiêu cưỡng chế kêu ngừng, ngay cả Thạch Đầu luôn luôn ủng hộ nàng nét mặt đều trở nên rối rắm, trên mặt Án Hạo vẫn là vẻ điềm nhiên, lười biếng nói với Sở Nghiêu: "Người không muốn nghe có thể đi ra ngoài."

Sở Nghiêu nói: "Bên ngoài thanh âm đã nhỏ, tiếng ca quý dị của nàng vạn nhất bị người khác nghe được, rất dễ bị phát hiện."

Hoạt động giải trí cùng Mễ Lương tiến hành sau khi ăn xong, bình thường là giữa trưa và chạng vạng, Mễ Lương không có năng khiếu hài hước, hơn nữa đôi mắt nam nhân này có cảnh giác, mỗi lần đều là bọn họ hỏi một câu nàng đáp một câu, kỳ thực rất không thú vị. Có một lần Án Hạo muốn nàng nghe kể chuyện cười, kết quả sau khi nghe nàng kể hai câu chuyện cười ngụ ngôn ở hiện đại, bọn họ hoàn toàn nghe không ra chỗ nào buồn cười, chỉ có Thạch Đầu cười gượng hai tiếng.

Bất quá đối với những nam nhân cứng nhắc, Mễ Lương ở trong mắt bọn họ là đóa kỳ hoa, thú vị, ôn nhu, lại có lực hấp dẫn. Tựa như bông hoa nở rộ trong sa mạc, chẳng sợ không phải là báu vật xinh đẹp, cũng xem như cảnh đẹp ý vui.

Có buổi tối Thạch Đầu nhìn y phục màu xám đen trên người Mễ Lương, nói: "Lão đại, Mễ Lương bộ dạng tốt xem như vậy, mỗi ngày ăn mặc giống chúng ta, không nhìn kỹ liền nhìn không ra là cái nữ nhân, thật sự quá đáng tiếc."

Án Hạo cũng đồng cảm, thật vất vả đến một nữ nhân, ăn mặc bụi bặm, đem mỹ cảm phá hư không thừa lại chút gì, hắn nói: "Lần sau ta sẽ nói với bọn họ, đổi vài món y phục nữ nhân về đây."

Sở Nghiêu hỏi: "Người không sợ bọn họ nghi ngờ?"

Án Hạo không lo lắng vấn đề này, mang theo ý cười đùa cợt, "Nơi này vốn dĩ còn có người bắt nam nhân ăn vận giống nữ nhân, bọn họ cũng không phải không biết, đến lúc đó chỉ có thể nói chúng ta biến thái."

Tuy trong phòng không nóng, nhưng lúc nào Mễ Lương cũng mặc hai lớp, y phục màu xám đen đem nàng bao vây nghiêm nghiêm thực thực, đai lưng lưng tung trên ở trên người, trông khá giống gián điệp mập mạp. Trừ bỏ làn da trắng một chút, thật sự nhìn không ra chỗ nào đặc biệt. Hiển nhiên giả dạng như vậy khiến người nào đó phi thường không vừa lòng, Án Hạo ra lệnh nói: "Mễ Lương, người đi đổi bộ y phục lúc trước người mặc tới đây, đó mới là y phục hồ yêu nên mặc."

Váy đã được giặt sạch sẽ hong khô, nhưng Mễ Lương không đồng ý đổi, có lẽ nói: "Lão đại, bộ y phục kia lúc đó là tiện nghi mua, sau hai lần giặt giũ, hiện tại đã quá chật, mặc không vừa."

Án Hạo cảm thấy Mễ Lương luôn tìm cớ cho qua, sắc mặt trầm xuống, bất mãn nói: "Người muốn ta đến giúp người đổi sao? Cho dù y phục nhỏ chút, ta cũng có thể giúp người mặc vào."

Mễ Lương đành phải đi vào phòng trong thay váy, váy dài tới gối, hai chân thon dài lấp ló dưới làn váy, trắng nõn giống ngó sen; một đầu tóc đen thui hiển nhiên buông xuống, bóng loáng như tơ lụa, khuôn mặt trắng nõn ánh mắt như nước hồ thu, bên trong lại chứa đựng một chút cảnh giác, lông mi thật dài, khiến đôi mắt xinh đẹp như ẩn như hiện; váy liền thân lộ rõ đường cong thân thể nữ tử, hơn nữa còn mặc áo ngực, bộ ngực no đủ, eo nhỏ tựa hồ không đây một nắm tay... Nàng đứng dưới ánh sáng ngọn đèn, cả người tản mát ra khí chất nhu hòa, nữ nhân như vậy đối với nam nhân mà nói rất mê người, da thịt bên ngoài trắng mịn như ngọc, dự đoán nam nhân đến sờ một phen.

Sắc mặt Án Hạo không biến hóa nhiều lắm, ánh mắt dừng lại trên người nàng vẫn không nhúc nhích, tại thời điểm hắn không chú ý, cổ họng không tự giác gật gật; ngay cả Sở Nghiêu giỏi che giấu, trong mắt lại lóe qua sắc xanh. Hai mắt Thạch Đầu đều phát sáng, trực tiếp cảm thán: "Hồ yêu mặc y phục yêu giới vẫn là đẹp mắt nhất."

Nữ nhân như nước, như yên, như liễu... Là tính tế ôn nhuận, bao nhiêu năm nay bọn họ nhìn đâu cũng chỉ thấy nam nhân cơ bắp khỏe mạnh, trong lòng nháy mắt mềm mại xuống dưới.

Chạng vạng bên ngoài ồn ào náo động như thường lệ, Án Hạo nghĩ, nếu đem Mễ Lương ném ra ngoài đó, trong thời gian ngắn nhất nàng tuyệt đối sẽ bị đám sói đói khát kia cắn xé sạch sẽ, cần phải bảo nàng nắp kín một chút, hướng nàng vẫy tay, "Mễ Lương, qua đây."

Mễ Lương lại không chịu đi qua, đứng tại chỗ giảo động ngón tay, nhìn chiếc áo ngoài nằm trên ghế tựa, nói: "Lão đại, ta muốn mặc lại áo khoác, ta thấy hơi lạnh."

Chạng vạng độ ẩm Viêm Hoang giảm xuống rất nhanh, bất quá còn không đến nỗi thấy lạnh. Ánh mắt Mễ Lương hơi hơi lệch hướng, không dám nhìn Án Hạo. Tuy rằng Mễ Lương đối nam nhân không biết nhiều lắm, bất quá nàng cảm thấy nam nhân vừa gặp mặt liền lột váy mình rất nguy hiểm.

"Mặt trời vừa mới xuống núi, Viêm Hoang nóng như vậy, làm sao có thể lạnh?" Án Hạo mới không dễ bị lừa như vậy, hắn đứng lên, chậm rãi đi đến bên người Mễ Lương, một bàn tay nắm giữ cánh tay quang - lỏa của nàng, làn da bóng loáng làm cho hắn khá vừa lòng, bộ phận nào đó của thân thể đã có phản ứng, bị nhốt tại nơi này lâu như vậy, hắn rất ít khi có cảm giác như vậy. Quả nhiên, nữ nhân là thứ đặc biệt. Hắn tạm thời buông tay Mễ Lương,

xoay người hướng Thạch Đầu nói: "Thạch Đầu, người đi ra ngoài canh chừng, chúng ta đều ở trong này, vạn nhất bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không biết."

Thạch Đầu hiển nhiên không muốn rời đi, "Lão đại, ta còn muốn nghe Mễ Lương xướng tiểu khúc yêu giới, tuy rằng nàng ca quái điểm, nghe a nghe a cũng thành thói quen."

"Về sau người lại chậm rãi nghe." Ân Hạo xuất ra uy nghiêm lão đại, "Người đi ra ngoài trước."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Thạch Đầu không tình nguyện đi ba bước quay đầu lại một bước, Mễ Lương gọi hắn lại, "Thạch Đầu, người đừng đi, ta, ta... Người giúp ta đem cái bàn chuyển sang chỗ khác, tựa vào bên cạnh bức tường kia."

Nàng chỉ chỉ cái bàn ăn cơm, một bộ nó nằm không đúng chỗ. Thạch Đầu xoay người, không hiểu tại sao phải chuyển cái bàn sang chỗ khác, mê mang hỏi: "Người thích thả bên kia?"

"Ân." Mễ Lương gật đầu.

Ân Hạo lại nhìn chằm chằm Thạch Đầu, sắc mặt đáng sợ, nghiêm túc nói: "Người mau đi ra xem tình huống bên ngoài, chuyện nơi này để ta làm." Hắn còn trừng mắt nhìn Mễ Lương, "Người một cái nữ nhân cái gì đều không biết, không nên có nhiều ý kiến như vậy."

Thạch Đầu nói thầm, cuối cùng vẫn đi ra cửa, chung quanh thật yên tĩnh, ngọn đèn chỉ có thể chiếu sáng lên một địa phương rất nhỏ, những nơi khác trong phòng đều là âm âm tráo tráo, tim Mễ Lương đập bùm bùm, thừa dịp Ân Hạo không chú ý vội vàng lấy y phục trên ghế tựa, dùng tốc độ nhanh nhất lung tung cái áo, ngăn trở làn da lộ ra bên ngoài, che che lấp lấp nói: "Thật sự rất lạnh, ta không cường tráng như các người, sẽ sinh bệnh."

Ân Hạo từng bước đi về phía nàng, Mễ Lương không tự chủ được lùi lại, chân bắt đầu run lên, ngay lúc Ân Hạo cách Mễ Lương chỉ có hai ba bước chân, Sở Nghiêu ngồi trên ghế tựa đột nhiên biến mất, trong chớp mắt đã đến trước mặt Ân Hạo, "Ân lão đại, người không phải nói nàng chỉ là súng vật sao? Chẳng lẽ người thấy nữ nhân đã muốn thương?"

Ân Hạo liếc mắt nhìn Sở Nghiêu đứng chắn trước mặt một cái, trong mũi hừ lạnh một tiếng, "Nàng là một nữ nhân, nam nhân muốn nữ nhân là chuyện thiên kinh địa nghĩa."

Trên mặt Mễ Lương không có huyết sắc, trong mắt cảnh giác cùng sợ hãi cùng tồn tại, nàng gắt gao túm y phục của mình, nhưng không có cách nào ức chế run sợ, Sở Nghiêu nói: "Người xem bộ dáng của nàng, nàng rất sợ người, hơn nữa thoát nhìn cũng không phải là người chịu qua khổ sở, nàng mới đến nơi này vài ngày, người hiện tại cường bức nàng, nàng chưa hẳn có thể chấp nhận biến cố lớn như vậy. Thật vất vả đến một nữ nhân, nói đi nói lại chết đi không khỏi đáng tiếc."

"Người cũng quá nhiều chuyện đi!" Ân Hạo khinh thường, "Đây vốn là nơi cá lớn nuốt cá bé, người đã đến hai năm, thế nhưng còn không chịu coi bỏ dối trá bên ngoài. Mọi người đều là nam nhân, ta cũng không tin người không muốn."

"Cho dù ta muốn, cũng có thể chờ thêm một đoạn thời gian, chờ nàng có thể nhận biến hóa trước mắt lại nói."

Ân Hạo ngoài cười nhưng trong không cười, "Lần trước người còn cùng ta tranh ngủ cùng nàng, trách không được người khác đều nói người thích trang, quả thế."

Sở Nghiêu hỏi lại, "Vậy người đồng ý cho ta làm trước?"

"Người vọng tưởng." Ba chữ nói ra rất khí phách.

"Dù sao nàng cũng là do ta nhặt được, ta nguyện ý chia sẻ nàng, người còn muốn làm trước ta, không phải rất vô lý sao." Sở Nghiêu chiếm lý không cho, một đôi mắt hắc bạch phân minh ngạo nghễ nhìn Ân Hạo.

Trong mắt Ân Hạo gió lửa nổi lên bốn phía, tự tự leng keng, "Ta mới là lão đại nơi này."

Sở Nghiêu nở nụ cười, nửa thật nửa giả nói: "Đã vậy chúng ta, không bằng cùng nhau?"

Ân Hạo nhìn hắn, ánh mắt lợi hại như muốn bắn ra ngàn vạn kim châm, đầu tiên là phẫn nộ, thật lâu sau, lửa giận chậm rãi tắt, trên mặt tựa tiểu phi tiểu, "Tốt."

Sở Nghiêu đến đây không lâu, vẫn còn duy trì giáo dưỡng cùng phong độ nhất định, Ân Hạo chắc chắn Sở Nghiêu đang lừa hắn, cũng không tin hắn thật

sự có khả năng làm ra loại chuyện này.

Quả nhiên, Sở Nghiêu mày kiếm nhãn lại, bắt quá rất nhanh lại giãn ra, khẩu khí ôn hòa, "Vây cũng không tệ, loại chuyện này cảm giác rất quan trọng, thực tiễn là sẽ biết ảo diệu trong đó, kỹ thuật của ta tốt lắm, tể mai chậm niệp, bảo đảm làm cho nữ nhân sáng khoái đến mức tận cùng, không để ý cấp lão đại làm mẫu. Lại nói tiếp, Ân lão đại có lẽ chưa từng chạm qua nữ nhân, Mễ Lương lại cái gì cũng đều không hiểu, vạn nhất người tìm làm địa phương liền thành trò cười. Cho dù không tìm làm địa phương, để một người thiếu kinh nghiệm như người làm rối loạn kinh xuất, chỉ sợ đến lúc đó nữ nhân trừ bỏ đau đớn cái gì đều không cảm thụ được, về sau lại có ta làm đối lập, Mễ Lương nói không chừng sẽ không muốn nhìn thấy người."

Ân Hạo ở Viêm Hoang ngày người mười năm, thời điểm hắn tới nơi này còn nhỏ tuổi hơn Thạch Đầu bây giờ, tất nhiên không có chạm qua nữ nhân.

"Người..." Một người nam nhân ở phương diện này bị người nhạo báng, sắc mặt Ân Hạo xanh mét, già vờ tự tin nói: "Ta tất nhiên có thể khiến cho nàng mất hồn."

"Nếu Ân lão đại đã không ngại quan sát ta, ta cũng không ngại vui vẻ đánh giá." Khóe môi Sở Nghiêu mang theo ý cười trêu tức.

Ân Hạo thấy Sở Nghiêu quyết tâm không chịu thoái nhượng, nhếch môi, cuối cùng ỏi ra một câu, "Ta mới không có sở thích biến thái như người, nghĩ liền ghê tởm."

Trong lúc hai nam nhân so da mặt ai dày hơn, Mễ Lương bên kia đã di chuyển bước chân, chuyển sang đứng đằng sau cái bàn, Ân Hạo thấy nàng trốn tránh, cũng không quản nàng, hưng trí bị Sở Nghiêu phá hư biến mất hầu như không còn, "Người nói đúng, nàng hiện tại chưa thể tiếp nhận đã kích lớn như vậy, lúc đầu nam nhân đến Viêm Hoang không thể chịu đựng được tự sát có khối người, ta cũng không muốn sùng vật hiếm lạ như vậy chết đi."

Hắn đẩy Sở Nghiêu sang một bên, "Sở Nghiêu, ta không động vào nàng người cũng đừng vọng tưởng động vào nàng."

Đêm nay đối với Mễ Lương mà nói là một hồi hữu kinh vô hiểm, đợi đến khi bọn họ đi khỏi, Mễ Lương vội vàng sập tới gài cửa, còn đem vài cái ghế dựa chặn phía sau. Nàng không được phép đi ra khỏi gian phòng này, thời điểm bọn họ rời đi vẫn sẽ khóa cửa gian ngoài lại. Ngoài phòng còn có một cánh cửa, bình thường đều dùng đại khóa nặng trĩu khóa thượng, bên ngoài lại chính là chỗ ở của đám người Ân Hạo và Sở Nghiêu, muốn tới nơi này tất nhiên phải đi qua chỗ ở bọn họ, nhưng Ân Hạo không cho phép người khác tới gần chỗ ở của hắn, hơn nữa Thạch Đầu hiện tại không phải đi đào quặng, thời điểm ban ngày Ân Hạo không ở, Thạch Đầu liền canh giữ ở thông đạo.

Nơi này là Viêm Hoang ngục giam, mấy trăm cái nam nhân đều không thể trốn thoát, càng chớ nói Mễ Lương nàng, trừ bỏ cảm khái nhân sinh hoang đường, nhớ lại đã quãng thời gian tốt đẹp, ảo tưởng một khắc nàng lại mặc danh kỳ diệu xuyên không rời khỏi chỗ này, Mễ Lương cũng không biết nên huyền hóa ra hi vọng cho mình như thế nào.

Mễ Lương đem cái váy kia cắt thành vài khối bỏ, triệt để không có cách nào mặc, cũng không có cách nào sửa chữa, không sợ chết đem váy vắt lên lưng ghế dựa. Ngày thứ hai bọn họ đến tìm nàng, Thạch Đầu vừa vào ốc liền phát hiện, Mễ Lương giải thích nói: "Buổi sáng váy kia mắc phải chỗ nhọn trên ghế dựa, ta không chú ý, thời điểm lôi kéo như vậy liền thứ thứ kéo kéo cắt qua."

Nàng còn đi đến bên cạnh ghế dựa, chỉ vào những dằm gỗ liên tiếp nhô lên, bày ra vẻ mặt oán hận, "Chính là nơi này, này này nọ rất chán ghét, bị bắt tại mặt trên, lôi kéo tự thành cái dạng này. Bất quá xét cho cùng, cũng là do y phục chất lượng quá kém."

Nàng vừa nói vừa vụng trộm nhìn sắc mặt Ân Hạo, Ân Hạo ngồi ở bên cạnh, nhếch môi, bộ dáng không hài lòng. Thạch Đầu hiển nhiên không suy nghĩ nhiều lắm, về mặt tiếc hận, "Đó là y phục ở thế giới kia của người, hiện tại triệt để không còn, thật đáng tiếc. Người mặc cái váy này thật sự rất đẹp mắt."

"Phá liền phá, cũng không có biện pháp." Mễ Lương cũng làm ra vẻ tiếc hận, "Quên đi, y phục nào không đến lúc hỏng, cái cũ không đi, cái mới không đến."

"Cũng đúng." Thạch Đầu đồng ý, "Lão đại cũng nói sẽ giúp người làm y phục mới."

Ân Hạo không nói một lời, cho dù bị xớ xệ cắt qua, cũng không thể bị hư hao thành từng mảnh như thế này, cũng chỉ có tên gốc như Thạch Đầu không chút nghi ngờ nguyện ý tin tưởng nàng. Mễ Lương hơi bất an, chỉ dám dùng dư quang khóe mắt vụng trộm liếc Ân Hạo, thấy khóe môi hắn nhếch lên vội vàng thu hồi ánh mắt, lừa mình dối người thầm hi vọng hắn không cần so đo.

Bất quá có lừa mình dối người cũng vô dụng, thanh âm Ân Hạo lười biếng truyền đến, "Mễ Lương..."

Mễ Lương nhìn không được thân thể run lên, chậm rãi xoay người, muốn làm cho bản thân biểu hiện tự nhiên, nhẹ giọng gọi hắn, "Lão đại."

Ân Hạo tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, trong lúc lòng bàn tay Mễ Lương bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cửa bị đẩy ra, là Sở Nghiêu, hắn vừa vào cửa nhìn thấy Ân Hạo đã nói: "Thiết lão nhị đang tìm người khắp nơi, còn hỏi ta có người hay không thấy, hắn còn đang ở bên ngoài gọi người vài tiếng đấy."

"Bên ngoài đại môn đã khóa lại chưa?" Bên ngoài đại môn là cửa sắt, bởi vì liên quan tới Mễ Lương, Ân Hạo cho Sở Nghiêu một chiếc chìa khóa.

"Đương nhiên khóa kỹ." Sở Nghiêu một bên hướng trong phòng đi một bên nói, "Khả năng hắn có việc, người nên ra xem đi."

Ân Hạo tất nhiên sẽ không để Sở Nghiêu cùng Mễ Lương có cơ hội ở riêng trong phòng, kêu Thạch Đầu tiếp tục vào trong này ngoạn, bản thân trước ly khai phòng ở.

Thời điểm Sở Nghiêu đi vào không ngờ trên tay còn cầm theo một cây đậm sắc gì đó, hắn trực tiếp đặt xuống bàn, "Mễ Lương, này người dưỡng đi."

Đó là một gốc cây xương rồng nhỏ nhỏ, đại khái dài hai mươi cm, trên thân vươn ra hai ba chiếc gai nhọn cứng rắn như sườn người, xinh đẹp hơn là, trên chiếc gai cao nhất, thế nhưng có một bông hoa màu tím nở rộ, tươi mát vượt trội, yêu kiều mà không kém thanh khiết. Mễ Lương từ khi xuyên không tới nay vẫn chưa thấy qua lục sắc, nhìn thấy gốc cây xương rồng nở ra hoa nhỏ này nhân tình sáng lên, trong mắt quang hoa lưu động, "Thật đẹp, Viêm Hoang có xương rồng sao?"

Trong khu vực an toàn tử của vong cốc rất hiếm khi nhìn thấy được mảnh lục sắc, cây xương rồng này vẫn là hôm nay Sở Nghiêu đi đến một nơi cực kỳ nguy hiểm ngẫu nhiên phát hiện ra, vật như vậy khẳng định sẽ đem trở về, vốn định tự mình dưỡng, nhớ đến Mễ Lương cũng thành thiên bị nhốt trong phòng, còn không bằng cho nàng dưỡng. Sở Nghiêu giải thích: "Có, ngoài cốc có một vài cây, trong cốc phần lớn đều sinh trưởng ở quý khu vực."

Thạch Đầu đã ở bên cạnh nói, "Sở Nghiêu người rất lợi hại, loại cây này rất khó tìm được."

Sở Nghiêu nhàn nhạt cười, "Trùng hợp gặp, Thạch Đầu, người tìm giúp nàng ít đất để trồng."

Hắn cầm cây xương rồng, dưới gốc còn dính chút bùn đất, lúc Mễ Lương tiếp nhận nó kia tinh tế ngắm nhìn, đóa hoa màu tím khéo léo lung linh đẹp đến mức khiến cho mắt người ta đui mù, "Rõ ràng thoát nhìn mảnh mai như vậy, nhưng sức sống lại ương ngạnh đến thế, một nơi như Viêm Hoang, không ngờ có thể tìm được loại hoa như này."

Sở Nghiêu thân nhiên nói, "Viêm Hoang cũng có những thứ tốt đẹp, bởi vì rất ít, nên càng đáng giá quý trọng, cũng giống như người."

"Ta?" Mễ Lương hơi hơi tự giễu, "Bởi vì các người là nam nhân, ta là nữ nhân."

Sở Nghiêu nghiêm túc nói, "Người cũng rất tốt, nếu có thể, thật sự hy vọng người không cần đến đây. Đáng tiếc người đã đến Viêm Hoang rồi."

"Ai cũng không muốn đến Viêm Hoang, người cũng không muốn đến, còn không phải đã đến sao." Mễ Lương nói, so với Ân Hạo vừa thấy mặt liền tập ngực lộn y phục nàng, Sở Nghiêu càng giống quan tử hơn.

Sở Nghiêu chỉ chỉ cây xương rồng, "Hào hảo dưỡng đi, Viêm Hoang cũng có một vài thứ tốt đẹp."

"Xương rồng rất dễ trồng." Mễ Lương nhìn cây xương rồng bé nhỏ trên tay chậm rãi nở nụ cười, nụ cười này từ khóe miệng lan đến ánh mắt, quyến rũ như hoa bách hợp nở rộ, sóng mắt dập dờn ba quang, cười ra một mảnh tươi đẹp.

Đây là lần đầu tiên Sở Nghiêu thấy Mễ Lương cười như vậy, ý cười từ lan ra khắp không gian, làm cho người ta cảm thấy như chìm trong như gió xuân, Sở Nghiêu thấy vậy có chút si ngốc, nhìn không được vươn tay vén tóc mai phát qua mặt nàng ra sau tai, "Mễ Lương, người cười lên rất đẹp mắt."

Mễ Lương ý cười không giảm, lộ ra hàm răng chính tề, như hoa sen nở rộ, nàng giờ giờ cây xương rồng trên tay lên, "Cảm ơn người tặng ta cái này."

Thời điểm Ân Hạo vào nhà liền nhìn thấy Mễ Lương đối Sở Nghiêu cười đến cảnh xuân tươi đẹp, nụ cười kia phát ra từ nội tâm, làm cho khuôn mặt nàng càng thêm quyến rũ động lòng người, ngay cả hắn vào nhà hai người đều không biết, Ân Hạo rống lên một tiếng, "Thạch Đầu, người đang làm quái cái gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Nghe thấy Ân Hạo rống to, lưng Thạch Đầu chấn động, hắn thật sự không làm cái gì, hắn chỉ đứng ở bên cạnh nghe Mễ Lương cùng Sở Nghiêu nói chuyện mà thôi, trong đầu đang tính toán có đồ gì hảo ngoạn có thể mang qua cấp Mễ Lương, nhưng thanh âm Ân Hạo rõ ràng đang hàm chứa tức giận, Thạch Đầu hai mắt mê mang, nhỏ giọng nói: "Không có làm cái gì a."

Sắc mặt Ân Hạo âm u, "Cái gì cũng không làm, vậy người đứng đây làm gì hả? Ta cho người đứng ở đây là cho người đi nghỉ ngơi à?"

"Ta đây nên làm cái gì?" Thạch Đầu kinh hoàng, thanh âm đều yếu dần, thấy mặt mũi Ân Hạo âm trầm không nói chuyện, hắn lại nhìn về phía Mễ Lương, tình ngộ nói: "Mễ Lương, ta đi tìm cái bồn cho người, đổ ít đất đi vào, giúp người đem xương rồng loại thượng."

Thạch Đầu cảm thấy Ân Hạo phái bản thân đứng ở trong này là vì giúp Mễ Lương làm chút việc, chẳng hạn như mức nước đưa cơm, đương nhiên thuận tiện cũng trông Mễ Lương không cho nàng chạy ra ngoài. Hắn nói xong nhắc chân đi về phía cửa, đi đến bên người Ân Hạo cẩn thận nhìn nhìn, Ân Hạo nâng chân liền hướng hắn đá qua, "Chính sự không làm, đầu óc không biết thế nào trường."

Thạch Đầu lắc mình, bất quá không kịp tránh đi, trên ống quần in một dấu chân, tự mình kiểm điểm bản thân đạo này rất lười, "Lão đại, ta lập tức đi làm, về sau ít cùng Mễ Lương nói chuyện, làm việc nhiều hơn."

"Cút." Ân Hạo hướng hắn quát, Thạch Đầu vội vàng chạy ra ngoài, kỳ thực muốn đi tìm bồn đất cho Mễ Lương loại xương rồng. Trong phòng Sở

Nghiêu mặt không đổi sắc, thấy Ân Hạo tựa hồ không quá cao hứng, hỏi: "Gặp chuyện phiền toái?"

Mễ Lương còn đứng bên cạnh Sở Nghiêu, cũng đưa ra một cái ánh mắt dò hỏi, Ân Hạo thấy hai người đứng sóng vai một chỗ cực kì không vừa mắt, ánh mắt đảo qua đồ vật trong tay Mễ Lương, sắc mặt hơi uất giận, "Mễ Lương, ngươi cầm cái gì vậy?"

Tay Mễ Lương ôm gốc xương rồng không rõ tên, vui vẻ hướng hân hờn quơ, "Sở Nghiêu tặng cho ta đó, có thể làm cây cảnh đặt trong phòng."

Ân Hạo trong mũi hừ lạnh một tiếng, "Một cây xương rồng mà thôi, ngươi cũng coi là bảo bối? Đúng là nữ nhân không từng trải việc đời."

"Thạch Đầu nói loại cây này rất khó tìm được ở Viêm Hoang." Mễ Lương nhỏ giọng nói, nàng đem xương rồng cẩn thận thu tốt, liếc Sở Nghiêu, khẽ cười một chút, lúc quay sang nhìn Ân Hạo thì thu hồi ý cười trên mặt, hỏi: "Lão đại, bên ngoài có chuyện khiến ngươi mất hứng à?"

"Chuyện mất hứng có rất nhiều." Ân Hạo đi tới, một phen túm cánh tay Mễ Lương, kéo nàng cách xa Sở Nghiêu vài bước, "Nhất là từ sau khi ngươi tới đây, phiền toái càng ngày càng nhiều, quả thật là họa thủy."

Mễ Lương không nói gì, cũng không phải nàng muốn đến chỗ này, hơn nữa nàng cái gì đều không làm, thành thành thật thật ngồi trong phòng, rõ ràng là lão đại hân năng lực lãnh đạo kém cỏi, còn đem sự tình quai đến trên đầu nàng.

Ân Hạo thấy Sở Nghiêu còn đứng trong phòng không có ý muốn rời đi, một cái lướt mắt đưa qua, "Sở Nghiêu, giữa trưa rồi, ngươi không quay về nghỉ ngơi sao? Hôm nay đến phiên ngươi đi, trông chừng bọn họ đừng cho quý hấp chết."

"Hai ngày nay không nóng như trước, chẳng phải ngươi muốn bắt lấy thời cơ làm việc tốt nhất, Ân lão đại, hôm nay ngươi cũng phải đến phía tây trông coi đi, cũng không phải đã trở về rồi sao?" Trên mặt Sở Nghiêu còn vương ý cười, ẩn ý nói dựa vào cái gì ta phải đi.

Mễ Lương xen mồm nói: "Nếu hôm nay các ngươi đều có việc, vậy đều trở về hảo hảo nghỉ ngơi đi, Viêm Hoang này nguy hiểm như vậy, tinh thần không tốt lúc làm việc sẽ dễ gặp phải chuyện không may."

Mễ Lương cảm thấy hơi phiền hai nam nhân này không có việc gì an vị ở trong phòng nàng làm gì, khiến cho nàng một chút không gian riêng tư đều không có, lại nói, giữa trưa rồi, nàng cũng muốn ngủ trưa.

Hai nam nhân nhìn nhau vài lần, lại ngồi trên ghế tựa một hồi, Thạch Đầu đã chạy trở về, cầm bát đựng đầy đất, Mễ Lương dè dặt cẩn trọng đem xương rồng trồng xuống, động tác mềm nhẹ tựa như đối đãi với trân bảo, đợi đến khi ba nam nhân đều đi cả, nàng lại tinh tế nhìn thật lâu, thăm nhủ hôm nay vận khí không sai, Ân Hạo không truy cứu chuyện nàng làm hỏng vậy.

Viêm Hoang chàng vạng thập phần náo nhiệt, đại đa số nam nhân đều tụ tập ở bên ngoài, có một số người quang cánh tay, có một số người cởi trần lộ ra thân trên cường tráng, còn có nam nhân cao lớn thô kệch đứng trước cửa phòng hóng mát, người tinh thần không sai ở trên bãi đất trống luận bàn quyền cước, nhưng càng nhiều người thích tụ tập tán chuyện, hoặc mắng mả cả rồng bên ngoài, hoặc thổi phồng sự tích anh hùng của bản thân năm đó, hoặc nói những chuyện thô tục không chịu nổi.

Ân Hạo cũng không phải buổi tối nào cũng đi đến chỗ Mễ Lương giết thời gian, thứ nhất phải phòng ngừa thời gian chàng vạng có người gây chuyện, thứ hai cũng muốn cùng nhóm thủ hạ khai thông nhiều hơn, nếu buổi tối hân thường xuyên vắng mặt, khó tránh khỏi sẽ khiến cho người khác sinh nghi. Đương nhiên, hân không đi, cũng sẽ không thể bắt Sở Nghiêu đi.

Bữa tối nay còn cung ứng chút rượu nhạt, một đồng nam nhân một bên nể rượu khó uống một bên lại cô lỗ cô lỗ rót xuống bụng, bầu trời trên đầu phá lệ thấp, sao giăng đầy trời, một vài ngôi sao vây quanh nhau, chật chội như đám nam nhân ở Viêm Hoang này, sau khi ăn xong Ân Hạo cùng một vài người ngồi trên bãi đất trống trước tiên nói chuyện khu vực khai thác quặng, nói xong chủ đề liền bắt đầu nhảy ra xa, chủ đề nam nhân thích thảo luận nhất đương nhiên là nữ nhân, bất tri bất giác lại nói đến chuyện nam nữ thân mật.

Viêm Hoang long xà hỗn tạp, dạng người gì đều có, hơn nữa bởi vì đều là nam nhân, nói chuyện càng tùy tiện. Một người gần ba mươi tuổi đang đánh xích bạc, vừa nói vừa chảy nước miếng, "Nữ nhân a, vuốt ve chính là thoải mái, vừa trắng vừa mềm, trước kia thủ phủ Khang Dạ cái tao lão nhân kia, bản thân xương cốt đã không được, cười lại nhiều, các ngươi đều không biết, nữ nhân của hân đều ước gì ta đi thương các nàng..."

Một người khác nói: "Này tính cái gì, ta năm đó ngay cả nữ nhân của Tả dương hầu đều trộm qua, hân nơi đó nha hoàn người người đều vô cùng thủy nộn, càng đừng nói nữ nhân của hân, bộ dáng nhất đẳng tốt nhất, trên mặt đều có thể bóp ra nước, phía dưới nhanh a..." Ánh mắt nam nhân híp lại, nhớ lại tư vị mất hồn thềm nhỏ dãi, "Sáp vào giống như muốn đem côn thịt cắn đứt!"

"Lão tử thì thích phụ nhân bộ dạng béo chút, tao thật sự, sờ vài cái liền ướt, miệng thì hô không cần không muốn, kỳ thực sáng khoái đến bay lên... Ha ha ha... Nàng ước gì được ngươi thao chết, nói phương diện này lão tử tuyệt đối có thể cho nữ nhân sáng khoái mất hồn... Ha ha... Phía dưới âm nga... Giống như đại thủy... Lão tử chỉ muốn thao - chết các nàng..."

Thạch Đầu ngồi trên ghế mê mang nhỏ giọng hỏi, "Rốt cuộc là làm sao chảy ra nước?"

Một đám nam nhân phá lên cười ha ha, người ngồi bên cạnh Thạch Đầu cười càng khoa trương, "Chính là giữa hai đùi các nàng, trên người nữ nhân nhiều hơn chúng ta một cái động."

Lại có nam nhân chê cười hân, "Thạch Đầu a, thời điểm ngươi tới nơi này quá nhỏ, thật sự là đáng tiếc, sợ là đời này cũng không có biện pháp hưởng thụ tư vị của nữ nhân, cùng ngươi nói nga, đem cây côn kia của ngươi hướng cửa động nàng chọc thủng, bãi a... dao a... Đó chính là cảm giác làm thần tiên... Ha ha..."

Thạch Đầu bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc là làm sao, trực tiếp lấy Mễ Lương làm đối tượng ảo tưởng. Mễ Lương rất dễ dàng bị thương, lại là chọc thủng lại là dao, hẳn thật sự không dám tưởng tượng Mễ Lương có phải đau chết hay không, nhin không được hỏi: "Thế các nàng có phải rất đau hay không?"

Vấn đề Thạch Đầu hỏi làm cho chúng nam nhân thật vui vẻ, ồn ào cười to, Thiết Đầu cùng hần quan hệ không sai nói: "Lần đầu sẽ hơi đau, bắt quá còn phải xem kỹ thuật của ngươi, kỹ thuật tốt các nàng về sau sẽ quần quít lấy ngươi muốn." Hần vỗ vai Thạch Đầu, lại cười nhạo nói: "Bắt quá kỹ thuật phải làm nhiều lần mới được, Thạch Đầu, mao tiêu từ ngươi, ngay cả lối vào cũng không tìm được, chỉ sợ không thể làm cho người ta vừa lòng, ngươi nên tìm cái nữ nhân thành thực hảo hảo dạy ngươi, nhưng mà... Đại khái không có cơ hội... Ngươi liền thành thành thật thật làm Thạch Đầu đi..."

Đoạn này làm cho người ta thật sự không vừa ý nghe, không chỉ là Thạch Đầu ngậm miệng trong tiếng cười nhạo, còn có Ân Hạo ngày hôm qua bị Sở Nghiêu cười nhạo sắc mặt đều trở nên lãnh ám, lúc Viêm Hoang Ân Hạo đến mười ba tuổi, một đường huyết vũ tanh phong đi tới, phía trước Viêm Hoang không có nữ nhân, hẳn cũng không nghĩ tới phương diện này, nghe bọn hần nói huân đoạn từ cũng coi như truyện cười nghe một chút. Đám nam nhân thường xuyên thích thổi phồng bản thân năm đó có bao nhiêu uy phong, ở phương diện nam nữ kỹ thuật có bao nhiêu tốt, hiện tại Ân Hạo bắt đầu suy xét đến vấn đề kỹ thuật, nào có khó như bọn họ nói? Cho dù không có nhiều cơ hội thực tiễn, hẳn không tin bản thân không thể làm cho nữ nhân vừa lòng.

Nam nhân kia còn đang tiếp tục, nói nữ nhân là vụ vật cỡ nào mất hồn, có mấy nam nhân nói đến rất hăng say, vội vàng vàng chạy, đại khái phải đi tìm một chỗ giải quyết nhu cầu, thấy bọn họ chạy trời chết, có người cười nhạo, có người cảm khái, "Nếu có cái nữ nhân thì tốt rồi, đỡ phải mỗi ngày luống cuống như vậy!"

"Đúng vậy, như vậy liền thật tốt, chúng ta..."

Một đám nam nhân bắt đầu phụ họa, Thiết Bất Quy ngồi bên cạnh Ân Hạo đề nghị với Ân Hạo, "Lão đại, lần sau ngươi cùng bọn họ đề chút yêu cầu, đưa hai nữ nhân đi vào, như vậy mọi người làm việc mới có sức lực a! Chúng ta lấy càng nhiều tinh thể màu tím đến trao đổi!"

"Cũng không phải không đề cập qua." Yêu cầu này Ân Hạo dưới yêu cầu mãnh liệt mọi người đã từng đề cập qua, bắt quá bị người bên ngoài nghiêm trọng khách sáo, đám người bên ngoài kia căn bản không xem bọn họ là người, cảm thấy cho bọn họ một ngụm cơm ăn chính là ban ân, còn muốn nữ nhân, đó là vọng tưởng!

Thiết Bất Quy nhỏ một ngụm nước miếng xuống đất, "Một đám vô liêm sỉ!"

Người khác cũng đi theo mắng vài câu, mắng xong sau lại bắt đầu ảo tưởng nữ nhân, đại khái là đêm nay có người uống một chút rượu, lại miêu tả chuyện nam nữ sinh động như thật, thập bát mô ba mươi sáu dạng đều nói một phen, đầu óc Ân Hạo cũng không tự giác nghĩ đến phương diện kia.

Buổi tối hần một người nằm ở trên giường, ánh trăng theo cửa sổ xuyên vào, mặt đất phản xạ ra ánh sáng màu bạc, nhắm mắt lại, trong đầu sẽ xuất hiện một cái bóng dáng mảnh khảnh, mặc váy dài tới gối, thắt lưng tinh tế tóc đen dài, cánh tay cùng đùi lỏa - lộ ở ngoài, thân thể nàng tan mát ra một loại lực hấp dẫn không hiểu... bóng dáng nàng ở trong đầu càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng biến thành bộ dáng Mễ Lương. Trong thân thể tựa hồ dấy lên một đoàn lửa, hần xoay người, lại càng ngày càng không ngủ được, hạ phúc sung sướng đến cực hạn, hần đưa tay cầm nó, bắt đầu cao thấp hoạt động, trong miệng phát ra tiếng thờ dồ ồ.

Bộ dáng Mễ Lương mặc váy không ngừng hiện lên ở trước mắt, hình ảnh trong đầu hần đã đem cái váy kia một phen xé rách, thân thể trắng nõn không còn vật gì che chắn hiện ra trước mặt hần, như vậy đem mềm mại thân thể của nàng áp ở dưới thân...

Hần không ngừng rên rỉ, dịch thể màu trắng bắn đầy tay, lồng ngực phập phồng bất định, thật lâu sau, mới từ trong sáng khoái hồi phục lại tinh thần. Ân Hạo xoay người ngồi dậy, trực tiếp dùng quần lót lau nhục bông, hẳn đã thật lâu không có loại cảm giác này, nữ nhân quả thực có thể gọi lên dục vọng của nam nhân.

Ân Hạo đứng trước cửa sổ, nhìn nhìn phương hướng bên phải, bên kia có một chiếc khóa to nặng treo trên cửa sắt, xuyên qua cánh cửa kia, đi vào chính là phòng Mễ Lương. Hần muốn đi vào tìm Mễ Lương, bắt quá mở cửa sắt ra sẽ phát ra tiếng vang không nhỏ, phòng Sở Nghiêu ngay cạnh phòng hần, tiếng cửa mở trong ban đêm yên tĩnh như này Sở Nghiêu nhất định có thể nghe thấy, cho dù muốn làm việc trên đường cũng sẽ bị quấy rầy.

So với buổi tối, kỳ thực ban ngày đi tìm Mễ Lương càng thuận tiện, Sở Nghiêu luôn ở khu vực khai thác quặng, thừa dịp lúc đó Ân Hạo hoàn toàn có thể cùng Mễ Lương gao nấu thành cơm. Trong đầu Ân Hạo suy xét như thế nào có được Mễ Lương, không bằng ngày mai liền đem Sở Nghiêu cùng Thạch Đầu đều đuổi đi, đem y phục của nàng đều lột điếu... Suy nghĩ càng bay càng xa, ánh trăng đã từ giữa bầu trời chảy xuống, Ân Hạo mới xoay người quay đầu, chuẩn bị về giường nằm ngủ. Ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ trên bức tường bên cạnh, bên ngoài là Viêm Hoang cát đá trắng xóa, xa hơn là cốc khẩu tường cao chắc chắn cùng đại môn phong bế chặt chẽ, giống như quý quái đứng sừng sững trong Viêm Hoang, cười nhạo người Viêm Hoang.

Ân Hạo nhìn theo phương hướng cốc khẩu lộ ra ánh mắt lợi hại, đối với ý tưởng vừa rồi phi nhô không thôi, hơn nữa đêm một người nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Tâm tư cần phải hoa ở địa phương khác, bắt quá một cái nữ nhân, muốn thì lên, không muốn thì không cần.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Mễ Lương một người ngốc nhảm chán, hơn nữa nàng nói qua bản thân sẽ làm việc, liền cùng Thạch Đầu thương lượng làm chút chuyện đủ khả năng. Thạch Đầu nhỏ tuổi nhất Viêm Hoang, hơn nữa Ân Hạo đặc biệt chiều cố hấn, làm sống đều tương đối thoải mái, Mễ Lương nói muốn giúp hấn làm việc, Ân Hạo cũng không ý kiến gì, Thạch Đầu liền khiêng một túi hoa sinh đi qua, để lúc nào nàng nhảm chán thì bóc lạc.

Lúc Ân Hạo đến, cái ki bên cạnh Mễ Lương đã trang hơn phân nửa vỏ lạc, bắt quả bao tải to hoa sinh bên cạnh đủ nàng bóc mấy ngày. Nàng thấy Ân Hạo đến, cùng hấn chào hỏi, "Lão đại, người đã đến rồi."

Ân Hạo quét mắt qua vỏ lạc, "Không cần lột, đi rửa tay."

"Thạch Đầu nói buổi tối muốn ăn củ lạc sao, Viêm Hoang nhiều người như vậy, điểm ấy hoa sinh làm sao đủ. Ta một bên bóc một bên nói chuyện với người, như vậy không chậm trễ làm sống." Mễ Lương tiếp tục lấy hoa sinh từ trong bao tải bên cạnh ra tiếp tục bóc vỏ.

Ân Hạo lại nhẹ giọng nói: "Mễ Lương, người đã quên thời điểm người vừa tới ta từng nói với người ba chuyện."

Mễ Lương biết Ân Hạo lại không vui, đứng lên vỗ vỗ tay, mức nước đổ vào trong bồn nhanh chóng rửa tay, sau khi lau khô nhìn Ân Hạo, "Lão đại, có cái gì ta có thể làm sao?"

"Người là một nữ nhân, người nói có cái gì người có thể làm?" Ân Hạo đi tới, trực tiếp kéo tay Mễ Lương, một tay ôm nàng trong lòng, nâng cằm nàng lên nhìn nàng, "Mễ Lương, bộ dạng người cũng không tệ."

Một tay Ân Hạo gắt gao ôm thắt lưng nàng, cái tay nâng cằm nàng đã chuyển đến trên ngực nàng sờ loạn, Mễ Lương kinh hoàng, nam nhân Viêm Hoang đều là sói đói, nàng đương nhiên biết hấn muốn làm cái gì, "Lão, lão đại, người không nói như vậy."

"Ta chưa nói qua." Ân Hạo nói thẳng, "Ta chỉ nói người là sủng vật của ta. Ta dưỡng người, che chở người, khi nào muốn động người thì động người."

Tìm Mễ Lương đập nhanh lợi hại, nàng lại không dám ở trong lòng hấn lộn xộn, hai mắt tròn trĩnh, ấp a ấp úng muốn ngăn cản hấn, "Chúng ta có thể chậm rãi phát triển, như vậy... Phát triển quá nhanh ... Ta không tiếp thụ được..."

"Ai cũng không muốn đến Viêm Hoang, đều đã đến, chỉ có thể nói mạng người không tốt. Người nên cảm thấy may mắn bản thân là cái nữ nhân, bằng không người nhu nhược như người căn bản sống không nổi ở Viêm Hoang." Ân Hạo kẻ sát vào mặt nàng, Mễ Lương cắn răng, trên mặt kinh hoàng, càng nhiều là không tình nguyện, hấn chậm rãi nói, "Không cần nói ta cường - gian người."

Ân Hạo từ bên hông xuất ra một thanh chủy thủ không lớn đặt vào tay Mễ Lương, "Người có thể lựa chọn cái chết."

Thanh chủy thủ không lớn, ở trong tay Mễ Lương mát lạnh nặng trĩu, thân đao được rút ra khỏi vỏ, lưỡi đao cực kỳ sắc bén, ngón tay thon dài của Ân Hạo chỉ vào cổ và trái tim nàng, "Thật dễ dàng, người đã có thể thoát khỏi Viêm Hoang."

Ân Hạo nói xong lùi lại vài bước, không giống đùa nàng hay thử nàng, sắc mặt Mễ Lương trắng bệch, mồ mị không biết làm sao nhìn Ân Hạo, đôi mắt hấn lạnh nhạt, tựa hồ Mễ Lương thật sự chết đi hấn cũng có thể mặt không đổi sắc ném thi thể ra ngoài, thấy nàng còn nắm chủy thủ đầu đao hướng ra ngoài, còn nhẹ giọng nói một câu, "Người không giết được ta đâu."

Mễ Lương cúi đầu nhìn chủy thủ, thân đao trong tay run run có điểm sáng lóe qua, nghĩ thì rất đơn giản, nhưng trong tay nắm chủy thủ, Mễ Lương thật sự không có dũng khí đem nó chọc thủng thân thể mình, nàng sợ đau, lại nói vạn nhất một nhát chưa chết ngay thì phải làm sao, thân thể của nàng sẽ thông khô run rẩy trên mặt đất, bộ mặt dữ tợn, huyết lưu một bãi... Nàng không dám tưởng tượng tiếp, hơn nữa, nàng còn muốn sống, chết kỳ thực cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Thân thể Mễ Lương giống như bị rút hết khí lực, tay run rẩy càng lợi hại hơn, trong phòng yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở của nàng, "Bang đương" một tiếng, chủy thủ trong tay nàng run run vô lực rơi xuống đất.

Ân Hạo đã đi tới, đem thân thể mềm mại của Mễ Lương lăm vào trong lòng, ở trên đỉnh đầu nàng nhẹ giọng nói: "Không muốn chết, còn sống mới tốt, ta sẽ đem tất cả đồ tốt cho người."

"Người về sau sẽ đem ta đi khảo thường người khác sao?" Mễ Lương ngẩng mặt lên nhìn hấn, nàng nhớ lần đầu gặp mặt Ân Hạo từng nói như vậy, nàng không muốn xuyên đến loại địa phương này, càng hoàn toàn không muốn làm đồ chơi cho một đám nam nhân.

Nàng im lặng, gương mặt thanh tú sạch sẽ, ánh mắt trong suốt như hồ nước, Ân Hạo thấy nàng như vậy trái tim bất giác trở nên mềm mại, "Sẽ không, chỉ cần người nghe lời, ngoan ngoãn ở trong phòng này, không được để người khác phát hiện." Hấn dừng một chút, "Cho dù thật sự bị phát hiện, ta cũng sẽ che chở người, sẽ không đem người cho người khác."

Thân thể mềm mại ở trong lòng, Ân Hạo ôm nàng đi vào phòng trong, khép hờ cửa, ôm người ngồi xuống mép giường, Mễ Lương ngồi trên đùi hấn, bởi vì câu nệ nên thân thể cương cứng, oa ở trong lòng hấn, run rẩy.

Trong lòng vu vạ mềm mại như vậy, bé bỏng mê người, Ân Hạo cời bỏ đai lưng của nàng, rút đi ngoại sam, đang muốn cời bỏ nút thắt nội y của nàng, Mễ Lương thử mở miệng, "Lão đại, này vẫn là ban ngày, ta... Buổi tối được không?"

"Buổi tối?" Buổi tối lại có tên Sở Nghiêu chán ghét kia, hướng chi ôm nàng phía dưới Ân Hạo đã có phản ứng, trực tiếp lấy thứ mình muốn mới là phong cách của hắn, tay hắn không ngừng lại, tiếp tục cời nút thắt của nàng, Mễ Lương đột nhiên vòng tay ôm cổ hắn, đem thân thể kín kẽ sát vào hắn người, đầu chôn ở bả vai hắn, khẩn cầu hắn: "Ban ngày ta thật sự không được, ta... Ta... sẽ thẹn thùng..."

Nàng vốn nằm trong lòng Ân Hạo, động tác vừa rồi, cự vật dưới thân Ân Hạo càng thêm sung, nàng còn gắt gao quấn quýt lấy hắn, giống dây leo bám chặt vào cổ hắn, Ân Hạo không có cách nào tiếp tục cời nút thắt, hắn chỉ có thể ôm nàng, bàn tay đã do thám vào trong y phục của nàng vuốt ve tấm bóng loáng, đối với nam nhân mà nói, làn da nữ nhân thật sự rất hoạt, sờ lên xúc cảm còn mềm mịn hơn gấm vóc thượng đẳng. Thắt lưng nàng nhỏ như vậy, ôm vào trong lòng làm cho người ta không tự giác trở nên ôn nhu, sợ dùng khí lực lớn một chút sẽ bẻ gãy nó.

Mễ Lương tựa hồ đang khản trương, nàng xiết chặt tay, chặt chẽ ôm Ân Hạo. Nhiều năm như vậy, Ân Hạo lần đầu được một nữ nhân ôm chặt như vậy, hai khóa rất tròn trước ngực nàng no đủ lại co dãn áp lên lồng ngực rắn chắc của hắn, như không muốn rời khỏi hắn, Ân Hạo thật sự không muốn dùng sức mạnh kéo nàng ra, chỉ có thể vuốt ve lưng nàng, như vậy đã làm cho trong cơ thể hắn dấy lên một đoàn hỏa, thiêu đốt cả người hắn, Ân Hạo thờ dột ồ ồ, "Ta chờ không nổi, ta nghĩ muốn người."

Hai tay Mễ Lương giống như kim sắt gắt gao ôm hắn, tà hữu vung đầu, "Buổi tối đi, ban ngày rất lượng, ta không có làm qua, ta..."

Mễ Lương nghiêng thân ngồi trên đùi hắn, chính xác mà nói, nàng đang ngồi trên cự vật sung đến cực hạn của hắn, nàng nhẹ nhàng chuyển động khiến Ân Hạo có phản ứng rất lớn, Ân Hạo vỗ vỗ lưng nàng, "Trước xuống dưới, không cần ngồi ở chỗ này."

Mễ Lương cũng cảm giác được phía dưới có cự vật chọc vào mông mình, sau khi đứng dậy bèn trèo lên giường, quỳ gối trên giường sau lưng gắt gao ôm Ân Hạo, gò má cơ hồ chạm vào mặt hắn, Ân Hạo ở phương diện nam nữ kinh nghiệm không đủ, Mễ Lương lại quấn quýt lấy hắn không tha, hắn có chút thích nàng, nàng ý lại hắn như vậy khiến trong lòng hắn cảm thấy hơi thỏa mãn, nhượng bộ nói: "Tốt, buổi tối lại đến đem người ăn luôn, bất quá hiện tại người cũng phải làm chút chuyện."

Hắn thoát đai lưng của mình, cự vật vừa được phóng thích nhảy lên, hắn túm tay Mễ Lương, thanh âm ám ách, "Mễ Lương, người tới, bằng không ta sẽ không quản nhiều như vậy."

Hắn muốn nắm Mễ Lương không thoát được, Mễ Lương thức thời, chậm rãi nói tay. Lão nhị của nam nhân Mễ Lương cũng thấy qua rất nhiều, đương nhiên đều là cùng tỷ muội trong ký túc xá xem trên máy tính, này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vật thật, sơ lược có chút giật mình. Nhưng vẫn thuận theo đưa tay nắm lấy nó, dùng tay dù sao vẫn tốt hơn bị hắn áp đảo.

Lòng bàn tay nàng ấm áp, mới chạm vào Ân Hạo liền phát ra tiếng thỏa mãn, tiện đà nắm giữ tay nàng bắt đầu cao thấp lên xuống. Trán Mễ Lương đỏ mồ hôi, loại tình huống này tính là gì đâu? Từ lúc xuyên không tới nay việc bị thúc nào nàng chẳng gặp qua, Ân Hạo cho nàng lựa chọn, nhưng nàng lại không có dũng khí đi tìm chết, chỉ có thể lựa chọn con đường này.

Sắc mặt Ân Hạo ảm đạm, hắn cắn chặt răng, ngẫu nhiên cúi đầu kêu rên, hai hàng lông mày nhíu lại, không biết đang thống khổ hay là sung sướng, động tác trên tay càng lúc càng nhanh.

Có Mễ Lương ở bên cạnh, Ân Hạo hôm nay cảm giác phá lệ bất đồng, như là tới một cái cảnh giới mới, tay còn lại ôm chặt thắt lưng Mễ Lương, tiếp tục hưởng thụ cảm giác vui vẻ này. Bất quá lúc hắn đến, một trận tiếng đập cửa từ gian ngoài truyền đến, "Mễ Lương, người ở bên trong sao? Ta mở cửa nhé."

Ân Hạo cơ hồ kè cựa bùng nổ, bị ngạnh sinh sinh kéo lại, Mễ Lương cũng bị sợ tới mức run người, thừa dịp hắn hoảng thần thu tay lại, như con thỏ bị chân kinh nhảy bật xuống giường, xa xa lui ở góc tường vừa luống cuống vừa hoảng loạn.

Then cửa đã bị tã rớt, khóa bị Thạch Đầu đẩy ra, bên trong có thể khóa, bên ngoài cũng có thể mở, bên trong thường dùng khóa không sai biệt lắm, Sở Nghiêu không giống Ân Hạo, Sở Nghiêu mỗi lần mở cửa vào nhà sẽ gõ cửa trước, đại khái là sợ gặp phải chuyện làm cho người ta xấu hổ, mà Ân Hạo cho tới bây giờ đều không hỏi, muốn vào liền vào, muốn ra liền ra.

Một nam nhân tại thời khắc quan trọng bị người khác quấy rầy đều sẽ buồn bực, Ân Hạo lòi kéo đai lưng thắt tốt đi ra gian ngoài, nhìn thấy Sở Nghiêu, chẳng khác gì ngọn lửa ném vào bên trong thùng xăng, hỏa diễm bùng hực cháy, "Sở Nghiêu, người tới nơi này làm cái gì?"

Sở Nghiêu thấy Ân Hạo sắc mặt không tốt, tựa hồ ở trong dự kiến của hắn, phong đạm vân khinh nói: "Ân lão đại, người đều có thể đến, ta vì sao không thể đến? Nàng cũng không phải của một mình người."

"Lúc này người phải ở khu vực khai thác quặng." Ân Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói, hắn chính là tìm một cái thời gian Sở Nghiêu không rảnh mới đến, kết quả chuyện tốt bị hắn ta đánh gãy.

Sở Nghiêu nghiêng đầu hướng bên trong nhìn nhìn, xuyên thấu qua đại sảnh môn thấy Mễ Lương cúi đầu đứng trong góc, lại nhìn Ân Hạo có dấu hiệu phát hỏa, trong lòng sáng tỏ, Ân Hạo quả nhiên có ý tưởng lẳng lẽ xuống tay, hắn nói: "Ân lão đại, người vụng trộm đi miễn cưỡng Mễ Lương, không khỏi rất không công bằng."

"Công đạo?" Ân Hạo cười nhạo nói, "Đều đến chỗ này còn nói cái gì công đạo, ta đã sớm nói qua ta muốn động nàng sẽ không thông tri người, lại nói người cũng thường xuyên thừa dịp ta không ở tới nơi này, vì tránh bị người cướp mất, ta đương nhiên phải xuống tay trước, hôm nay ta nhất định phải có được nàng, thức thời đi hết ra ngoài."

Mễ Lương ở bên trong vụng trộm nhìn bọn họ, mặt không biểu cảm, Sở Nghiêu chau mày, "Nếu ta không ra đâu?"

Ấn Hạo giận dữ nói, "Ta nghĩ ngươi còn chưa rõ ai mới là lão đại nơi này."

Nói xong dưới chân nhất định, hướng Sở Nghiêu tạp qua.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Ấn Hạo động tác nhanh, chợt lóe đã đến phía trước Sở Nghiêu, Sở Nghiêu vội vàng lác mình sang phải, cả kinh nói: "Ngươi điên rồi, ở trong này đánh?"

"Hôm nay ta nhất định phải giáo huấn ngươi." Ấn Hạo về mặt âm lãnh, chỉ ra cửa, "Đi ra ngoài!"

Sở Nghiêu không nhúc nhích, toàn thân căng thẳng làm tốt phòng bị, Ấn Hạo hướng hấn đá tới, bị Sở Nghiêu tránh được, chiếc ghế bên cạnh bị đá ngã lộn, lúc rơi xuống đất như địa lôi nổ tung, phát ra tiếng vang rất lớn, ghế gỗ hoa mảnh gỗ bay loạn. Phòng trong Mễ Lương xem hai người này thực đánh lên, cả kinh kêu lên: "Không cần đánh, muốn đánh cũng đi ra ngoài đánh!"

Hai người này động tác như vậy nhanh, thế trạng như thế cường tráng, Mễ Lương còn không muốn trở thành vật hi sinh!

Ấn Hạo thu tay lại, hai mắt bốc hỏa, "Đi ra ngoài đánh!"

Sở Nghiêu vội vàng chạy ra cửa, Ấn Hạo không có lập tức đuổi theo, mà là quay đầu hướng Mễ Lương kêu: "Trốn kỹ!"

Sở Nghiêu mở cửa sắt bên ngoài, thấy Ấn Hạo đuổi tới, còn không quên nhắc nhở hắn: "Ngươi đem cửa khóa kỹ lại đến."

"Không cần ngươi nói, ta có rất nhiều thời gian để thu thập ngươi."

Khóa kỹ cửa sắt, Ấn Hạo xoay người hướng hấn từng bước tới gần, toàn thân cơ bắp căng thẳng, giống một ngọn núi lửa sắp bùng nổ, cách hơn mười thước, bay thẳng đến tấn công Sở Nghiêu, so với động tác vừa nãy càng mạnh càng nhanh, Sở Nghiêu vội vàng trốn tránh.

Nơi này thuộc chỗ ở hai người, vô luận là đánh hay là trốn đều không tiện, Sở Nghiêu một bên né tránh một bên bỏ chạy, bắt lấy một cái lỗ hổng, từ cửa sổ cao cao nhảy xuống, đáp xuống mặt đất cách hơn mười thước, cuộn theo một mảnh cát bụi. Ấn Hạo lại đuổi theo không bỏ, thả người nhảy xuống theo, sau khi nhanh chóng rơi xuống đất, lại hướng Sở Nghiêu công đi qua.

Cát đá đất trống rộng lớn không có chướng ngại vật, Ấn Hạo mỗi một lần ra tay đều mang theo khí thế giết chóc, Sở Nghiêu nguyên bản chỉ thủ chứ không tấn công, thấy Ấn Hạo thật sự muốn dồn bản thân vào chỗ chết, lại một lần nữa tránh đi công kích, ép hỏi nói: "Ngươi muốn giết ta?"

Hai mắt Ấn Hạo hẹp dài héch lên, "Vô nghĩa! Giết ngươi nằng sẽ là của một mình ta."

Lời còn chưa dứt, bóng dáng đã động, Ấn Hạo nhảy đến trước cửa phòng gần nhất rút một căn thiết côn dài. Không phải ngươi chết đó là ta mất mạng, Sở Nghiêu biết thế cục không ổn, cũng chạy đến bên cạnh cầm lấy một căn lâu thiết côn, vừa quay người lại, Ấn Hạo đã dùng bá son khí công đi qua, hấn cấp tốc lấy côn tướng chắn.

Trên bãi đất trống trần sa bay lên, hai người đánh đến nỗi khó khăn chia tách, như vậy đại động tĩnh hiển nhiên hấp dẫn một đoàn người xa xa vây xem. Lúc này còn chưa tới giờ ăn cơm trưa, người ở khu vực khai thác quặng xa hơn nhận được tin tức, một truyền mười, mười truyền trăm, một đoàn người như thủy triều xông đến, e sợ bỏ lỡ trò hay. Ấn Hạo hiện tại cực ít khi ra tay, vừa ra tay không chết tức thương, tình cảnh ra tay quá nặng như hôm nay đã vài tháng không thấy; Sở Nghiêu luôn luôn không thích cùng người tranh đấu, rất nhiều người biết hắn thật sự có tài, nhưng sâu cạn lại không biết, hôm nay Sở Nghiêu để cho mọi người mở mang tầm mắt, tốc độ so với Ấn Hạo chỉ có nhanh hơn chứ không có kém.

Mọi người thấy cực kì phấn khích, bắt đầu có người la lên: "Đánh chết hắn... Đánh chết hắn..."

Đánh chết ai đều không cần biết, bọn họ chỉ cần xem náo nhiệt. Có người kêu: "Lão đại, giết hắn"; cũng có người kêu "Giết Ấn Hạo, ngươi chính là lão đại!"

Thiết Bất Quy đứng trên bãi đất trống xa xa nhìn hai người đánh thành một đoàn, sắc mặt căng thẳng, ở Viêm Hoang hắn được mọi người gọi một tiếng Thiết lão nhị, chỉ dưới Ấn Hạo, nhưng gần đây Ấn Hạo đột nhiên cùng Sở Nghiêu đi lại rất gần, lại cho phép Sở Nghiêu chuyển đến ở bên này, quả nhiên là sớm biết Sở Nghiêu có năng lực. Hôm nay không biết hai người vì sao đánh đến ngươi chết ta sống, bất quá Sở Nghiêu muốn làm lão đại, còn phải hỏi hắn có đồng ý hay không. Thiết Bất Quy nắm chặt tay, tiến về phía trước, chuẩn bị xem chiến cuộc lại nói, nếu có chút cơ hội ngư ông đắc lợi, chính là lúc cần ra tay.

Lúc này mặt trời chính độc, cũng không có người cảm thấy nóng, bị nâng thoát bánh bao không người trông giữ, người cầm xẻng đã quên buông... Tất cả đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm giữa sân. Sở Nghiêu tốc độ mặc dù nhanh, Ấn Hạo lại từng bước bước ép sát, thế công sắc bén, quả thực là đấu pháp lấy mạng đổi mạng, một lúc sau Sở Nghiêu thể lực hao tổn, chống đỡ có vẻ hết sức.

Hai bóng người giao ở cùng nhau, trần sa che lấp bóng dáng bọn họ, lại là mặc y phục đồng dạng, đã không thấy rõ ai là ai, thẳng đến "Bang đương" một tiếng, một cái thiết côn bay ra, dừng ở mặt đất xa xa, chung quanh tiếng reo hò rất cao, nam nhân vũ động quyền cước, "Đánh chết hần..."

Ngay sau đó, một bóng dáng bị đá bay, cấp tốc xoay người dựng lên, tiếp tục nghênh chiến, nhưng rõ ràng đã xuống thế hạ phong, vừa đứng dậy đã bị đối phương dùng côn đánh vào bụng, lại bị hần đá hai hạ, trực tiếp rơi xuống đất, lúc này còn không đợi hần đứng dậy, đối thủ nâng một chân nặng nề dẫm xuống ngực hần, thiết côn chỉ thẳng mặt.

Thiết côn kia lại không sót ruột xuyên qua đầu đối phương, người chấp côn sợi tóc tán loạn đầy mặt bụi đất, mang theo một tia cười mỉa đắc thắng từ trên cao nhìn xuống người dưới đất, dưới chân dùng sức giẫm một cái, môi mòng hé mở, "Người nhanh hơn ta tưởng, đáng tiếc kỹ xảo giết người của ngươi còn chưa đủ thuần thục."

Ở trên phía tốc độ cùng lực đạo, Sở Nghiêu không thua Ân Hạo, bất quá Ân Hạo ở trong Viêm Hoang huyết chiến tới luyện mười năm, ở ranh giới sinh tử giãy dụa vô số lần, kỹ xảo giết người không ai có thể địch, hơn nữa lực phản ứng siêu quần cùng tốc độ nhanh nhẹn, chân chính là cỗ máy giết người.

Sở Nghiêu thờ dốc, kết cục đã định, thua liền đại biểu cho cái chết, hần xuyên qua thiết côn màu đen nhìn lên Ân Hạo, miệng nở nụ cười: "Người không thẹn ở Viêm Hoang ngày người mười năm, ta rốt cục có thể giải thoát rồi."

Thắng bại đã định, người chung quanh sôi trào, tiếng kêu gào chấn động Viêm Hoang, "Giết Sở Nghiêu... Giết Sở Nghiêu..."

Sở Nghiêu hít mắt lại nhìn mặt trời vừa cao vừa nóng lần cuối, quang quyền lác lư khiến người hoa mắt, chung quanh thanh âm một tiếng cao hơn một tiếng, trên mặt của hần thật bình thản, không có một tia sợ hãi, toàn thân thoát lực hoàn toàn ngồi phịch trên đất, Ân Hạo neho mắt, lại đột nhiên thu thiết côn, "Buổi chiều đến phòng ta tìm ta."

Trước khi Ân Hạo đi không quên đá Sở Nghiêu một cước, trên tay vẫn như cũ cầm căn thiết côn tối như mực kia, bước chân có chút tập tễnh, hiển nhiên lúc đánh nhau bị thương, bất quá hần thời điểm nhìn đám người khí thế không giảm, lác lác thiết côn, quát: "Nhìn cái gì vậy? Trưa nay không muốn ăn cơm?!"

Một màn biểu diễn phấn khích như thế vậy mà đã kết thúc, mọi người có chút không hiểu, bất quá đương sự đều đi rồi, người bị thua cũng từ trên đất đứng lên, đã không còn gì để xem, người xem bắt đầu tốp năm tốp ba tản ra. Thiết Bất Quy có chút tiếc nuối, hai người thế nhưng một cái cũng không chết, hơn nữa cũng không có trọng thương, thật sự không biết hai người kia đang làm cái quái gì.

Mễ Lương ở trong phòng lo lắng nửa ngày, nàng không muốn làm họa thủy, cái gì đều không có làm hai người này lại đánh lên, quả thật là một ngọn núi không thể có hai con hổ. Tuy rằng nàng không muốn cùng hai người quan hệ nam nữ bừa bãi, bất quá cũng không muốn ai gặp chuyện không may, bất đắc dĩ nàng bị khóa ở trong phòng, lúc bên ngoài vang tiếng hô chấn thiên chân liền mềm nhũn, cầu nguyện ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Bữa cơm trưa nay muộn hơn bình thường ít nhất một canh giờ, cuối cùng Thạch Đầu mở cửa cho nàng đem cơm đoàn đi qua, Mễ Lương vừa nhìn thấy Thạch Đầu, liền hỏi: "Sở Nghiêu cùng Ân Hạo có phải đánh lên hay không?"

"Là." Thạch Đầu đem đồ ăn đặt xuống bàn, hôm nay cơm trưa rất đơn giản, sự phụ phụ trách đồ ăn đều chạy tới xem đánh nhau, đợi đến lúc tan cuộc mới nhớ tới chưa nấu cơm cho Ân Hạo, vội vàng làm chút đồ ăn đưa qua, "Bọn họ đánh rất hăng, giống như muốn giết chết đối phương."

"Không xảy ra chuyện gì đi?" Mễ Lương hỏi ra vấn đề quan tâm.

"Không có việc gì, bất quá thật sự không ngờ Sở Nghiêu lợi hại như vậy, kém chút có thể cùng lão đại bất phân thắng bại, bất quá cuối cùng vẫn thua, nhưng lão đại không có giết hần." Thạch Đầu lại nhìn Mễ Lương, "Mễ Lương, bọn họ đánh nhau là vì người sao?"

"Mới không phải bởi vì ta." Mễ Lương xem thường nói, là vì ham muốn chiếm hữu của nam nhân mà thôi, nàng mới không có làm cho bọn họ đánh nhau, "Bọn họ mặc danh kỳ diệu liền đánh lên."

Thạch Đầu khẳng định chuyện này cùng Mễ Lương có liên quan, bất quá hần không nghĩ hỏi nhiều như vậy, ngược lại nói: "Nếu lần sau người khác muốn đánh nhau, hoặc bị chọc tức muốn phát hỏa, Mễ Lương người nhớ đứng cách xa một chút, tốt nhất trốn đi, người gây yếu như vậy, vạn nhất bị ngộ thương liền thảm."

Mễ Lương thâm cảm thán một tiếng, vẫn là Thạch Đầu tốt, hai người kia cho tới bây giờ đều không hỏi ý nguyện của nàng liền trước mặt nàng thảo luận vấn đề quyền sở hữu, đáng bị đánh cho mặt mũi bầm dập. Hiện tại nghe nói không có việc gì xảy ra, nàng thở ra một hơi, tiếc nuối Sở Nghiêu thua, tên ngực bá thích cảm chửi thù thoát y phục người khác kia thực sự nên bị hảo hảo giáo huấn một chút.

Thạch Đầu lại nói: "Mễ Lương, chính người ăn đi, ta đi trước, hai người bọn họ đều bị thương, ta đi xem xem thế nào."

Ân Hạo nhốt mình trong phòng, Thạch Đầu đi qua gõ cửa hần nói không có chuyện gì, tự bôi thuốc trị thương, không cho Thạch Đầu vào nhà. Hai ba canh giờ sau, Sở Nghiêu đi qua, gõ gõ cửa, "Là ta."

Kỳ thực Sở Nghiêu có chút kỳ quái hôm nay Ân Hạo đột nhiên vì Mễ Lương muốn giết hần, càng kỳ quái cuối cùng hần thế nhưng ngừng tay, lúc này người Viêm Hoang phần lớn ở trong phòng ngủ, hần đem bản thân thu thập thỏa đáng liền đến tìm Ân Hạo, sau khi Ân Hạo đóng cửa lại, hần cho rằng Ân Hạo sẽ nói đến chuyện Mễ Lương, nào biết Ân Hạo lại nói: "Người tốc độ rất nhanh."

Không giống cười nhạo, càng giống đánh giá khách quan, Sở Nghiêu thông dong nói: "Bất quá vẫn bại bởi người."

"Đó là bởi vì thời gian ngươi ở đây quá ngắn, hơn nữa bỏ lỡ thời kì Viêm Hoang □ huyết tinh nhất, nếu ngươi tới Viêm Hoang sớm mấy năm, chỉ sợ lão đại nơi này không phải là ta."

"Đến nơi này đã đủ không hay ho, ai còn muốn đến sớm vài năm?" Sở Nghiêu hèn mọn nói.

Ẩn Hạo ngồi trên ghế tựa, nâng mắt lên nhìn hắn, "Đã không muốn ở nơi này, có hứng thú rời khỏi nơi này hay không?"

Sở Nghiêu kinh ngạc, "Ngươi có ý gì?"

"Đương nhiên là vượt ngục." Ẩn Hạo trên mặt nhàn nhạt nghiêm túc, "Thành chính là tự do, bại sẽ mất mạng, ngươi nghĩ sao?"

"Ta cũng có ý này." Khóe môi Sở Nghiêu nổi lên một chút ý cười, hẳn nguyện ý giao Mễ Lương ra, cố ý cùng Ẩn Hạo kéo gần quan hệ, chính là muốn mưu đồ việc này, Ẩn Hạo hiểu Viêm Hoang rõ hơn hắn, bị nhốt trong này nhiều năm như vậy, hẳn không tin Ẩn Hạo không muốn đi ra ngoài, "Ngươi hôm nay cố ý bức ta đánh với ngươi, chẳng lẽ cùng chuyện này có liên quan?"

"Ta cần một người thân thủ đủ nhanh lại đáng tin nhiệm." Ẩn Hạo nhìn hắn, "Ta muốn biết thực lực của ngươi rốt cuộc có bao sâu, hơn nữa, giữa chúng ta đã có một bí mật, lại thêm một bí mật cũng không tệ."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Ẩn Hạo nói hắn đã vụng trộm đào một đường hầm, thông đến ngoài tường cao ở cốc khẩu, bất quá hôm nay hắn không mang Sở Nghiêu cùng đi xem, phía trước hai người đánh nhau đều dùng hết sức, tuy rằng cuối cùng không có ai chết, nhưng hai người đều bị thương, vượt ngục cũng không phải là một chuyện đùa, cần có kế hoạch kỹ càng cùng chuẩn bị chu toàn, nhất thời nóng lòng không được, trước mắt việc quan trọng nhất, là mau chóng khôi phục thể lực đạt đến trạng thái tốt nhất, tùy thời ứng phó với chuyện đột xuất xảy ra.

"Ta mười năm đều đi qua, có một số việc, không cần sót ruột. Bây giờ vẫn là hão hão làm việc, ở Viêm Hoang, tìm tinh thể màu tím mới là chuyện quan trọng nhất, bằng không chúng ta sẽ không có cơm ăn." Ẩn Hạo ở trong phòng phiên bình tìm được, thuốc trị nội thương, ngoại thương, các loại đều cầm một ít, có vài phần tác dụng là lấy, cuối cùng trang một gói to, ném cho Sở Nghiêu, "Cầm, ta nơi này đầy đủ loại thuốc, mau chóng khôi phục thân thể, vạn nhất có người thừa dịp ngươi có thương tích muốn giết ngươi, thân thủ tốt như vậy cứ như vậy không còn thì đáng tiếc."

Ở Viêm Hoang, tuy rằng không cho phép tùy tiện giết người, nhưng giết người cũng không cần lý do, đã chết chính là đã chết, lại không có cách nào phục sinh, Ẩn Hạo mới sẽ không truy cứu vì đã chết người, đem thi thể ném đến quỷ vực, chốc lát sau cũng chỉ còn lại một đồng bạc cốt, nam nhân nơi này, cho tới bây giờ đều tàn khốc như thế.

Sở Nghiêu cảm được, nói câu "Cảm ơn", Ẩn Hạo nhàn nhạt nói: "Không cần, ngươi cũng không phải ăn cơm trắng, chuyện khu vực khai thác quặng ngươi còn phải giúp ta trông nom, ta cũng không muốn ngươi chết một cách vô ích."

Nói đến ăn cơm trắng, toàn bộ Viêm Hoang chỉ có một người, cái gì cũng không làm còn được ăn đồ tốt nhất, trước mắt đang bị bọn họ nhốt trong phòng. Ẩn Hạo nhớ tới việc này, khóe miệng cười tà, "Đúng rồi, Sở Nghiêu, Mễ Lương nói tới hôm nay nàng muốn ngủ cùng ta."

Sở Nghiêu ngẩng đầu, "Lời nàng nói khẳng định không phải như vậy, ngươi lại bức nàng?"

"Nàng là một nữ nhân, ở Viêm Hoang không cần làm việc, lại được ăn ngon ở tốt tất nhiên phải dùng bản thân để trao đổi." Ẩn Hạo sơ sơ tán tán cười, "Nàng đã hiểu rõ, đáp ứng tới hôm nay cho ta ngủ cùng, hơn nữa hôm nay ngươi bại dưới tay ta, tin tưởng ngươi sẽ không dám tiếp tục cùng ta tranh ngủ trước với nàng."

Vốn hôm nay Ẩn Hạo có cơ hội giết Sở Nghiêu, nhưng hắn không xuống tay, hơn nữa ở trong chuyện vượt ngục này, Ẩn Hạo đã chuẩn bị rất nhiều, Sở Nghiêu đã đáp ứng theo hắn, lúc này cũng tìm không được lý do để phản bác, liêm liêm mị, "Nàng đã đáp ứng rồi, ngươi không tính cường - gian nàng, ta cũng không thể nói gì hơn."

"Chúng ta còn có việc càng quan trọng hơn phải làm, vì một nữ nhân lại lịch không rõ sinh ra khoảng cách không đáng giá." Ẩn Hạo hai tay ôm ngực, "Ở Viêm Hoang, đồ vật sở hữu đều có thể chia xẻ. Nàng là người nhốt được, cũng là bí mật của chúng ta, chờ đêm nay ta ngủ cùng nàng rồi, kế tiếp liền đến phiên ngươi."

Sở Nghiêu ngồi trên ghế tựa không nói chuyện, xem như cam chịu.

"Cho nên, đêm nay sau khi ăn xong ngươi không cần đi tìm Mễ Lương." Ẩn Hạo cười nhắc nhở hắn, trốn khỏi Viêm Hoang có lẽ là chuyện rất lâu sau mới có thể thực hiện, bất quá phát tiết dục vọng hưởng thụ nam nữ chi nhạc là chuyện lập tức có thể thực hiện, ngay cả trên người còn mang thương tích, Ẩn Hạo cũng không chút nào để ý, có chút chờ mong ban đêm nhanh đến.

Lúc chiều tối, hần phải Thạch Đầu đi làm chuyện khác, tự mình bung com chiều đến phòng Mễ Lương. Com chiều là duẩn can sao mặn thịt, còn có một chén canh trứng vịt, ở Viêm Hoang cũng coi như đồ ăn ngon, uy Mễ Lương ăn no, buổi tối mới có thể làm việc. Ân Hạo mở khóa đẩy cửa, rào bước tiến vào phòng nói: "Mễ Lương, ăn com."

Ân Hạo đem đồ ăn đặt lên bàn, đẩy cửa phòng trong ra, Mễ Lương ngồi cạnh mép giường thành thành thật thật, trên mặt mơ hồ có chút xấu hổ, nàng hướng Ân Hạo cổ quái cười, "Lão đại, ngươi cuối cùng đã đến, ta... Ta... Tường..."

Nàng nói áp a áp ứng, mặt chậm rãi biến hồng, Ân Hạo không biết vì sao, nói: "Nhanh chút ăn com, buổi tối còn có việc."

Mễ Lương đương nhiên biết hần nói có việc là chỉ chuyện gì, ánh mắt lóe lên, "Ta tưởng cùng ngươi muốn... muốn một thứ."

"Muốn cái gì?" Ân Hạo cảm thấy Mễ Lương đang cùng hần nói điều kiện.

Mễ Lương chỉ ngó nửa ngày, cổ lấy dừng khí nói: "Ta... Thân thích của ta đến, muốn hỏi xem các ngươi nơi này đều xử lý vấn đề này như thế nào."

"Thân thích nhà ngươi?" Ân Hạo mờ mịt, lập tức cảm thấy hứng thú, "Lại có một người từ thế giới của ngươi đi tới Viêm Hoang?"

"Không phải, chính là thân thể ta bất tiện, bất tiện, hiểu không?"

Hiển nhiên Ân Hạo không hiểu, thái dương Mễ Lương ần ần đau, cư nhiên muốn cùng một người nam nhân giải thích loại vấn đề này, hai tay nhất mở nói trắng ra: "Làm nữ tử, hàng tháng luôn có vài ngày là không thoải mái, ta vừa lúc đến mấy ngày này, hiện tại cần đồ có thể xử lý vấn đề đổ máu."

Ân Hạo thấy sắc mặt nàng hết đỏ lại trắng, hậu tri hậu giác hiểu rõ đại khái, hần tuy rằng không rõ ràng cụ thể là cái gì, nhưng Viêm Hoang nhiều nam nhân như vậy, mở vô số tràng hội toạ đàm, Ân Hạo cũng biết nữ nhân hàng tháng có vài ngày sẽ đổ máu, mất hứng nói, "Thực mẹ nó đáng ghét, hôm nay không thể làm rồi!" Khóe miệng Ân Hạo đánh đánh, không tin hỏi, "Ngươi nói ngươi hiện tại đang đổ máu?"

Mễ Lương gật đầu, có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng hỏi: "Thế giới này nữ nhân xử lý vấn đề này như thế nào?"

"Ta làm sao mà biết xử lý như thế nào!" Ân Hạo nói thật, đêm nay không thể ngủ Mễ Lương, điều này làm cho hần có chút phiền chán, xoay người ra khỏi phòng trong, ngồi bên ngoài về mặt buồn bực.

Mễ Lương còn buồn bực hơn hần, nàng gấp quần thành một khối lót tạm, khoác một kiện ngoại sam dài, từ buổi chiều sau khi phát hiện đi cả đến thăm vẫn ngồi ở mép giường không nhúc nhích, Viêm Hoang điều kiện kém như vậy, đồ trong phòng nàng càng ít, giấy vệ sinh ít đến đáng thương bị nàng hai hạ dùng hết, trừ bỏ chăn cũng chỉ thừa hai bộ y phục, Mễ Lương nhìn phòng ở quanh quệ tịch liêu, thật tình có xúc động muốn khóc. Thật vất vả đợi đến có người đi vào thăm nàng, nàng mặt dày nói ra vấn đề, ít nhất có thể cho nàng một thứ có thể dùng đi, kết quả Ân Hạo đen mặt sập cửa, đi rồi. Bụng vẫn không ngừng âm ỉ đau, tâm tư Mễ Lương bị thương như gió thu cuốn hết lá vàng.

Qua một hồi lâu, cửa bị đẩy ra, Ân Hạo không thấy mặt nàng, "Ngươi không ăn com?"

Mễ Lương cúi đầu.

Ân Hạo ý ở trước cửa, trầm mặc một hồi thỏa hiệp nói: "Ngươi nói ngươi cần cái gì, ta đi tìm cho ngươi."

"Ta không biết." Thanh âm Mễ Lương nhỏ như muỗi kêu, đầu cúi càng thấp, sau khi xuyên qua nàng không nghĩ tới một ngày nào đó sẽ gặp phải tình huống không có băng vệ sinh, vốn dựa theo lệ thường đi cả còn phải qua vài ngày mới có thể đến thăm, đại khái là xuyên không khiến nội tiết mất cân đối. Tuy rằng tối nay may mắn có thể không cần cùng ngực bá phát sinh quan hệ, bất quá nàng cũng hoàn toàn không chuẩn bị tốt tâm lý nghênh đón đi cả, trước kia chỉ nghe nói qua nữ nhân cô đại tựa hồ sẽ dùng phân tro gì đó, nàng hoàn toàn không biết cái kia dùng như thế nào, lại rồi, cho dù dùng phân tro cũng phải cho nàng chút nguyên vật liệu. Mễ Lương trái lo phải nghĩ, chậm rãi ngẩng đầu, "Lão đại, ngươi có vải sạch không?"

Thời điểm Ân Hạo ra ngoài sắc mặt tối tăm, phiền muộn lại rối rắm, lấy ra hai tấm đệm giường sạch sẽ, đó là chuẩn bị cho mùa đông dùng, cũng là vài tốt nhất Viêm Hoang, hút nước tốt, xúc cảm cũng không sai, ở Viêm Hoang cũng chỉ có hần cùng Thiết lão nhị có. Hần nghĩ nghĩ, sợ nàng không đủ dùng, cuối cùng lại lấy thêm một ít vải dẹt và túi chữ nhật, lại tìm thêm chút đồ khác, ôm đến phòng Mễ Lương.

Mễ Lương thấy hần mang đến nhiều vải như vậy nhẹ nhàng thở ra, cảm kéo chuẩn bị cắt thành mảnh nhỏ, nàng hết đo lại ngắm vẫn không biết nên cắt thế nào, Ân Hạo đứng bên cạnh ghét bỏ nói: "Ngươi ngay cả cái này đều không biết?"

Hần đoạt kéo, hỏi nàng rốt cuộc muốn cắt thế nào, thứ thứ kéo kéo liền đem đệm giường cắt thành mảnh vải dài một thước, chỉnh tề lại bằng phẳng. Viêm Hoang nhóm lửa nấu com đa số dùng đầu gỗ cùng môi, cỏ khô chiếm địa phương lại nhanh dùng hết, người bên ngoài đưa tới cực ít, một loại chính là dùng để nhóm lửa, cho nên phân tro ngược lại không tốt lắm.

Mễ Lương nghĩ đem vài gấp thành từng chồng đặt trên chiếc quần lót tam giác duy nhất của nàng là thích hợp nhất, bên trong đồng đồ Ân Hạo mang đến cho nàng còn có nuyễn da không ngâm nước, Mễ Lương cảm thấy có thể làm băng vệ sinh đơn giản. Đem nuyễn da cắt thành băng vệ sinh lớn nhỏ hình chữ nhật, trực tiếp ở trên mặt khâu một đường chỉ ở giữa để rỗng, đem vải nhỏ gói kỹ lưỡng nhét vào bên trong, như vậy mảnh vải sẽ không dễ dàng tản ra biến hình, cũng phương tiện rút ra tắm rửa, lấy hai sợi dây cố định hai bên khó thượng, liền có thể giải quyết vấn đề lệch vị trí.

Mễ Lương cảm thấy bản thân rất có sức tưởng tượng, quả nhiên năng lực thích ứng của người địa cầu là vô cùng.

Lý tưởng là đầy đặn, hiện thực thủy chung là bết bát, thành phẩm làm ra vô cùng không như ý, nguyên nhân chính là châm tuyền của Mễ Lương quá tệ, trước kia nàng chưa từng cắt vải, cũng chưa từng may vá, Mễ Lương chỉ khâu qua nút thắt, nếu y phục bị sút chỉ, tự nhiên là mang đến tiệm may, tiêu tốn một hai đồng tiền, làm việc gọn gàng sửa chữa còn xinh đẹp. Ân Hạo mắt lạnh nhìn thấy, cuối cùng thờ dài, "Cùng may đây là Viêm Hoang, người lại là cái nữ nhân, cho nên người mới có thể sống sót được."

Ân Hạo làm hai cái cho nàng, hấn tay chân lạnh lẽ, bắt quá 2 phút liền làm xong, nhìn thành phẩm đẹp đẽ, Mễ Lương kinh ngạc, "Người thế nhưng biết khâu may vá?"

Ân Hạo khinh bỉ nàng, "Người ở Viêm Hoang cái gì đều biết làm."

Mễ Lương chỉ có thể nhỏ giọng tỏ vẻ quyết tâm, "Ta về sau cũng biết làm."

Ân Hạo hừ mũi khinh thường, trên tay tiếp tục giúp Mễ Lương làm đai nguyệt sự, thấy nàng ở bên cạnh thất thần, nói: "Người đi ăn cơm đi, đợi cơm lạnh liền phiến toái."

Mễ Lương vẫn luôn ngồi trên giường, nàng hiện tại không có phương tiện đi qua, nói: "Lát nữa ta mới ăn, không nguội nhanh như vậy đâu, dù sao Viêm Hoang nóng như vậy."

Ân Hạo không tiếp tục khuyên nàng, tốc độ trên tay nhanh hơn, rất nhanh đã làm được hơn mười đai nguyệt sự. Thời điểm hấn tài bỏ mi gian như trước lạnh lùng, bắt quá khoe môi hơi hơi giương lên, vài cái xử lý xuống dưới, nam nhân tuần lã như hấn, ngay cả mấy thứ này đều làm giúp nàng, Mễ Lương cảm thấy hấn cũng không tệ, nếu không phải hấn cả ngày nghĩ bức nàng cùng hấn phát sinh quan hệ.

Lại không có cảm tình trụ cột, Mễ Lương thật sự không muốn cùng hấn làm chuyện thân mật nhất, trong đáy lòng nàng luôn chờ đợi một ngày nào đó có thể phát sinh kỳ tích, nàng lại xuyên không trở về nhà, cùng hấn làm chẳng phải là một lớn? Cho nên có thể ngăn liên ngăn, có thể kéo dài liên kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ cao cao chiếu nghiêng đi vào, rơi trên mặt đất hình thành từng vệt lốm đốm, đi qua cửa sổ bán trong suốt có vật che chắn, ánh sáng đã yếu đi vài phần, Mễ Lương ngồi trên ghế tựa, ngửa đầu nhìn cửa sổ không lớn kia, bảo trì tư thế không nhúc nhích, tựa hồ có thể ngưng tụ thành một pho tượng điêu khắc. Lúc tiếng đập cửa vang lên trên mặt nàng vẫn không đổi sắc, vô khối vô phục nói hai chữ "Vào đi."

Người gõ cửa chỉ có Sở Nghiêu, Thạch Đầu sẽ không gõ cửa, bắt quá còn chưa có vào cửa đã kêu tên nàng, thanh âm kia lúc nào cũng mang theo ý cười, chỉ có Ân Hạo không chào hỏi, có đôi khi vào cửa một chút thanh âm đều không có, ngẫu nhiên Mễ Lương còn có thể bị một cái bóng đáng sợ đột nhiên nhiều ra dọa nhảy dựng.

Lúc Sở Nghiêu vào tầm mắt Mễ Lương còn tại trên cửa sổ, ngửa đầu, lông mi hình thành một cái độ cong đẹp mắt, Sở Nghiêu theo ánh mắt của nàng nhìn qua, "Người muốn ra ngoài?"

"Các người đều nói Viêm Hoang nóng, Viêm Hoang cây cỏ khó sống, kỳ thực ngày ta vừa tới đã thấy được đại khái bộ dáng. Viêm Hoang rốt cuộc cái dạng gì, quý rốt cuộc là cái gì, ta căn bản không biết." Mễ Lương thu hồi tầm mắt, khoe miệng giật giật, cười trào phúng "Nếu người ngày ngày bị nhốt trong phòng, người có muốn đi ra ngoài không?"

Sở Nghiêu có thể hiểu rõ loại tâm tình này, tựa như lúc hấn mới đến Viêm Hoang, mất đi tự do mất đi hết thảy, hướng chi không gian Mễ Lương hoạt động càng nhỏ. Mễ Lương trên mặt rõ ràng mang theo ý cười, nhưng khoe miệng co rút co rúm, thoát nhìn cực kì chói mắt, Sở Nghiêu đi đến ghế tựa bên người nàng ngồi xuống, cùng nàng nhìn ô cửa sổ kia, "Bị nhốt trong này không chỉ có mình người, hơn nữa người không biết hoàn cảnh Viêm Hoang, không cho người đi ra ngoài cũng là vì tốt cho người, nếu bọn họ biết người tồn tại, tình cảnh của người sẽ trở nên rất tệ, chỉ sợ Ân Hạo cũng không khong chế được cục diện."

Mễ Lương hiểu rõ, cho nên không nói tiếp, chuyển đến bên cạnh ghế đầu, bắt đầu bóc hoa sinh, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi.

Sở Nghiêu bởi vì bị thương cho nên hai hôm nay không cần đi làm việc, Ân Hạo cũng không thể ở trước mặt người khác toát ra nửa điểm hơi thở suy nhược, vẫn trông coi như cũ. Sở Nghiêu nhìn từng hột từng hột lạc từ trong tay Mễ Lương rơi xuống rồi, lại nhìn nhìn cửa sổ cao cao, trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Buổi tối ta mang người ra ngoài ngắm sao."

"Thật sự?" Ánh mắt Mễ Lương tỏa sáng.

"Có lẽ có thể." Hấn chỉ chỉ ô cửa sổ kia, "Bắt quá không thể lâu lắm."

Buổi tối Mễ Lương thật sự thấy được trời sao, Sở Nghiêu cầm một chiếc thang đi qua, bắc thang treo lên cửa sổ, tách lưới sắt cửa sổ ra một khoảng, rồi ôm Mễ Lương nhảy xuống khỏi cửa sổ, đưa nàng lên nóc nhà. Phòng ở dựa vào nham thạch mà kiến, một phần chìm bên trong nham thạch, phòng ở

cùng nham thạch trộn cùng một chỗ, bóng loáng đầu tiếu, căn bản không có ai có thể leo lên hoặc tiếp cận, mặc kệ là giấu người hay là ở bên trong làm chút chuyện bí mật, đều là địa phương tốt. Sở Nghiêu ôm nạng ẩn nấp tránh trong nham thạch, hai người lại đều mặc y phục màu xám đen, cùng bóng đêm hòa làm một thể.

Mặt trăng còn chưa dâng lên, đêm nay Viêm Hoang không sáng như mọi khi, xa xa tiếng người ồn ào đầu người toàn động, tiếng nam nhân gọi nhau ầm ĩ, tiếng ồn ào đêm Viêm Hoang biến thành cái chợ bán vật □, xa xa phòng ở như là khám trong vách núi nóc nhà hình hòm, còn bị phân chia thành từng gian từng gian một, Sở Nghiêu nói nơi đó trước kia là tù thất, chắc chắn vô cùng. Trước mắt chỗ bọn họ ở rất gần cốc khẩu, trước đây là chỗ ở của thủ vệ, không nhiều người như vậy. Mễ Lương tròn to mắt đánh giá Viêm Hoang, trong đêm đen nhìn không được rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhận ra đây là một cái thâm cốc, xa xa nham thạch ở trong bóng đêm phản chiếu màu xám bạc, đại phiến đại phiến đều là một màu giống nhau, xem ra đích xác không có thực vật bao trùm.

Không có ánh trăng, ngôi sao càng thêm sáng ngời, Mễ Lương ngửa đầu, khóe miệng không tự giác nhếch lên, nhìn ngôi sao trên đỉnh đầu thiêm a thiêm, lấp lánh rạng rỡ như đá quý.

Thời điểm Sở Nghiêu ôm nạng đi xuống, Viêm Hoang như trước náo nhiệt, các nam nhân còn đang mở hội toạ đàm. Nam nhân nơi này người người động tác thoăn thoắt, Sở Nghiêu một bàn tay ôm Mễ Lương, vừa tung người, đã nhảy đến cạnh cửa sổ, không cần dùng thang, trực tiếp từ cửa sổ nhảy xuống.

Hắn còn chưa kịp buông Mễ Lương ra, đã nghe thấy thanh âm lạnh lùng, "Người cho là đang đùa sao? Sở Nghiêu, có phải hai ngày trước đầu óc người bị đánh hỏng rồi hay không?"

Thanh âm quen thuộc, góc tường đứng một người, đang dùng ánh mắt sáng quắc nhìn hai người ôm nhau, Sở Nghiêu buông Mễ Lương ra, "Mang nạng đi hóng gió một chút, dù sao không thể mỗi ngày đều nhốt nạng ở trong phòng."

"Hóng gió?" Ân Hạo ôn hoà nói, ánh mắt từ cửa sổ treo trên tường cao bị thiết bồng huy đi chuyển đến trên người Mễ Lương, "Nếu muốn bị một đám nam nhân đùa chết, người có thể trực tiếp đi ra ngoài."

Ân Hạo đại khái cho tới bây giờ đều không hiểu cái gì gọi là hàm xúc, mỗi lần nói ra đều mang theo xúc động châm chọc Mễ Lương, đương nhiên chính là ở trong nội tâm châm chọc hai câu, nạng không đề ý hắn, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm cốc chậm rãi uống nước. Sở Nghiêu trèo lên thang đem cửa sổ khôi phục nguyên dạng, làm tốt mới khiêng cái thang chuẩn bị rời đi, Mễ Lương thấy Ân Hạo sắc mặt không tốt, nạng không muốn cùng Ân Hạo tâm tình không vui ngóc cùng nhau, gọi hắn lại, "Sở Nghiêu, sao người về sớm vậy?"

Ân Hạo cười lạnh, "Hắn có chuyện của hắn."

Sở Nghiêu cũng không nói thêm gì, ra cửa. Ân Hạo quay đầu nhìn Mễ Lương, từng bước tới gần, "Người có vẻ thật luyến tiếc hắn, thích Sở Nghiêu sao?"

Mễ Lương cảm thấy Sở Nghiêu rất tốt ở chung, tính tình cũng rất thân sĩ, nói thích ư, chưa đến, hơn nữa hiện tại trong tình cảnh này, nói chuyện yêu thích một chút cũng không thực tế, nạng mới không muốn trả lời vấn đề nhảm chán như vậy. Bất quá nạng trầm mặc ở trong mắt Ân Hạo thành cam chịu, sắc mặt Ân Hạo âm ám, tuy rằng Mễ Lương không chỉ thuộc về hắn, nhưng nữ nhân mảnh mai xinh đẹp tuyệt trần như hồ yêu này, thế nhưng thích Sở Nghiêu, mới nghĩ thôi đã khiến cả người hắn không thoải mái. Hắn kéo Mễ Lương qua, một bàn tay nâng cằm nạng, ngón tay có kén sờ mặt nạng, "Người thích cái gì ở hắn?"

Mễ Lương giả hoạt cười, "Hắn có phong độ."

"Phong độ?" Ân Hạo khinh thường, Viêm Hoang coi trọng nhất là thực lực, phong độ thứ này không dùng được, cười lạnh nói: "Mặc kệ người nghĩ như thế nào, dù sao người thứ nhất ngủ cùng người vẫn là ta, Sở Nghiêu có phong độ đã đồng ý."

Tay áo vung lên, Ân Hạo đã ra cửa, đã không thể làm, hắn cần gì phải đứng ở nơi này không thoải mái. Không cần phí tâm tư vào Mễ Lương, rời đi Viêm Hoang, mới là chuyện hắn cần cố gắng.

Hai ngày sau buổi chiều, năm giờ chiều mặt trời vẫn còn giận dữ hùng hực phun lửa, Viêm Hoang ngực giam bao phủ không khí tức mực không bình thường, năm con phi long khổng lồ bay quanh trên cốc khẩu đại môn, cái đuôi thật dài ở không trung cao thấp đong đưa, cốt dực đại trương. Hai người cười một con phi long, mặc khôi giáp sẵn sàng đón địch, ánh mắt nhìn chăm chú bên dưới, trong tay cầm cung tên, nháy mắt bắn ra mấy chục mũi tên nhọn hoắt, chỉ cần có người hành động thiếu suy nghĩ sẽ đem đối phương bắn thành tổ ong vò vẽ. Hắc phi long ở giữa hùng tráng hơn bốn con còn lại, người cười nó mặc áo giáp màu bạc, uy phong凛凛, hiển nhiên quan giai rất cao.

Phía dưới, tường vây cốc khẩu cùng nham thạch chắc chắn hòa thành một thể, ở trong cốc cách tường vây hai ba trăm mét, là một hàng song sắt dài mà chắc chắn, lấy tinh thiết to như cánh tay chế thành, cao tới mấy chục thước. Song sắt cùng tường vây là cấm khu của thủ vệ, bình thường không có một người, song sắt là phòng tuyến cảnh giới, người có ý đồ vượt qua song sắt hoặc tới cấm khu, thủ vệ sẽ lập tức bắn chết hắn.

Giữa cốc khẩu cao cao là đại môn nặng ngàn cân, ngoài hai mươi thước là quỹ vực, mặt đất là sa mạc cát đá bằng phẳng, từ tường siêu cường bao trùm mấy trăm thước xung quanh, cho nên cho dù người trong Viêm Hoang có thể trèo qua tường vây cũng không ai có thể chạy thoát khỏi đây. Mấy trăm thước bên ngoài là khu vực an toàn, lại có khu phòng thủ càng thêm chắc chắn, thành lâu cao mà hùng vĩ, tụ tập rất nhiều cao thủ giám thị cốc khẩu cùng cấm khu Viêm Hoang. Từ đó ra, phía trước quỹ vực có hai lầu gác trên không, năm đó tiêu phí đại lượng nhân lực cùng tài lực từ không trung đóng cọc gỗ, dùng đầu gỗ kiến thành dàn giáo kết cấu ẩn mờ, xây lên hai cái lầu gác trên không trung, cùng thành lâu phía sau đối kháng mọi người trong Viêm Hoang. Lầu gác cao hơn tường vây cốc khẩu hai mươi thước, tầm nhìn mở rộng, có thể thấy rõ mọi động tĩnh ở cấm khu và lân cận Viêm Hoang, thời khắc cảnh giới nghiêm cấm bất luận kẻ nào đi qua song sắt.

Mặt trời chậm rãi ngã về tây, ánh sáng chói mắt, thủ vệ thành lâu chậm rãi thả một chiếc cầu treo dài chừng mấy trăm thước xuống, kéo đến trước đại môn Viêm Hoang, hơn trăm người đẩy hơn mười xe đồ vật đi lên cầu, chậm rãi tới khu vực an toàn cách đại môn cốc khẩu hai mươi thước.

Hôm nay là mười lăm ngày đưa vật tư đến, đợi đến khi tất cả mọi người hạ kiệu, cầu treo lại chậm rãi dâng lên, ở Viêm Hoang, từ trường siêu cường chỉ hoạt động trên bề mặt lân cận, không trung an toàn hơn mặt đất, cầu treo là thông đạo duy nhất rời khỏi tử vong cốc.

Tường cao cốc khẩu dưới ánh mặt trời chiếu xuống một bóng râm, ở trong bóng râm, trừ bỏ mười mấy người phụ trách khuôn vác, trong tay những người còn lại đều cầm vũ khí đầy mặt nghiêm túc. Sau khi phòng thủ tốt, đại môn nặng ngàn cân chậm rãi mở ra.

Án Hạo dẫn theo vài người theo lễ thường đứng sau song sắt làm công tác tiếp nhận, Sở Nghiêu đứng bên người hần nhìn phi long bay quanh không trung, thấp giọng hỏi: "Nam nhân ngồi trên hắc phi long là thủ lĩnh Viêm Hoang?"

"Hắn mới không phải, nếu là thủ lĩnh sẽ không tự mình đi làm chuyện này." Án Hạo khinh thường, khóe miệng hiện lên ý cười khinh miệt, "Không cần để ý đến hắn ta."

Sau khi đại môn mở ra, trong mắt thủ vệ đi vào phóng ra quang mang lợi hại, cầm vũ khí chắn trước người sau song sắt, lập tức, từng xe từng xe vật tư bắt đầu được chuyển vào trong, lần này còn đưa đến mười mấy nam nhân bị trói gô trên đầu trùm vải đen, bọn họ là người mới.

Có một người gần ba mươi tuổi đi tới, để râu ngắn ngắn, vừa đen vừa béo trên mặt tràn đầy lệ khí, hần cũng mặc khôi giáp màu bạc, tuy rằng chỉ dài đến nửa người, nhưng có thể nhìn ra hần có địa vị không thấp, Án Hạo ra hiệu cho người của mình lui về phía sau, cùng hần chào hỏi, "Định tổng quản, người càng ngày càng tốt a."

Định tổng quản cách song sắt nhìn Án Hạo, sắc mặt hơi trầm xuống, "Án Hạo, hiện tại người giao tình thể màu tím càng ngày càng ít, ngục trường phi thường không vừa lòng."

Lại là những lời này, Án Hạo nghe đã phiền, dù có giao bao nhiêu bọn hần đều không vừa lòng, đúng là đám ma cả rống ăn người đều không nhả xương, trong lòng nghĩ như vậy, trong miệng Án Hạo lại không ngừng kêu khổ, "Định tổng quản, chúng ta hiện tại thiếu người, thời điểm các người tặng người cũng hảo hảo lựa chọn một phen, này tể cánh tay tể cẳng chân đưa vào chưa đến hai ngày đã chết, không thì cũng không làm được việc."

"Các người có năm trăm người, cư nhiên còn nói thiếu?" Định tổng quản cực kì bất mãn, hần vừa nói liền khiến mặt mũi dữ tợn biến thành điều điều khó khăn, tướng mạo thoát nhìn càng hung ác.

Năm trăm người là số Án Hạo báo lại, vì muốn hưởng lương thực của năm trăm người, người bên ngoài đã bỏ chạy nhiều năm, người trong Viêm Hoang không ngừng chết đi, bọn họ vô pháp nắm giữ chuẩn xác nhân số Viêm Hoang.

Án Hạo đi về phía trước hai bước, tựa vào song sắt, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Người cũng biết hoàn cảnh Viêm Hoang, tình thể màu tím càng ngày càng khó tìm, hiện tại tình thể màu tím cũng không còn nhiều."

Định tổng quản cũng đi về phía trước hai bước, một bàn tay xuyên qua song sắt túm cổ áo Án Hạo, "Người không cần cả ngày ở trong này trang! Các người toàn là kẻ đáng chết, đều mẹ nó hảo hảo làm việc..."

Thân thể hai người dựa vào rất gần, Án Hạo nhân cơ hội lặng lẽ đem một bao nhỏ nhét vào túi Định tổng quản, Định tổng quản trong miệng vẫn tiếp tục ôn ào: "Người trở về hảo hảo quản giáo những người này một chút, đánh chết hai đứa xem bọn hần còn có thể thế nào..."

Mỗi Án Hạo khẽ nhúc nhích, từ xa nhìn lại tựa hồ như đang khúm núm giải thích, kỳ thực hần đang nói, "Ta muốn vài món y phục nữ nhân, còn muốn càng nhiều được phẩm..."

Định tổng quản buông tay, một bàn tay vô tình lướt qua cái túi trong y phục, đối với đồ vật bên trong rất vừa lòng, khóe miệng nhếch nhếch, vừa như cười nhạo, vừa như đang mắng chửi, "Các người thật sự là càng ngày càng biến thái!"

"Bên trong đều là nam nhân, không có biện pháp." Ánh mắt Án Hạo liếc về phía phi long vĩ đại trên không, xem đi, bay ở trên trời tuy rằng an toàn, nhưng muốn kiếm tiền lại không được, Định tổng quản từ nơi này của hần kiếm được số tiền xài cả đời không hết.

"Lần sau ta sẽ an bài." Định tổng quản nhỏ giọng nói, như vậy xoay người, đối người phía sau quát: "Động tác nhanh một chút, còn có tân từ tù mang đến, toàn bộ ném vào!"

Hơn mười xe đồ toàn bộ được đẩy vào trong cấm khu, Định tổng quản dẫn người ra khỏi đại môn, chỉ chừa hai thủ vệ ở cấm khu, một người chốt mắt, què chân, tuổi qua bốn mươi, thân thể có vẻ nhỏ gầy, một người mặt đen, vóc người cao, thất lưng vừa thô vừa cồng, hai tên thủ vệ này địa vị kém nhất, cho nên giữ lại, chờ đại môn đóng lại, bọn họ mở cửa song sắt, Án Hạo vẫy tay bảo người phía sau đi qua chuyên đồ.

Án Hạo ở bên trong cấm khu đi tới đi lui, bất chợt mắng hai tiếng, lúc lơ đãng đi qua bên người thủ vệ mặt đen, một bàn tay rất nhanh lướt qua tay nòng, trên mặt thủ vệ không có biến hóa gì, Án Hạo cũng chậm rãi đi qua, nhìn không ra gì dị thường. Hần lại đi đến bên người Sở Nghiêu, chỉ trở nói gì đó.

Đợi đến khi chuyển hết đồ, bọn họ đem mười mấy người mới bị trói gô khiêng vào trong cốc, nam nhân chốt mắt lại đem cửa song sắt khóa lại. Thủ vệ cười phi long thấy người bên trong ngục giam đã lui về cách song sắt hai trăm thước, hướng người bên ngoài làm thủ thế, đại môn mở ra, mọi người lại đi vào lấy xe trông tròn rồi đi. Sau khi khóa kỹ đại môn, mới thả cầu treo.

Thủ vệ bỏ chạy, Viêm Hoang khôi phục hơi thở bình thường, Sở Nghiêu cùng Ân Hạo đi sóng vai nhau, thời điểm bên cạnh không có người khác, Sở Nghiêu hỏi: "Người cho thủ vệ kia tỉnh thể màu tím?"

"Đúng vậy." Lúc đó Ân Hạo giả vờ nói chuyện với Sở Nghiêu, kỳ thực là nói với tên nữ binh đứng bên cạnh thủ vệ chột mắt, nói bản thân hắn muốn chút đồ. Có chút đồ đặc thù Định tổng quản sẽ không cho hắn, nhưng bọn họ thì khác, bọn họ vốn là người liếm máu trên lưỡi đao, người Viêm Hoang nếu có hành động dị thường, hai người đứng ở cấm khu kia chính là vật hi sinh đứng mũi chịu sào, nếu bọn họ không nhận tiền, thì chính là kẻ ngốc nhất thiên hạ, cho nên Ân Hạo muốn thứ gì, chỉ cần bọn họ có thể kiếm được, đều sẽ lặng lẽ giấu vào vật tư chuyển vào trong này.

"Nhìn không ra thủ vệ kia là nữ nhân?" Ân Hạo cười xì ra tiếng, lắc lắc đầu, "Bộ dạng một chút cũng không giống, bất quá là nữ nhân còn có ưu thế, chẳng may bọn họ bị tra ra tư nuốt tỉnh thể màu tím thì sao, người có biết nâng trở về sẽ đem tỉnh thể màu tím giấu ở đâu không?"

Về mặt Sở Nghiêu nghi vấn.

Ân Hạo cười xấu xa, "Không phải nói trên người nữ nhân có thêm một cái động sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sở Nghiêu không nói gì, cùng hắn sóng vai mà đi, lại nghĩ tới một chuyện, "Vừa rồi đại môn mở ra, ta hình như nhìn thấy hồ sa trúc mọc bên ngoài quỹ vực, có vài cây bộ dạng rất cao."

"Rốt cục đợi được chúng nó cao lên." Ánh mắt Ân Hạo sâu hơn, "Này bất quá ta nghĩ biện pháp quảng mằm móng loại thoát, đợi qua mùa mưa năm nay, chúng nó sẽ lớn rất nhanh."

Hồ sa trúc chuyên môn sinh trưởng ở khu đất bị nhiễm phen, sức sống ương ngạnh, lá cây bắt chước xương rồng teo nhỏ, có thể cao đến ba bốn mươi thước, thân cây thẳng tắp, phẩm chất như trúc, bởi vì đặc tính dẻo dai cùng ruột rỗng thập phần tương tự gậy trúc, cho nên gọi là hồ sa trúc. Khí hậu Viêm Hoang lấy khô hạn làm chủ, nhưng hàng năm có hai ba tháng trời mưa liên tục, thực vật đều sẽ ở trong mùa mưa này sinh trưởng tốt, hồ sa trúc hai ba tháng có thể cao gần mười thước.

Phía tây bầu trời tịch dương thu hồi ánh nắng chói mắt, trở nên vừa hồng vừa tròn, thừa dịp trời còn chưa đen, Ân Hạo cho người chuyển vật tư vào trong kho, mười mấy người mới bị trói, nằm trên đất, Thạch Đầu cỡi miếng vải đen trùm đầu bọn họ ra trước, rồi mới cỡi trói cho từng người một.

"Thạch Đầu, trước tháo mặt nạ của bọn họ ra, để cho chúng ta nhìn xem lần này đưa tới cái mặt hàng gì!" Có người lưu manh nói, có người mới đến khiến cho Viêm Hoang nặng nề nhàm chán sôi trào hùng hực, tất cả các nam nhân bu lại, há miệng cười, tiếng gọi âm ỉ, tiếng thét chói tai hỗn tạp ở cùng nhau... Trong đám người nhảy ra hai người, trực tiếp đi qua giật miếng vải đen trên đầu bọn họ xuống.

Chung quanh gọi thanh rất cao, bọn họ lộ ra ánh mắt hung ác nhìn người mới đến hoảng sợ, một cái so một cái hưng phấn, xoa tay, muốn có được càng nhiều thú vui. Một đám nam nhân hùng hùng hổ hổ như đang kiểm tra hàng hóa xoa bóp vai từng cái nam nhân, hoặc là đá thượng một cước. Giữa bãi đất trống là mười mấy nam nhân mới tới, có người im lặng như đầu gỗ, có người xuyên qua mái tóc rối tung lộ ra ánh mắt lợi hại đánh giá hoàn cảnh mới, có người thần sắc kích động... Trong đó có một thiếu niên lập tức khiến đám nam nhân vây quanh hứng thú, vóc người không cao, thoạt nhìn chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, làn da lộ bên ngoài phi thường trắng, ngón tay thon dài xinh đẹp, cả người tản mát ra khí chất nồng đậm của người đọc sách, hiển nhiên là thiếu gia chưa ăn qua khổ, tuy rằng tóc tai tán loạn che đi phân nửa khuôn mặt, nhưng cũng nhìn ra được bộ dạng nhà nhận tuần mỹ.

Nam nhân vây quanh phát ra tiếng kêu quái dị, "Xem, đến cái nam nhân giống như đàn bà!" "Đi qua, chúng ta cùng sờ sờ!" "Ta muốn tiểu bạch kiểm này trở thành sủng vật của ta" ...

Sau khi bọn họ tháo miếng vải đen trên đầu người mới ra trực tiếp đập cho người đó một cước, thiếu niên ôm cánh tay cuộn mình thành một đoàn toàn thân run run, nửa gương mặt chôn ở bên trong cánh tay, hắn sợ hãi lấy lòng mọi người, chung quanh tiếng cười nhạo càng sâu. Trong đám người đi ra một cái nam nhân cường tráng, trên vai có hình xăm màu xanh, thanh âm vang dội, dùng ngón tay chỉ thiếu niên kia, "Về sau hắn chính là người của Hắc Phong Dao ta!"

Ánh mắt Hắc Phong Dao đảo qua chung quanh, xắn tay áo lên cao, thanh âm hùng hồn hữu lực, "Không phục cùng ta đánh!"

Viêm Hoang nam nhân bị nghẹn thật lâu, có một số người tính hướng thay đổi chuyên chọn nam nhân gầy yếu đến thỏa mãn dục vọng phong phú ban đêm, không hề nghi ngờ, thiếu niên nhà giàu làn da trắng nõn này bị hắn coi trọng. Hắc Phong Dao thực lực mạnh, đối với Ân Hạo cũng chỉ cấp ba phần mặt mũi, những người khác cũng không đặt ở trong mắt, hắn đã mở miệng, tiếng hô chung quanh thấp xuống. Ân Hạo luôn luôn mặc kệ này đó, lại nói người gầy yếu như vậy ở Viêm Hoang không thuận theo dựa vào những người khác căn bản sống không nổi, hắn quét mắt nhìn đám người mới vài lần, ôm ngực, hèn mọn nói: "Người nào để có thể đưa vào đây, loại tiểu bạch kiểm này đi vào căn bản không làm được việc, một tháng sau này bọn họ còn có thể sống một nửa đã là không tệ."

Ánh mắt Sở Nghiêu cũng giăng co trên người đám người mới, bất quá không phải thiếu niên thanh tú kia, mà là nam nhân cường tráng chậm rãi đứng lên

phía sau hắn, trong mắt có chút khó có thể tin, "Hắn thế nhưng cũng tới rồi?"

Theo Sở Nghiêu ánh mắt nhìn qua, đó là một nam nhân khoảng ba mươi tuổi, làn da màu đồng cổ sáng bóng, bả vai rộng rãi, ngực rắn chắc, Ân Hạo hứng thú hỏi: "Hắn là ai vậy?"

"Hắn là thiếu tướng Hàng Phá Hải, dũng mãnh thiện chiến, chiến công hiển hách." Trong mắt Sở Nghiêu lộ ra tiếc hận, "Không ngờ cũng rơi vào chỗ này."

Ân Hạo nhìn nhiều hai mắt, xuy nói: "Bất quá là vật hi sinh của quyền lực."

Bên kia trên bãi đất trống, người mới tới bị bao phủ trong tiếng cười nhạo của mọi người, Hàng Phá Hải vừa đứng lên, bên cạnh có người mới nhận ra hắn, hai bước chạy qua, túm ông tay áo rách nát của Hàng Phá Hải, tràn đầy kích động, "Hàng tướng quân, người cũng ở trong này..."

Còn không đợi hai người trình diện tiết mục cửu biệt trùng phùng kích động, một bóng dáng lướt qua, nhanh chóng đập ngã hai người, Ân Hạo đứng bên cạnh bọn họ, đầy mặt nghiêm túc, lại dẫn theo vài tia ngạo mạn, từ trên cao nhìn xuống hữu lực nói, "Nơi này không có tướng quân, các người phải nhớ kỹ, ta mới là lão đại nơi này!"

Nói xong, hắn lắc lắc tay áo, khoanh tay lớn tiếng nói: "Đã đến giờ cơm chiều!"

Người chung quanh bắt đầu như thủy triều dừng hẳn đi đến địa điểm ăn cơm, đi trễ liền không có cơm ăn. Vừa rồi trên bãi đất trống còn đông đúc giờ chỉ còn lại mười mấy người mới tới kia, không có ai để ý đến bọn hắn, cho dù là Hắc Phong Dao cảm thấy hứng thú với thiếu niên thanh tú kia cũng không thể để ý đến hắn, hắn phải đợi đôi phương đến cầu hắn.

Ở Viêm Hoang, có thực lực mới có thể có địa vị, có trả giá mới có cơm ăn. Không có người sẽ chủ động chiều chuộng người mới, trước cho bọn hắn một hạ mã uy, đối mặt đốn, bọn họ mới có thể hiểu được quy tắc sinh tồn của Viêm Hoang.

Có một số người có thể nhanh chóng nhận rõ hiện thực, chẳng hạn người như Hàng Phá Hải, tuy rằng không có người chỉ điểm, sáng sớm ngày thứ hai nhìn thấy người khác xuất công, hắn liền đi theo phía sau bọn họ, thấy bọn họ làm cái gì thì hắn làm cái đó, như vậy thời điểm ăn cơm có thể tiếp tục cùng đi; có một số người còn chìm bên trong kiêu ngạo ngày xưa, thời điểm sáng sớm phát ra tiếng kêu sắc nhọn, "Đám rác rưởi các người, rút xa một chút, lão tử không theo các người... Các người đi tìm chết đi... Lão tử muốn đem các người thiên đao vạn quả..."

Lời nói của thanh niên chọc giận rất nhiều nam nhân, hai nam nhân vốn ngồi xem náo nhiệt bên cạnh đứng lên, nắm chặt tay muốn đi giáo huấn hắn. Thanh niên này thật sự có tài, vừa rồi còn ném bay một nam nhân, bất quá vừa thấy mấy nam nhân đối diện bộc lộ bộ mặt hung ác, đối phương người đông thế mạnh, hắn liền hoảng, chạy trốn như con chuột, người phía sau đuổi theo không rời, trong miệng mắng: "Tiểu tử, người xong rồi..." "Hồn đàn, lão tử muốn đem đầu của ngươi tạp nỏ hoa..."

Thanh niên chạy càng nhanh hơn, trên đường đá đổ một bốn người khác đặt ở cửa, kéo rơi y phục bên ngoài, còn đụng vào Thiết Bất Quy đang uống trà, người đuổi theo hắn càng ngày càng nhiều, có người cảm gây gộc, có người trực tiếp lấy đồ vật ném hắn, thanh niên bị dọa sợ, bộc phát ra tốc độ kinh người, luống cuống chạy loạn.

Thạch Đầu đang bê một chậu nước sôi, vừa mới mở cửa, đã bị thanh niên bị mọi người đuổi theo đụng trúng, hắn giống như con trâu bị lửa đốt đuôi nơi nơi loạn chàng, trực tiếp chạy vào cửa sắt. Thạch Đầu bị đụng ngã không rõ tình huống, hô to: "Người là ai?"

Người phía sau đuổi sát tới, Thạch Đầu cuống quýt đứng lên ngăn trước cửa, "Lão đại không cho phép đi vào đây!"

Mọi người ngừng bước, người người đều đỏ mắt, Thiết Bất Quy nhìn nhìn phương hướng, vội vàng đuổi theo, không nghĩ tới đã đến chỗ Ân Hạo ở, bất quá nhiều người như vậy, hơn nữa bọn họ có lí do thích đáng, "Chúng ta muốn giết tên kia!"

Thạch Đầu gấp đến độ trên đầu đỏ mồ hôi, găt gao đỡ cửa, "Muốn giết cứ giết, nhưng phải đợi lão đại trở về! Đây là địa phương của lão đại!"

Tám chín nam nhân hai mặt nhìn nhau, ngại quyền uy của Ân Hạo, không dám đi vào trong sầm, dù sao hắn ta chết chắc rồi. Bọn họ nắm quyền, qua 2 phút, bên trong truyền đến tiếng thét chói tai, càng ngày càng gần, một bóng người mảnh khảnh chạy trời chết bên trong hành lang, "Cứu mạng a... Cứu mạng..."

Mễ Lương vốn dĩ ở trong phòng nhằm chán chờ đợi điểm tâm, cửa đột nhiên bị đập mở phát ra tiếng vang kinh thiên động địa, một nam nhân nổi điên tán loạn chạy quanh phòng, ý thức được phía sau không có người đuổi tới, tên điên thấy Mễ Lương gầy yếu hai mắt tất cả đều là ánh sáng hung ác ngoan lệ, giống như muốn giết chết Mễ Lương, muốn đem Mễ Lương xé thành từng mảnh nhỏ.

Thạch Đầu vừa nghe thanh âm, Thiết Bất Quy nóng tính, chặn nam nhân điên cho một quyền, nam nhân kia thực sự bị buộc điên rồi, có chết cũng muốn kéo theo một người, từng quyền sinh gió, Thạch Đầu không phải đối thủ, đám người Thiết Bất Quy dù sao không thể nhìn Thạch Đầu bị đánh chết, vượt qua cửa sắt, vài người cùng ra tay, vừa đề cái kia nam nhân lại vừa loạn đánh.

Nam nhân bị quần áo thanh âm càng ngày càng thấp, mọi người vẫn đánh chưa đã ghiền, thẳng đến một tiếng quát: "Các người đang làm cái gì? Dừng tay lại cho ta!"

Sắc mặt Ân Hạo xanh mét, tiếng quát giống thẳng tiết lũ bất ngờ, các nam nhân chậm rãi dừng tay, đứng thẳng dậy nhìn Ân Hạo, có người giải thích nói: "Tên mới tới này muốn chết!"

Sau khi bọn họ đứng dậy, Ân Hạo thấy được Mễ Lương đứng cạnh tường sắc mặt tái nhợt, nhìn thấy nàng còn hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở chỗ

này trong lòng khẽ buông lỏng một hơi, lại quát: "Nơi này là nơi các người có thể tùy tiện vào sao?"

Vài cái nam nhân vừa rồi còn uy vũ sinh phong đột nhiên bị người khác rút sạch khí lực, lặng ngắt như tờ, chung quanh chỉ còn tiếng nam nhân nằm trên đất hấp hối rên rĩ, Thiết Bất Quy đứng ra chỉ chỉ trên đất, "Lão đại, cầu nò tài này không quan tâm xông tới, chúng ta cũng sợ hấn gây ra phiền toái, mới đi vào thảo hấn."

Ấn Hạo trầm mặt, "Lôi hấn ra ngoài, sau khi chết ném vào bãi đất trống, gọi mấy tên mới tới nhìn xem!"

"Biết." Thiết Bất Quy chậm rãi xoay người, nhìn về phía Mễ Lương đứng dựa vào tường, ánh mắt lợi hại, "Nhưng mà, lão đại, người này là ai vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngực Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Hơn mười nam nhân đứng trong hành lang, ánh mắt tất cả đều dừng ở trên người Mễ Lương, Thiết Bất Quy tựa hồ vô cùng nghi hoặc, "Người vì sao muốn đem hấn giấu ở chỗ này?"

Mễ Lương cúi đầu, thân thể kẻ sát vách tường nỗ lực làm giảm cảm giác tồn tại của mình, cũng là phí công, Thiết Bất Quy chậm rãi hướng nàng đi tới, vươn tay muốn kéo đầu Mễ Lương, Ấn Hạo đã bước nhanh tới, một phen kéo Mễ Lương, hấn che trước người nàng, thẳng đứng như cây lớn vĩ ngạn, cảm nhẹ dương, "Nơi này cách gần chỗ ở của ta, ta cao hứng để hấn ở trong này."

"Hấn là ai vậy? Ta nhớ rõ Viêm Hoang không có người này." Thiết Bất Quy từng bước ép hỏi, ánh mắt mọi người cũng nhìn chăm chăm vào Mễ Lương, ngay cả nam nhân nửa chết nửa sống trên đất đều lười liếc mắt một cái, có người phụ họa hỏi, "Lão đại, hấn rốt cuộc là ai? Bộ dạng thật trắng."

Ấn Hạo chậm rãi nở nụ cười, nghiêng đầu liếc liếc Mễ Lương một cái, ánh mắt có chút lười biếng, "Bộ dạng đúng là không sai, khiến cho ta có hứng thú dưỡng sủng vật." Bên trong hầu kết phát ra tiếng cười khẽ, "Đều không biết ánh mắt các người lớn lên thế nào? Hấn chính là tiểu bạch kiểm ngày hôm qua mới đến."

Ngày hôm qua sắc trời đã tối muộn, thiếu niên thanh tú kia lại giấu mặt ở bên trong mái tóc rối tung, ai cũng không có nhìn kỹ. Hấn cùng Mễ Lương vóc người không sai biệt lắm, bộ dạng đều trắng, Mễ Lương lại mặc một thân y phục nam nhân, buộc tóc giống nam nhân nơi này, không mặc áo ngực, phập phồng không tính quá lớn; quan trọng nhất là, một đám người mỗi ngày nằm mơ muốn nữ nhân, nhưng trên thực tế bọn họ sẽ không chủ động đem nữ nhân cùng Viêm Hoang liên hệ với nhau.

Nam nhân nghênh cổ, muốn nhìn rõ ràng bộ dáng người đứng sau Ấn Hạo, Mễ Lương thành thành thật thật tránh ở phía sau Ấn Hạo, dùng thân thể Ấn Hạo ngăn trở mặt mình. Nghe thấy thanh âm Ấn Hạo miễn cưỡng, "Về sau hấn liền là người của ta."

"Lão đại, thì ra người cũng có khẩu vị này!" Thiết Bất Quy kinh ngạc không thôi, không ngờ Ấn Hạo lại dùng nam nhân thay thế nữ nhân.

Ấn Hạo môi mỏng nhẹ mở, "Liên quan cái rắm đến người!"

Kinh ngạc thì kinh ngạc, đều là nam nhân, những người khác cũng có thể hiểu, có người khen tặng nói: "Không nghĩ tới tiểu tử này tẩy sạch sẽ bộ dạng còn rất xinh đẹp, rất giống nữ nhân, lão đại, ánh mắt người thật không tệ!"

Ấn Hạo không để ý hấn, đẩy Mễ Lương ra ngoài cửa, "Tránh ra, không cần ở trong này vương bận, cút ra khỏi phòng ta." Lại xem Thạch Đầu liếc mắt một cái, mắng: "Thạch Đầu, người cũng cút, hiện tại càng ngày càng ăn không ngồi rồi!"

Thạch Đầu hiểu ý, cuống quýt mang theo Mễ Lương đi, Sở Nghiêu không biết khi nào cũng đi tới, Ấn Hạo không thấy Sở Nghiêu, chỉ chỉ nam nhân nằm trên đất, "Một người mới tới thế nhưng đều dám tùy tiện xông vào đây, tiếp tục đánh đi, ta muốn nghe thử tiếng hấn tru lên!"

Tám chín nam nhân lại xông tới, đối với nam nhân trên đất quyền đâm cước đá, xen lẫn tiếng chửi hừng hừng hồ hồ. Ấn Hạo ôm ngực đứng trước cửa sắt, chậm rãi chuyển đến bên người Sở Nghiêu, hạ giọng nói: "Đi tìm tiểu bạch kiểm ngày hôm qua mới đến, giết chết, tuyệt đối không được để người khác phát hiện, thì thể ném cho quý."

Sáng nay Ấn Hạo đã gặp thiếu niên thanh tú kia, hấn tránh trong một căn phòng phía đông khu nghỉ ngơi, cuộn mình trong tạp vật rách nát chỉ lộ ra đôi mắt, Viêm Hoang ban đêm hơi lạnh, ngày hôm qua người Viêm Hoang chỉ để ý cười nhạo chửi rửa đùa giỡn người mới, mười mấy người mới bị phân tán, không ai quan bọn họ ngủ thế nào. Có một số người đi tìm phòng không ai ở để ngủ, có một số người thử cùng người khác khai thông, thiếu niên thanh tú nhất gan không dám đi tìm chỗ ở, chỉ có thể tránh trong địa phương heo lạnh, ước gì không ai có thể tìm được hấn. Ấn Hạo lúc đó nhìn thấy cái kia tiểu bạch kiểm đều lười khinh bỉ hấn, người như thế nói không chừng qua hai ngày sẽ chết.

Sở Nghiêu vội vàng tránh ra, thiếu niên không chết, vậy Mễ Lương sẽ chết.

Ấn Hạo xem đám người Thiết Bất Quy thu thập nam nhân xông ra họa kia, tìm các loại lý do không cho bọn họ rời đi, thẳng đến khi Sở Nghiêu trở về hướng hấn gặt nhẹ đầu mới thả người.

Chuyện Ấn Hạo muốn thiếu niên thanh tú kia lan nhanh truyền xa, có người kinh ngạc, cũng có người không phục, thời điểm Hắc Phong Dao ăn điểm tâm hùng hổ chạy tới tìm Ấn Hạo, "Ấn lão đại, không nghĩ tới người bây giờ cũng thay đổi khẩu vị, ngày hôm qua ta đã tuyên bố người kia là của ta, người vụng trộm mang người về phòng là ý gì?"

Ấn Hạo mi gian kiêu căng, vẻ mặt không quan tâm, "Người nói của người, thì là của người? Hiện tại ta muốn đường một sủng vật, liền hấn."

Ở Viêm Hoang, tuy rằng Ấn Hạo là lão đại, phía dưới vẫn là sẽ có người kéo bè kết phái, Hắc Phong Dao chính là một trong số đó, mặt ngoài phục tùng Ấn Hạo, kì thực tùy thời muốn nhìn Ấn Hạo đẹp mặt. Lúc này, khuôn mặt vốn đã đen của Hắc Phong Dao lại đen thêm, "Nơi này có thứ gì tốt người đều chiếm, người không khỏi cũng quá tham đi!"

Bên cạnh có nam nhân lập tức quát bảo hấn ngưng lại: "Hắc Phong Dao, sao người có thể nói chuyện với lão đại như vậy? Có phải hay không..."

Ấn Hạo xua tay ý bảo nam nhân kia im miệng, hấn ngồi xuống ghế, hai tay vịn hai bên thành ghế ngao mạn cười, "Nếu không phục chúng ta đánh một trận, người thắng ta liền đem tiểu bạch kiểm cho người, hết thấy đồ vật nơi này của ta cũng đều cho người!"

Mấy hôm trước Hắc Phong Dao nhìn thấy Ấn Hạo cùng Sở Nghiêu đánh nhau, hấn tự biết không phải đối thủ của Ấn Hạo, đen mặt không nói chuyện.

"Ta có thể làm lão đại trong này, không phải chỉ vì không có ai có thể đánh bại ta, mà là ta có thể làm cho mọi người được sống thanh nhàn còn có cơm ăn. Người lập tức rút đi cho khuất mắt ta, hôm nay tâm tình ta tốt, chuyện người tới khiêu khích ta coi như chưa từng phát sinh." Ngón tay Ấn Hạo nhịp nhịp gõ xuống tay vịn ghế dựa, ba bốn nam nhân đứng trong phòng, tất cả đều hung tợn nhìn chăm chăm Hắc Phong Dao, tựa hồ chỉ cần Ấn Hạo nói một tiếng, bọn họ liền chuẩn bị ra tay. Trước mắt vật tư Viêm Hoang phong phú hơn mấy năm trước, mọi người cũng không cần mỗi ngày đều sống chết làm việc, mọi người có thể chung sống hoà bình, cho nên ở Viêm Hoang có rất nhiều người ủng hộ Ấn Hạo. Lần trước Ấn Hạo cùng Sở Nghiêu đánh cho người chết ta sống, cho dù Ấn Hạo bị đánh chết, Sở Nghiêu cũng không chắc chắn có thể thay thế được vị trí của Ấn Hạo.

Buổi sáng Ấn Hạo không đến khu vực khai thác quặng, cùng nhóm thủ hạ hấn huyền một hồi thấy không có chuyện gì liền trở về phòng, thời điểm hấn đẩy cửa vào phòng Mễ Lương đang ghé trước cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, chỉ có đá đen cùng cát vàng, nằng lại nhìn vô cùng hứng thú, kể cả Ấn Hạo đi vào cũng chỉ quay đầu nhìn thoáng qua. Ấn Hạo sắp tới cửa, đi tới đứng phía sau nằng, "Sao người một chút cũng không lo lắng cho tình cảnh của mình?"

"Người không phải lão đại nơi này sao?" Mễ Lương quay đầu lại, "Nếu người đều bãi binh không xong, ta càng không có biện pháp, lo lắng cũng là bạch lo lắng."

"Nói đúng." Ấn Hạo kéo Mễ Lương đứng dậy, "Hôm nay vì người, ta đã phái Sở Nghiêu giết một người, người không phải nói bị nhốt trong phòng rất buồn khổ sao? Về sau người liền tự do rồi."

"Ai bị giết?" Mễ Lương theo bản năng hỏi.

"Một người mới đến hôm qua, về sau người sẽ thay thế hấn, buổi tối ta có thể mang người ra ngoài dạo dạo." Một bàn tay Ấn Hạo sờ lên ngực nằng, ở trên đó nhu nhu, "Bất quá người phải chú ý một chút."

Ấn Hạo sức lớn, tuy rằng không dùng lực, nhưng xoa ở địa phương như thế Mễ Lương cảm thấy đau, thân thể lùi về sau, "Nhẹ tay chút."

Ấn Hạo chẳng những không có nhẹ chút, ngược lại đem cả người nằng dúi vào trong lòng, "Mễ Lương, ta làm nhiều thứ vì người như vậy, người cũng nên làm chút việc cảm tạ ta."

Mễ Lương giả vờ vô tội, "Lão đại, ta thân thể không thoải mái, mấy ngày nay không thể làm."

"Còn muốn vài ngày?" Ấn Hạo ép hỏi.

"Ngô, còn muốn... Còn bảy tám ngày nữa." Mễ Lương tận lực kéo dài.

"Một tháng thì có nửa tháng không có thể làm?" Tay Ấn Hạo nhu lộng trên ngực nằng dùng sức sờ, không vui nói: "Người muốn gặt ta?"

"Không... Không có..." Mễ Lương nhìn sắc mặt hấn không tốt, vội vàng nói, "Phải hoàn toàn khôi phục mới có thể làm, người nghỉ a, đồ máu khảng định có miếng vết thương, miếng vết thương lành lại đương nhiên cần nhiều ngày. Nếu làm ngay dễ dàng bị bệnh phụ khoa, Viêm Hoang điều kiện không tốt, vạn nhất ta thực sự bị bệnh, ngay cả thuốc đều không có, ta đây chẳng phải là chết chắc rồi."

Ấn Hạo đối phương diện này không phải rất hiểu biết, cảm thấy Mễ Lương nói tựa hồ có đạo lý, "Tốt, ta lại chờ bảy ngày, bảy ngày sau nếu người còn không thể làm, ta cũng không thể đường người."

Ngoài miệng nói có thể chờ, kỳ thực dục hỏa đã từ từ dấy lên, dưới tay là bộ ngực no đủ của Mễ Lương, mềm mại lại đàn hồi tốt, như sờ vào bạch diện bánh bao vừa mới chưng tốt, xúc cảm tốt đẹp khiến cho hấn không buông tay. Ấn Hạo dứt khoát trực tiếp lột y phục Mễ Lương, Mễ Lương chụp hấn, "Người không phải nói lại chờ vài ngày sao?"

"Ta nói không làm, nhưng không nói không sờ." Án Hạo bắt lấy cánh tay nàng, uy hiếp nàng: "Thành thật một chút, bằng không ta không nhịn được đem quần ngươi thoát."

Nữ nhân phản kháng dễ dàng kích khởi nam nhân, Mễ Lương từng nghe nói như vậy, Án Hạo người này mặc dù có thời điểm có chút hung, nhưng tự chủ còn có thể, Mễ Lương cũng không muốn đem hân triệt để đốt cháy, thành thành thật thật cho hân tùy tiện sờ.

Án Hạo lôi kéo Mễ Lương đi vào phòng ngủ bên cạnh, đóng cửa lại, lập tức bóc ngoại sam Mễ Lương ném tới một bên, cởi bỏ nút thắt trên nội y, vạt áo mở rộng, nhũ phong đầy đặn hiện ra trước mắt hân, trắng nõn như tuyết đầu mùa, hai điểm đỏ trên đỉnh như hai quả anh đào, mời gọi hân một ngậm cắn xuống, hô hấp Án Hạo trở nên dồn dập, hân dùng tay phủ lên ngọn núi co dãn, hai ngón tay kẹp lấy anh đào màu đỏ, khiến Mễ Lương từng đợt hít vào, hân hỏi: "Đau?"

Mễ Lương lắc đầu lại gật đầu, nàng không rõ, giống như đau cũng không phải đau, xen lẫn cảm giác tê dại, muốn hân tiếp tục nhu.

Thanh âm Án Hạo vô cùng ôn nhu, "Mễ Lương, ngươi thật đẹp."

Không phải chỉ là mặt, mà là toàn bộ thân thể. Hạ phúc Án Hạo cơ hồ muốn bạo phát, hân ôm chặt Mễ Lương, muốn đem nàng khảm vào thân thể hân, tay hân sờ tới sờ lui trên ngực nàng, cả người cọ vào người nàng, hô hấp vừa nặng vừa vội.

Mễ Lương biết hân không nhịn được, xấu hổ mặc hân đùa nghịch, lúc Án Hạo bắt đầu lột quần nàng, một bàn tay Mễ Lương chủ động cầm lấy hạ phúc hân, cách vài dẹt va chạm vào vật cứng của hân, "Đừng thoát quần, ta, ta có thể giúp ngươi giải quyết."

Án Hạo ôm nàng lên giường, cởi quần mình, lôi kéo tay Mễ Lương nắm giữ bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngực Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Tuy rằng thân phận Mễ Lương có chút xấu hổ —— tiểu bạch kiểm kiêm sủng vật ngực bá đường, nhưng đối với Mễ Lương mà nói, đây là một chuyện tốt, ít nhất không gian hoạt động của nàng càng lớn.

Trong phòng ánh sáng càng ngày càng tối, Mễ Lương ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ cao cao, thấy bên ngoài sắp đen. Tâm trạng bỗng chốc sáng sủa, lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài tìm Thạch Đầu —— chìa khóa là Án Hạo cấp, cho phép nàng tùy tiện đi dạo một lát, bất quá phải cẩn thận, bị lộ nguy hiểm càng lớn, bởi vậy ban ngày Mễ Lương vẫn là thành thành thật thật ngồi trong phòng. Xuyên qua hành lang, mở cửa sắt, thời điểm đi ngang qua cửa phòng Án Hạo Mễ Lương thấy cửa phòng đóng chặt, lại đi về phía trước là chỗ Sở Nghiêu ở, cửa cũng bị khóa, xem ra hai người bọn hân đều không ở, Mễ Lương không tiếp tục đi về phía trước, đứng ở hành lang xuyên qua cửa sổ, thưởng thức thời gian mặt trời lặn của tử vong cốc.

Lúc Thạch Đầu tới, bóng tối dày đặc, Mễ Lương hướng hân vẫy tay, "Thạch Đầu, chúng ta đi bên kia ngoạn đi."

Nhìn theo phương hướng ngón tay nàng chỉ là đá cuội, nhám thạch cứng rắn và sa mạc, không có một ngọn cỏ, bất quá Mễ Lương trước kia chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng như vậy, bởi vì mới nê nên ở trong mắt liền thành phong cảnh, Thạch Đầu căn bản không cảm thấy bên kia có cái gì hảo ngoạn, bất quá Mễ Lương muốn đến đó chơi, hân cũng vui vẻ mà dẫn Mễ Lương qua đó.

Hai người vừa mới đi ra khu dừng chân, bắt gặp mấy nam nhân đi tới, một người thuận miệng hỏi: "Thạch Đầu, đi đâu vậy? Sắp ăn cơm rồi."

"Thiết đầu ca, các ngươi đã trở lại." Thạch Đầu lên tiếng chào hỏi, "Ta mang Mễ Lương đi bên ngoài đi dạo."

"Chuyện cái gì chuyện?" Thiết đầu trầm mặt, một phen kéo Thạch Đầu, "Cả ngày chính sự không làm, cùng tiểu bạch kiểm này mỗi ngày xen lẫn ở cùng nhau, chẳng lẽ ngươi còn muốn giống hân sao?"

Thân phận Mễ Lương ở trong này bị người khác xem thường, Viêm Hoang là nơi dùng thực lực để nói chuyện, chỉ có ít người thể chất gầy yếu vô pháp tự bảo vệ mình nhưng lại muốn sống sẽ buông bỏ tôn nghiêm trở thành đồ chơi cho cường giả. Bọn họ ở Viêm Hoang nhất chuyện nhẹ nhàng nhất an toàn nhất làm, sinh tồn dưới sự che chở của những người khác, nhưng bù lại, phải nhận hết cười nhạo cùng vũ nhục.

Thiết đầu dùng sức vỗ đầu Thạch Đầu, "Đã nói với ngươi nhiều lần, hân, hân không giống với ngươi."

Thạch Đầu nâng tay bảo vệ đầu mình, trong miệng nói: "Ta biết Mễ Lương không giống ta."

"Mễ Lương, gao lương, ngươi động não suy nghĩ một chút, lão đại lấy tên này cùng Hắc Đậu không sai biệt lắm, lão đại đem hân làm sủng vật, ngươi muốn ngoạn thì tìm người khác ngoạn, một chút tiền đồ cũng không có." Thiết đầu tiếp tục giáo huấn Thạch Đầu.

Thạch Đầu còn nhỏ giọng cãi lại, "Nàng cùng Hắc Đậu không sai biệt lắm."

"Kém xa." Thiết đầu một bên máng Thạch Đầu một bên dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Mễ Lương, châm chọc nói: "Tiểu bạch kiểm, thành thành thật thật ngốc ở trong phòng lão đại, nơi nơi chạy loạn cần thận gấp phải quý hóa thành một đồng bạch cốt."

Xem cái dạng này, Mễ Lương là không thể đi chơi, nàng không tính toán nói lý với nam nhân ngây ngốc nhiều năm ở Viêm Hoang, đang chuẩn bị xoay người trở về lại bị túm cánh tay, có người kỳ quái trào phúng cười nói: "Bộ dáng tiểu tử này thực sự không giống nam nhân, cũng không biết lão đại khi nào thì thay đổi khẩu vị."

Nói chuyện là Lộ Ngũ, vóc người rất cao, thân thể gầy yếu mà rắn chắc như con sói, hẳn đến Viêm Hoang nhiều năm, là thủ hạ trung thành của Ân Hạo, lão đại anh minh thân võ trong cảm nhận của hắn đột nhiên dường như một cái tiểu bạch kiểm, điều này làm cho Lộ Ngũ có chút phát điên, tay túm cánh tay Mễ Lương không tự giác dùng sức, Mễ Lương hô đau, "Ai u..."

"Mới thế đã kêu đau, thực không phải nam nhân. Nói chuyện cũng giống nữ nhân, nhu nhược éo lá. Đáng tiếc, chúng quy không phải nữ nhân, nam không ra nam nữ không ra nữ, người như thế sống trên đời xem đều phiền!" Lộ Ngũ càng thêm khinh bỉ Mễ Lương, tăng thêm lực đạo trên tay.

"Lộ Ngũ, người mau buông tay ra, không nên làm Mễ Lương bị thương." Thạch Đầu vội vàng đi kéo Lộ Ngũ, kết quả lại bị Thiết đầu tóm lại, Thiết đầu tiếp tục mắng hắn: "Người điếc à? Cùng người nói nửa ngày người cái gì cũng không cho vào tai."

Trên cánh tay truyền đến đau đớn, Mễ Lương giãy dụa, "Buông tay... Mau buông tay..."

Lộ Ngũ không buông tay, mấy nam nhân bên cạnh tất cả đều đứng xem náo nhiệt, nếu không phải Sở Nghiêu kịp thời đuổi tới, cánh tay Mễ Lương nói không chừng đã bị Lộ Ngũ bóp nát, Sở Nghiêu đi tới một phen kéo Lộ Ngũ ra, che phía trước Mễ Lương, "Người thế nào tùy tiện động thủ? Lão đại biết sẽ mất hứng."

"Cho dù người che chở hắn, cũng không chắc lão đại sẽ cao hứng." Lộ Ngũ phỉ nhổ nói, hung tợn nhìn Mễ Lương: "Đội lão đại không còn hứng thú với người, ta nhất định tự tay đem người ném cho quý."

Mấy nam nhân cảm thấy mất mặt, mới thét to rời đi. Đội bọn hắn đi xa, Sở Nghiêu quay đầu nói: "Tối rồi không nên tùy tiện chạy ra ngoài, Thạch Đầu quá nhỏ, không bảo vệ được người. Về sau muốn đi thì gọi ta đi cùng."

Mễ Lương một bên gật đầu, một bên xoa cánh tay đau nhức, còn tưởng rằng gọi Thạch Đầu đi cùng là được, không nghĩ tới nam nhân ở Viêm Hoang vẫn như cũ nguy hiểm. Qua một hồi nên ăn cơm chiều, hơn nữa bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng, Mễ Lương cũng không còn tâm tình đi dạo, hỏi Sở Nghiêu, "Đội cơm nước xong, người có thể mang ta ra ngoài dạo dạo không?"

Sở Nghiêu gật đầu, bất quá buổi tối Mễ Lương vẫn không thể đi tới sa mạc giẫm giẫm đá cuội, sau khi ăn xong người Viêm Hoang như trước cuồng hoan, âm thanh huyền ảo làm cho cả Viêm Hoang sôi trào. Mễ Lương đi tìm Sở Nghiêu, hai người đi ra khỏi phòng, cố ý đi đường vòng hướng khu sa mạc đi đến, bất quá bị Ân Hạo nhìn thấy, khi đó hắn đang cùng vài người Thiết Bất Quy, Lộ Ngũ nói chuyện, ở dưới ánh trăng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc càng chạy càng xa, đi ra lớn tiếng gọi một tiếng: "Mễ Lương, lại đây."

Mễ Lương không tình nguyện đi qua, Ân Hạo lạnh lùng nói: "Người không có việc gì chạy loạn cái gì?"

"Ta muốn đến bên kia xem một chút." Mễ Lương nhỏ giọng nói.

Ân Hạo hạ giọng nói: "Người phải nhớ kỹ, người hiện tại là người của ta. Cả ngày cùng Sở Nghiêu đi lại gần như vậy, ta phải giải thích với người khác thế nào?"

Hắn nhìn Mễ Lương còn đang tỉnh tỉnh mê mê, ác thanh ác khí nói: "Về sau cách Sở Nghiêu xa một chút, hiện tại lại đây cho ta."

Buổi tối Mễ Lương liền bước bước đi theo phía sau Ân Hạo, Ân Hạo cũng không để ý nàng, vừa không cùng nàng nói chuyện cũng không tiếp đón nàng, Thạch Đầu cũng không biết đi nơi nào, Mễ Lương vô cùng nhàm chán, nói với Ân Hạo muốn trở về ốc ốc, kết quả Ân Hạo liếc nàng một cái, nói một câu lạnh như băng: "Bảo người đi theo người liền đi theo."

Buổi tối bình thường có chính sự sẽ nói chính sự, nói xong chính sự các nam nhân lại bắt đầu nói mò, lúc bọn họ mở hội toạ đàm Mễ Lương vẫn ngồi bên người Ân Hạo, một đám nam nhân nói chuyện không có chừng mực, lại bắt đầu khoe khoang quang cảnh năm đó, có người nói: "Năm đó lão tử dẫn theo ba mươi hai huynh đệ, đồ tể An dương thành giết hơn hai trăm người, để lại mười tám nữ nhân trong veo như nước, còn lại bất luận lão ấu, toàn bộ giết hết. Về phần mười mấy nữ nhân kia, khiêng về nhà khao thưởng huynh đệ..."

Mễ Lương nhin không được đánh một cái rùng mình.

Lại có người nói: "Khi đó ta còn là trưởng trấn, nữ nhân xinh đẹp trong trấn ta đều thượng qua, hoặc là trả thù lao, dùng tiền trị không được liền cho nhà nàng chút chuyện phiền toái, trao một người, cuối cùng còn không phải theo ta..."

Mễ Lương hung tợn nhìn chằm chằm người nói chuyện, đương nhiên trong đêm đen ánh mắt giết người của nàng người khác cũng nhìn không thấy, trong lòng thầm mắng, người như thế cư nhiên còn sống, chết một trăm lần cũng không đáng tiếc.

Còn có người nói: "... Trong trại không có nhiều quy củ như vậy, nữ nhân lại thiếu, đều là dùng chung, đứa nhỏ sinh ra là con của ai đều không cần biết, dù sao đều là người của trại chúng ta. Trong trại nữ nhân sống rất dễ chịu, các nàng cả đêm đều chọn bốn năm cái nam nhân... Ta nói quy củ là thứ đáng ghét nhất, thành thân nhiều phiền toái, nữ nhân nên dùng chung, một người nam nhân có thể thượng rất nhiều nữ nhân, một nữ nhân cũng có thể có rất nhiều nam nhân..."

Mễ Lương bị quan điểm của hắn làm cho rung động, tư tưởng của vị huynh đệ này thật sự là rất rất rất quý dị!

So với những người kia, đường nào khác người của nhân huynh phía trên coi như đáng yêu, mặt sau có nam nhân bắt đầu thao thao bất tuyệt trình bày bản thân là như thế nào ngược đãi nữ nhân, đem phương pháp hành hạ nữ nhân đến cùng số lượng chết khoe ra, Mễ Lương nghe thế quả thực muốn phun, nhất thời cảm thấy bản thân kỳ thực vận khí không sai, mấy nam nhân biết thân phận của nàng đều là nam nhân tốt, cho dù Ân Hạo luôn luôn muốn cùng nàng làm, cũng không sử dụng thủ đoạn cường ngạnh.

Rung động hơn còn ở phía sau, một đám nam nhân suy tư xuân sắc lại bắt đầu ảo tưởng thập bát mô ba mươi sáu dạng, càng nói càng thô tục, càng nói càng có lực, giống cái Mễ Lương, đầu đều sắp vùi sâu vào trong đầu gối, Ân Hạo nghiêng đầu nhìn nàng cười xấu xa, "Ngẩng đầu lên, ngồi đoan chính chút."

Mễ Lương kiên trì nghe, mặt nóng như sa mạc giữa trưa, Ân Hạo mới đứng lên, nhẹ giọng nói: "Đi thôi, đi trở về."

Ân Hạo một đường đi ở phía trước, Mễ Lương cùng hắn bảo trì khoảng cách hai thước, thời điểm còn cách phòng ở không xa hắn đột nhiên dừng bước, quay đầu nói: "Thử vừa rồi nghe được, vài ngày nữa chúng ta chuẩn bị hảo hảo thử xem."

Mễ Lương nhớ đến chuyện Ân Hạo bị Sở Nghiêu cười nhạo kỹ thuật kém, nam nhân này tuyệt đối cảm thấy lý luận tri thức nghiêm trọng không đủ, "Lão đại, có vài chuyện không thích hợp ném thử, chuyện gì đều phải chú ý tiến hành theo chất lượng."

"Tiến hành theo chất lượng?" Ân Hạo nở nụ cười, thông thả bước về phía nàng, cúi thấp đầu, hơi thờ phả vào vành tai Mễ Lương, "Chúng ta liền một ngày ngoạn một cái, nhưng mà, thân thể người rất mảnh mai, ta không đành lòng, liền hai ngày đôi một cái."

"Mấy ngày nữa ta đều không muốn nghe bất kỳ cái gì cả." Ân Hạo xoay người, lại đi về phía trước. Đến phòng hắn mở cửa, một phen túm Mễ Lương kéo vào trong, "Bất quá hiện tại người còn phải làm chút chuyện khác."

Mễ Lương đã quen với cái chuyện khác của hắn, không phải là giúp hắn giải quyết nhu cầu sao, đừng nhìn Ân Hạo bình thường có chút hung, ở trong chuyện nam nữ việc tuyệt đối là cái sò, hắn chỉ biết ôm Mễ Lương, để cho Mễ Lương lấy tay nắm giữ vật cứng sung huyết của mình cao thấp lên xuống. Hắn kỳ thực khá dễ hồ lộng, chỉ cần giúp hắn phóng thích, Mễ Lương liền hoàn thành nhiệm vụ.

Bất quá tới nay Ân Hạo chiến đấu lâu dài, hai tay Mễ Lương chua xót, cuối cùng thật sự không còn khí lực, nằm xuống bên người hắn mặc cho hắn nắm tay nàng giải quyết. Nửa người Mễ Lương ghé vào trên người Ân Hạo, nhắm mắt lại, đợi đến thời điểm nam nhân bùng nổ Mễ Lương thật sự quá mệt, ngủ quên trên giường hắn.

Trong mơ tựa hồ có Thái Sơn áp đỉnh, trong lúc mông mông lung lung nàng cảm giác có người áp trên người mình, lúc tỉnh lại sắc trời đã sáng, Mễ Lương mở mắt ra mới phát hiện đây không phải là phòng của mình, y phục trên người vẫn là y phục hôm qua, bên cạnh không có người, nhưng nhiều hơn một cái gối phía trên còn vương một hai sợi tóc đen nói lên tối hôm qua nơi này có hai người ngủ.

Người Viêm Hoàng ước chừng hơn năm giờ sáng sẽ rời giường xuất công, hiển nhiên Ân Hạo đã rời giường, đầu óc Mễ Lương còn có chút mơ hồ, chậm chậm đứng lên, chuẩn bị trở về phòng mình tiếp tục ngủ một hồi.

Đi giày vào, mới vừa ra đến cửa phòng ngủ, liền nghe thấy tiếng nói chuyện như có như không. Phòng ngủ của Ân Hạo rất lớn, Mễ Lương cẩn thận nghe ngóng, phát hiện chỗ phát ra âm thanh là trong tủ quần áo.

Nhẹ chân nhẹ tay mở cửa tủ quần áo ra, thanh âm càng rõ ràng, Mễ Lương phát hiện, phía sau tủ quần áo là cái cách gian.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Mễ Lương không mở tấm ván gỗ trong ngăn tủ ra, nàng tránh ở trong ngăn tủ, xuyên thấu qua khe hở tấm ván gỗ nhìn thấy bên trong là một gian phòng ở không nhỏ, chính giữa phòng ở có một cái bàn lớn, bên cạnh đứng hai người, chỉ cần nhìn bóng lưng, Mễ Lương cũng có thể nhận ra là Ân Hạo và Sở Nghiêu.

Ân Hạo chỉ vào mặt bàn, "Đằng sau lầu gác đối diện cốc khẩu kỳ thực là một cái manh khu, người trên thành lầu nhìn không tới, người trên lầu gác cũng nhìn không tới. Phía dưới lại là dàn giáo mộc chế, nhiều xà ngang, chúng ta liền tránh ở xà ngang."

"Cách quý khu khoảng mười thước, chỉ có một mảnh xà ngang thích hợp tránh né, mặt sau vẫn có khả năng bị thủ vệ thành lầu phát hiện." Sở Nghiêu nhắc nhở.

"Có địa phương tránh né là tốt rồi. Phía bên phải lầu canh có khá nhiều hồ sa trúc, chúng ta liền thủ hai căn hồ sa trúc gần nhất, chờ thêm mấy tháng nữa chúng nó có thể dài đến ba bốn mươi thước. Đến lúc đó chúng ta tránh trên xà ngang lầu canh, dùng dây thừng đem hồ sa trúc kéo đến, hồ sa trúc tính

đèo tốt, chúng ta liền lợi dụng nó bắn ngược nhảy ra khỏi quỹ khu." Ân Hạo về xuống một vòng tròn trên bản đồ, "Nơi này địa thế thấp, qua mùa mưa sẽ hình thành một cái hồ nhỏ, nơi chúng ta rơi xuống là giữa hồ, nước vừa vặn có thể làm giảm lực rơi, bằng không rơi xuống mặt đất sẽ bị ngã trọng thương."

"Người xác định vừa vặn có thể rơi xuống hồ? Nơi này cao khoảng hai ba trăm mét, nhờ đâu rơi xuống quỹ vực."

"Có hồ sa trúc cao ba bốn mươi thước kéo loan, dùng dây thừng tung người ra hai ba trăm mét không thành vấn đề, ta tận mắt thấy qua người khác lợi dụng hồ sa trúc ném này nọ. Bằng không vài năm trước ta cũng sẽ không nghĩ biện pháp loại chúng nó." Ân Hạo nghiêng đầu liếc Sở Nghiêu một cái, lại bỏ thêm một câu, "Bất quá ta chưa thấy qua dùng hồ sa trúc ném người, khẳng định có phiêu lưu."

Sở Nghiêu tiếp tục xem bản đồ trên mặt bàn, cầm bút đánh dấu, lại hỏi: "Xem ra chỉ có thể liều một phen. Bản đồ thu vệ cho người có thể tin được không? Đến lúc đó chúng ta muốn lên vào khu của thủ vệ trộm phi long rồi khỏi nơi này, nếu vị trí trên bản đồ không đúng, chúng ta tiến vào đó liền thành chui đầu vô lưới."

"Mấy năm nay ta tìm một vài người khác nhau, tổng cộng có được ba tấm bản đồ, ba tấm bản đồ đa phần đều giống nhau. Cho nên, có lẽ vị trí vẽ trên đó không sai. Gần đây thấy người cùng một vài người đi lại tương đối gần, bất quá tuyệt đối không được lộ ra chuyện chúng ta muốn rời khỏi Viêm Hoang, ai cũng muốn rời khỏi Viêm Hoang, nhưng người càng nhiều càng dễ dàng bị phát hiện, đến lúc đó chỉ sợ ai cũng không thể ra." Hắn đột nhiên nhìn về phương hướng Mê Lương, ánh mắt lợi hại, "Ài?"

Từ ngăn tủ truyền đến một vài tiếng động, Ân Hạo không lập tức đi tới, mà thu thập đồ vật trên bàn, hiểu rõ nói: "Còn tưởng rằng nữ nhân kia ngủ như heo, không ngờ tỉnh sớm như vậy."

Mê Lương vội vàng chạy về giường, còn chưa trèo lên giường hai người đã một trước một sau đi ra, Ân Hạo khảy lưng y phục trong ngăn tủ, làm cho cả ngăn tủ nhìn không ra gì dị thường, nghiêng đầu nhìn Mê Lương nói: "Tỉnh rồi còn trèo lên giường làm gì, người nghĩ ta không biết người vừa nghe lên chúng ta nói chuyện sao?"

"Ta không có nghe lên các người nói chuyện." Mê Lương giả vờ vô tội, "Vừa rồi nghe thấy bên trong có thanh âm, tò mò mới đi qua nhìn xem, vừa chui vào trong ngăn tủ đã bị người phát hiện."

Ân Hạo căn bản không lo lắng Mê Lương, người Viêm Hoang không có ai không muốn rời đi, người mưu đồ vượt ngục không chỉ có mình hắn và Sở Nghiêu, bình thường mọi người cũng thường xuyên tán gẫu chuyện này, cho dù Mê Lương nói cho người khác nghe hắn có thể che lấp đi qua. Ân Hạo hừ nhẹ một tiếng, "Người nghe được cũng không quan hệ, nói ra người khác cũng sẽ không tin. Nhưng người tốt nhất kín miệng một chút, chọc ta mất hứng, ta liền đem người tùy tiện quăng cho người khác."

"Lão đại, bên ngoài không có ai nghe ta nói đâu, ta cùng bọn họ cũng không quen thuộc." Mê Lương tỏ rõ thái độ.

Mê Lương trở lại phòng mình, càng nghĩ càng không thích hợp, hai người kia đang mưu đồ vượt ngục, người càng nhiều càng dễ dàng thất bại, cho nên bọn họ không tính toán mang theo người khác. Nhưng, nếu Ân Hạo cùng Sở Nghiêu đều đi rồi, nàng làm sao bây giờ?

Thạch Đầu đối nàng tốt, bất quá Thạch Đầu không có năng lực bảo vệ nàng. Ân Hạo là lão đại nơi này, lão đại vừa đi, Viêm Hoang tất sẽ loạn, có lẽ sẽ có người có thể thay thế vị trí của Ân Hạo, bất quá sẽ không còn ai che chở nàng. Viêm Hoang có ba trăm nam nhân, có một số người không có nhân tính giết người như ma, có chút tâm lý biến thái thích ngược đãi nữ nhân, có chút xấu xa ý mạnh hiếp yếu... Mê Lương nhớ lại cuộc nói chuyện của bọn họ tối qua liên mao cốt từng nhiên, cho dù thân phận nữ nhân của nàng không bị phát hiện, nhưng nàng vừa không thể xuất công lại không thể làm việc nặng, ở Viêm Hoang vẫn như cũ không sống nổi, huống hồ ngày hôm qua Lộ Ngũ còn nói muốn đem nàng ném cho quý, đến lúc đó nàng chỉ còn con đường chết; nếu nàng bị phát hiện là một nữ nhân, cho dù không chết, cũng sẽ phải chịu vận mệnh bi thảm của búp bê khí, ba trăm cái nam nhân, nàng sớm hay muộn vẫn sẽ chết.

Giờ khắc này Mê Lương mới phát hiện vận mệnh tàn khốc cỡ nào, từ khi xuyên không tới nay, nàng luôn luôn nằm mơ sẽ lại xuyên không rời khỏi Viêm Hoang, luôn luôn không chịu nhìn thẳng vào cuộc sống hiện tại của mình. Bất quá hiện tại, hiện thực máu chảy đầm đìa đặt ngay trước mặt, nàng không thể nào rời khỏi Viêm Hoang, có lẽ, không bao lâu nữa nàng sẽ chết ở chỗ này.

Mê Lương không muốn chết, lại càng không muốn bị thảm chết, ở trong này, nàng chỉ có thể dựa vào Sở Nghiêu cùng Ân Hạo.

Hôm nay Ân Hạo muốn đến khu vực khai thác quặng trông coi, lúc năm giờ chiều Mê Lương ra khỏi phòng, đi gõ cửa phòng Sở Nghiêu.

Đồ đạc trong phòng Sở Nghiêu không nhiều lắm, hắn rót cho Mê Lương một chén nước, "Có phải nhàm chán muốn tìm ta mang người ra ngoài dạo hay không? Bất quá hiện tại bên ngoài còn nóng, phải đợi sau khi mặt trời xuống núi mới có thể đi ra ngoài."

"Nóng như vậy ta cũng không muốn đi." Mê Lương tiếp nhận cái chén, suy nghĩ một hồi, nói: "Sở Nghiêu, người cùng lão đại tính toán rời khỏi Viêm Hoang sao?"

Ánh mắt Sở Nghiêu sâu hơn, không trả lời nàng ngay, thông thả bước đến bên cửa sổ, nhìn cát đá bên ngoài dưới ánh mặt trời đã khuất bốc lên hơi nóng, chậm rãi nói: "Nơi này không có ai không muốn ra ngoài."

"Các người có thể mang ta cùng đi không." Mê Lương khẩn cầu nói, nàng suy nghĩ qua một buổi trưa, Sở Nghiêu vẫn luôn đối tốt với nàng, người cũng tương đối dễ nói chuyện, nàng mới đến tìm Sở Nghiêu.

"Rất nhiều người đều thử trốn khỏi Viêm Hoang, nơi này cũng từng bùng phát đại bạo động, nhưng đều thất bại. Thất bại đại biểu tử vong, cũng có khả

năng ta cùng Ân Hạo sẽ giẫm lên vết xe đổ."

"Ta không sợ. Nếu phải chết, ta cũng tình nguyện chết trên đường đào vong, ta không muốn cả đời bị nhốt trong Viêm Hoang." Mễ Lương kiên định nói.

Sở Nghiêu trầm mặc rất lâu, vẫn nói ra sự thực, "Mễ Lương, chúng ta không thể mang người đi. Hơn nữa, Ân Hạo cũng sẽ không đồng ý."

Lúc Mễ Lương đi ra khỏi phòng Sở Nghiêu bước chân có chút phù phiếm, đứng dưới cửa sổ hành lang nhìn ra xa, bên ngoài là cát đá không có sinh mệnh, không cần nói cây xanh, chính là một cọng cỏ nhỏ, một gốc cây xương rồng cũng vô pháp thấy, núi hoang thâm đạm, trừ bỏ cát vàng, cũng chỉ có đồi cát nguyên dã to như cái đầu, đá cuội nhỏ như hạt đậu. Nơi này là tử vong cốc, danh xưng như thực, không có một ngọn cỏ, dưới cát vàng không biết chôn vùi bao nhiêu bạch cốt, mà sinh mệnh của nàng cũng khô cạn trong này.

Nàng đối với bọn họ, bất quá chỉ là đối tượng phát tiết dục vọng, thoát khỏi Viêm Hoang, bên ngoài có nhiều nữ nhân hơn. Cho nên bọn họ không đồng ý mang nàng theo, Sở Nghiêu đối nàng tốt chính là một loại khách khí, ở đại sự sinh tử, ai cũng sẽ không chiều cố nàng. Mặt trời bên trên phát ra ánh sáng chói mắt, nhiệt khí làm cho không khí vận vẹo, Viêm Hoang cho tới bây giờ luôn là một nơi tàn khốc, nơi này không có tình người, muốn sống chỉ có thể dựa vào bản sự.

Bước chân Mễ Lương nặng nề trở về phòng mình, đi ngang qua cửa phòng Ân Hạo bước chân dừng lại, Ân Hạo cả ngày nghĩ cùng nàng làm, trong lòng cũng nghĩ sau khi làm xong sẽ vỗ vỗ mông chạy lấy người, đem một mình nàng ném lại Viêm Hoang mặc kệ sống chết, trên đời nào có chuyện tiện nghi như vậy?

Mễ Lương nắm chặt bàn tay, nàng nhất định phải làm cho Ân Hạo mang nàng cùng đi.

Lúc mặt trời lặn xuống phía tây, Ân Hạo đã trở lại, y phục trên lưng ướt đầm mồ hôi, đi qua hành lang liền nhìn thấy Mễ Lương ngồi trước cửa phòng mình, hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Lão đại, người đã trở lại." Mễ Lương thấy hắn trở về, vội vàng chạy ra đón.

Ân Hạo liếc nàng một cái, "Có việc?"

"Không có việc gì." Mễ Lương lắc đầu, "Một người nhàm chán, lão đại, lần sau người đến khu vực khai thác quặng mang ta đi cùng nhé?"

"Bên kia không phải là nơi hảo ngoạn."

Ân Hạo mở cửa, Mễ Lương đi theo hắn vào nhà, đi đến bên cạnh bàn rót nước cho hắn, nâng cái cốc đưa qua, "Người khẳng định mệt mỏi, nhanh uống nước đi."

Ân Hạo không nhận cái cốc, ánh mắt ần ần vòng vo xoay chuyển trên người nàng, đi sang bên cạnh mức nước rửa mặt, vừa giặt khăn lông vừa nói: "Có phải người có việc cầu ta hay không?"

Mễ Lương đi đến bên người hắn, "Lão đại, người anh minh thần võ, đứng ở Viêm Hoang hoàn toàn là rỗng bị vây trong nước cạn, một ngày nào đó người sẽ rời đi nơi này, ở bên ngoài muốn tiền có tiền, muốn thế có thế, thiên thu muôn đời, nhất thống giang hồ..."

"Nói chính sự đi." Ân Hạo nghiêng đầu nhẹ giọng nói.

"Lão đại, mang ta đi cùng, được không?" Mễ Lương chờ đợi nhìn hắn.

Ân Hạo lau tay, ném khăn lông vào trong bồn, xoay người buồn cười nhìn nàng, "Người rất vướng chân, vì sao ta phải mang người đi?"

Sóng mắt Mễ Lương ba quang lưu chuyển, tiến lên hai bước, kiễng chân, thẩu đi lên ở trên môi Ân Hạo hôn xuống một cái, ngẩng đầu nhìn hắn, "Bởi vì, ta thích người, cùng người tách ra ta sẽ khổ sở."

Ân Hạo mắt sắc khẽ nhúc nhích, sau một lúc lâu, mở miệng nói: "Người không phải thích Sở Nghiêu sao?"

"Ta chưa từng nói như vậy, là bản thân người đoán mò. Tối hôm qua ta còn ngủ ở trên giường người, không thích người thì thích ai?" Mễ Lương môi mông trong suốt cười, phong tình nhìn Ân Hạo, "Bộ dạng người anh tuấn như vậy, chẳng lẽ tự nhận mình thua kém Sở Nghiêu sao?"

Hai tay Mễ Lương vòng qua cổ hắn, "Ta không muốn cùng người tách ra, nếu người đi rồi, ta sẽ không còn được gặp lại người, kia quả thực là sống không bằng chết. Lão đại, nếu người muốn đi, nhất định phải mang theo ta cùng đi."

Độ ẩm trên tay nàng rót vào làn da sau gáy Ân Hạo, hơi nóng, lại có chút ngứa, cảm giác giống như chuồn chuồn đậu trên cánh hoa hoa sen, mẫn ọc yên tĩnh, ánh chiều tà theo cửa sổ chiếu nghiêng vào bên trong, phủ lên người hai người ánh sáng màu vàng nhạt, Ân Hạo nhìn thấy ảnh ngược của mình ở trong đồng tử màu đen của Mễ Lương, hắn chậm rãi túm cánh tay Mễ Lương trên cổ mình ra, "Thân thể người quá kém, ta không mang người đi."

Hắn xoay người, không muốn nhìn thấy đôi mắt đen xinh đẹp kia, "Cho dù ta không ở, người cũng có thể sống sót ở Viêm Hoang, hơn nữa còn sống được tốt lắm. Người là nữ nhân duy nhất nơi này, về sau sẽ có rất nhiều người đến lấy lòng người, đồ tốt Viêm Hoang có đều sẽ cho người."

"Ta không thích bọn họ..."

"Mễ Lương, đến Viêm Hoang, ngươi nên nghỉ thông một chút, buông bỏ chấp nhất vô vị đi. Ở Viêm Hoang gốc lâu, ngươi sẽ học được quy tắc sinh tồn ở nơi này." Ân Hạo đi ra cửa, kéo cửa ra, "Ta muốn tắm rửa, ngươi về đi."

Con người ai cũng ích kỷ, trên đường Mễ Lương trở về phòng suy nghĩ, nàng có thể hiểu lý do bọn họ bỏ nàng lại, nhưng hiểu không có nghĩa là đồng ý, nàng không muốn tuổi già đều vậy ở Viêm Hoang trở thành búp bê thời khí của mấy trăm nam nhân. Ân Hạo là hi vọng rồi đi Viêm Hoang duy nhất của nàng, nàng không có gì để uy hiếp hắn, thứ nàng có, chỉ là thân thể này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Phòng bếp trên bàn bày đầy đồ vật——mộc bồn chứa bột mì, nắm hương khô ngâm trong nước, cái trắng đã được rửa sạch sẽ, đựng nửa chậu nước, tất được đến đều là bột mì.. Tay Mễ Lương đẩy bột, đang đấu tranh với bột mì trong mộc bồn, tiếp tục cho nước, tiếp tục cán bột, dụi mặt dụi tay lên men, nàng vẩy vẩy tay, nhìn đồng bột trong bồn thờ dài.

Nếu muốn Ân Hạo mang nàng đi cùng, Mễ Lương chỉ có một con đường, chinh phục hắn. Dù sao vài ngày nữa Ân Hạo muốn cùng nàng làm, thân thể không thể bạch giao ra đi, người muốn nàng sẽ phải phụ trách với nàng, Mễ Lương bất cứ giá nào, nàng ở trên đời này không nơi nương tựa, chỉ cần Ân Hạo một ngày không đi, nàng liền bám chặt lấy hắn.

Có câu nói: muốn chinh phục tâm nam nhân, trước tiên phải chinh phục dạ dày của hắn. Mễ Lương không tin người địa cầu thế kỷ hai mươi mốt nàng không trị được Ân Hạo nam nhân ngồi tù mười năm.

Cách phòng bếp không xa, sau khi giữa trưa tỉnh ngủ, nàng liền lôi kéo Thạch Đầu cùng nhau đến đây. Phụ trách thức ăn là đám người thể chất kém cỏi nhất Viêm Hoang, què chân, chột mắt hoặc là thân thể có thương tật khác, ngay cả như thế, ở tinh thần cùng trên thân thể bọn họ như trước cường hãn. Cho nên, khi tiểu bạch kiểm Mễ Lương đi tới, nam nhân làm hậu cần như trước xem thường nàng, nếu không phải nàng khiêm cung có lễ, hơn nữa Thạch Đầu ở bên cạnh nói tốt, chỉ sợ Mễ Lương không vào được phòng bếp.

Tục ngữ nói, ăn ngon không ngoài sùi cảo, hơn nữa, Mễ Lương đã thăm dò thể giới này không có sùi cảo, cho nên, nàng muốn làm cho Ân Hạo nếm thử. Nơi này không có thịt tươi, Mễ Lương liền đi qua nhặt một khối thịt yếm muối thả vào nước phao, phao thoáng cái buổi trưa thay đổi mấy lần thủy, thịt độ mặn vừa vặn, Mễ Lương liền bắt đầu thiết thịt băm băm.

Thạch Đầu vẫn luôn ở bên cạnh hỗ trợ, thấy Mễ Lương thiết thịt thiết quá chậm liền đoạt lấy dao trong tay nàng, một bên băm băm một bên khen ngợi nàng: "Ta chưa từng ăn sùi cảo, Mễ Lương, ngươi biết thật nhiều, hồ yêu đều vừa xinh đẹp lại có năng lực như ngươi à?"

Mễ Lương cắt bột đã lên men thành từng khối, "Nói ta có khả năng toàn bộ Viêm Hoang cũng chỉ có mình ngươi, ở trong này người đối xử với ta tốt nhất cũng là ngươi."

"Lão đại cũng đối với ngươi tốt lắm" Thạch Đầu vội vàng nói, "Bất quá hắn bề bộn nhiều việc, không có nhiều thời gian cùng ngươi ngoạn."

Mễ Lương cảm thán một tiếng, hiện tại lão đại muốn quảng chúng ta bản thân đàn phi, Thạch Đầu ngươi cái gì đều không biết còn ở nơi này duy hộ hắn. Bất quá cho dù không có Ân Hạo, Thạch Đầu cũng có thể sống sót ở Viêm Hoang, hắn tuy rằng chỉ là cái đứa nhỏ choai choai, nhưng đã có thể xuất công; hơn nữa Thạch Đầu ở Viêm Hoang nhân duyên không sai, rất nhiều người đều che chở hắn. So đi sánh lại, Mễ Lương ngược lại trăm bề vô dụng, một bên cán bột một bên hỏi: "Thạch Đầu, rốt cuộc vì sao ngươi bị ném vào đây?"

"Ta là kẻ trộm, bất quá bị người ta lừa mất một thứ rất quan trọng nên mới bị tóm. Công phu của ta vốn tốt lắm, sư phụ nói ta có thiên phú hơn các ca ca khác." Thạch Đầu bình tĩnh nói, trên mặt còn có chút đắc ý, "Mễ Lương, cho ngươi xem công phu tuyệt thế của ta."

Thạch Đầu buông thái đao, vỗ vỗ tay, trên nóc nhà có một ô cửa sổ rất nhỏ, Mễ Lương nhìn thấy Thạch Đầu thực nhẹ nhàng trèo lên trần nhà, động tác nhẹ nhàng như hầu tử, thân thể hắn như có thể biến hình thu nhỏ lại chui qua ô cửa đó, lưu sướng tự nhiên, ghé vào nóc nhà thò mặt vào cửa sổ, khuôn mặt đen nhem cười đắc ý.

Cửa sổ kia nhỏ đến nỗi chỉ có đầu Mễ Lương chui vừa, nhưng Thạch Đầu cả người đều có thể đi qua, Mễ Lương kinh ngạc nói: "Ngươi làm như thế nào vậy?"

"Thân thể rất dẻo, xem như ưu thế thiên phú, sau này lại chuyên môn tu luyện, nơi này một số khe hàng rào ta có thể trực tiếp chui qua. Bất quá lão đại không cho ta triển lãm trước mặt người khác, hắn sợ người khác đánh mất đồ đặc vụ oan cho ta." Thạch Đầu chui qua cửa sổ trở lại, đắc ý trên mặt chậm rãi lui tán, "Ở Viêm Hoang, quan trọng nhất là có thể đánh, đáng tiếc ta đánh không lại người khác, ưu thế của ta ở trong này một chút đều không dùng được."

"Ưu thế chính là ưu thế, về sau luôn có một ngày phát huy tác dụng." Mễ Lương có chút buồn bã, Thạch Đầu làm người đơn thuần, cư nhiên ở Viêm

Hoang một nhọc năm năm, trong lòng Mễ Lương đáng tiếc thay hấn, nếu phải đi, nàng muốn đi cùng Thạch Đầu. Bất quá đây là một nhiệm vụ gánh nặng đường xa, thờ dài là không thể dùng. Mễ Lương cảm lấy chài cán bột huy huy, "Người hiện tại chạy nhanh đến bữa hăm, đem sủi cảo làm tốt ta cảm đồ lão đại, đem hấn đồ cao hứng chúng ta mới có hi vọng."

"Mễ Lương, người là nữ nhân, cho dù không đồ lão đại, lão đại cũng sẽ thích người, đem thứ tốt đều lưu cho người."

"Loại trình độ thích này có ích lợi gì, bên ngoài còn có nhiều nữ nhân chờ hấn." Mễ Lương nhỏ giọng nói thầm, phải thích đến tận xương tủy mới hữu dụng, chỉ có tình yêu say đắm xâm nhập cốt tủy mới không thể thay thế, mới đáng giá hấn mạo hiểm mang nàng đi. Động tác trên tay Mễ Lương nhanh hơn, khiến Ân Hạo độc chiếm mình nàng mới có thể tránh khỏi vận mệnh biến thành búp bê thôi khí, "Thạch Đầu, người nhanh chút, bằng không đợi đến lúc lão đại hạ công chúng ta còn chưa thể đem sủi cảo làm tốt."

Ân Hạo hạ công trở về ốc vừa tắm rửa xong, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm Mễ Lương, "Lão đại, mau mau mở cửa."

Mở cửa, Mễ Lương trực tiếp bung khay vào phòng, đem hai đĩa sủi cảo to đặt lên bàn, đối Ân Hạo cười đến xán lạn vô cùng, "Ta làm sủi cảo, tốt lắm ăn."

Ân Hạo hiển nhiên không kiêng ăn, nhìn nhìn thức ăn trên bàn, "Hôm nay người xuống bếp? Không phải dặn người ban ngày ít lộ diện bên ngoài sao?"

"Ta che giấu tốt như vậy, hơn nữa bọn họ đều không nghĩ ta là nữ, không sao đâu. Hơn nữa ta muốn làm chút đồ ăn mới mẻ cho người ăn." Mễ Lương đi qua kéo hấn, "Lão đại, ta vội cả một buổi trưa, người tới thử xem tay nghề của ta đi."

Ân Hạo nhìn cái tay Mễ Lương lôi kéo bản thân, ánh mắt lóe lóe, "Tốt, ta đi rửa tay liền ăn cơm."

Mễ Lương gấp đôi ân cần mức nước cho hấn rửa tay, lấy cốc cũng muốn rửa tay thò tay vào trong mộc bồn, ở trong nước lướt qua mu bàn tay Ân Hạo, bắt được đầu ngón tay Ân Hạo, "Lão đại, tay người thật đẹp."

Ngón tay Mễ Lương non mềm bóng loáng chậm rãi sờ soạng đốt ngón tay hấn, mang theo một tia hương vị tán tỉnh, Ân Hạo không quản nàng, một mặt lắc lư tùy tiện cho nàng đùa nghịch. Trên ngón trỏ trái của Ân Hạo có một vết thương rất nhỏ, hơi rỉ máu, vừa rồi rửa tay máu lại chảy ra một chút, miệng vết thương nhỏ như muỗi cắn, Mễ Lương lại kinh ngạc nói, "Nơi này chảy máu! Để ta đi lấy một chút thuốc rắc lên."

"Không cần."

Một tia cười giảo hoạt lướt qua bờ môi Mễ Lương, "Ta dạy cho người một loại phương thức tiêu độc đơn giản."

Nàng kéo ngón trỏ trái của hấn chậm rãi đưa đến miệng mình, mút vào ngón tay hấn, trên mặt mang theo ôn nhuận cười.

Ánh mắt Ân Hạo khẽ nhúc nhích, "Tiêu độc là cái gì?"

"Chính là chữa thương." Mễ Lương hàm hồ nói, cổ ý dùng đầu lưỡi đảo qua ngón tay hấn.

Khoang miệng ẩm áp non mềm, trên mặt Mễ Lương ngẫu nhiên lộ ra một chút tham luyến, nhìn môi nàng đỏ tươi, hầu kết Ân Hạo giật giật, ngón tay không nhịn được nhẹ nhàng khuấy động trong miệng nàng, sờ qua đôi môi hồng nhuận của Mễ Lương, "Miệng người đỉnh diệu."

Ngón tay hấn rút ra khỏi miệng nàng, kéo theo chỉ bạc trong suốt, "Vậy lão đại người thích không?"

"Ta muốn cùng người làm." Ân Hạo gọn gàng dứt khoát.

"Ta đang hỏi người có thích ta hay không?"

Ân Hạo tựa hồ suy nghĩ vấn đề sâu xa này, Mễ Lương buông tay hấn ra, "Dù sao, ta thích người. Nhanh chút đến ăn sủi cảo, ta bận rộn cả buổi trưa mới làm được."

Ân Hạo hướng nàng đi tới, một tay kéo nàng vào lòng, ôm eo Mễ Lương ở bên tai nàng hỏi: "Người chừng nào thì có thể làm?"

"Không phải nói còn muốn qua vài ngày sao?" Mễ Lương đẩy hấn ra, mỗi ngày nghĩ làm, thế nào không nghĩ mang nàng cùng đi?

"Ta đây lại chờ vài ngày." Ân Hạo dù sao cũng chưa làm qua, không vội chút nhất thời này, hấn ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm đĩa gấp một cái sủi cảo cho vào miệng, "Hương vị không sai, người nói cái này gọi là cái gì?"

"Sủi cảo." Mễ Lương gấp một cái chấm gia vị đưa cho hấn, "Như vậy ăn hương vị rất tốt. Sủi cảo ăn ngon, chính là làm đứng lên có chút phiền toái, ta cùng Thạch Đầu hôm nay vội cả một buổi trưa. Bất quá nếu người thích ăn về sau ta sẽ thường xuyên làm cho người ăn."

Sư phụ phòng bếp mỗi ngày phải làm cơm canh cho mấy trăm người, tuy rằng Ân Hạo cùng vài người khác tự mình mở tiểu táo, nhưng sư phụ đều làm đồ ăn đơn giản, hơn nữa Viêm Hoang thiếu chúng loại nguyên liệu nấu ăn, ăn đến ăn đi đều là vài món thức ăn kia. Lần đầu ăn sủi cảo Mễ Lương làm, hiển nhiên cảm thấy tươi mới, ăn ở trong miệng mĩ vị gấp đôi, Ân Hạo gấp từng cái từng cái sủi cảo bỏ vào miệng. Một lồng sủi cảo rất nhanh bị tiêu diệt sạch sẽ, thời điểm Ân Hạo đi đoan một lồng khác, hỏi: "Hôm nay người làm bao nhiêu?"

"Vốn dĩ ta nhào rất nhiều bột, bất quá người cùng Thạch Đầu đều ăn khỏe, cũng đủ cho ba người chúng ta ăn."

"Chúng ta là nam nhân, mỗi ngày đều phải làm việc, đương nhiên ăn nhiều hơn. Ta thường xuyên cùng ăn cơm với đám người Thiết Bất Quy Thiết đầu bọn họ, lần sau ngươi nhớ làm nhiều hơn một chút, mang sang cho bọn họ nếm thử." Ân Hạo tiếp tục gấp sùi cào, ăn đến miếng mới biết được hương vị, để cho người khác hâm mộ một chút, để cho đám nam nhân kia đỡ phải mỗi ngày hỏi hán vì sao muốn đường một cái tiểu bạch kiểm

Mễ Lương không nghĩ như hán, kỳ quái cười, "Để cho bọn họ tán dương tay nghề của ta? Cho bọn hán có chút ấn tượng tốt, về sau ngươi không ở Viêm Hoang cũng có người chiếu cố ta."

Môi Ân Hạo khẽ nhúc nhích muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng không nói.

Mễ Lương thấy Ân Hạo còn không nói chuyện, lại hỏi: "Chờ thêm vài ngày ta cùng ngươi làm, có phải kế tiếp liền đến phiên Sở Nghiêu hay không?"

Ân Hạo không nói, xem như cam chịu.

Mễ Lương buồn bực, Ân Hạo ngay cả tư tâm tối thiểu đều không có, muốn hán mang nàng đi còn khó hơn lên trời, sắc mặt nàng khó coi, rầu rĩ nói: "Lão đại, ngươi không muốn ta chỉ thuộc mình ngươi sao?"

"Ồ Viêm Hoang, có đồ tốt là phải lấy ra chia sẻ." Ân Hạo trầm mặc thật lâu mới ỏi ra những lời này, hán cùng Sở Nghiêu cần tín nhiệm mới có thể hoàn thành đại sự vượt ngục, không muốn sinh ra kẻ hở.

Mễ Lương đột nhiên đứng lên, cướp lồng sùi cào Ân Hạo đang định hạ đĩa chạy thẳng ra cửa, "Đã muốn chia sẻ, ta đây cấp Sở Nghiêu đưa đi."

"Ta còn chưa ăn no!" Chiếc đĩa Ân Hạo còn dừng ở không trung, không vui vỗ vỗ cái bàn, "Đó là sùi cào của ta, dựa vào cái gì phải cho hán?"

"Đây là sùi cào ta làm, không phải ngươi làm."

"Ồ Viêm Hoang, ta cùng ngươi ăn, cùng ngươi ở, đem đồ tốt đều cho ngươi, cả người ngươi đều là của ta, đồ ăn ngươi làm ra tự nhiên là của ta." Ân Hạo đi tới đoạt cái lồng sùi cào trong tay nàng thả lại trên bàn, ngồi xuống ghé tựa lưng nàng: "Mễ Lương, ngươi muốn làm phản à?"

Mễ Lương đi tới, xoay người vòng lên cổ Ân Hạo, hôn lên môi hán, đầu lưỡi ở trên môi hán quét một vòng, rất nhanh rời đi, "Lão đại, sùi cào ngươi đều luyện tiếu, chẳng lẽ ngươi muốn ta đi thân Sở Nghiêu như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Ánh mắt Ân Hạo hơi tối, thời điểm Mễ Lương thân hán trên môi một trận tê dại, đầu lưỡi đảo qua làm cho cả người hán run lên, cái loại cảm giác ngọt ngào dập dờn này còn thoải hơn mái nhục bông được phóng thích, hán muốn kéo Mễ Lương qua cắn một phen như vừa rồi, không, không phải như vậy, là muốn càng thêm xâm nhập dây dưa cùng cắn nuốt... Ân Hạo chụp ột, nghĩ gì nhiều vậy. Hán quay đầu, không nhìn khuôn mặt sạch sẽ mang theo nghi vấn của Mễ Lương, nghiêm mặt nói: "Ngươi thành thật ngốc, không nên hỏi ta vấn đề loạn thất bát tao, cũng không cần quá thân cận với Sở Nghiêu."

"Vì sao không muốn ta cùng Sở Nghiêu quá thân cận?" Mễ Lương ý cười thân nhiên hỏi.

Ân Hạo ngồi trên ghế tựa đột nhiên kéo nàng một phen, Mễ Lương kinh hô một tiếng, lúc phản ứng lại đã ngồi trên đùi hán, bị hán nhốt trong lồng ngực. Ân Hạo thấu đi qua, càng thiếp càng gần, mắt thấy môi hán sắp chạm vào môi nàng, Mễ Lương phản xạ có điều kiện nghiêng đầu.

Không thân, sắc mặt Ân Hạo nhàn nhạt, "Ngươi căn bản không thích ta."

Mễ Lương phản ứng được vừa rồi nàng đã làm cái gì, chủ động ôm thắt lưng hán, "Ta thích ngươi."

Ân Hạo một bàn tay sờ lên mặt nàng, ngón trỏ lướt qua mí mắt nàng, "Ánh mắt ngươi rất xinh đẹp, đáng tiếc nó lại bán đứng ngươi, Mễ Lương, ngươi còn không biết diễn, ánh mắt luôn loạn thiểm, chủ động hôn ta nhưng đều là chuẩn chuẩn lướt nước lập tức rời đi, bản thân đã cảm thấy miễn cưỡng thì không cần làm"

"Ta..."

Mễ Lương vừa xuất khẩu đã bị Ân Hạo lạnh giọng đánh gãy, "Ngươi còn đi tìm Sở Nghiêu bảo hán mang ngươi đi cùng, Sở Nghiêu không mang ngươi theo, ngươi mới đến tìm ta." Hán chạm vào môi Mễ Lương, ngón trỏ vuốt môi nàng, như tán tỉnh nhu lộng môi nàng, chậm rãi do thám vào bên trong, "Bất quá ta thích ngươi tới lấy lòng ta."

Cho dù Mễ Lương bị nhìn thấu cũng sống chết không thừa nhận, hất tay hán, "Ngươi cũng không phải ta, ngươi làm sao mà biết ta không thích ngươi?"

Ấn Hạo cười, "Bộ dạng này của ngươi trang đẹp mắt hơn trước đây."

Ấn Hạo cười nhìn Mễ Lương, nàng không cam lòng làm công cụ phát tiết cho ba trăm nam nhân, nhưng lại không biết nói cái gì để thuyết phục Ấn Hạo mang nàng đi, hai má phồng lên, tức giận lại bất đắc dĩ, nàng đột nhiên vươn tay ôm lấy đầu Ấn Hạo hôn lên môi hắn, ngậm chặt môi hắn, lung tung mút liếm, hung hăng mút vào môi hắn, như đang phát tiết bất mãn của bản thân, Mễ Lương còn cố ý cắn môi của hắn.

Ấn Hạo hiển nhiên không dự đoán được Mễ Lương sẽ đột nhiên tập kích mình, bởi vì kinh ngạc khê nhếch miệng, đầu lưỡi Mễ Lương thế nhưng trượt vào khuấy động khoang miệng hắn. Sau khi kinh ngạc, cảm giác tê dại trên môi truyền khắp toàn thân, hắn ôm lấy thắt lưng nàng, học theo ngậm môi Mễ Lương, dùng sức liếm, đầu lưỡi khiêu khích lưỡi Mễ Lương, ngậm lấy mãnh liệt mút vào.

Hai lưỡi tương triền, ai cũng không chịu lui bước nửa phần. Mễ Lương đã quên bản thân vì sao muốn hôn hắn, dần dần cảm thấy cảm giác này không sai, hai tay vốn ôm đầu Ấn Hạo không tự chủ được trượt xuống cổ hắn, ôm hắn tiếp tục loạn hôn loạn cắn.

Tay Ấn Hạo ở trên lưng nàng càng thu càng chặt, trầm mê bên trong sung sướng, Mễ Lương lại buông hắn ra, trên mặt đỏ ửng mê người, cùng hắn đối mắt. Ấn Hạo nhìn nàng, không biết nên nói cái gì, ới ra một câu: "Ngươi thế nào loạn cắn người?"

Hơi thở Mễ Lương dồn dập, thừa dịp Ấn Hạo chưa chuẩn bị đẩy hắn ra nhảy xuống đùi hắn, kích động nói lắp "Ta... Ta nói rồi ta... Thích ngươi, ngươi tin hay không thì tùy!"

Nói xong chạy nhanh cửa, Ấn Hạo đứng dậy muốn bắt nàng lại chậm mất hai giây, Mễ Lương đã kéo cửa chạy ra ngoài, động tác thoăn thoắt y hệt con thỏ. Ấn Hạo đứng ở cửa nhìn bóng dáng nàng chạy trốn như bay lại nhìn lều nhỏ dưới thân, cuối cùng không có đuổi theo.

Bên ngoài ánh sáng còn không có hắc thấu, ánh trăng đã nhô lên, vừa nhạt vừa đậm, nhà ăn bên kia tụ tập rất nhiều người, Viêm Hoang cuồng hoan thịnh yến còn chưa trình diễn. Mễ Lương chạy rất xa, chạy đến một chỗ không người yên lặng dựa vào tường thờ đốc liên hồi, lồng ngực phập phồng, nàng thế nhưng cùng Ấn Hạo hôn lưỡi, lại còn cảm thấy hương vị không sai...

Đầu óc Mễ Lương rất loạn, dựa vào tường suy nghĩ thật lâu mới thoải mái, dù sao vài ngày nữa Ấn Hạo sẽ cùng nàng làm, bản thân cường hôn hắn dù sao so đến lúc đó bị hắn cưỡng hôn có lời.

Trên bãi đất trống náo nhiệt lên, Mễ Lương bình phục tâm tình, thừa dịp còn thấy được đường chuẩn bị trở về, xoay người hướng cửa đi đến, thấy trước cửa có con gì đó du động liền phát hoảng, tập trung nhìn kỹ, nàng sợ hãi kêu một tiếng, "Rắn!"

Đuôi rắn dài ngoằng không ngừng đong đưa, phát ra thanh âm vang dội, sắc mặt Mễ Lương tái nhợt, đây là rắn đuôi chuông chiếu trên TV, nó còn trườn về phía nàng, Mễ Lương lui về phía sau, leo lên cửa sổ cao hơn một thước cả người run run.

Ở cửa xuất hiện vài người, phát ra tiếng cười trên tức, Thiết đầu nói: "Tiểu bạch kiểm quả nhiên sợ rắn, lá gan nhỏ như vậy còn không ở trong phòng hảo ngọc, thế nhưng chạy đến nơi đây."

Nơi Mễ Lương chạy đến không phải phòng ở của người khác, mà là một đài cao không ai ở, trước kia thủ vệ giám thị tù nhân từng ở, hiện tại bỏ trống. Trên đất rắn đuôi chuông là bọn hắn ném ra, mấy nam nhân này vốn chỉ chán ghét Mễ Lương, lúc này có cơ hội trên cột Mễ Lương, tất cả đều ý ở cửa chế giễu.

Mễ Lương hướng bọn họ kêu cứu, "Phiền toái các ngươi đem xà làm khai..."

Mấy nam nhân ngược lại cười càng lớn tiếng, "Ngươi cũng là sùng vật, nó cũng là sùng vật, các ngươi cần phải nhiều ngoạn một hồi."

Mễ Lương nhìn bên ngoài cửa sổ, phía trên vách tường có nơi dùng chân rộng một thước, dựng bằng gỗ lâu năm, con rắn uốn éo bên dưới cửa sổ, mắt thấy nó có xu thế tập kích mình, Mễ Lương quỳnh lên chạy đến đứng trên bàn cạnh cửa sổ, thân thể kề sát vách tường.

Nam nhân đi tới cạnh cửa sổ, hi hi ha ha cười nhạo Mễ Lương, Lộ Ngũ thò đầu qua cửa sổ thăm dò cảm xà lắc lư dọa nàng, Mễ Lương sợ tới mức kêu to, "Cút ngay... A..."

Nam nhân hưng trí rất cao, rắn trong tay Lộ Ngũ cơ hồ đi đến trên đầu Mễ Lương, thanh âm Mễ Lương kêu to đã mang theo phần khốc nức nở, từ từ trượt xuống vách tường. Thiết đầu thấy trong phòng có một thanh gỗ dài, nhặt lên dùng sức ném tới chỗ Mễ Lương, Thạch Đầu vung tay vụn gỗ vảy ra, bàn bị xê dịch một khoảng lớn, Mễ Lương cho rằng bàn sụp, thật vất vả mới đứng vững thân thể, "Cứu mạng..."

"Ha ha, tiểu tử này không chỉ sợ rắn, còn sợ cao!" Có người hưng phấn mà kêu lên, "Chút độ cao ấy hắn thế nhưng không dám nhảy xuống."

"Hắn không dám nhảy, ta nhìn hắn thế nào đi lên!" Nam nhân đóng cửa sổ, vui cười rời khỏi đài cao, bọn họ đi đến bên đài cao nhìn Mễ Lương dán lưng vào vách tường trên không trung, nhạo báng không thôi: "Tiểu bạch kiểm, không dám nhảy thì cứ ngóc trên đó! Đội không thấy ngươi trở về, lão đại nhất định sẽ đánh chết ngươi!"

"Chúng ta quả thực đang giúp hắn luyện lá gan, tiểu tử này ngay cả học phí cũng chưa giao!"

"Chính là bộ dạng trắng chút, bằng không lão đại cũng sẽ không giữ hắn lại..." Mấy nam nhân lắc đầu tránh ra, cười lớn đi tham gia tụ hội độc thân cuồng hoan buổi tối.

Mễ Lương đứng cách mặt đất hai mươi mấy thước, dưới chân chỉ có một chiếc bàn nhỏ, nàng không dám lộn xộn, bàn đã gãy một phần, Mễ Lương

không thể đi đến cửa sổ, ở giữa không trung gọi trời trời không thấu. Thấy mấy tên biến thái kia đã đi xa, nàng bắt đầu kêu: "Cứu mạng... Cứu mạng..."

Bên ngoài thanh âm vang vọng, loạn xạ bát nháo, bãi đất trống cách chỗ nàng lại xa, Mễ Lương hô nửa ngày "Cứu mạng", xa xa căn bản không ai nghe thấy. Đương nhiên cũng có một hai cá người đi ngang qua nơi này nghe thấy tiếng hô, liếc mắt nhìn một cái, lại làm như không phát hiện đi rồi.

Mễ Lương hô một hai canh giờ thanh âm đã khàn khàn, đợi đến ban đêm sau khi cuồng hoan kết thúc, nàng có muốn kêu lớn hơn nữa cũng kêu không được, chỉ có thể cúi đầu vô lực nói, "Ấn Hạo... Sở Nghiêu... Thạch Đầu... Nhanh chút đến a... Lại không đến ta liền chống đỡ không được ..."

Thời điểm Ấn Hạo tìm được nàng mọi người trong Viêm Hoang đã chìm vào mộng đẹp, hẩn ở phía dưới đài cao nhìn nàng, "Người trèo lên đó làm gì?"

"Người nói ta đang làm cái gì? Kêu người nửa ngày người cũng không tới cứu ta." Thanh âm Mễ Lương khàn khàn giống như gió thổi lá cây rung động, ở trong này kêu ba bốn canh giờ, chân Mễ Lương đã tê mỏi, hơn nữa Viêm Hoang vào đêm nhiệt độ xuống thấp, Mễ Lương bị gió lạnh thổi vài canh giờ.

"Độ cao này người cũng không dám nhảy xuống ư?" Ấn Hạo ngửa đầu hỏi nàng.

Mễ Lương ở trong lòng đem người Viêm Hoang mắng mấy trăm lần, độ cao bảy tám tầng lầu kêu nàng nhảy xuống, nếu có thể nhảy nàng đã sớm nhảy, oán khí tận trời nói: "Cao như vậy, ta nhảy xuống không chết cũng sẽ tàn phế, nhanh chút tới cứu ta."

Lúc này Ấn Hạo đã muốn đi tìm Mễ Lương, nhưng buổi tối lại có người đánh nhau, Ấn Hạo phải đi điều đình quan hệ, nghĩ rằng Mễ Lương đã trở về ốc ngủ, nên không đi tìm nàng. Bất quá hẩn nằm trên giường lại lăn qua lộn lại ngủ không ngủ được, nhớ tới cảm giác lời lẽ giao triền, cảm giác tuyệt vời ấy làm cho hạ phúc hẩn không mềm xuống được, thật sự ngủ không được quyết định đi tìm Mễ Lương cắn cắn một phen, mới phát hiện Mễ Lương không thấy. Ấn Hạo đứng phía dưới Mễ Lương, nói: "Người nhảy xuống, ta tiếp được người."

Mễ Lương thầm muốn nói với hẩn một chữ —— cút, loại chuyện này có thể đùa giỡn sao? Nàng không giống bọn họ, không tiếp được sẽ chết ngay.

Ấn Hạo luôn miệng cam đoan bản thân có thể tiếp được nàng, Mễ Lương lắc đầu sống chết không chịu nhảy, Ấn Hạo bắt đắc dĩ nói: "Vậy người đứng vững, ta đi lên đưa người xuống dưới."

Bên trên Mễ Lương gật đầu, đột nhiên cảm thấy trên cổ mát mát giống như có cái gì bò qua, trong đầu nghĩ đến con rắn kia, vội vàng lấy tay đi phát, nàng vừa động liền khiến đôi chân cứng ngắc run rẩy, "A ——" kêu thảm một tiếng, thẳng tắp rơi xuống đài cao.

Hoàn hảo Ấn Hạo chưa rào bước đi đến cửa đài cao, dưới chân nhất dạng phi thân nhào tới, vừa khéo trước khi Mễ Lương rơi xuống đất đón được nàng, hai chân hẩn vững vàng tiếp đất, giúp Mễ Lương thoát khỏi cảnh óc văng tung tóe.

Mễ Lương bị dọa mất hồn mất vía, trốn trong lòng Ấn Hạo mười ngón tay như gọng kim sắt nắm chặt y phục Ấn Hạo, cả người run run, như chim nhỏ bị chân kinh không nhẹ cổ gãy chui vào lòng hẩn.

Mễ Lương dựa dẫm hẩn như vậy khiến cho Ấn Hạo nhảy mất cảm thấy tràn tràn nhiệt huyết nam nhân, như đại anh hùng vừa làm chuyện tốt được người đẹp ái mộ, nội tâm có cái gì đó đang bành trướng, Ấn Hạo ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lên lưng nàng, "Đừng sợ."

Mễ Lương hoảng sợ, như trước run run, Ấn Hạo nhận thấy toàn thân nàng lạnh lẽo ôm chặt nàng hơn, an ủi nàng: "Không có việc gì."

"Cái gì không có việc gì? Các người một đám xú nam nhân, đều muốn ép ta chết!" Sau khi Mễ Lương trở lại bình thường nước mắt trào ra như thủy triều, hết đánh lại mắng hẩn, "Các người đều cảm thấy bản thân rất giỏi, trêu cợt ta như thế có phải rất cao hứng hay không..."

Ấn Hạo vội vàng chế trụ tay chân của nàng, "Thành thật một chút, đừng lộn xộn."

Mễ Lương giãy dụa không được, hé miệng hung hăng cắn một phát vào vai hẩn, kia ngoan kinh, như có thâm cừu đại oán, Ấn Hạo hấp một ngụm khí lạnh, "Người thế nào thích cắn người?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Vì che giấu thân phận Mễ Lương, Ấn Hạo không truy cứu người gây ra họa, chỉ cảnh cáo đám người Thiết đầu về sau không được bắt nạt Mễ Lương. Thiết đầu cảm thấy oan khuất, "Chúng ta chỉ đùa với hẩn một chút, ai biết tiểu tử kia lại không dám nhảy xuống, là đầu óc hẩn hỏng rồi đi? Tình nguyện đứng trên đó cũng không nhảy xuống, xứng đáng đứng trên đó cả đêm."

"Lão đại, người đem hẩn xuống dưới làm chi a?" Có người tiếc hận nói, "Nếu người không đem hẩn xuống dưới, chúng ta có thể xem hẩn rốt cuộc muốn ở trên đó ngốc tới khi nào. Nam nhân có lá gan nhỏ như vậy ta còn là lần đầu nhìn thấy, nga, hẩn khẳng định không phải nam nhân, nhìn thấy rắn sợ tới"

mức khóc ra, cười chết người."

Lộ Ngũ cũng quát to nói: "Chúng ta thực sự không chạm vào hấn, lần trước ngươi bảo chúng ta không cần cùng hấn động thủ, lão đại, chúng ta tuyệt đối không dám làm trái ý ngươi, một sợi tóc của tiểu tử kia cũng chưa chạm vào..."

"Đù!" Ân Hạo vỗ bàn một cái, cả đám nhanh chóng ngậm miệng, kỳ thực bọn họ sờ tác sờ vì ở Viêm Hoang cũng không xem là hành vi ác liệt gì, vấn đề ở chỗ bọn họ không biết đối tượng là một cái nữ nhân mảnh mai, cho nên ai nấy đều cảm thấy bản thân không sai. Ân Hạo không muốn nhiều lời về Mễ Lương, sắc mặt hơi trầm xuống nói: "Về sau các ngươi không cần lo cho nàng, cảm thấy nhàm chán tìm những người khác, ai tái phạm ta thu thập kẻ đó!"

"Đều nghe lão đại." Mấy nam nhân cùng kêu lên nói, kỳ thực trong lòng còn có chút phẫn uất Ân Hạo rất che chở Mễ Lương.

Ân Hạo đứng lên, chuyển dời đến đề tài khác, "Đi thôi, chúng ta đi xem kho hàng, kiểm kê một chút, nhìn xem trừ bỏ y phục đồ ăn ra còn có đồ gì muốn thêm, làm một cái danh sách nhu yếu phẩm cần thiết, lần sau đưa cho đám ma cả rống bên ngoài kia giúp đưa vào đây."

Đồ quan trọng trong kho hàng tự nhiên là đồ ăn, mấy người thị sát kho hàng lại đi thị sát phòng bếp, trong phòng bếp đang làm cơm trưa, người người động tác nhanh nhẹn, vội nói cũng không nhiều lời hai câu. Chỉ có một tào đãi tận cùng bên trong tình huống bất đồng, hai người vây quanh tào đãi động tác chậm rì rì, thỉnh thoảng còn đùa giỡn, đúng là Mễ Lương cùng Thạch Đầu.

Thạch Đầu cầm dưa bắp một nắm gạo nếp vừa tạc tốt bỏ vào miệng, cắn một ngụm, liền nhìn thấy bọn họ đến, hướng bọn họ vẫy tay, "Lão đại, Thiết đầu ca, kê... Các ngươi cũng đến phòng bếp."

Thạch Đầu cười vui chào hỏi, Mễ Lương nhìn thấy mấy người phía sau Ân Hạo tâm tình liền tối tăm, bọn họ suýt chút nữa hại chết nàng, bây giờ còn người người tinh thần chấn hưng đắc ý dào dạt, một chút áy náy cảm đều không có, hừ, chờ nàng ly khai Viêm Hoang, sẽ mặc kệ bọn họ tức chết ở trong này. Nghĩ đến đây, tâm tình Mễ Lương dễ chịu hơn, tiếp đón Ân Hạo, "Lão đại, ta làm đồ ăn ngon cho ngươi."

Ở trước mặt thuộc hạ, Ân Hạo hiển nhiên phải bảo trì uy nghiêm của lão đại, không để ý đến Mễ Lương.

"Tiểu tử eo là này nghe liền ghé tòm, còn làm hỏng Thạch Đầu rồi." Lộ Ngũ nhỏ một ngụm nước bọt, hấn đi qua hai bước, nhìn Mễ Lương quát: "Tiểu tử, không cần làm loạn ở trong này, ngươi chiếm địa phương đầu bếp sẽ không thể nấu cơm cho lão đại."

Mễ Lương tiếp tục lật bánh trong nồi, coi hấn như một con chó ở bên cạnh trầm trồ khen ngợi.

"Cái này dĩ nhiên là ngọt!" Thiết đầu không mời tự đến, còn lấy một cái nắm gạo nếp cắn một ngụm, đầy mặt khinh bỉ, "Khó ăn muốn chết, không biết làm thì không cần làm"

Một mặt nói khó ăn, một bên lại đem nắm nhét vào miệng, hai miếng ăn xong một cái Thiết đầu lại đi đến trà trong mâm, Mễ Lương không nhận được, "Đã khó ăn ngươi còn ăn làm gì?"

"Lương thực không thể lãng phí." Thiết đầu lại nắm lấy hai cái.

"Tay ngươi vẫn chưa rửa, không được ăn nữa." Mễ Lương gõ nồi, kiềm chế xúc động đập vào tay hấn.

"Lão đại không thích ăn đồ ngọt, càng chán ghét tiểu bạch kiêu ngươi." Thiết đầu ra vẻ ta đang giúp lão đại phân ưu, "Không tin ngươi hỏi thử xem."

"Lão đại khẳng định thích." Mễ Lương nhìn về phía Ân Hạo, "Lão đại, ngươi thích, có phải hay không?"

Ân Hạo không biết nàng muốn hỏi nắm gạo nếp hay là người nàng, nhưng người Viêm Hoang đều khinh thường nam nhân dựa vào người khác mà sinh tồn, lão đại phải có bộ dáng của lão đại, Ân Hạo xuất ra khẩu khí giáo huấn, "Ngươi trở về gốc."

Ân Hạo cũng không đứng về phía nàng, Mễ Lương tức giận hai má phồng phồng lên, nhìn theo mấy bóng lưng nam nhân đã đi xa giờ ngón giữa khinh bỉ, quạ trong thiên hạ đều đen, nam nhân không có một ai là người tốt. Thạch Đầu ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Mễ Lương, nắm trong nồi sắp cháy."

"Cháy thì cháy, dù sao không có người thích ăn." Mễ Lương tức giận nói.

"Ta thích ăn." Thạch Đầu kéo tay áo nàng, "Mễ Lương, món gì ngươi làm đều tốt lắm ăn."

Mễ Lương nguôi nguôi, "Ngươi thích ăn thì ngươi ăn đi, ăn không hết thì đổ đi."

"Bỏ đi a?" Thạch Đầu cảm thấy đáng tiếc, bánh nếp không để được lâu, hai người tạc không ít nắm, nghĩ nghĩ nói: "Lão đại không thích Sờ Nghiêu khẳng định sẽ thích, thừa lại cấp Sờ Nghiêu vừa vặn."

Tuy chỉ là nắm gạo nếp đơn giản, nhưng cho tới bây giờ sự phụ Viêm Hoang không rảnh làm loại món tiểu điểm tâm ngọt này, Sờ Nghiêu ăn một miếng hiển nhiên cảm thấy hương vị vô cùng tốt, ở trên hành lang gặp được Ân Hạo, còn khen ngợi Mễ Lương vài câu, lại nghĩ vẫn nói: "Ngươi thế nào không thích đồ ăn Mễ Lương làm?"

Bữa trưa Ân Hạo chưa được ăn còn chưa tính, Mễ Lương còn đem đồ của hấn đoàn cấp Sờ Nghiêu, nghĩ đến hiển nhiên trong lòng cực kỳ không thoải mái, trên mặt lại làm ra vẻ không thèm để ý, "Ta không thích ăn đồ ngọt hề hề như vậy."

"Cũng không phải quá ngọt." Sở Nghiêu kỳ quái Ân Hạo ở Viêm Hoang lâu như vậy cư nhiên kiêng ăn.

Ân Hạo hừ lạnh một tiếng, không đáp.

Thấy bốn phía không có ai, Sở Nghiêu lại hỏi: "Người cùng Mễ Lương đã động phòng chưa?"

Ân Hạo liếc hẩn một cái, ánh mắt giật giật, "Thế nào, người sốt ruột?"

"Lúc Mễ Lương vừa tới, người đã muốn cùng nàng da thịt chi thân, hai hôm nay chỉ sợ chuyện nên làm đều đã làm." Sở Nghiêu không tin Ân Hạo còn chưa có hành động.

"Ý người là nên đến phiên người ư?" Ân Hạo ngoài cười nhưng trong không cười, thông thả bước hai bước, "Người cảm thấy tối nay Mễ Lương cần phải đến phòng người ngủ cùng người? Kia chỉ sợ người phải thất vọng rồi, tối nay còn chưa tới phiên người."

"Người vẫn chưa động nàng?" Sở Nghiêu không tin, ánh mắt cổ quái, bắt đầu hoài nghi thân thể Ân Hạo có vấn đề.

Ân Hạo chán ghét loại vẻ mặt này của hắn, "Không phải đã nói với người thân thể nàng đổ máu sao? Nàng nói ít nhất nửa tháng không thể làm, chỉ có một nữ nhân như vậy, hiển nhiên phải trân trọng."

Sở Nghiêu bị nghẹn một hơi, nhin cười, "Kỳ thực không cần lâu như vậy, nửa tháng thì quá nghiêm trọng, bảy tám ngày đã đủ rồi..."

"Thì ra người còn vội hơn ta? Lúc trước còn ở trước mặt Mễ Lương giả bộ quân tử, bây giờ còn không phải nóng nảy?" Ân Hạo khó chịu, ăn nắm gạo nếp của hắn, bây giờ còn nhớ thương nữ nhân của hắn, hắn hừ lạnh một tiếng, "Bất quá vội vã cũng vô dụng, một khi ta vẫn chưa động nàng, người không cần tưởng chạm vào nàng."

Ân Hạo vung tay áo, xoay người chuẩn bị trở về phòng, đi qua cửa phòng Mễ Lương, thì dừng bước một chút, đi đến phòng nàng.

Đối với việc Ân Hạo đến chất vấn vì sao giữa trưa không có nắm gạo nếp, Mễ Lương xòe tay cực kì vô tội, "Không phải người nói người không ăn sao?"

"Ta khi nào thì nói ta không ăn?" Sắc mặt Ân Hạo khó coi.

"Lúc người ở phòng bếp chính là ý tứ này."

"Ngu ngốc? Ta nói vậy mà là không ăn sao?"

"Ý người chính là người vừa không thích con người của ta, cũng không thích nắm gạo nếp chiến ta làm." Mễ Lương bĩu môi, "Người đã không thích ta, cũng không cần ở trong này lãng phí thời gian, ta còn muốn ngủ trưa."

"Ta không có nói không thích người."

"Vậy người thích ta?" Mễ Lương hỏi lại, nỗ lực làm ra bộ dáng hưng phấn, tươi cười không hề câu thúc nở rộ trên khuôn mặt, lôi kéo ống tay áo Ân Hạo, "Lão đại, người thích ta, có phải hay không?"

Ân Hạo nghiêng đầu, nghĩ một lát nói: "Nam nhân đương nhiên thích nữ nhân."

Mễ Lương vô lực, thứ nàng muốn không phải là loại thích này, xem ra con đường phía trước vẫn còn rất dài. Bất quá nàng vẫn duy trì tươi cười trên mặt, "Người thích ta là tốt rồi." Không ngờ Ân Hạo chế trụ tay nàng, một tay kéo người vào trong lòng, "Người có thể làm rồi phải không?"

Mễ Lương kinh ngạc, vừa thấy động tác này của Ân Hạo liền biết hắn lại muốn làm, "Không phải nói còn mấy ngày nữa sao?"

"Sở Nghiêu nói người đang gạt ta." Ân Hạo vươn tay nâng cằm Mễ Lương lên, động tác không tính ôn nhu, trong mắt đã có không vui, "Người không phải nói thích ta sao? Thế nhưng còn gạt ta."

Mễ Lương muốn trốn, bất quá hiện tại làm như vậy không phải thừa nhận nàng lừa hắn sao, tiếp tục giả chết không thừa nhận, "Người tin hắn hay là tin ta? Nghiên cứu khoa học nói phải nghỉ ngơi nhiều ngày mới có thể làm, các người cũng chỉ biết chính mình thống khoái, đều không quan ta sẽ sinh bệnh? Chẳng lẽ nữ nhân sinh bệnh bên ngoài còn ít sao?"

Ánh mắt Ân Hạo ảm ảm, chậm rãi buông tay, người Viêm Hoang đều là sói đói điên, ai cũng muốn ăn luôn khối thịt Mễ Lương này, Sở Nghiêu khẩn cấp muốn ngủ Mễ Lương, hiển nhiên hi vọng hắn sớm một chút cùng Mễ Lương làm.

Mễ Lương nhìn sắc mặt hắn chuyển tốt, nói: "Lão đại, người dẫn ta đi khu vực khai thác quặng nhìn xem đi. Ta muốn biết khu vực khai thác quặng là bộ dáng gì, đến lâu như vậy, khu vực khai thác quặng một lần cũng chưa đi qua, người khác đều chê cười ta."

"Người đi người khác vẫn sẽ chê cười người." Ân Hạo khinh thường.

Mễ Lương muốn trước khi cùng Ân Hạo làm đi đến khu vực khai thác quặng một lần, nguyên nhân là địa điểm lúc Mễ Lương xuyên đến đây là chỗ đó,

Sở Nghiêu từng nói chỗ đó là một địa phương kỳ quái, thường xuyên có việc lạ phát sinh. Nàng chưa thử qua thì sẽ không cam lòng, tốt xấu đi xem thử thời vận, nếu được xuyên trở về là tốt nhất, không thể xuyên trở về, tốt xấu đến Viêm Hoang lâu như vậy, ngay cả khu vực khai thác quặng là bộ đáng gì cũng không rõ ràng không khỏi rất không kiên nhẫn. Đối với Ân Hạo những nhẽo cứng rắn phao, lải nhải lắm bầm một đồng lớn, Ân Hạo nghe đến lỗ tai đều phiền, quăng một câu: "Sáng mai dậy sớm mà đi."

Lúc ngày mới bắt đầu Mễ Lương đi đến khu vực khai thác quặng, khi đó mặt trời không gắt, khu vực khai thác quặng cũng không nóng, Ân Hạo liền mang nàng đi qua nhìn xem. Mễ Lương tò mò muốn xem bọn họ khai thác quặng, đi mới biết được bản thân nghĩ sai lầm rồi, bọn họ trực tiếp đào móc trên mặt đất, bên dưới khu vực khai thác quặng tất cả đều là cục đá cứng rắn, nhưng cục đá nơi này rất quái lạ, có mấy hòn bên trên có bát khâu đại thâm không, có người cầm công cụ mở, có người đem đá lớn cắt thành khối nhỏ, có người ở lục xem đá nhỏ... Ân Hạo giải thích nói tinh thể màu tím tồn tại trên bề mặt, Viêm Hoang số lượng dự trữ phong phú, trực tiếp theo bề mặt đào, đào sâu xuống hai mươi thước sẽ có.

Ở trong mắt Mễ Lương đây là một công trình xói đất đầy gian khổ, trên bãi đất trống mênh mông, đại khuông đại khuông đá được đưa lên, nam nhân nâng đại chủy, đổ mồ hôi như mưa, đem này từng khối từng khối đá chui toái, có những khối đá cái gì cũng không có, nhưng nếu thấy thâm tử sắc, thì chính là tinh thể màu tím. Người kia hạ đại chủy đem khối đá đó đưa cho một người khác kiểm tra xác nhận, nam nhân tiếp nhận tiếp tục gõ, thẳng đến khi tinh thể màu tím tách ra mới thôi.

Lần đầu Mễ Lương nhìn thấy tinh thể màu tím liền đui mù, tinh thể điều hình dài hai ba cm, óng ánh trong suốt, sáng rọi chói mắt, rõ ràng là kim cương màu tím tinh thuần nhất, nhân loại không thể tự tay mài cắt hoàn mỹ được như vậy. Trong mắt Mễ Lương tất cả đều là kinh ngạc, nhìn nhìn mấy khối tinh thể màu tím khác khác trên đất, lớn nhỏ giống nhau, giống như mì Thái, đều đều tựa như dùng máy móc gia công mà thành.

Ân Hạo cầm một khối tinh thể màu tím ước lượng trên tay, rồi đưa cho nàng, "Một khối như vậy chính là ba mươi lượng hoàng kim, ở bên ngoài có thể trực tiếp mua này nọ, không giống mỏ vàng sau khi khai quật còn cần gia công đúc, hơn nữa tinh thể màu tím cứng rắn vô cùng, gỗ thế nào đều gõ không xấu, quả thực chính là loại tiền tốt nhất ông trời tạo ra."

Tiền tệ ở Thừa trạch đại lục chính là lấy sức nặng một khối tinh thể màu tím để xác định, trong tay Mễ Lương chính là một lượng tinh thể màu tím, nàng phi thường nghi hoặc, "Tinh thể màu tím nào cũng lớn như vậy sao?"

"Cũng không phải, đây là khối tinh thể màu tím nhỏ nhất, đa phần đều lớn gấp hai, gấp ba như vậy... Giống như đem mấy khối nhỏ như này tạo thành một khối, hình dạng cũng tương tự." Ân Hạo nhìn Mễ Lương, "Tinh thể màu tím là thứ hoàn mỹ nhất trên đời này, không ai có thể địch được tinh thể màu tím, ai đứng trước nó cũng đều sẽ lộ ra ánh mắt giống người."

"Nó rất đẹp, thế nhưng tồn tại bởi thiên nhiên, tạo hóa thật sự rất thần kỳ." Mễ Lương thì thầm tự nói, trước mặt viên kim cương hoàn mỹ như vậy, nàng cũng sẽ sinh ra một loại ảo tưởng xúc động chiếm làm của riêng, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu, nhìn nam nhân đang đập đá bên kia, "Nếu chỉ nằm dưới mặt đất hai mươi thước, vậy một ngày nào đó Viêm Hoang sẽ khai thác cạn kiệt tinh thể màu tím khai."

"Sẽ không, long sẽ nhả ra vô số tinh thể màu tím." Ân Hạo ném tinh thể màu tím trong tay nàng trở về khuông, cảm khái nói: "Ngục giam này sẽ vĩnh viễn tồn tại."

"Long là cái gì?" Mễ Lương ngơ đầu hỏi.

Ân Hạo liếc nhìn nàng một cái, "Thứ sẽ giết chết con người, chúng phun ra tinh thể màu tím."

Mễ Lương rất nhanh biết long là cái gì, Ân Hạo mang theo nàng đi lên mấy trăm thước phía trước, bên trái ngoài một hai dặm đột nhiên truyền đến tiếng vang, hai cỗ dung nham đỏ lửa đột nhiên phun trào lên mặt đất, phun cao tới hai mươi thước sẽ cuộn cuộn hạ xuống, ngay sau đó là tiếng người kêu thảm thiết, sắc mặt Ân Hạo lạnh lùng, "Đứng im ở đây không nên chạy lung tung."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Mễ Lương biết đã có người xảy ra chuyện, vừa rồi nơi này còn bình tĩnh như thường, nhưng là, bình tĩnh đại biểu cho nguy cơ tứ phía, giết người trong vô hình.

Khu vực sản sinh tinh thể màu tím tuyệt đối là nơi không chào đón nhân loại, trên mặt đất che kín hơn trăm ngàn khối đá dung nham phun trào, chúng nó không lúc nào không biến hóa, có khi hôm nay còn phun ra long giết người, ngày mai liền không thấy bóng dáng, thẳng trước bên dưới bề mặt chỉ chít lỗ thủng, thẳng này đã là thổ địa bằng phẳng.

Long, quỷ, bị bão cát che giấu play đứt gãy... Tài phú cho tôi bây giờ đều cùng tử vong cùng tồn tại.

Long đã thôi phun trào, nhưng có nhiều người chết và bị thương, vừa rồi những người làm việc dưới hồ sâu đều đã bị chôn vùi, long bất ngờ xuất hiện, ở địa phương đáng sợ nhất không hề báo trước, muốn chạy thoát chỉ có thể dựa vào vận khí tốt với nhanh chân. Đợi sau khi long thu mình, Ân Hạo gọi người đem công cụ chuyên đi, sau khi trấn an nhân tâm lại cùng vài người quen việc xem xét tình huống địa chất chung quanh, xem địa phương nào hòm

nay phải tránh xa.

Ấn Hạo dặn nàng không nên động, sợ nàng đi loạn, ở trong này, không để ý là sẽ tặng mệnh. Viêm Hoang nguy hiểm Mễ Lương đã nghe nhiều, thấy cảnh tượng dung nham phun trào đáng sợ vừa rồi, nàng đã đánh mất ý niệm đi khắp nơi xem thử tìm cách xuyên về hiện đại, thành thật ở tại chỗ chờ Ấn Hạo. Mặt trời thẳng rất cao, người xuất công bắt đầu đi trở về, đến giờ ăn cơm rồi.

Khu vực khai thác quặng chỉ còn lại có đám người Ấn Hạo ở xa xa xem xét, Mễ Lương đứng tại chỗ kiễng chân chờ đợi, một tiếng cười nhạo hùng hồn vang lên, "Ha ha, xú tiểu tử, Ấn Hạo đã bỏ ngươi lại."

Mễ Lương quay đầu còn chưa thấy rõ khuôn mặt nam nhân, đã bị hấn che miệng ôm đi.

Lúc Ấn Hạo trở lại không thấy Mễ Lương, đoán Mễ Lương chạy loạn, cuống quýt tìm kiếm khắp nơi, vừa đi vừa gọi: "Mễ Lương —— Mễ Lương ——"

Ở chỗ sâu của khu vực khai thác quặng hần nhìn thấy bóng người nằm trên đất, sa mạc nơi nơi đều là đá, năm sáu cây cột đá đứng sừng sững trong đó, cao hơn mấy chục thước, xung quanh quần đầy lá cây hình thù kỳ quái, trong lòng Ấn Hạo kinh hãi, dao động quỹ đã dần dần tiếp cận, Mễ Lương đang cách rất gần quỹ khu, nếu không nhanh chạy ra sẽ bị mất mạng.

Trong lúc nguy cấp Ấn Hạo xuất ra tốc độ nhanh nhất, bóng dáng như tên rời cung, vừa phi thân đến chỗ Mễ Lương, không ngờ bên cạnh bay ra một người, tốc độ nhanh lực đạo mạnh, dùng một chân đá vào ngực hần, đánh lên bất ngờ làm cho Ấn Hạo vừa lao tới chỗ Mễ Lương văng ra xa, bay ngược về phía sau mấy chục thước, mà phía sau chính là quỹ khu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ấn Hạo đang bay ngược ổn định lại thân thể, dưới chân ghi trên đỉnh cột đá cao ba bốn thước, mượn lực thay đổi rơi thể rơi xuống đất hướng mặt bên cạnh cây cột không ngừng trượt xuống, rút ra chủy thủ bên hông 插 vào thạch bích, dựa vào chủy thủ lơ lửng ở không trung.

Mỗi ngày quỹ đều lui tới vào lúc này, người Viêm Hoang đã có kinh nghiệm, Mễ Lương bị hấn đẩy ra hơn mười thước nhưng là dừng ở khu an toàn, tay phải Ấn Hạo giữ chặt chủy thủ, trở lại vừa thấy, cả giận nói: "Hắc Phong Dao, dĩ nhiên là ngươi!"

"Ha ha! Chính là ta!" Hắc Phong Dao nguyên bản thầm nghĩ giết chết Mễ Lương, hần không chiếm được, Ấn Hạo cũng đừng nghĩ có được, vừa kéo Mễ Lương tới nơi này định ném cho quỹ, chợt nghe thấy Ấn Hạo la lên, hần muốn giết Ấn Hạo cũng không phải một ngày hai ngày, liền đem Mễ Lương ném ở bên cạnh quỹ khu, chết một cái tính một cái.

Phía dưới Ấn Hạo là quỹ khu với từ trường siêu cường, một khi rơi xuống sẽ bị từ trường hấp dẫn chỉ còn con đường chết, từ trường không ngừng dao động, cường độ lại càng ngày càng mạnh, cột đá ba bốn thước vừa rồi mượn lực kia toàn bộ đều bị từ trường bao trùm, Ấn Hạo không thể tiếp tục mượn lực nó, mà khu vực an toàn cách xa mấy chục thước, phải nhảy qua đó Ấn Hạo mới có thể ra khỏi phạm vi nguy hiểm, giờ phút này hần hoàn toàn bị vây phía trên quỹ khu.

Hắc Phong Dao chỉ vào cột đá Ấn Hạo đang bám giữa mặt lên trời cuồng tiếu, "Lão tử muốn giết ngươi rất lâu rồi, hôm nay chính là ngày chết của ngươi."

Nói xong giơ lên một khối đá, giống như đẩy tạ ném về phía Ấn Hạo, loại chuyện ném đá này đại đa số người Viêm Hoang đều ném rất chuẩn, Ấn Hạo không trốn tránh được, chỉ có thể chịu đá đập, phát ra một tiếng kêu rên. Hắc Phong Dao tiếp tục nhặt một cục đá bên cạnh lên, một khối tiếp một khối đập qua, cho dù không đập chết được hần cũng phải đem hần đập rơi xuống.

Mễ Lương vừa rồi bị ném ra nhưng tỉnh, cử động thân mình, nhìn thấy Ấn Hạo phía xa, kêu lên: "Lão đại..."

Hắc Phong Dao quay đầu liếc nàng một cái, "Chờ hần chết, lão tử mới là lão đại, ha ha... Thằng nhóc con, muốn sống liền quỳ xuống liếm đầu ngón chân lão đại ta..."

Khuôn mặt Hắc Phong Dao dữ tợn vô cùng, khi nói chuyện lại giơ một khối đá lên ném qua, Ấn Hạo bị Thạch Đầu đập trúng thoáng lung lay giữa không trung, tùy thời không thể chống đỡ được, thấy vậy, Hắc Phong Dao cười càng thêm bừa bãi, "Ấn Hạo, ngươi không phải rất có năng lực sao? Còn không phải phải chết ở trên tay lão tử... Ha ha... Tất cả đồ của ngươi đều sẽ là của ta..." Hần nhìn nhìn chung quanh, đi đến bên người Mễ Lương nhặt một khối đá to hơn nữa, lần này phải đem Ấn Hạo triệt để nện rơi xuống, ánh mắt ác độc đảo qua Mễ Lương, "Ngươi cũng là người của lão tử... Trở về đem móng tẩy sạch sẽ chờ lão tử buổi tối đến thao - ngươi... Không cần buổi tối, chờ lão tử giết Ấn Hạo xong ngươi cấp lão tử hảo hảo tiết hòa... Lão tử muốn bắn vào trong miệng ngươi..."

Trong miệng hần phun ra những lời dơ bẩn không chịu nổi, nhặt cục đá lên, Mễ Lương phản hần cắn chặt răng nanh. Hắc Phong Dao giơ đá lên chuẩn bị ném, Mễ Lương đột nhiên tiến đến đẩy ngã hần, "Ngươi vọng tưởng... Ta có chết cũng sẽ không cùng ngươi làm..."

Mễ Lương tính toán đồng quy vu tận, dùng khí lực lớn nhất đòi mình không ngừng đẩy hần về phía trước, muốn đẩy hần vào quỹ khu, kết quả chính là đẩy được hần đi về phía trước vài bước, hai người song song té ngã trên đất, Mễ Lương áp ở trên người hần, còn không chờ Mễ Lương phản ứng Hắc Phong Dao đã xoay người, một cước đá vào đùi nàng. "Muốn chết!"

Đang muốn tiếp tục đá vào chân Mễ Lương, không ngờ một người hướng hần đánh úp lại, Hắc Phong Dao cuống quýt trốn tránh, ngẩng đầu vừa thấy, Ấn Hạo đã ở trước mặt.

Khối đá bị Hắc Phong Dao giơ lên bởi vì bị Mễ Lương đột nhiên tập kích nên đi trệch quỹ tích, bất quá ảnh hưởng đến đường bay cùng tốc độ của nó

rất lớn, độ cao cùng tốc độ vừa vặn, Ân Hạo nhắm chuẩn cơ hội, ở trên cột đá co chân nhảy ra, trên đường bay lên mượn lực khối đá kia, nhảy ra khỏi khu quỳ.

Hắc Phong Dao thân hình chưa đứng vững, Ân Hạo lại hướng hấn đánh qua, Hắc Phong Dao bị đánh cho phải lui lại phía sau vài bước, bỗng nhiên, thân thể lay động đột nhiên bị định trụ, khuôn mặt đặng đặng sát khí tràn ngập sợ hãi, nâng tay lên không biện pháp hạ xuống, không thể nhúc nhích, hấn quát: "Người súc sinh này..."

Miệng còn giương, lại không có thanh âm, mặt Hắc Phong Dao biến đổi, cơ bắp toàn thân héo rút rồi biến mất, chỉ chốc lát, chỉ còn lại có một tấm da mỏng manh bao trùm trên khô lâu cốt, mới mấy giây, ngay cả da cũng không còn, chỉ còn một bộ khung xương màu trắng đứng ở mặt đất.

Mễ Lương thấy vậy tròn mắt há hốc mồm, tình cảnh này rất khủng bố, đến máu cũng không lưu một giọt!

"Người đi thêm vài bước về phía trước cũng sẽ thành cái dạng này." Trên mặt Ân Hạo không có nửa điểm kinh ngạc, kéo Mễ Lương đến, "Không có việc gì chứ?"

"Ai u..." Mễ Lương vừa bị kéo lại ngã xuống, kinh sợ qua đi căng chân truyền đến đau nhức, Hắc Phong Dao vừa rồi đá một cước vào căng chân nàng, Mễ Lương kêu thảm thiết, "Đau quá!"

An toàn khỏi kiến, Ân Hạo ôm nàng đi ra xa mấy trượng mới thả nàng xuống, cẩn thận xem xét chân Mễ Lương, hấn vừa chạm vào Mễ Lương liền thẳng kêu to, đau đến nước mắt như hồng thủy trào ra. Hai giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay Ân Hạo, hấn nâng mắt nhìn nàng nước mắt tung hoành đầy mặt, "Sao người lại khóc?"

"Đau quá... Chân ta bị gãy rồi phải không..." Hấn không nói Mễ Lương còn chịu đựng, hấn vừa nói Mễ Lương liền trực tiếp khóc thành tiếng, "A... Đau muốn chết..."

"Nữ nhân thực phiền toái." Ân Hạo thấp giọng oán giận, tiếp tục xem xét đùi nàng, "Đại khái là gãy xương."

Ân Hạo thấy nàng đau đến ngũ quan vặn vẹo, thờ dài, ôm lấy nàng hướng phương hướng khu dừng chân đi. Mễ Lương nằm trong lòng hấn tận lực nhịn xuống không khóc, nhưng nước mắt vẫn không nghe lời rơi xuống, nhìn Ân Hạo đầy người bụi đất cảm ứ thanh nức nở nói: "Vừa rồi người bị thật nhiều đá đập, người cũng bị thương, thả ta xuống dưới đi."

"Người nghĩ ai cũng yếu như người chác, ta cho dù bị thương đem người kéo về cũng không thành vấn đề." Ân Hạo xuy nói, "Người đừng khóc là được, thành cái dạng gì!"

Mễ Lương vốn đau chân, lại bị hấn cười nhạo, nức nở cãi lại, "Ta là nữ nhân, đương nhiên là có quyền lợi khóc... Khóc một chút thì sao nào?"

Ân Hạo bất đắc dĩ cười, một đường ôm nàng đi qua khu vực khai thác quặng, phía trước chính là khu dừng chân, bên kia người nhiều, như vậy ôm nàng trở về rất làm người ta chú ý, chuẩn bị đem nàng buông. Mễ Lương bị thương ở chân đứng vững đều khó khăn, càng miễn bàn đến đi lại, Ân Hạo không có biện pháp, khiêng nàng lên, vỗ nhẹ một cái vào mông nàng, "Một hồi trở về phòng ở, nhẫn nại một chút."

Tuy rằng là khiêng, nhưng Ân Hạo dùng một bàn tay đỡ căng chân bị thương của nàng, tránh cho chân bị thương bị nặng thêm, bị va chạm. Trên mặt Ân Hạo sưng đỏ, còn khiêng một người, người trong khu dừng chân nhìn thấy bộ dạng này của hấn đều tròn mắt, Lộ Ngũ từ trong đám người chạy đến, "Lão đại, làm sao vậy?"

Ân Hạo dừng chân, sắc mặt âm trầm, thanh âm vang vọng như có ý muốn để người chung quanh nghe được, "Hắc Phong Dao muốn giết ta, hấn về sau liền chuyển đến phía tây khu vực khai thác quặng."

Nói xong khiêng Mễ Lương sai bước trở về phòng mình, Lộ Ngũ không ngờ lá gan Hắc Phong Dao lớn như vậy, thể nhưng dám xuống tay với lão đại, đã chết là tự tìm. Hấn đuổi kịp Ân Hạo, lại chỉ chỉ Mễ Lương được Ân Hạo khiêng trên vai, "Vậy tiểu tử này thì sao?"

"Bị Hắc Phong Dao đá thương." Ân Hạo vẫn nhìn thẳng, bước chân không ngừng, lúc phòng hấn xuất trong tầm mắt hấn, đám người Sở Nghiêu, Thiết Bất Quy đứng dậy, Thạch Đầu chạy vội tới bên người hấn, thấy Ân Hạo không bị thương nặng, vội vàng hỏi: "Mễ Lương có nặng lắm không? Lão đại, người mau thả nàng xuống, khiêng nàng như thế nàng sẽ rất khó chịu."

Trong miệng Mễ Lương tràn ra tiếng rên rĩ thống khổ, Ân Hạo không buông nàng, mà bước chân nhanh hơn, "Thạch Đầu, đi đem cửa phòng mở ra, tìm chút được, nàng gãy xương."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Thời điểm Ân Hạo bôi thuốc cho nàng, Mễ Lương phát ra tiếng kêu giống như heo bị chọc tiết, căng chân phải đã sưng lên, chạm vào một chút liền đau,

Thạch Đầu ở bên cạnh nói không ngừng, "Lão đại, ngươi nhẹ chút, Mễ Lương rất đau, nhẹ chút..."

"Hai người các ngươi đều câm miệng." Ân Hạo bị hai người bọn họ âm ỉ khiến tâm thần vô pháp tập trung, nghiêng đầu liếc Mễ Lương đau đến cắn răng vài lần, trong mắt hiện lên mấy phần thương tiếc, ngoài miệng lại hung nã: "Không phải quá nghiêm trọng, kêu lợi hại như vậy người khác còn tưởng rằng ngươi bị thương sắp chết? Còn âm ỉ như vậy ta sẽ không chữa trị giúp ngươi."

Mễ Lương đau đến hít không khí, nức nở nói: "Ta không hô, ngươi nhất định phải giúp ta chữa khỏi, nếu tàn phế ta sẽ không muốn sống nữa."

"Bị thương như vậy còn có thể tàn phế?" Ân Hạo chỉ vào đùi nàng, "Bất quá không hảo hảo trị thì có khả năng bị què."

Vừa nghe sẽ bị què nước mắt Mễ Lương lại như hồng thủy vỡ đê, ngực kịch liệt đập phồng, "Sẽ què sao... Ta không cần què..."

"Sẽ không, ta cam đoan sẽ không." Ân Hạo vội vàng an ủi nàng, có một nữ nhân thật sự là phiền toái, càng hung nã càng không an tĩnh, Ân Hạo không thể không đem thanh âm thả ôn nhu, "Ngươi tuy rằng đau, bất quá gãy xương không nghiêm trọng, hảo hảo dưỡng một đoạn thời gian sẽ giống như trước kia."

Ân Hạo thay nàng bôi thuốc băng bó rồi nẹp hai tấm ván gỗ, sau làm xong hần vẫy tay bảo Thạch Đầu đi sắc thuốc, Thạch Đầu đi rồi trong phòng chỉ còn hai người, thanh âm Mễ Lương thoáng khàn khàn, "Lão đại, cảm ơn ngươi. Ngươi cũng bị thương, trở về nghỉ ngơi đi."

"Chờ Thạch Đầu nấu xong thuốc ta sẽ trở về, dù sao ta cũng phải chờ uống thuốc, đến lúc đó ta sẽ bảo hần ở đây chăm sóc ngươi, chân của ngươi tạm thời không thể động, về sau liền ngoan ngoãn ở trong phòng không cần chạy loạn." Ân Hạo dặn nàng, thấy đôi mắt Mễ Lương thũng như hạch đào, trong lòng có chút tiếc hận, nữ nhân vẫn là cười lộ lên đẹp mắt, khóc a khóc làm cho trong lòng người ta khó chịu, hần cầm khăn lông đưa cho nàng, ý bảo nàng lau mặt, "Về sau không cần khóc, ánh mắt sưng lên trông rất khó coi."

Mễ Lương dựa vào gối ở đầu giường, bởi vì chân đau nên không muốn mở miệng, lau mặt, kéo cái chăn bên cạnh đắp lên nửa người, nghe thấy Ân Hạo trầm hoãn thanh âm, "Vốn hôm nay là vì ngươi nên ta mới có thể bị Hắc Phong Dao ám toán, nhưng cũng bởi vì ngươi cuối cùng ta mới không có việc gì, đều không biết nói ngươi thế nào mới tốt."

"Ta cũng không nhận thức hần, nào biết hần sẽ bắt ta đi, chẳng lẽ hần biết ta là nữ nhân?" Mễ Lương ngẫm lại lại thấy không đúng, Hắc Phong Dao rõ ràng kêu nàng xú tiểu tử.

"Đây là ân oán giữa ta với hần." Ân Hạo ngồi bên mép giường, "Ngươi có biết bản thân ngươi không phải đối thủ của Hắc Phong Dao không, người hần muốn giết chính là ta, ngươi làm chỉ không muốn sống chạy tới đây hần?"

\

Phóng chừng khi đó Ân Hạo không nghe thấy lời Hắc Phong Dao nói, Mễ Lương sợ nhất về sau phải làm cùng loại hung ác, lại hạ lưu dâm tiện đó, Mễ Lương nghĩ đến cả liền người phát run, nếu Ân Hạo thật sự chết, người che chở nàng cùng hi vọng đều sẽ không còn nữa, như thế còn không bằng cùng Hắc Phong Dao đồng quy vu tận. Tuy rằng sự thật là như thế, bất quá cơ hội tốt như vậy nàng không nắm lấy thì sẽ không còn cơ hội, Mễ Lương nắm tay Ân Hạo, "Ta không thể nhìn hần giết ngươi, nếu ngươi chết, ta sống cũng không có ý nghĩa."

Khẩu khí Ân Hạo khinh thường, "Ngươi đã quên ta từng nói gì với ngươi rồi à chuyện quan trọng nhất ở Viêm Hoang là sống sót."

Mễ Lương bất mãn, "Lão đại, ngươi thật sự là không hiểu phong tình. Giờ phút này ngươi phải nói ngươi rất cảm động hoặc là ngươi cũng rất thích ta, ta đều đau muốn chết, ngươi còn nói như vậy? Cứ như chuyện ta làm đều là dư thừa vậy."

Ân Hạo lại câu môi cười, "Kỳ thực ta rất thích ngươi làm như vậy."

Hần cười đến tuấn lãng vô song, Mễ Lương nhìn đến có chút lắc lư thần, Ân Hạo người này coi như không sai, này cũng chỉ có thể là so với nam nhân Viêm Hoang khác, hần muốn cùng nàng phát sinh quan hệ thân mật nhất, cũng không muốn phụ trách; hần có thể đối nàng tốt, nhưng cũng có thể không chút nào lưu luyến vứt bỏ nàng, đem nàng quăng vào nhóm lửa mưu cầu danh lợi. Ở Viêm Hoang này, cho tới bây giờ đều là tự mình nghĩ biện pháp sống sót. Mễ Lương dịch thân ngồi cạnh hần, đầu ngả vào trên vai hần, giọng điệu mềm mại còn hơi hơi khàn khàn, nghe qua vừa mềm vừa nũng nịu, "Chân ta đau quá, ôm ta một lát đi, chỉ một lát thôi, chờ Thạch Đầu nấu xong thuốc ta uống rồi sẽ không phiền ngươi."

Ân Hạo ngốc lảng, thân thể Mễ Lương thật mềm mại, lại ôm hần thật sự chặt, như dây mây dựa vào đại thụ, trong lòng hần dâng lên một loại tình cảm khó hiểu, Ân Hạo chậm rãi vươn tay ôm nàng, không tự giác nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, "Phải đau vài ngày, bất quá cần tĩnh dưỡng một trận."

"Lão đại, ngày mai không thể cùng ngươi làm." Mễ Lương nói đến vô tội lại đáng thương, dường như nàng cực kỳ hy vọng cùng hần làm, kỳ thực đáy lòng lại thấy may mắn có thể trốn thêm một đoạn thời gian, coi như là nhân họa đắc phúc, trước bồi dưỡng một đoạn cảm tình lại cùng Ân Hạo làm cũng có lợi cho nàng chinh phục Ân Hạo.

"Không có việc gì, dưỡng thương tốt lại nói."

"Ta không muốn cùng ngươi tách ra, mặc kệ là sinh tử hay là biệt ly. Lão đại, ta cả đời đều đi theo ngươi, ngươi không cần đem ta ném lại đây được không?" Mễ Lương ôm hần chặt hơn, bởi vì đau đớn giọng điệu có chút nghẹn ngào, dù sao nàng tại đây không nơi nương tựa, Ân Hạo ở trong này có thể làm lão đại, đi ra ngoài cũng có thể hỗn tốt. Đi theo hần ít nhất cơm ăn, chỉ cần hần mang nàng đi ra ngoài, Mễ Lương đi theo hần cũng không tính quá kém, cho dù hần muốn lấy nữ nhân khác nàng cũng có thể vui vui mừng mừng giúp hần xử lý.

Ấn Hạo buông tay Mễ Lương ra, "Người ngủ một giấc đi, ta đi xem Thạch Đầu nấu thuốc có tốt không, người sớm một chút uống được sớm một chút nghỉ ngơi."

Nói xong kéo Mễ Lương ra, đứng lên đi về phía cửa, rõ ràng là cự tuyệt mang Mễ Lương theo. Mễ Lương thấy hần rồi đi chỉ cảm thấy chân đau đến lợi hại hơn.

Vượt ngục chưa thành công, nga không, là gia nhập đội vượt ngục chưa thành công, Mễ Lương vẫn cần nỗ lực.

Ấn Hạo cũng bị thương, bất quá không biểu hiện ra nửa điểm suy nhược, như trước thường xuyên đi đến khu vực khai thác quặng, chỉ bảo Thạch Đầu nấu thuốc giúp hần, uống ba ngày liền ngừng. Vừa ngừng một ngày, lúc giữa trưa Thạch Đầu đến đưa cơm cho hần, đồng thời còn bung tới một chén thuốc đen như mực, hần liếc mắt một cái, "Không phải đã nhắc người không cần nấu thuốc nữa rồi sao?"

"Mễ Lương nói người ngày đó bị thương rất nặng, mặt ngoài không bệnh trạng không có nghĩa là triệt để khỏi hần, nàng nói còn phải uống thêm mấy ngày củng cố một chút." Thạch Đầu trả lời.

"Người từ lúc nào thì nghe lời nàng như vậy?" Ấn Hạo chỉ chỉ chén thuốc, "Đồ đi, về sau cũng không cần nấu."

"Bất quá Mễ Lương nói ta không nấu thuốc cho người nàng sẽ không nói chuyện với ta." Thạch Đầu có chút khó xử, ngẩng mặt nói: "Lão đại, Mễ Lương rất quan tâm người."

"Kêu nàng hảo hảo dưỡng thương là được." Ấn Hạo lơ đãng, "Nàng ăn chưa?"

"Ăn rồi, lão đại, người cũng ăn đi, ta đi lấy thuốc cho nàng." Thạch Đầu đi ra khỏi phòng.

Mỗi ngày Ấn Hạo đều sẽ đến chỗ Mễ Lương giúp nàng nhìn xem thương tích, hôm nay cần phải mở nẹp bản ra đổi thuốc cho nàng, đến phòng Mễ Lương thì thấy một chén thuốc đã không còn có nhiệt khí đặt ở bên cạnh, Thạch Đầu thấy hần đến, đứng lên gọi: "Lão đại, người đã đến rồi, Mễ Lương nói người không uống thuốc nàng cũng không uống thuốc."

"Hò nháo." Ấn Hạo nói ra hai chữ.

Ánh mắt Mễ Lương u oán nhìn hần, "Lão đại, thương thế của người cũng không nhẹ, không thể qua loa xong việc như vậy, người không uống ta cũng không uống."

"Liền người như vậy còn uy hiếp ta? Cả ngày kêu la đau đớn." Ấn Hạo khinh thường.

Mễ Lương tình thâm ý thiết nói, "Ta đây là quan tâm người, thân thể là cách mạng tiền vốn có biết hay không? Viêm Hoang có không biết bao nhiêu người mơ ước vị trí của người, người không dưỡng tốt thương thế vạn nhất bị người thừa dịp kiểm chuyện thì sao? Làm hại ta cả ngày lo lắng đề phòng, tâm tình không tốt, cho dù ta uống thuốc cũng vô dụng..."

Ấn Hạo làm bộ cái gì cũng không nghe thấy, không cho là đúng phát phát tay với Thạch Đầu, "Mang xuống đun nóng lên."

Thạch Đầu vội bung chén thuốc đi ra ngoài, Mễ Lương quay mặt sang một bên, "Nóng cũng không uống, dù sao người không uống ta cũng không uống."

Mễ Lương bị thương, sắc mặt không hồng nhuận bằng thời gian trước, như bị mưa to xối qua, như trước nhu nhuận nhưng hơn vài phần tái nhợt, đôi mắt quật cường trên mặt tái nhợt kia, khiến Ấn Hạo cảm thấy buồn cười, ở Viêm Hoang gần mười năm, tại đây mười năm không có người hỏi han ân cần, không có người quan tâm, nghe được Mễ Lương thiệt tình cảm thấy buồn cười, cười nhiều trong lòng lại có vài phần cảm động, bất quá nét mặt hần vẫn như thường, kéo một cái ghế ngồi xuống bên giường, chuẩn bị cấp Mễ Lương xem chân, "Nên đổi thuốc."

Mễ Lương buồn bực không nói, vẫn quay đầu về một bên không để ý đến hần.

Ấn Hạo cẩn thận nâng đùi nàng lên, bắt đầu gỡ đôi nẹp bản đổi thuốc cho nàng, lúc Ấn Hạo giơ tay lấy thuốc mới, khuỷu tay vô ý đụng phải đùi nàng, nghe thấy tiếng nàng hít khí, hỏi: "Làm người đau?" Nàng cắn răng, vẫn không chịu nói chuyện với hần, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mân mê, như đang hờn dỗi. Ấn Hạo cảm thấy nàng có chút cố tình gây sự, lại có chút đáng yêu, một bên bôi thuốc một bên nói, "Nữ nhân có phải đều đáng ghét như người hay không?"

"Nữ nhân chỉ làm phiền người mình thích." Mễ Lương buồn bực đáp.

Tay Ấn Hạo cầm thuốc hơi hơi dừng một chút, tiếp tục bắt động thanh sắc bôi thuốc cho nàng, giống như đang thật sự xem xét đùi nàng, nhẹ giọng nói: "Nếu người không hảo hảo dưỡng thương, về sau bị què cũng không nên tìm ta."

Mễ Lương hơi hơi cắn môi, trên mặt giả vờ, một lúc sau quay đầu lại nhìn Ấn Hạo, dùng giọng điệu mềm yếu khẩn cầu nói: "Lão đại, người cũng uống thuốc có được không? Ta không muốn què, ta muốn nhanh chóng khỏe lại để có thể cùng người làm chuyện thân mật nhất, nhưng ta..." Trên mặt của nàng phi thường rồi rầm khó xử, "Nhưng ta, nếu người không uống ta cũng không uống."

Ấn Hạo ngạc nhiên, này là cái gì với cái gì? Mễ Lương u oán nhìn hần, "Còn nói ta què không tìm người, rõ ràng chính là người làm hại..."

"Tốt lắm, ta trở về lại uống hai ngày thuốc." Ấn Hạo nhượng bộ nói, "Mãi mãi chít chít nghe đến phiền, nhưng xem như được kiến thức năng lực loạn xả

của nữ nhân."

Ngoài miệng mặc dù oán giận, nhưng đáy lòng lại vui vẻ, Mễ Lương quan tâm làm cho hắn cảm thấy có một tia ngọt ngào.

Buổi tối hắn tới Mễ Lương vừa com nước xong, tìm lý do đem Thạch Đầu đuổi đi, trưa nay Mễ Lương ngủ cả buổi, lúc này thoát nhìn tinh thần tốt hơn rất nhiều, Ân Hạo cứ theo lẽ thường hỏi nàng vài câu về chuyện thương thế, giả bộ tự nhiên từ trong lòng lấy ra chút đồ vật đưa cho nàng, "Này người cầm ngọc."

Hắn cho nàng hai khối tinh thể màu tím, tinh thuần không có một tia tạp chất, một khối trưng trưng một hai lượng bạc thông thường, khối còn lại lớn hơn, là tứ hai, thiên nhiên quý dị có thể nói là thiết công hoàn mỹ khiến cho tinh thể màu tím dưới ngọn đèn lờ lờ sáng lên, cũng khiến cho ánh mắt Mễ Lương sáng lấp lánh, nàng từ trong tay hắn tiếp nhận, "Tặng cho ta?"

"Ngày đó thấy người rất thích nó." Ân Hạo thoải mái nói, "Viêm Hoang cái khác không có, tinh thể màu tím thì có rất nhiều."

Mễ Lương cầm tinh thể màu tím yêu thích không buông tay, ánh mắt cười đến cong cong, nghĩ đến đây là đồ Ân Hạo tặng nàng, xem ra nàng có tiến bộ rồi. Nàng ngẩng đầu nhìn Ân Hạo, đột nhiên nhồm dậy hôn lên mặt hắn một cái, cấp tốc rời đi, chống lại ánh mắt Ân Hạo có chút ngoài ý muốn, quơ quơ đồ trên tay, "Này, ta rất thích, người, ta cũng rất thích."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

"Âm vang —— long ——"

Thanh âm như núi rung đất chuyển, Mễ Lương hoảng sợ bừng tỉnh khỏi cơn mơ, mắt hai giây mới phản ứng được đó là tiếng sấm. Nàng vừa ngủ trưa một giấc, rõ ràng vẫn là buổi chiều, nhưng lúc này ánh sáng trong phòng cực tối, xuyên thấu cửa sổ cao cao nhìn ra bên ngoài thoáng như đêm đen, xem ra, trời đang mưa to.

Đến nơi này gần hai tháng, Viêm Hoang một giọt mưa cũng chưa hạ, Mễ Lương lấy quai trượng bên giường, còn muốn chạy ra ngoài nhìn xem. Thương thế trên đùi nàng đã tốt hơn nhiều, cho dù không có nẹp chân, chống cái quai trượng cũng có thể đi được một đoạn đường, Ân Hạo cũng nói hoạt động vừa phải có lợi cho thân thể khôi phục. Mễ Lương mới vừa đi ra cửa, cửa lại bị đẩy ra từ bên ngoài, Thạch Đầu đi vào, "Mễ Lương, người định đi ra ngoài?"

Mễ Lương gật gật đầu, "Bên ngoài có phải đang mưa hay không?"

"Sắp mưa rồi, nga, người đã đến đây lâu như vậy rồi, còn chưa thấy qua trời đổ mưa." Thạch Đầu đem cửa hoàn toàn mở rộng, "Viêm Hoang mưa không nhiều lắm, bất quá vài trận mưa sẽ hạ rất lớn."

Thạch Đầu cùng Mễ Lương đi ra ngoài, đi đến cửa sổ cạnh hành lang, hạt mưa thô to bắt đầu cuồng bạo hạ xuống, xối lên cát đá Viêm Hoang, sập chớp chằng chịt, rạch khắp bầu trời, như muốn đổ sụp xuống dưới, thực sự khiến cho người ta sợ hãi. Mễ Lương lùi vào bên trong, để phòng mưa hắt vào người mình.

"Mưa lớn như vậy sẽ thay đổi địa hình chỗ chúng ta, lập tức liền đến mùa mưa nhiều, mấy tháng nay khu vực khai thác quặng không tốt làm việc, quý lui tới càng thường xuyên, tinh thể màu tím đã giảm đi rất nhiều, những người bên ngoài kia cũng không quan tâm ra sao, nộp ít tinh thể màu tím bọn họ liền cắt xén lương thực của chúng ta." Thạch Đầu một bên giải thích một bên oán giận, lại thay đổi giọng điệu khâm phục, "Bất quá lão đại bọn họ rất nhiều lương thực, cũng đói không được chúng ta, lão đại thật sự rất có khả năng, không biết làm sao hắn có thể hướng người bên ngoài muốn nhiều lương thực như vậy..."

"Mùa mưa nhiều?" Mễ Lương đánh gãy lời hắn ca ngợi Ân Hạo.

"Viêm Hoang hàng năm có hai ba tháng thường xuyên xuất hiện mưa to như vậy, bình thường là buổi chiều đổ mưa, buổi sáng còn rất nóng, mấy tháng này nước mưa nhiều, có vài chỗ sẽ mọc ra rất nhiều cỏ, có vài nơi sẽ hình thành cái ao nhỏ, bất quá phơi vài ngày sẽ cạn khô. Vừa đổ mưa xong khu vực khai thác quặng bên kia rất ẩm, lại có hồ nước, rất dễ gặp chuyện không may, cho nên cho dù mưa đã tạnh cũng phải đợi đến hôm sau mới bắt đầu làm việc."

Bên ngoài mưa to không ngớt, Mễ Lương nhớ tới khi đó nghe được Ân Hạo cùng Sở Nghiêu nói chuyện, hình như nói sau khi hết mùa mưa bên ngoài có cái hồ gì đó, nhưng không biết bọn họ sẽ làm như thế nào. Mễ Lương đối Viêm Hoang không tính hiểu biết, không hiểu bọn họ sẽ đào tẩu thế nào, nhưng nàng hiểu rõ một chuyện, bọn họ tính toán sau khi qua mùa mưa sẽ đi.

Mùa mưa kéo dài hai ba tháng, Mễ Lương tính toán bản thân không còn bao nhiêu thời gian, gần đây Ân Hạo đối với nàng cũng không tệ, nhưng cũng chỉ là không nóng không lạnh. Có khi hắn rõ ràng không cần đến khu vực khai thác quặng, nhưng lại không tới gặp nàng, vậy khẳng định là cùng Sở Nghiêu chuẩn bị cho kế hoạch. Hai người bọn họ đều ở Viêm Hoang đã lâu, hai mươi mấy tuổi huyết khí sôi trào, nhưng trước mắt bọn họ đối Mễ Lương hứng

thú không tính quá lớn, thật rõ ràng, bọn họ cảm thấy hứng thú với chuyện kia hơn.

Trở lại phòng, Mễ Lương từ trong ngăn tủ lục ra mấy bộ nữ y, đây là mấy ngày hôm trước Ân Hạo đưa tới. Thời đại này thoáng hơn Mễ Lương tưởng tượng, hơn nữa người bên ngoài đưa mấy thứ này vào đều mang theo ý trêu chọc, y phục đưa tới đều là kiểu dáng thấp ngực, tay áo cũng khuyết, hạ thân váy dài, bước đi vô cùng gợi cảm.

Mễ Lương lấy chiếc áo ngực duy nhất của mình mặc vào, thay một bộ y phục bản thân thích nhất, đem tóc vẫn một nửa ở đỉnh đầu.

Mưa to vẫn chưa ngừng, chớp tới Ân Hạo đi qua, trong phòng đã thấp đèn, dưới ánh đèn Mễ Lương cảm quyền sách nhận thức chữ. Chữ viết ở thế giới này cùng nàng nhận thức có chút khác biệt, đại khái hình thức thì không thay đổi, số sách này là của đám thủ vệ lúc rút khỏi chưa kịp mang đi, thấp phần không thú vị, bất quá lấy đến tập viết cũng không tệ.

Lúc Ân Hạo đến thì thấy Mễ Lương mặc một thân màu vàng nhạt, tóc dài đen bóng ở đỉnh đầu từng từng vẫn khối, số còn lại tùy ý phân tán trên đầu vai, da Mễ Lương rất trắng, nhờ ánh sáng của ngọn đèn càng trở nên tinh tế như đồ sứ, lông mi vừa đen vừa dài, cả người chìm trong căn phòng đơn sơ như bức tranh tranh thủy mặc nhân nhạt. Nàng quay đầu, cười với hắn, tranh thủy mặc liền lập tức có màu sắc, hướng hắn vẫy tay, cánh tay như ngó sen nhẹ nhàng chớp lên, "Lão đại, có mấy chữ ta không biết."

Ân Hạo đi tới, vốn muốn hỏi nàng không biết chữ gì, cúi đầu lại nhìn thấy một mảnh da tuyết trắng lộ ra, như ẩn như hiện khiến người mơ màng, Ân Hạo liền quên chuyện muốn hỏi, chỉ cảm thấy miệng khô, cổ họng đi theo gật gật. Hắn lấy quyền sách trong tay nàng, "Đừng nhìn, buổi tối ngọn đèn ám như vậy, dễ bị hỏng mắt."

Mễ Lương ngửa đầu nhìn hắn, "Người vẫn không đến thăm ta, ta một người rất nhàm chán."

Cái miệng nhỏ nhắn non mềm hơi chu ra như muốn câu nhân, Ân Hạo cảm thấy miệng càng khô, không tự giác nói: "Nữ nhân vẫn là mặc y phục của nữ nhân đẹp nhất."

Mễ Lương đứng lên, bởi vì đùi phải không thể chịu lực, nàng trực tiếp tựa vào người Ân Hạo, vươn tay ôm lấy cổ hắn, "Ta cũng cảm thấy không sai."

Mễ Lương thẩu đi lên hôn môi hắn, môi Ân Hạo hơi lạnh, ăn đứng lên giống thạch hoa quả. Mễ Lương dùng lưỡi liếm liếm môi hắn, tay Ân Hạo nhanh chóng ôm thắt lưng nàng, một tay chế trụ gáy nàng, đảo khách thành chủ căn cái miệng nhỏ của nàng, mãnh liệt mút vào, đầu lưỡi do thám vào trong miệng nàng hung hăng càn quét...

Mễ Lương rất nhanh không chống đỡ được, trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ khe khẽ, loại thanh âm này làm cho ý thức Ân Hạo tán loạn, ôm Mễ Lương càng chặt, hôn cũng càng thêm sâu, hàm chứa đầu lưỡi nàng thâm muốn nuốt vào trong bụng.

Hàm chứa cái miệng nhỏ của nàng ăn một trận, hắn bắt đầu cắn cắn vành tai nàng, có ý nhẹ nhàng cắn nàng làm cho nàng phát ra tiếng rên rỉ. Mễ Lương thần trí mơ hồ, buồng vũ khí đầu hàng, ở trên cổ hắn liếm hôn gặm cắn, da thịt mạch máu bị thấm ướt từng tắc từng tắc, hô hấp của Ân Hạo càng ngày càng nặng.

Mễ Lương bỗng nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, Ân Hạo trực tiếp ôm ngang nàng lên hướng bên giường đi, đem nàng đặt ở trên giường cúi người tiếp tục cấn cấn, lưng tung cời bỏ y phục của nàng, dây áo ngực nàng lên trên, hai con con thỏ nhảy ra trước mắt hắn, Ân Hạo không chút do dự hôn lên, làm sao có thể có thứ tuyệt vời như vậy? Vừa mềm vừa thơm, làm cho hắn ăn thế nào đều cảm thấy không đủ.

Mễ Lương bị hắn làm cho giữa hai chân một trận triều ý, thanh âm đè nén làm cho cả phòng nhiễm lên không khí ái muội, nàng hoàn toàn quên mất mục đích của bản thân, hai tay đặt hai bên sườn vô lực nâng lên, tựa hồ cứ như vậy tiếp tục đi xuống cũng không sai, bất quá Ân Hạo đụng phải cái chân bị thương của nàng, trên đùi không khỏe đem thần trí của nàng kéo trở về, nàng đánh hắn, "Lão đại... Dừng lại..."

Thanh âm ám ách mỉa mai, Ân Hạo chẳng những không dừng lại, ngược lại càng hôn nhiệt tình, Mễ Lương kêu to, "Đụng phải chân đau của ta rồi!"

Ân Hạo bỗng nhiên ngừng đầu, trong mắt đã nhiễm lên ham muốn rất nặng, hai tay chống hai bên sườn Mễ Lương, "Ta hôm nay muốn ăn người."

"Chân ta còn đau." Mễ Lương nói xong còn khiêu khích ngẩng đầu hôn lên môi một cái, "Người trước đứng lên."

Ân Hạo nhìn lướt qua cái chân bị nẹp to đùng kia, vẻ mặt không cam lòng, nhưng vì tránh đụng phải vết thương của nàng, hắn vẫn đứng lên, cũng đem Mễ Lương kéo đến, hai người ngồi ở mép giường, Ân Hạo tiếp tục ăn cao ngất trước ngực nàng. Mễ Lương hí mắt lại, ngón tay xuyên qua tóc hắn, đón ý hòa theo, đáp lại hắn, ngón tay kéo cổ áo hắn, ở xương quai xanh của hắn hạ xuống những nụ hôn tinh tế, trên người hắn đều là hơi thở nam tính, Mễ Lương đang muốn tiếp tục hôn xuống lồng ngực rắn chắc của hắn, lại bị hắn cầm tay ngăn lại hành động cời áo của nàng, ngẩng đầu vừa thấy, đôi mắt Ân Hạo nhưng là thanh minh rất nhiều, bất quá hạ thân vẫn dựng lên một cái lều nhỏ.

Ân Hạo đứng lên, nắm tay Mễ Lương đưa đến thắt lưng hắn, ý bảo nàng cời bỏ đai lưng cho hắn. Đai lưng rơi xuống, Mễ Lương kéo quần hắn xuống, lúc này, nàng chậm rãi hôn lên, như vậy, há miệng ra.

Mễ Lương không thích phương thức như vậy, yết hầu một chút một chút bị va chạm làm cho nàng rất khó chịu, ngọn đèn trên bàn chỉ có thể chiếu sáng một vòng nhỏ chung quanh, tay Ân Hạo nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, thành kính nhìn nữ nhân xinh đẹp lại yêu hắn say đắm, hắn phát ra tiếng thở dốc ồ ồ hưởng thụ hết thảy, đợi đến khi toàn thân run lên, hắn không tự chủ được chế trụ cái ột nàng, khẩu thật sự nhanh làm cho Mễ Lương vô pháp tránh thoát, chất lỏng tanh ngọt phun thẳng xuống cổ họng nàng, Mễ Lương bị nghẹn đến hô hấp khó khăn, gian nan nuốt xuống toàn bộ.

Tay Ân Hạo đặt trên gáy nàng thật lâu mới thu về, hai tay Mễ Lương ôm thắt lưng hắn, gò má dán vào ngực hắn, cúi đầu tí ti, "Ta rất thích người."

Ấn Hạo gấp thắt lưng hôn xuống trán nàng, "Mẽ Lường, hóa ra người thật sự là hồ yêu."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngực Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Buổi sáng sau khi mặt trời dâng lên, Viêm Hoang nhanh chóng biến thành hỏa lò, trên mặt cát đá bốc lên hơi nóng, mùa mưa nhiều kỳ thực là lúc Viêm Hoang nóng nhất, cực nóng tạo thành đại lượng hơi ẩm bay lên ngưng thành mây, cuối cùng biến thành mưa to tầm tã hạ xuống, cho nên bình thường Viêm Hoang buổi chiều xuất hiện mưa rào có sấm chớp. Nhờ có nước mưa đầy đủ tắm rửa, sa mạc núi hoang từ lâu không có một ngọn cỏ thể nhưng lấm tấm nhô từng lên mảnh lục sắc, thậm chí còn nở ra một vài bông hoa tinh tế màu trắng.

Mẽ Lường đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra núi hoang, đất trống xa xa, rất nhiều thực vật trong hai ba tháng này, nảy mầm, nở hoa, kết quả, nhanh chóng quật khởi lại nhanh chóng trôi đi, qua mấy tháng núi lại biến thành trụi lủi, nhưng sang năm chúng nó vẫn sẽ đội đất sống lại, sinh sôi không thôi, Mẽ Lường không thể không cảm khái lực thích ứng của bọn chúng rất mạnh mẽ. Tựa như thời điểm nàng chưa tới Viêm Hoang, nhiều nhất sẽ tét một cái nút thắt, nhưng hiện tại nàng chẳng những biết may và y phục, thậm chí còn có thể tiến hành cắt may đơn giản.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, bộ pháp ổn trọng, Mẽ Lường không quay đầu, trên đùi nàng đã được tháo nẹp, bắt quả chân vẫn không thể dùng lực quá mạnh, bình thường vẫn phải dùng quái trọng, cho nên nơi xa nhất nàng có thể bước đến là khung cửa sổ trên hành lang này, mỗi ngày đều sẽ tới đây nhìn núi cùng người bên ngoài.

Sở Nghiêu đi đến bên người nàng, cùng nàng nhìn ra dãy núi xa xa, "Chân của người sao rồi?"

"Sắp khỏi rồi." Ánh mắt Mẽ Lường như trước dừng ở phương xa, vẻ mặt bình yên, như đang thưởng thức phong cảnh. Nét mặt thanh thản bình yên như vậy rất ít xuất hiện trên mặt người Viêm Hoang, Sở Nghiêu nói: "Có vẻ người rất thích Viêm Hoang."

"Chưa nói tới thích hay không thích, đa số thời gian đều ngồi ở trong phòng, ra ngoài hít thở không khí tâm tình tương đối tốt."

"Thế Ấn Hạo thì sao?" Sở Nghiêu đứng bên cạnh nàng.

Mẽ Lường cười cười, "Ta thích hẳn, rõ ràng như vậy người còn nhìn không ra sao?"

"Đã nhìn ra, bắt quả thích hay không thích ở Viêm Hoang cho tới bây giờ đều không có ý nghĩa." Gần đây quan hệ giữa Mẽ Lường với Ấn Hạo rất thân thiết, nàng tận lực lấy lòng Ấn Hạo hiển nhiên không trốn được ánh mắt của mọi người, có đôi khi Mẽ Lường còn ở trước mặt Sở Nghiêu cùng Ấn Hạo ngoạn chút ái muội, bởi vì Ấn Hạo không thích nàng qua lại nhiều với Sở Nghiêu, cho nên trước mặt nàng cùng Sở Nghiêu tận lực duy trì khoảng cách. Loại biến hóa này bắt đầu sau lần Mẽ Lường tìm đến Sở Nghiêu bị hấn cự tuyệt, Sở Nghiêu đại khái có thể đoán được ý tứ Mẽ Lường, "Cho dù hẳn cũng thích người, người cuối cùng cũng không nhất định có thể đạt được thứ bản thân muốn, ngược lại sẽ khiến cho bản thân thêm bi thương."

Cho dù bị Sở Nghiêu đoán trúng tâm tư, Mẽ Lường cũng không thừa nhận, bằng không khẳng định hẳn sẽ nói cho Ấn Hạo biết, "Ta là nữ nhân, không có hùng tâm tráng chí, thậm chí cả đời đi theo lão đại, cùng người mình thích ở bên nhau mà thôi."

"Người tưởng hẳn sẽ mang người cùng đi sao." Sở Nghiêu một câu nói toạc ra sự thật, "Vượt ngục không phải chuyện dễ như người tưởng, rất dễ mất mạng, còn không bằng người ở lại Viêm Hoang, ít nhất còn có thể sống sót, hơn nữa người là nữ nhân duy nhất ở trong này sẽ được hưởng đãi ngộ khác biệt."

"Ồ lại Viêm Hoang, bị ba trăm cái nam nhân luân - gian? Đãi ngộ thật đúng là khác biệt. Nếu Viêm Hoang thực sự tốt như vậy, người vì sao còn muốn mạo hiểm vượt ngục?" Mẽ Lường nghiêng răng nghiêng lợi nói, hai người bọn họ đều nói nàng ở lại Viêm Hoang chính là hưởng phúc, Viêm Hoang có ba trăm nam nhân, đến lúc đó Mẽ Lường phải toàn lực đi thỏa mãn những nam nhân đó, nếu mỗi ngày làm cùng hai mươi người, vậy đại bộ phận thời gian Mẽ Lường đều sẽ vượt qua ở trên giường, chỉ sợ đến ngắm phong cảnh cũng không có thời gian cùng tĩnh lực.

"Ta còn có việc phải làm, có nguy hiểm ta cũng muốn liều một phen. Quan trọng nhất là ta có thực lực vượt ngục, nắm được vài phần thắng. Còn người thì khác, thể chất của người kém xa chúng ta, làm chuyện nguy hiểm như vậy chỉ có một con đường chết."

"Cho dù chết ở trên đường ta cũng không có nửa câu oán hận." Mẽ Lường biết Sở Nghiêu sợ nàng liên lụy bọn họ, cho nên không muốn mang nàng theo, nhưng Mẽ Lường ở lại cũng là sống không bằng chết, nàng không có con đường khác, cầm lấy quái trọng bên cạnh, "Ta hơi mệt, muốn trở về nghỉ ngơi."

Nàng chống quái trọng khập khiễng rời đi, sau đó nghe thấy thanh âm Sở Nghiêu, "Nếu một người ngay cả khoảng cách hai mươi mấy thước cũng không dám nhảy xuống có thể sống sót rời khỏi nơi này, vậy Viêm Hoang căn bản sẽ không vây khốn được ba trăm người chúng ta. Dù là Ấn Hạo, cũng không có năng lực mang người đi."

Ấn Hạo có thể, Mễ Lương nói thầm trong lòng, càng như là khuyên giải an ủi bản thân. Có lẽ trước mắt kế hoạch Ấn Hạo vượt ngục sẽ không có năng, nhưng chỉ cần hấn nguyện ý, hấn có thể thiết kế ra một phương án tốt nhất, Ấn Hạo là lão đại nơi này, vô luận quyền cước hay là suy nghĩ đều là số một, hấn nhất định có biện pháp mang nàng cùng đi, Mễ Lương ở trong lòng không ngừng lặp lại, như muốn thành lập tín ngưỡng cùng trụ cột tâm linh cho chính mình.

Nếu muốn Ấn Hạo từ bỏ phương án vượt ngục hiện tại, Mễ Lương cần nỗ lực nhiều hơn, cần trả giá nhiều hơn. Mễ Lương trở lại phòng suy nghĩ biện pháp, hiện tại Ấn Hạo rốt cuộc đã thích nàng chưa? Hay vẫn không thích? Hay chỉ đơn thuần là ham muốn của nam nhân đối với nữ nhân?

Một ngày này thẳng đến khi màn đêm buông xuống Ấn Hạo đều không tới chỗ nàng, nghe Thạch Đầu nói hấn đến khu vực khai thác quặng, buổi tối, Mễ Lương lại thay một thân nữ y, Ấn Hạo lại chậm chạp chưa đi qua, bên ngoài ồn ào náo động như phố xá sầm uất, trong phòng chỉ có một ngọn đèn thanh tịch, Mễ Lương ngồi bên cạnh bàn chống má khô tư, một nữ nhân rốt cuộc phải làm thế nào mới chinh phục được nam nhân, nàng ở phương diện này không có kinh nghiệm, trong đầu bắt đầu nhớ lại các bộ phim truyền hình từng xem, ngay cả có người khinh thủ khinh cước vào phòng cũng không phát hiện ra, thẳng đến khi một bóng người đột nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện nàng, Mễ Lương bị dọa nhảy dựng, "Thạch Đầu, ngươi là quỷ à? Đi đường cũng không phát ra tiếng kêu."

"Ta từng nói với ngươi ta là trộm rồi mà? Đi lớn tiếng như vậy thế nào trộm được đồ. Lại nói cho dù ta chính là quỷ, ngươi một cái hồ yêu cũng không cần sợ đâu." Thạch Đầu đứng lý hợp tình nói, chống má làm ra động tác giống nàng, "Mễ Lương, ngươi đang nghĩ cái gì vậy? Lúc ta mở cửa phát ra âm thanh ngươi cũng không nghe thấy."

"Suy nghĩ làm sao mới trói được lão đại."

"Vi sao muốn trói hấn? Dùng dây thừng trói sao?" Thạch Đầu nháy mắt hỏi, cao thấp đánh giá Mễ Lương một phen, hoài nghi nói: "Cái dạng này của ngươi muốn đối phó lão đại đường như rất khó."

"Ta cái dạng này có cái gì không tốt? Dù sao hấn đều mười năm chưa thấy qua nữ nhân khác, ta đây cũng coi như cấp bậc thiên tiên, hấn không thích ta có thể thích ai?" Mễ Lương không phục nói, lại buồn bực nói, "Đương nhiên đây là không có người cùng ta so."

"Lão đại khẳng định thích ngươi." Thạch Đầu sau khi hiểu rõ ý tứ của nàng khẳng định nói, ánh mắt lại trở nên cổ quái, nhỏ giọng hỏi: "Mễ Lương, ngươi cùng lão đại ở trong phòng luôn đem cửa khóa trái, các ngươi không phải đang lừa thần tiên vào động chứ?"

Mễ Lương ngẫm nghĩ hai giây mới hiểu rõ ý tứ Thạch Đầu, cầm quạt hương bồ trên bàn cách cái bàn gỗ Thạch Đầu một trận, "Thạch Đầu, ngươi mới bao lớn, tiêu hài tử sao lại nói ra mấy chuyện không thuần khiết này, để ta nói cho lão đại biết, bảo hấn tấu ngươi..."

Thạch Đầu không trốn, lấy tay ôm lấy đầu, miệng còn không phục, "Kỳ thực ta cũng không nhỏ, đừng cho là ta không biết các ngươi ở trong phòng làm cái gì, bọn họ mỗi ngày buổi tối đều nói việc này. Hôm nay ta còn nghe được lão đại cùng Sở Nghiêu nói chờ hấn cùng ngươi ngủ, kế tiếp đến phiên Sở Nghiêu, ta muốn hỏi một chút, sau Sở Nghiêu, có phải liền đến phiên ta hay không?"

"Ngươi nói cái gì?" Sắc mặt Mễ Lương trở nên tái nhợt.

"Sau Sở Nghiêu, có phải liền đến phiên ta hay không?" Trên mặt Thạch Đầu tràn ngập chờ mong, thấy sắc mặt Mễ Lương không tốt, vội vàng nói, "Mễ Lương, ta sẽ không khi dễ ngươi, chúng ta có thể nói chuyện cả đêm, ta thích nghe ngươi nói về cái thế giới kia..."

Mễ Lương nhẹ giọng đánh gãy Thạch Đầu hồ ngôn loạn ngữ, "Lão đại chính miệng nói, kế tiếp đến phiên Sở Nghiêu?"

"Hôm nay hấn nói như vậy, lúc trời gần tối, Sở Nghiêu ở trong phòng hấn, lúc ta đưa nước tới cho hấn nghe được, hấn nói qua vài ngày là có thể ..."

Sắc mặt Mễ Lương càng thêm tái nhợt, trong đôi mắt tất cả đều là uể oải, nàng cho rằng Ấn Hạo rất thích nàng, nhưng Ấn Hạo vẫn muốn đem nàng lấy ra chia sẻ, nàng đối với hấn, vẫn chỉ là công cụ phát tiết, cho nên hấn không thêm quan tâm nàng, lại càng không muốn mang nàng theo.

Thạch Đầu còn nói chuyện gì đó nhưng Mễ Lương không nghe vào, nàng cầm quạt hương bồ đuổi Thạch Đầu đi, "Cả ngày không cần nghĩ đến mấy chuyện loạn thất bát tao, bằng không ngươi về sau không cần đến chỗ ta nữa, trông ngươi đơn thuần nhất, kết quả trong đầu cũng đen tối như ai..."

Lúc Thạch Đầu ra ngoài còn kêu oan, "Mễ Lương, ta muốn cùng ngươi ngoạn, không có ý tứ khác..."

Thạch Đầu trên tay có chìa khóa cũng không dám mở cửa, đem cửa gỗ kêu bang bang, phía sau truyền đến thanh âm không vui, "Thạch Đầu, ngươi phát điên cái gì?"

Ấn Hạo đứng bên ngoài, sắc mặt hơi trầm xuống, Thạch Đầu vội vàng dừng tay, lí nhí nói, "Hình như ta chọc Mễ Lương mất hứng, lão đại, ta không phải cố ý, ngươi cùng nàng nói đỡ giúp ta."

Ấn Hạo vẫy tay bảo hấn nhanh rời đi, Thạch Đầu vội vàng mặt xám mày tro chạy, Ấn Hạo không thấp không cao hô một tiếng, "Mễ Lương, mở cửa."

Mễ Lương thăm mắng, ngươi cho đây là cửa tự động công nghệ cao, kêu một tiếng cửa liền mở ra à. Cuối cùng vẫn là Ấn Hạo tự đào chìa khóa mở cửa, vào nhà thấy Mễ Lương sắc mặt không vui, "Thạch Đầu chọc ngươi mất hứng? Hấn còn chưa lớn lên, ngươi đáng giá cùng một đứa nhỏ cái choai choai bực bội sao?"

"Ta mới không cùng Thạch Đầu bực bội." Sắc mặt Mễ Lương âm trầm, ngẩng mặt nhìn thẳng Ấn Hạo, ánh mắt lộ ra chút phẫn nộ, "Ngươi không thích ta

phải không? Người tính toán đem ta cấp Sở Nghiêu, vì sao?"

Ấn Hạo xoay người, tựa hồ muốn lảng tránh vấn đề này. Mễ Lương cũng không buông tha hắn, "Đã đều nói, có cái gì không dám thừa nhận."

"Đây là ước định ban đầu của ta với hắn." Thanh âm Ấn Hạo không lớn, "Người vốn do hắn nhặt được từ khu vực khai thác quặng, lúc trước người chuyển đến nơi đây chúng ta cũng đã ước định tốt lắm."

"Ban đầu ước định tốt? Ta là một vật phẩm giao dịch sao? Hay là đối với người mà nói, ta chính là công cụ tiết - dục của người, công cụ như vậy tùy thời có thể cùng người khác chia sẻ, cũng tùy thời có thể vứt bỏ, người cho tới bây giờ cũng chưa từng để ý tới cảm thụ của ta, chưa từng lo lắng về sau ta sẽ sống thế nào, người cho tới bây giờ cũng không thích ta..."

Ấn Hạo nhăn mày, trong giọng nói có nhàn nhạt bất đắc dĩ, "Viêm Hoang chính là nơi như vậy."

Mễ Lương tự giễu cười, "Người vừa không thể đánh nhau lại không thể đến khu vực khai thác quặng làm việc như ta, đến nơi này chính là ông trời vui đùa, trừ bỏ có thể tiết - dục cho các người, ta ở trong mắt các người liền không có giá trị gì khác, cũng không có cơ hội chứng minh giá trị của bản thân."

"Lão đại hôm nay tới đây vốn là muốn cùng ta làm sao? Người đợi lâu như vậy, nghĩ đến cũng không còn kiên nhẫn, rõ ràng hôm nay làm xong ngày mai ta sẽ đến làm cùng Sở Nghiêu, con người Sở Nghiêu cũng không tệ, bộ dạng anh tuấn tiêu sái, nghe nói kỹ thuật cũng không tệ, cũng tốt, ta đi hảo hảo cùng hắn." Nói xong bắt đầu cởi áo tháo dây lưng, lúc cởi áo, trên mặt mang theo ý cười trào phúng, không biết là cười nhạo bản thân hay là cười nhạo Ấn Hạo, "Các người thiếu nữ nhân, đối tốt với ta bởi vì muốn ngủ cùng ta, Sở Nghiêu nói đúng, ở Viêm Hoang, thích hay không thích cho tới bây giờ đều không có ý nghĩa gì..."

Khi nói chuyện đã thoát ngoại sam, Ấn Hạo vài bước đi tới, một phen giữ tay nàng không cho nàng cởi tiếp, quát: "Tốt lắm! Người im miệng! Ta không muốn nghe người nói chuyện kỳ quái như thế. Hảo hảo đường thương, chuyện khác về sau lại nói."

Mễ Lương gầy dựa muốn vùng khỏi tay hắn, "Chân có khỏe hay không cũng đều giống nhau, dù sao người đều sẽ đem ta cấp Sở Nghiêu, người một chút cũng không thích ta..."

"Ai nói ta không thích người?" Ấn Hạo ôm lấy nàng, "Người để cho ta suy nghĩ lại."

Trên mặt tình cảm mà nói, Ấn Hạo hi vọng Mễ Lương cách Sở Nghiêu càng xa càng tốt; nhưng trên mặt lý trí mà nói, hắn không thể độc chiếm Mễ Lương, xé bỏ ước định lúc trước sẽ phá hư quan hệ của hắn với Sở Nghiêu. Sở Nghiêu hôm nay đã nhắc nhở hắn, không nên có tình cảm với Mễ Lương, Ấn Hạo chính là khinh thường cười, một đám tù tội bị nhốt ở Viêm Hoang, không có tự do không có tương lai, nói gì đến chuyện tình cảm?

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Ấn Hạo không tỏ thái độ, Mễ Lương cảm thấy vẫn còn hi vọng, chỉ cần hắn một ngày không đi, Mễ Lương sẽ tuyệt đối không buông tha cọng cỏ cứu mạng này.

Xương đùi dần dần liền lại, mỗi ngày Mễ Lương đều chống quai trọng đi lại trên hành lang một đoạn, buổi chiều tiếng sấm cuộn cuộn vang lên nhắc nhở nàng mưa mùa nhiều không bao lâu nữa sẽ qua, nàng phải mau chóng dưỡng tốt thân thể, một bộ dáng gầy yếu nhu nhược, Ấn Hạo nhất định sẽ không mang nàng đi.

Nhưng Ấn Hạo từ sau ngày đó, không còn đi tới phòng Mễ Lương, cũng không xuất hiện trước mặt Mễ Lương, mỗi ngày đều là Thạch Đầu đến đưa cơm, Mễ Lương hỏi, Thạch Đầu gãi đầu nói Ấn Hạo bề bộn nhiều việc, hắn một bên cấp Mễ Lương dọn đồ ăn, một bên nói thầm, "Gần đây ngày nào lão đại cũng đến khu vực khai thác quặng, khu vực khai thác quặng bên kia rõ ràng hảo hảo, Thiết nhị ca Sở Nghiêu bọn họ đều đang nhìn, nhưng hắn vẫn cứ đến, lúc đổ mưa không thể đến khu vực khai thác quặng, hắn lại đến đại đường bên kia."

Đại đường cách chỗ ở không xa, một đám nam nhân ở đó có việc nghị sự, không có việc liền nói huân đoạn tử chọc cười. Giữa trưa nay trời lại đổ mưa rào có sấm chớp, mây đen che phủ cả bầu trời, tiếng sấm ồ ồ phát ra từ phía chân trời, loại thời tiết này chỉ có thể ngồi ở trong phòng, cơm nước xong mấy nam nhân hàn huyên một hồi, sau đó liền trở về phòng mình chuẩn bị ngủ trưa, người đều đi rồi, chỉ còn một mình Ấn Hạo ngồi trên ghế tựa, ngẩn người.

Hắn biết Mễ Lương thích đi lại trên hành lang, cho nên mới không muốn trở về, hắn kỳ thực rất thích Mễ Lương quán quít lấy hắn, thích thanh âm cùng lúm đồng tiền của nàng, lúc không thấy nàng, hắn có thể nói đem nàng cấp Sở Nghiêu, không phải chỉ là một nữ nhân thôi, đáng giá phá hư đại kế vượt ngục hắn ấp ủ nhiều năm? Ly khai Viêm Hoang muốn cái gì mà không thể có. Nhưng đợi đến lúc hắn đối mặt Mễ Lương, thấy nàng ý cười đầy mặt lấy lòng hắn, nội tâm dâng lên một loại ham muốn chiếm hữu mãnh liệt không đồng ý sẽ chia, thầm nghĩ nàng chỉ thuộc về một mình hắn, cái miệng nhỏ nhắn mê người cùng thân thể mềm mại của nàng cũng chỉ thuộc về một mình hắn.

Lý trí đối lập với tình cảm, quá nhiều Ấn Hạo luôn luôn làm việc sạch sẽ trực tiếp, □ cuộc sống nhiều năm nói cho hắn phải bảo trì lý trí, cho nên hắn

mới không đi gặp Mễ Lương, dù sao cũng làm không xong, tâm lực của hắn cần phải đặt ở trên việc vượt ngục, những cái khác, đều cần phải vứt bỏ.

Tiếng mưa rơi ào ào, Ân Hạo ngồi một mình ở đại đường, một bàn tay ôm trán nhắm mắt lại, trước mặt lại hiện ra khuôn mặt Mễ Lương, ánh mắt nàng rất xinh đẹp, trong veo như nước; làn da nàng rất bạch, sờ lên ấm áp; trước ngực nàng cất giấu hai con thỏ nhỏ, sau kia lột sạch y phục hai con thỏ đó sẽ nhảy ra, co dãn mềm mại cực kì mê người, niết thương một phen tựa hồ có thể chảy ra nước... Ân Hạo đột nhiên mở mắt ra, suy nghĩ rất nhiều, gần đây nàng thường xuyên hiện lên trước mắt hắn, càng không muốn thấy nàng, số lần nàng xuất hiện càng nhiều, như là ho khan, càng áp chế ngược lại ho càng lợi hại.

Ân Hạo đưa ra kết luận: nữ nhân, thật sự là thứ nhiều tâm.

Trời đất đều bị mưa to bao phủ mờ mịt, mây đen ép tới rất thấp, bầu trời tối đen như ban đêm, loại thời tiết này vẫn thích hợp trở về phòng ngủ, Mễ Lương nhất định đang ở trong phòng ngủ giống như heo, Ân Hạo ngồi thêm một lát liền đứng dậy, cất bước trở về phòng. Vừa mới đi qua hành lang, liền nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh đứng trước cửa phòng hắn.

Mễ Lương nghe thấy tiếng bước chân, xoay người, nói với hắn: "Mấy ngày nay đều không thấy ngươi, lão đại, sao dạo này ngươi không đến thăm ta?"

Ân Hạo liếc nàng một cái, hàm hồ nói, "Ta bề bộn nhiều việc. Nhìn ngươi lại không thể làm, vậy còn có cái gì vui?"

Nói xong đi nhanh lướt qua người Mễ Lương, xuất ra chìa khóa chuẩn bị mở cửa, không ngờ Mễ Lương từ sau lưng ôm lấy hắn, cái loại ôm ấp ấm áp quen thuộc này là thứ hắn lúc nào cũng tưởng niệm, thanh âm Mễ Lương có chút khàn, "Ta biết ngươi bề bộn nhiều việc, nhưng ta rất nhớ ngươi."

Nàng ôm hắn, tim hắn đột nhiên mềm mại, lại là loại tình cảm khó hiểu này, làm cho hắn tham niệm mất đi lý trí, hận không thể luôn luôn giữ lấy, làm cho hắn không bao giờ muốn đem nàng tặng cho Sở Nghiêu nữa, tuy rằng lời hắn nói ra vẫn lạnh, nhưng khẩu khí đã nhuần vài phần, "Có cái gì mà nhớ? Ta nhìn ngươi là nhân không có việc gì làm."

Mễ Lương dán mặt vào lưng hắn, "Lão đại, có phải ngươi oán trách ta hay không?"

Ân Hạo muốn hất tay nàng ra, nhưng tay đã gờ lên lại chậm chạp không động thủ, hít sâu một hơi, "Buông ra." Mễ Lương không buông, ngược lại ôm càng chặt hơn, khẩu khí hắn càng nhuần, "Buông tay ra, ta mở cửa."

Mễ Lương đổi sang túm lấy vạt áo hắn, Ân Hạo mở cửa, đi vào phòng một bước, Mễ Lương cũng đi vào theo, hắn nhìn nhìn cái tay đang cầm vạt áo hắn, "Thế nào không quay về ngủ?"

"Ta muốn ngủ cùng ngươi."

Ân Hạo thích ánh mắt của nàng, trong suốt như nước uyển chuyển ba quang liễm điểm ý nhị, phòng tuyến nội tâm bất tri bất giác sụp đổ, hắn nhìn nhìn nàng, mới chú ý tới hôm nay Mễ Lương không chống quai trượng, "Chân của ngươi khỏi rồi?"

"Ân." Mễ Lương khẽ gật đầu.

Ân Hạo mặc mặc, môi vừa động, "Vậy đêm nay có thể làm?"

"Ân." Mễ Lương tiếp tục gật đầu.

Mắt Ân Hạo khẽ nhúc nhích, "Tối hôm nay ta đến phòng ngươi."

"Ân." Mễ Lương tiếp tục gật đầu.

Ân Hạo vỗ vỗ mặt nàng, "Trở về đi, ngươi không muốn ngủ trưa nhưng ta còn muốn ngủ, chờ buổi tối ta đi qua tìm ngươi."

Mễ Lương vẫn không buông tay, "Lão đại, đợt mưa tạnh, ngươi dẫn ta ra ngoài dạo dạo được không? Rất lâu rồi ta không ra khỏi căn phòng này."

Thời điểm chiều sang thì mưa tạnh, mây đen tản ra mặt trời hé lộ, tịch dương chiếu xuống toàn bộ Viêm Hoang ánh vàng rực rỡ, Mễ Lương nói nàng muốn đi xem mặt trời mọc, Ân Hạo không phản đối, vì chiều cổ nàng vừa khỏi chân, hắn đi rất chậm, mang theo nàng đi về phía tây trèo lên một sườn núi nhỏ.

Thấy xung quanh không có người, Mễ Lương liền lớn mật nắm tay Ân Hạo, Ân Hạo phiền chán, muốn bỏ ra lại có vài phần tham luyến, cuối cùng không hề cử động. Mễ Lương được một tác lại muốn tiến một thước, dứt khoát lôi kéo hắn ngồi xuống một khối đá to, mặt đá bị nước mưa cọ rửa rất sạch sẽ, nước đọng cũng đã bị gió thổi khô.

Mặt trời thu mình, rộng lớn trắng lè, Mễ Lương tay đan tay với Ân Hạo, nhìn mặt trời lặn về phía tây, "Lão đại, ngươi về sau thường xuyên mang ta đi dạo, được không?"

Ân Hạo trầm mặc.

Mễ Lương xê dịch mông ngồi gần lại, một bàn tay đặt trên đầu gối Ân Hạo, đám mây phía tây bị ánh hoàng hôn nhuộm thành muôn hồng nghìn tía, Mễ Lương nhìn phía tây, khoe miệng khẽ héch, đột nhiên nàng nghiêng đầu tiến đến hôn lên khoe môi Ân Hạo, giống con mèo nhỏ ăn vụng cá cấp tốc rời đi, ngẩng đầu lên vai Ân Hạo, làm như chuyện gì cũng chưa phát sinh qua, thì thảo thỏ thẻ, "Mặt trời lặn thật đẹp."

Khỏe miệng Ân Hạo còn vương hơi ẩm, triệt để đánh tan phòng tuyến cuối cùng trong lòng hắn, quên đi, suy nghĩ nhiều cũng là tự tìm phiền não, đã cảm thấy rất thích ở cùng Mễ Lương, cần gì phải cố ý tránh đi? Dù sao cũng đều là nữ nhân, thịt ngon đến miệng nào có đạo lý không ăn, hắn chậm rãi vươn tay ôm vai nàng.

Một lát sau, hắn vỗ vai Mễ Lương, "Đến giờ ăn cơm rồi, lúc trưa ta nói sẽ ăn cơm tối cùng mấy người Thiết Bất Quy, người về trước đi, buổi tối ta sẽ tới tìm người."

Trong lòng mãi nghĩ ngợi, Ân Hạo ăn cơm cũng không yên lòng, hắn không thể mấy miếng ăn xong đi tìm Mễ Lương, bắt quá hôm nay sự phụ nhà ăn chuẩn bị nhiều món ngon, còn thưởng chút rượu, trên bàn cơm vài người uống cực kì náo nhiệt, không ngừng kính rượu Ân Hạo. Bữa cơm này Ân Hạo cảm thấy cực kì lâu, thật vất vả mới giải tán, sau khi tắm qua hắn liền đi đến phòng Mễ Lương.

Lúc hắn tới Mễ Lương vừa tắm rửa xong, thay một bộ nữ y đang thắt dây lưng, chẳng những cài then cửa, còn dùng ghế dựa chặn sau cửa, Ân Hạo ý thức được nàng đang tắm, gõ gõ, "Mễ Lương, mở cửa."

Cửa mở ra, Ân Hạo liếc nhìn nút thắt trên y phục nàng, "Đằng nào chẳng phải còi."

Nói xong khóa trái cửa, sau khi gài cửa, một tay lôi kéo Mễ Lương một bay bụng ngon đèn đi vào buồng trong, đóng cửa lại đè lên Mễ Lương môi sồi hôn lên, so với bình thường càng thêm nóng bỏng, cảm tình đè nén lâu ngày toàn bộ phóng xuất, nói là hôn môi, không bằng nói là gặm cắn, hắn lấy khi thể bảo tấp mura sa càn quét hết thảy, làm cho Mễ Lương hô hấp khó khăn, giữa môi với răng tràn ra tiếng rên rỉ.

Thật vất vả kết thúc nụ hôn thô bạo này, Mễ Lương há mồm hít vào, đối với ánh mắt Ân Hạo tràn đầy tình - dục, nàng có chút chân tay luống cuống, hai tay túm vạt áo của mình. Động tác như vậy ở trong mắt Ân Hạo biến thành một loại kháng cự, hắn ở trên ngực nàng nhu lộng, "Là người nói đêm nay có thể làm?"

Thanh âm trầm thấp, mang theo giọng điệu không cho phép kháng cự, đúng là bản thân Mễ Lương đồng ý, bắt quá nàng dù sao cũng là lần đầu, nói không khản trương đó là gạt người, thân thể buộc chặt, "Chậm một chút."

Hàm ý người cứ tiếp tục, vừa dứt lời, Ân Hạo đã động thủ lột y phục của nàng, Mễ Lương còn suy nghĩ dù sao đều bị hắn áp đảo, không bằng chủ động áp đảo hắn, chưa áp dụng hành động, cả người chợt lạnh, trên người chỉ còn lại một cái quần lót. Ân Hạo ôm ngang nàng lên, nhẹ nhàng đặt ở trên giường, càn tiểu bạch thỏ trước ngực nàng.

Hết cắn, lại không ngừng hấp liếm, trên ngực Mễ Lương một trận tê dại, từng đợt sóng nhiệt truyền khắp toàn thân. Ân Hạo ghé vào trên người nàng, dùng răng nanh cùng đầu lưỡi tàn sát bữa bãi toàn thân nàng, tuy rằng cách vật liệu may mặc, Mễ Lương cũng có thể cảm giác được vật cứng trên người hắn cọ xát mỏng nàng.

Ân Hạo hô hấp càng ngày càng nặng, hắn ngẩng đầu, dưới ánh nến mờ nhạt, làn da Mễ Lương trắng nõn hơi hơi phỉm hồng, hai chân gắt gao khép lại, ở hắn dưới thân hơi hơi vận vẹo, Ân Hạo nhiệt huyết sôi trào, nâng đùi nàng lên lột rút quần lót, làm cho cả người Mễ Lương bại lộ ở trước mắt hắn. Mễ Lương càng khản trương, đầu thiên hướng trong giường mặt.

Ân Hạo thoải mái kéo hai chân đang khép chặt của nàng ra, kéo thành hình chữ "M" rất lớn, Mễ Lương □ hoàn toàn bại lộ ở trước mặt hắn, hắn đối với cái động nhiều ra giữa hai chân nữ nhân cảm thấy cực kỳ hứng thú, ngón trở sờ sờ nơi đó, từ từ thâm nhập.

Mễ Lương cảm thấy cực kì không khỏe, lắc đầu mãnh liệt, một chân ở không trung loạn đạp, "Đừng như vậy."

Ngón tay Ân Hạo không tiếp tục đi vào, "Thoải mái?"

Mễ Lương lắc đầu, Ân Hạo kỳ thực là cái xử - nam, chỉ sợ lý luận tri thức còn không bằng nàng, đều nói nam nhân là từ tính sinh yêu, nàng dù sao đều phải đem thân thể cho hắn, song phương đều có thêm một chút thể nghiệm tốt đẹp có lẽ nàng càng dễ dàng chinh phục Ân Hạo, Mễ Lương giữ chặt tay hắn, "Lão đại, để cho ta tới, người rồi sẽ biết ta có bao nhiêu thích người."

Ân Hạo thích nàng chủ động, mỗi một lần đều làm cho hắn đạt được cực hạn khoái cảm. Hắn cúi đầu cắn ngực nàng một ngụm, nghe thấy Mễ Lương rên rỉ cực kì vừa lòng, hắn thoáng rời khỏi người nàng, bên trong hầu kết phát ra tiếng cười trầm thấp: "Đến đây đi, để ta nhìn xem người có bao nhiêu thích ta."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngực Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Mễ Lương đứng lên, hai tay ôm lấy cổ hắn, gặm cắn hắn, giống như rắn nước quấn trên người hắn, y phục trên người Ân Hạo làm cho nàng cảm thấy không thoải mái, hắn đem nàng cởi sạch, vậy mà bản thân một kiện cũng chưa thoát, Mễ Lương thấy vậy không vừa lòng, bắt đầu đi thoát y phục của hắn, Ân Hạo đột nhiên bắt lấy tay nàng, "Ta đi thôi đèn."

Nói xong cầm lấy quạt hương bồ ở đầu giường, dùng sức quạt vào ngọn đèn, phòng ở đột nhiên sa vào bóng đêm, Ân Hạo cắn vành tai nàng, "Đến, tiếp tục."

Ánh mắt nàng dần dần thích ứng với bóng đêm, mơ hồ có thể phân biệt rõ vị trí gia cụ trong phòng, tay Mễ Lương trong bóng đêm sờ soạng, bóc nửa ngày vẫn chưa còi hết y phục của Ân Hạo, Ân Hạo bị đôi tay mềm mại của nàng nơi nơi sờ loạn, cự vật đã sưng đến cực hạn, Ân Hạo dứt khoát tự còi nốt y phục của mình, thân thể xích – lỏa trong không khí, cọ sát vào người Mễ Lương.

Mễ Lương ghé vào trên người hắn, dùng đầu lưỡi cắn liếm da thịt hắn, chậm rãi chuyển đến trước ngực hắn, mút một hạt đậu đỏ, liếm một hồi, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn một ngụm, Ân Hạo mãnh liệt hít vào, cự vật lại lớn hơn một chút, hắn nhận không được hung hăng nhéo một bên vú Mễ Lương.

Mễ Lương vốn áp trên người hắn, cùng hắn kín kẽ không một kẽ hở, Ân Hạo xuống tay vừa nặng, Mễ Lương té rần ở trên người hắn loạn xoay, Ân Hạo càng thêm không chịu nổi, trách không được hội toạ đàm Viêm Hoang đàm luận nhiều nhất là nữ nhân, quả nhiên làm cho người ta điên cuồng, lại nhéo nộn thịt trên mông nàng, thanh âm trầm thấp dồn dập, "Nhanh chút, đem người cho ta."

"Đừng nóng vội." Mễ Lương vẫn không nhanh không chậm hôn thân thể hắn, thường thường cắn thương một ngụm, chân loạn cọ tay sờ loạn, Ân Hạo cảm thấy bản thân còn không phát tiết dục vọng sẽ trường liệt, hắn xoay người một cái đè Mễ Lương dưới thân, "Vẫn là ta đến, người rất gãy vỡ."

Ân Hạo thân thể rắn chắc áp trên người nàng, vừa nhéo vừa cắn ngực nàng, Mễ Lương bị hắn trêu chọc trong miệng không ngừng rên rỉ, thần trí mơ hồ, giữa hai chân vừa nóng vừa ẩm. Ngón tay Ân Hạo di chuyển xuống dưới, đi đến giữa hai chân nàng, Mễ Lương không tự giác khép chặt hai chân, hắn dùng lực tách đùi nàng ra, thăm dò nơi thần bí của nàng, tron âm một mảnh.

Trên mặt Ân Hạo hiện lên ý cười, thất lưng chen vào giữa hai đùi nàng, cự vật sung huyết cọ cọ chỗ tư mật của nàng, tìm được huyết động trên người nàng, như vậy, thất lưng nhất đỉnh, xô xuyên đến chỗ sâu nhất.

"A ——" Mễ Lương phát ra tiếng thét thảm thiết, nàng biết sẽ đau nhưng không ngờ sẽ đau đến mức này, loại đau đớn này còn kịch liệt hơn khi xương đùi bị gãy xương, thân thể như bị chia thành hai nửa, toàn thân Mễ Lương căng chặt, gãy dựa dưới thân Ân Hạo, "Đi ra ——"

Cự vật kia vẫn chìm trong cơ thể nàng, Ân Hạo áp trên người nàng cũng cảm thấy thống khổ không kém, nộn thịt ẩm áp non mịn kẹp chặt hắn, không ngừng hút lấy hắn, sung sướng cực hạn bao phủ lý trí hắn, chẳng những không buông Mễ Lương ra, ngược lại cấp tốc đóng đưa thất lưng.

Mễ Lương đau đến nước mắt chảy ra, dùng sức chụp lưng hắn, "Buông ra... Dừng lại..."

"Không dừng lại được." Ân Hạo kéo hai tay đang loạn đánh của nàng cố định trên đỉnh đầu, lấy tay chặt chẽ chế trụ, làm cho Mễ Lương vô pháp phản kháng. Huyết động thật sâu giữa hai chân nàng là một cái miệng khác, gần như muốn đem hắn cắn đứt, hắn cắn vành tai nàng, "Mễ Lương, ta rất thích người, ta sẽ khiến người thoải mái..."

Nói xong lại hung hăng va chạm, Mễ Lương tiếp tục kêu thảm thiết, "Dừng lại... Cầu người..."

Giờ phút này nam nhân làm sao có thể dừng lại? Thanh âm của Mễ Lương đối Ân Hạo mà nói trở thành nhạc đệm, cổ vũ hắn tiếp tục, thất lưng Ân Hạo động nhanh hơn, ra vào càng thêm dùng lực, mỗi một lần đều đụng vào chỗ sâu nhất. Hắn phát ra tiếng hô trầm thấp, khoái cảm trong cơ thể theo động tác của hắn không ngừng dâng lên, bao phủ hết thảy thần trí.

Mễ Lương bị hắn áp ở dưới thân, tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn biến thành tiếng nỉ non khàn khàn bất lực, Ân Hạo vô tri vô giác, theo bản năng thân thể, không hề có kỵ phát tiết dục vọng của mình, thay đổi vài cái tư thế, hắn thậm chí kéo chân nàng đặt trên vai hắn, đỡ eo nàng không ngừng rút ra chọc vào, hai tay Mễ Lương được buông tha cũng không có khí lực phản kháng, trước mắt một mảnh tối đen, trong đầu cũng là một mảnh tối đen.

Ân Hạo lần đầu khai trai, hơn nữa thân thể khỏe mạnh, ép buộc Mễ Lương một hai canh giờ, mới phóng xuất, hắn vẫn đè trên người nàng, vuốt ve tấm lưng bóng loáng của Mễ Lương, động tình gọi nhẹ, "Mễ Lương... Mễ Lương..."

Thanh âm trầm thấp nỉ non, nhưng Mễ Lương dưới thân không hề đáp lại.

Ân Hạo nằm sấp trên người nàng một hồi, mới đầy mặt thỏa mãn nằm bên cạnh Mễ Lương, trên giường nơi nơi dính dấp, hắn xuống giường châm đèn, nhìn lại trên giường, Mễ Lương sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trên trán tất cả đều là mồ hôi, dưới thân nàng, là một mảng máu.

Ân Hạo kinh ngạc, ôm lấy Mễ Lương, "Người làm sao vậy?"

Mễ Lương nhắm mắt, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ thông khổ, Ân Hạo trong đầu "Ông" một tiếng nổ tung, nghe được một thanh âm ở trong trời đêm cuộn cuộn mà qua —— người đem sự tình làm hỏng.

Toàn bộ Viêm Hoang đã ngủ say, Ân Hạo hoảng hốt chạy về phòng mình, lục tung khắp nơi tìm thuốc, ôm một đồng thuốc lớn chạy tới phòng Mễ Lương.

Hôm sau lúc Mễ Lương tỉnh lại bên ngoài đã là nắng chiếu rực rỡ, toàn thân nàng giống như bị đá nghiền qua, nhất là thất lưng và hạ thân, nàng vừa giật giật, nghe thấy bên giường truyền đến nam âm trầm thấp mỗi một, "Dừng lộn xộn."

Một nam nhân ngồi bên cạnh giường, hắn mất đi uy mãnh cương nghị ngày thường, trên mặt có chút cứng ngắc, vừa lo lắng vừa rối rắm, ngay cả thanh âm cũng có vẻ mất tự nhiên, "Người cảm thấy thế nào?"

Mề Lường nhớ lại đêm qua, sau khi đau đến hôn mê cũng không biết Ân Hạo rốt cuộc xử lý như thế nào, ga giường đã được đổi qua, nạng cũng đã thay một bộ y phục sạch sẽ khác, giữa hai chân tựa hồ còn lau được, truyền đến từng đợt cảm xúc quái dị. Mề Lường thực sự không ngờ được chuyện nam nữ lại khủng bố như thế, nội tâm lời Ân Hạo ra mắng vô số lần, quá thú tính, hoàn toàn không biết tiết chế.

Mề Lường đen mặt quay mặt vào bên trong, cho dù đầu sỏ gây nên chuyện này trên mặt mang theo áy náy và xin lỗi, cũng không che giấu được hành vi cầm thú tối hôm qua của hắn. Nàng hiện tại đang suy nghĩ có nên tiếp tục chinh phục Ân Hạo nữa hay không, nói không chừng còn chưa chinh phục được Ân Hạo, đã bị hắn làm chết trước.

Sắc mặt Ân Hạo càng thêm khó coi, là một nam nhân trưởng thành ở Viêm Hoang, trong đêm đầu nào ra chuyện ô long như vậy thật sự làm cho hắn quần đến cực điểm, Ân Hạo sống hai mươi mấy năm mới gặp phải chuyện xấu hổ như vậy, có bị tất cả nam nhân Viêm Hoang quần ấu cũng tốt hơn lúc này. Trong phòng quý đệ trăm mặc, Ân Hạo húng hắng ho nhẹ một tiếng, "Uống thuốc đi, người đang sốt nhẹ."

Hắn xoay người bưng chén thuốc đen tuyền bên cạnh lên, Mề Lường đối Ân Hạo vừa sợ vừa oán, vốn không nghĩ đến ý hắn, nhưng thân thể là của chính mình, ở Viêm Hoang loại điều kiện này, một chứng bệnh nhỏ không hao hao điều trị dễ dàng biến thành bệnh nặng, do do dự dự quay đầu, muốn đứng lên.

Ân Hạo vội vàng nâng nạng dậy, đặt gối đầu phía sau nàng, Mề Lường nhìn xuống đau đớn tiếp nhận chén thuốc trong tay hắn, uống hơn phân nửa bát đắng ngét rồi đưa lại cho hắn. Ân Hạo đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn cho nàng, sắc mặt Mề Lường vẫn tái nhợt, sắc môi cũng trắng dọa người.

Thuốc đã uống xong, Ân Hạo đem chén thuốc phóng tới một bên, tiếp tục đối mặt với cục diện xấu hổ này.

Tại nơi chỉ toàn nam nhân này, kỹ thuật là vấn đề phi thường quan trọng. Viêm Hoang mở vô số tràng hội toạ đàm, nói đến nhiều nhất là chuyện cá nước thân mật, có một cái quan niệm là: nam nhân không thể thỏa mãn nữ nhân không phải là nam nhân.

Đêm đầu tiên khiến người ta chảy máu cùng sốt nhẹ, không hề nghi ngờ, biểu hiện của Ân Hạo là thất bại đáng xấu hổ, nếu truyền ra hẳn khẳng định bị người cười chết. Ân Hạo gánh chịu đã kích từ trước đến nay chưa từng có, hơn nữa trước mắt hành động của Mề Lường đã phi thường đĩnh chính nàng đối với biểu hiện của hắn cực kì không vừa lòng.

Ân Hạo buồn bực lại hối hận, bất quá nam nhân dám làm dám nhận, hắn hít sâu một hơi, "Chuyện tối hôm qua thật xin lỗi."

Thật có lỗi? Nàng cầu hắn dừng lại cổ họng đều khô, động tác của hắn lại càng kịch liệt, lúc này Mề Lường thực sợ hắn, "Ta bảo người dừng lại, người thật sự không nghe thấy sao?"

Ân Hạo tận lực che giấu sắc mặt khó coi, "Ta nghe thấy."

Bất quá hắn không có kinh nghiệm, Viêm Hoang vô số tràng hội toạ đàm tổng kết ra châm ngôn tinh túy -- nữ nhân ở trên giường đều là khẩu thị tâm phi. Các nam nhân thao thao bất tuyệt nắm quyền chứng minh thực tế những lời này, thí dụ như nữ nhân nếu bảo người dừng lại, vậy ý tứ chính là "Đừng có ngừng", nếu nữ nhân kêu "Ta không cần", ý tứ là "Nhanh chút cho ta đi, ta muốn bị người thao" ... Mọi việc là như thế, dù sao trong xương nữ nhân đều là dâm - đăng, nhưng lại ngược ngùng biểu hiện ra ngoài, nam nhân chỉ để ý thượng là được. Cho nên Ân Hạo nghe thấy nàng kêu ngược lại càng thêm hưng phấn, hơn nữa hắn lần đầu hưởng thụ chuyện cá nước thân mật, sung sướng mất hồn nên mới mất lý trí, mới có thể gây ra thảm kịch tối hôm qua.

Cho nên chuyện này cũng không thể toàn bộ trách hắn, chỉ có thể quái các tiền bối truyền thụ kinh nghiệm không được đầy đủ, Ân Hạo hiện tại hận không thể đi tra hỏi mấy nam nhân bình thường kêu la tuyên dương lợi hại nhất, đá cho mỗi người mấy cước.

Không khí trong phòng ngưng trọng, Ân Hạo vội vàng nói, "Lần sau sẽ không, ta nhất định sẽ khiến người thoải mái."

Lần sau, Mề Lường nghe đến hai chữ ấy nhìn không được lạnh run.

Ân Hạo nhìn thấy nàng trốn tránh kháng cự, trong lòng lại càng không dễ chịu, che giấu tính tình dịch dịch góc chăn cho nàng, "Không cần nghĩ nhiều, trước đường tốt thân thể."

Mề Lường biết Ân Hạo coi trọng thực lực cùng sĩ diện, nhìn hắn hôm nay cố gắng biểu hiện sẵn sàng ôn nhu, sắc mặt nàng hơi dịu lại, chỉ nói bản thân rất mệt, muốn nghỉ ngơi.

Sau khi Ân Hạo ra khỏi phòng ờ, đem cửa phòng khóa lại. Trên hành lang gặp được Thạch Đầu, "Lão đại, Mề Lường thế nào rồi?"

Ân Hạo sắc mặt như thường, hắn đánh chết cũng sẽ không nói bản thân làm ra loại chuyện này, chỉ nói Mề Lường tối hôm qua vấp ngã, đem chân vừa mới khép lại lại té bị thương, cho nên phải nằm trên giường dưỡng vài ngày. Vì sợ bị người khác nhìn ra manh mối, hắn không cho Thạch Đầu một mình đi thăm Mề Lường, nghiêm khắc nói: "Nàng đã ngủ, người không cần đi quấy rầy nàng, ta sẽ dành nhiều thời gian chăm sóc nàng, miễn cho đường không tốt thành què thì khổ."

"Làm sao có thể ngã sắp xuống đâu? Vốn chân còn phải dưỡng một trận." Thạch Đầu thấp giọng nói thầm, trong mắt ảm ảm lo lắng.

Ân Hạo tiếp tục mặt không đổi sắc nói dối, "Nàng vốn không chịu thành thật, thích loạn đi loạn chạy, đứng trên ghế tựa té xuống, đáng bị đau. Thạch Đầu, người mau đi nấu một nồi thuốc."

Đôi lời editor: Cầu thanks, cầu bình luận để ta biết các nàng đang đón đọc truyện của ta. Cũng để cho ta có thêm động lực edit nha,

Chương 29

Lí do sơ hở như vậy lửa gat Thạch Đầu thì dễ, muốn gat Sở Nghiêu thì có chút khó khăn, đêm qua hắn nghe thấy tiếng cửa sắt bị mở ra, Sở Nghiêu dựa vào bức tường trên hành lang lộ ra ánh mắt hoài nghi, cơ hồ là dùng giọng điệu chắc chắn nói: "Cùng người không quan hệ sao?"

Về mặt Sở Nghiêu chất vấn ở trong mắt Ân Hạo thập phần đáng đánh đòn, nhất là nhớ tới lúc trước Sở Nghiêu từng cười nhạo kỹ thuật của hắn, kết quả thực bị Sở Nghiêu nói trúng, lần đầu kỹ thuật phát huy không tốt Ân Hạo vừa thấy Sở Nghiêu liền không thoải mái, trên mặt ngoài cười nhưng trong không cười, "Đương nhiên là có một chút quan hệ. Người cũng biết nàng thích quần quít lấy ta, cho nên mới bị thương. Chẳng lẽ người ghen tị nàng thích ta chứ không thích người?"

Sở Nghiêu một bên hồ hững, một bên khinh bỉ Ân Hạo thể nhưng hỏi ra miệng loại vấn đề không giá trị này, "Này có ý nghĩa sao? Người đã không thể mang nàng theo, cũng không có cách độc chiếm nàng. Qua một đoạn thời gian nữa, mặc kệ chúng ta có thành công không, đều phải biến mất khỏi Viêm Hoang, không biết đến lúc đó nàng sẽ thích ai."

Sắc mặt Ân Hạo lạnh lùng, "Đó là chuyện sau này."

"Mẽ Lương đến đây cũng khá lâu rồi ha." Sở Nghiêu dừng một chút nói tiếp, "Người cũng đã chạm qua nàng rồi đi."

Tâm tình Ân Hạo vốn không tốt, nghe vậy khóe mắt vô thức nheo lại, trong lòng bất chợt dâng lên một cỗ tức giận, Sở Nghiêu tuy rằng không có nói ra câu nói kế tiếp, nhưng ý tứ đã phi thường minh xác, muốn Ân Hạo giao Mẽ Lương cho hắn. Trong lòng Ân Hạo không tình nguyện, trên mặt lại cười như không cười, "Vội như vậy?"

Trong mắt Ân Hạo đã có sắc thái hèn mọn, "Trước khi Sở gia bị sao cũng là danh môn vọng tộc ở Đại kim, quý công tử khiêm tốn phong độ rơi vào Viêm Hoang, không nghĩ tới ngay cả tính tình đều thay đổi, chỉ nghĩ đến thượng một cái nữ nhân mang bệnh trong người sao? Để người bên ngoài biết cũng không sợ bị chê cười, cho dù người chạy thoát được, cũng là mất hết thanh danh."

Sắc mặt Sở Nghiêu tối lại, hiển nhiên không thích nói đến chuyện trước kia, nói như rít qua kẽ răng, "Đến Viêm Hoang, còn cần đến thanh danh? Chuyện trước kia đã qua thì không cần nhắc lại."

Từ xưa đến nay người thích lấy chuyện trước kia ra để uy hiếp người khác đều là những kẻ đại gian đại ác, dưới tay bọn họ oan hồn vô số, có chết trăm lần cũng không đáng tiếc, ở Viêm Hoang ngược lại bảo vệ được một mạng, không tính là oan; nhưng có một vài người không muốn nhắc lại chuyện cũ, chẳng hạn như một số người mặc danh kỳ diệu đến Viêm Hoang, hay một số người tâm cao khí ngạo như Sở Nghiêu.

Ân Hạo thấy hắn nổi giận, trong lòng ngược lại thống khoái, trên mặt tỏ vẻ tiếc hận, "Ta vốn tính toán một hai ngày nữa liền ngủ nàng, kết quả nữ nhân này lại bị thương, đều không biết nàng sao lại thế này. Ta hiện tại đều hoài nghi nàng là cố ý, xem ra ta cần phải đi giáo huấn nàng một chút, làm cho nàng biết Viêm Hoang cơm cũng không phải là ăn không phải trả tiền." Ân Hạo ngừng điệu vừa chuyển, "Nhưng mà, nàng đã bị thương, ta dù có muốn cùng nàng làm, cũng không thể cưỡng bức một cái nữ nhân ốm yếu, dù sao đều đến Viêm Hoang nhiều năm như vậy, chờ một chút cũng không ngại. Ta tưởng, người cũng không ý kiến gì."

Nói xong, Ân Hạo xoay người hung hăng cắn chặt răng, đáy lòng lại nảy sinh một cái ý tưởng kiên định, tuyệt đối không thể đem Mẽ Lương cấp Sở Nghiêu, ít nhất gần nhất không thể, Sở Nghiêu từng thổi phồng kỹ thuật hắn rất tốt, vạn nhất Sở Nghiêu biểu hiện rất tốt, phỏng chừng Mẽ Lương liền sửa lại tâm ý, về sau liền bám theo Sở Nghiêu.

Không phải Ân Hạo không tin tưởng bản thân mình, mà là đã kích tới hôm qua thật sự quá lớn, nhìn Mẽ Lương vừa nghe đến từ "Lần sau" liền nhin không được sợ run liền biết chuyện tối hôm qua khiến người ta giận sôi. Nữ nhân hay thay đổi, hơn nữa tâm tư nối liền với thân thể, nam nhân Viêm Hoang không phải đều nói như vậy sao? Có người nào đó chạy tới trộm nữ nhân của người khác, ban đầu nữ nhân còn phản kháng một chút, kết quả bị làm sáng khoái, đổi ý hoan nghênh đến trộm. Loại chuyện này ở hội toạ đàm Viêm Hoang có vô số, quả thực là kiêu ngạo của nam nhân, hơn nữa là một nam nhân vừa chịu đã kích sâu sắc, Ân Hạo tuyệt đối không thể cho phép bản thân mình trở thành trò cười, tốt xấu cũng để cho hắn đại triển khí thế lại nói.

Ân Hạo phi một ngụm, hắn căn bản là không muốn đem Mẽ Lương cấp Sở Nghiêu, nghĩ đến chuyện Mẽ Lương sẽ cùng một người nam nhân khác lỏa thể liêu chết triền miên, Ân Hạo đã muốn học máu... Vì phòng ngừa bản thân không khống chế được, Ân Hạo xoay người đi về phòng mình, ném lại một câu lạnh lẽo, "Nàng không thích người, cho nên người cũng không cần đi tìm nàng."

Trở về phòng đóng cửa, đầu óc Ân Hạo loạn thành một đoàn, Mẽ Lương là nữ nhân của hắn, hắn nhỏ mọn như vậy, sao có thể trơ mắt đem nữ nhân của mình dâng cho người khác? Để cho nàng coi hết quần áo dùng huyết động âm áp khít khao, dùng cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp mê người ngâm lão nhị của nam nhân khác? Ở dưới thân người khác rên rỉ thờ gáp, thần thái mị hoặc...

"Phanh" một tiếng, Ân Hạo một cước đá bay cái ghế bên cạnh, ghế gỗ nặng nề nện vào vách tường, như một tiếng sấm đánh xuống nhân gian, tứ phân

ngủ liệt. Sắc mặt Ân Hạo càng đen, nắm tay thật chặt, gân xanh lộ rõ, mọi thứ của Viêm Hoang đều có thể chia sẻ, nhưng Mễ Lương, hẳn thật sự không muốn lấy ra chia sẻ.

Thời điểm giữa trưa hẳn kêu phòng bếp nấu một chén cháo lỏng và đồ ăn sáng thanh đạm mang đến phòng Mễ Lương. Mễ Lương còn đang ngủ, đôi mày khẽ nhíu, ngủ cũng không giãn ra. Ân Hạo phát ra mấy tiếng thờ dài không thể nghe thấy, kìm lòng không đậu vươn tay nhẹ nhàng lướt qua trên mặt nàng, nàng bé bỏng mềm mại như vậy, cực kỳ giống hoa sen nở rộ trong mùa mưa, đẹp đến mê người, không nên tồn tại ở Viêm Hoang.

Lúc Mễ Lương tỉnh lại, nhìn thấy Ân Hạo ngồi dựa lưng về phía nàng, tấm lưng kiên cố như bàn thạch, ngồi ở mép giường vẫn không nhúc nhích, Mễ Lương phát ra thanh âm rất nhỏ, "Lão đại..."

Ân Hạo xoay người, "Tỉnh? Khá hơn chút nào không?"

Mễ Lương sốt nhẹ đã lui, bất quá đầu óc vẫn mê mê mang mang, hơn nữa hạ thân ả ả đau, tinh thần vẫn còn rất kém. Ân Hạo cũng không cưỡng cầu, "Muốn ngủ liền tiếp tục ngủ, đói bụng liền đứng lên ăn cơm."

Tiếng thanh âm hẳn trước nay chưa từng ôn nhu, trong con ngươi đen như mực mang theo ý vị xin lỗi, làm cho ngũ quan anh tuấn của hắn trở nên thập phần nhu hòa, như ánh trăng lẳng lặng chảy xuôi. Mễ Lương rất ít khi nhìn thấy Ân Hạo như vậy, cũng biết hẳn không phải cố ý, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Ta không đói bụng."

"Không đói bụng cũng phải ăn một chút, ngươi còn chưa ăn điểm tâm, không bằng ăn trước lại ngủ, lại nói ngươi còn phải uống thuốc." Ân Hạo âm giọng khuyên nhủ.

Mễ Lương ngủ đã lâu, hiện tại cũng không ngủ được, Ân Hạo nâng nàng dậy, đem cái bàn chuyển đến bên giường, cầm chén nhỏ thay nàng thịnh cháo. Cháo vẫn còn ấm, nhiệt độ vừa vặn, chỉ là khẩu vị Mễ Lương không tốt, ăn hai miếng rau xanh, uống nửa chén cháo liền buông bát đĩa xuống.

Ân Hạo không có khuyên nàng, thu thập chén đĩa đi ra ngoài, thuận tiện bê thuốc đi vào.

Lần trước Mễ Lương gãy xương, đại bộ phận thời gian là Thạch Đầu chiếu cố nàng; lúc này Ân Hạo tự thân tự lực, căn bản không muốn Thạch Đầu đến đây, cũng không có lại hung Mễ Lương, mà dốc lòng ôn nhu chiếu cố nàng. Qua ba ngày Mễ Lương có thể xuống giường, mi tâm Ân Hạo giãn ra một chút, thấy khẩu vị của nàng tốt hơn, thời điểm giữa trưa kêu đầu bếp làm cho nàng hai món ăn ngon, cấp Mễ Lương tắm rửa.

Mễ Lương ăn uống no đủ liền thấy mệt mỏi, lại đi đến giường ngủ một giấc, mơ thấy Ân Hạo cùng Sở Nghiêu muốn đi, nàng vội vã giữ chặt Ân Hạo, cầu hắn mang nàng cùng đi, Ân Hạo mặt mày ghét bỏ nói là gan ngươi nhỏ như vậy, ta thế nào mang ngươi đi? Mễ Lương nói là gan mình rất lớn, không sợ khổ không sợ mệt. Ân Hạo hỏi, thật sự cái gì cũng không sợ? Mễ Lương vội vàng gật đầu, kết quả Ân Hạo từ sau lưng lấy ra một con rắn ném về phía nàng, con rắn kia vừa thô vừa to, bò lên thắt lưng Mễ Lương, Mễ Lương cuống quýt bắt lấy nó muốn hất nó đi, bất đắc dĩ rắn lại càng quấn càng chặt, chế trụ tay nàng..

Mễ Lương bừng tỉnh, tay còn không tự giác sờ soạng thắt lưng, đụng đến cái gì đó thô to, trong lòng lộp bộp một chút, phục hồi lại tinh thần vừa thấy, nguyên lai là một cánh tay đặt ở trên lưng.

Ân Hạo nằm bên cạnh nàng, nửa ôm nàng, lông mi thật dài cụp xuống, nhận thấy được nàng đang nhìn hắn, cũng tỉnh, mở to mắt nhìn Mễ Lương, thanh âm còn có vài phần mộng lung, "Nhắm mắt lại ngủ tiếp đi."

Nói xong hắn ôm chặt Mễ Lương, rồi nhắm mắt lại.

Mễ Lương bị hắn ôm như vậy ngược lại không ngủ được, giật giật thân thể, Ân Hạo thấy nàng không muốn ngủ, thấu càng gần, nhẹ nhàng cọ vào gáy nàng, từng chút từng chút hôn cằm nàng, rất nhẹ rất ôn nhu, giống như mưa phùn. Khiến cho Mễ Lương từng đợt ngứa ngáy, nàng không chán ghét loại cảm giác này. Bất quá hồ hấp của Ân Hạo ngày càng nóng rực, lúc hắn hôn đến môi nàng, nụ hôn đã biến thành nóng rực, tay cũng không thành thật luồn vào vạt áo, Mễ Lương vừa thấy tình thế không ổn, vội vàng bắt lấy một tay hắn, "Đừng, chờ một chút, ta còn chưa có tốt."

"Ta biết." Ân Hạo mơ hồ nói, "Ta chỉ muốn hôn ngươi."

Môi còn chạy trên gương mặt nàng, Mễ Lương nhìn không được run run, nàng hiện tại nghiêm trọng hoài nghi tự chủ của hắn, nói không chừng Ân Hạo lại hóa thân thành cầm thú, lúc này lại làm thực sự sẽ lấy mạng nàng, nên nàng thử đẩy hắn, "Lão đại, ta không thoải mái, ngươi buông ta ra."

Trên mặt của nàng tràn đầy kháng cự, thậm chí xen lẫn sợ hãi cùng chán ghét, nét mặt đau đớn như vậy trong mắt Ân Hạo, xem ra, ác mộng đêm đầu thực sự đã để lại di chứng cho Mễ Lương, nội tâm Ân Hạo rối rắm hồ thẹn, buông Mễ Lương ra, nằm thẳng ở bên người nàng, "Ta không muốn làm ngươi bị thương."

Thanh âm ôn nhu mà triển miên, mang theo một chút áy náy, nam nhân mạnh mẽ như mãnh hổ ngẫu nhiên tỏ ra ôn nhu hòa tan hết thấy mọi thứ, tâm Mễ Lương nhuyễn như hồ nước, quay người ôm cánh tay hắn, "Ta biết ngươi không phải cố ý, bởi vì ngươi thích ta, mới có thể không khống chế được, lão đại, ngươi có bao nhiêu thích ta?"

Ân Hạo sẽ không đáp lại vấn đề nhảm chán này, néo néo mũi nàng.

Mễ Lương không biết Ân Hạo có bao nhiêu thích nàng, bất quá hai ngày sau Ân Hạo tặng nàng một cái trâm cài, lúc hắn từ trong ngực lấy trâm ra đưa cho nàng, trên mặt bình tĩnh thông dong, như trước nhàn nhạt, chỉ là ánh mắt hơi lóe lên, dùng khẩu khí có chút ghét bỏ che giấu dị trạng, "Dem tóc cổ định cho đẹp mắt, nữ nhân phải ăn vận mới dễ xem."

Đó là một chiếc trâm cài bằng gỗ, mặt trên khắc hoa mai, khắc thấp phần tinh mỹ, đều đặn, có vẻ như vừa làm xong. Mễ Lương tiếp nhận tinh tế ngắm nhìn, ngửa đầu hỏi: "Người tự khắc?"

Án Hạo cực nhẹ "Án" một tiếng, thanh âm hơi buồn bực, "Xem như ta bồi thường cho người."

Mễ Lương tưởng tượng ra cảnh Án Hạo cao lớn uy mãnh cầm tiểu đao tí mĩ khắc trâm cài liền không nhịn được bật cười, hẳn nhất định là trốn ở trong phòng vụng trộm khắc, Án Hạo sĩ diện lắm, sẽ không ở trước mặt người khác triển lãm ra một mặt ôn nhu, Mễ Lương thật muốn giương giọng cười to, bất quá nàng không dám, chịu đựng thật sự vất vả mới không cười ra tiếng. Nàng nhìn hắn cười xán lạn, "Ta còn là lần đầu tiên thu được loại lễ vật này, lão đại, cảm ơn người."

Nàng cười đến ánh mắt cong như vầng trăng non, khóe môi Án Hạo khê cong, "Nơi này đều là nam nhân cao lớn thô kệch, người đến nơi này cũng có thể thay đổi ánh mắt, lúc người không ra ngoài nhiều mặc nữ trang, y phục nam nhân người mặc không thích hợp."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Lần trước Án Hạo tặng nàng tinh thể màu tím, hiện tại lại tặng nàng trâm cài tự tay làm, Mễ Lương cảm thấy tình hình càng ngày càng tốt, tối hôm qua Án Hạo còn mang nàng đi ngắm sao, gió lạnh từng trận thổi qua, nàng nhìn bầu trời đêm đen thẫm cao xa tựa hồ có thể thấy tương lai không lâu sẽ thoát khỏi tường cao Viêm Hoang tiến đến tự do, nghe nói Thừa trạch đại lục cũng không thiếu phong cảnh xinh đẹp như họa, thảo nguyên mênh mông vô bờ, hương trần xuôi nhỏ chảy róc rách, núi cao nguy nga hùng vĩ, vương thành náo nhiệt phi phàm... Mễ Lương thậm chí nghĩ đến lúc rời khỏi Viêm Hoang nhất định phải đem tinh thể màu tím của nàng mang theo, vạn nhất sau khi Án Hạo rời khỏi đây gặp được mỹ nữ khác vứt bỏ nàng, nàng tốt xấu cũng muốn giữ lại chút kỷ niệm.

Nghĩ đến quá xa, có lẽ cuộc sống bên ngoài vẫn sẽ gian nan như bây giờ, rời khỏi Viêm Hoang quan trọng nhất không phải hưởng thụ thế giới bên ngoài, mà là nàng có thể tránh khỏi vận mệnh trở thành công cụ tiết - dục cho ba trăm cái nam nhân, ít nhất có một con đường sống.

Lý tưởng đầy đặn, đáng tiếc hiện thực khó nắm, Án Hạo vẫn chưa nói sẽ mang nàng cùng đi, hơn nữa Mễ Lương cũng cảm giác được, Án Hạo còn không có thích nàng đến mức không rời không bỏ. Hắn ở Viêm Hoang sinh hoạt mười năm, có lực nhấn nại người thường vô pháp tưởng tượng, đừng thấy hắn đối với Mễ Lương luôn luôn phi thường trực tiếp, mà nghĩa hắn không có lý trí, thích không có nghĩa là trăm mê, hắn sẽ không dễ dàng đồng ý với nàng.

Tóm lại, Mễ Lương vẫn cần nỗ lực.

Hiện tại Mễ Lương đối với chuyện phòng the có chút bóng ma, tối hôm đó nàng đau đến mức mồ hôi lạnh ứa ra, hiện tại nhớ tới lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng nàng biết, Án Hạo đã là ôn tồn, nếu nàng ngay cả Án Hạo đều không thừa nhận được, vậy về sau nếu như thật sự phải đối mặt ba trăm cái nam nhân Viêm Hoang, Mễ Lương còn không bằng trực tiếp đi tìm quý ông áp nung tựa.

Trừ bỏ chinh phục Án Hạo, Mễ Lương không có sự lựa chọn nào khác, Án Hạo là một người phi thường cường thế, rất ít khi cho phép nàng đi ra khỏi căn phòng này. Mặc kệ Mễ Lương muốn làm cái gì, đầu tiên đều phải được Án Hạo đồng ý, lấy lòng Án Hạo là trụ cột. Nàng cấp bản thân làm tâm lý kiến thiết, Án Hạo nhất định là phát huy thất thường, thế nhân đều nói chuyện nam nữ là vui vẻ nhất, vui vẻ hay không không quan trọng, chỉ cần không đau là tốt rồi.

Hơn mười ngày sau, Án Hạo đã rục rịch, ở trong phòng thích ôm Mễ Lương không thành thật sờ loạn, bất quá vừa thấy trong mắt Mễ Lương lộ ra thần sắc e ngại, hắn liền do do dự dự buông tay. Nhưng Mễ Lương biết, tiếp theo phòng chừng cũng chỉ được một hai ngày, Án Hạo dường như ăn uống no say cũng không phải là dùng để xem.

Cuộc sống tựa như cường - gian, đã phản kháng không xong, không bằng hảo hảo hưởng thụ. Sau khi Mễ Lương đến Viêm Hoang khắc sâu đạo lý này, cùng với bị động áp đảo, không bằng chủ động dâng lên, miễn cho tình cảnh của mình quá bị động. Lại nói, bánh ít đi, bánh quy lại, Án Hạo đối nàng cũng không sai, nàng tốt xấu cũng phải thể hiện một phen.

Màn đêm nặng nề buông xuống, trên đất, đám người loạn xạ bát nháo; trên trời, trăng tròn trong như gương treo cao, Mễ Lương đứng trên hành lang cúi đầu nhìn mọi người, sau đó ngẩng đầu nhìn nhìn mặt trăng trên trời, thẳng đến khi Án Hạo xuất hiện tại góc, nàng đi qua kéo tay hắn, vung vung tay thân mật tựa như những đôi tình nhân ở thế kỷ hai mươi mốt tùy ý có thể bắt gặp trên đường cái, Mễ Lương liếc ra ngoài cửa sổ xem xét một cái, "Đêm nay ánh trăng thật tròn."

"Hôm nay là mười lăm." Án Hạo nhìn trăng sáng trên trời, hỏi nàng, "Người muốn ra ngoài ngắm trăng không?"

"Không muốn." Mễ Lương lắc đầu, trên mặt mang theo ý cười giảo hoạt, "Chúng ta trở về phòng."

Hai người cùng đi đến phòng của Mễ Lương, khóa trái cửa phòng, lại sắp tới gài cửa, Mễ Lương ôm thắt lưng Án Hạo, thân thể dính sát vào hắn, dù

mặc nam trang, nhưng đêm nay Mễ Lương không mặc áo ngực, hai bầu ngực mềm mại kề sát ngực Ân Hạo, Ân Hạo toàn thân cơ bắp lập tức căng thẳng, hẳn không phải Sở Nghiêu, sẽ không lẽ độ sẽ không uyển chuyển, làm theo bản năng liếm liếm vành tai tinh xảo của Mễ Lương, Mễ Lương ưm một tiếng, trêu chọc, "Lão đại, người vội quá."

Môi Ân Hạo vẫn lưu luyến bên tai nàng, "Ta cảm thấy người có thể."

Đã nửa tháng, Ân Hạo cảm thấy thời gian cho nàng cũng đủ để khôi phục, Mễ Lương hiện tại có thể vui vẻ, hẳn nóng lòng muốn xóa đi ấn tượng xấu thiếu thốn kỹ thuật đêm đầu tiên, hẳn nhất định có thể làm cho nữ nhân của mình vừa lòng.

Mễ Lương cười, "Lão đại, ta nhảy múa cho người xem, được không?"

"Người không phải nói người không biết sao?" Ân Hạo nhớ Mễ Lương chỉ biết hát mấy bài ca cãi nhau bất thành (nếu đó cũng có thể gọi là hát).

"Nhảy múa cần chuẩn bị, lại nói, ta cũng không muốn nhảy cho người ngoài xem." Mễ Lương cười khanh khách ra tiếng, thanh âm lay động như chuông bạc, "Chỉ nhảy cho người xem."

Ân Hạo mím môi cười, "Ta đây muốn hảo hảo thưởng thức."

"Vậy người chờ ta đi đổi bộ y phục." Mễ Lương ấn hẳn ngồi xuống ghế, thấp hai ngọn đèn, chạy vào buồng thay y phục.

Đến khi Mễ Lương đi ra, tay Ân Hạo bưng cái cốc dừng một chút, ngậm nước trong miệng ực một tiếng nuốt xuống, cổ họng cao thấp lên xuống, Mễ Lương mặc một chiếc váy đỏ thắm, chiếc váy này bị nàng cắt cực kì ngắn, thân trên niền cường che lại bộ ngực, thắt lưng lộ ra ngoài, tinh tế mà khít khao. Phía dưới là làn váy thướt tha, nhưng hai sườn đều bị khoét mất một góc, váy ngắn đến đùi, đôi chân tuyết trắng như ẩn như hiện. Trên lưng đeo một cái thắt lưng kim chúc liên, gần đây đồng phiến, còn có không ít chuông nhỏ.

Mễ Lương chân trần, lắc lư thân mình, giống như rắn cuộn sóng phập phồng, xoay thắt lưng, lắc mông, chuông đồng trên lưng theo động tác của nàng leng keng rung động, đồng phiến ở dưới ánh đèn dầu phản xạ ánh sáng, hai cái đùi tuyết trắng không ngừng lấp ló sau làn váy, lay động tâm tư nam nhân; cánh tay không ngừng đong đưa, nhẹ nhàng như bướm bướm vỗ cánh... Ân Hạo chưa bao giờ gặp qua kỹ thuật nhảy gọi cảm liễu nhân như thế, khi thì quyến rũ mềm mại, khi thì tao nhã thần bí, ánh mắt Ân Hạo khó có thể rời khỏi người nàng.

Mễ Lương nhảy đúng là múa bụng, này cũng là điệu nhảy duy nhất nàng biết, cuộc sống đại học thanh nhàn, một hôm bị bạn cùng phòng kéo đi thể nghiệm một khóa vũ đạo, lúc đó đã bị kỹ thuật nhảy mê người của lão sư khuynh đảo, hồ hởi nộp phí báo danh. Dùng tâm mà nói, Mễ Lương nhảy không được tốt lắm, bản thân nàng học nghệ không tinh, hơn nữa không có âm nhạc hỗ trợ, lúc múa bụng khó có thể triển lãm ra sức quyến rũ nên có.

Nhưng, ngay cả khi nàng kéo cổ họng hát « hảo hán ca » Ân Hạo đều có thể nghe, điệu múa bụng kia nhất định cũng có thể đánh vào thị giác. Nam nhân Viêm Hoang buồn nhiều năm, lúc bắt được một con chuột cái đều có thể coi trọng nửa ngày, không cần nói tới loại vũ đạo hoạt sắc sinh hương này cuộc. Hơn nữa Mễ Lương còn hạ công phu trên y phục, màu đỏ xinh đẹp, chỉ che đến mông, thắt lưng lóe sáng, eo nhỏ cùng cánh tay... Mễ Lương chính là loạn nhảy, nhất định cũng đẹp mắt hơn một con chuột cái.

Hai mắt Ân Hạo đều thẳng, nhìn nàng cấp tốc đong đưa thắt lưng, nhìn chằm chằm cặp mông đầy đặn của nàng, còn có hai cái đùi liễu nhân, chuông đình đương rung động, Ân Hạo cảm thấy đang chìm trong mây mù, hạ thân như có ngọn lửa thiêu đốt.

Mễ Lương chậm rãi nhảy đến gần hắn, cái mông đong đưa nhanh hơn, lắc một hồi, nàng từ từ ngừng lại, thuận thế ngồi lên đùi Ân Hạo, "Lão đại, người thích không? Ta chỉ nhảy cho một mình người xem."

"Không thể nhảy cho người ngoài xem." Ân Hạo thanh âm thoảng ám ách, trong mắt bốc lên lửa dục, nàng như vậy sao hắn có thể để cho nam nhân khác xem, hẳn ôm thắt lưng nàng, ngón tay lướt qua làn da trơn mịn của nàng, môi mím khẽ cười, "Mễ Lương, người là của ta, đúng không?"

Mễ Lương cười với hắn, "Đương nhiên là của người, vĩnh viễn đều chỉ thuộc về người."

Trong xương nam nhân đều có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt, Ân Hạo hi vọng nàng chỉ là của một mình hắn, chỉ cùng mình hắn làm, khiêu vũ cho mình hắn xem, có vài thứ thật sự không thể chia sẻ với người khác được, thí dụ như nữ nhân kêu Mễ Lương này, nội tâm Ân Hạo kêu gào, nàng là của một mình hắn.

Cánh tay Mễ Lương quấn quýt lấy hắn cổ, ánh đèn làm cho toàn thân nàng bao phủ một quang sáng, Ân Hạo miệng khô lưỡi khô, kéo mông Mễ Lương sát lại, làm cho đùi nàng kẹp chặt thắt lưng hắn, hắn ôm nàng đi vào buồng trong, "Đêm nay ta nhất định sẽ khiến người thoải mái, đừng sợ, đem bản thân giao cho ta."

Mễ Lương khẽ cắn môi dưới, "Người nhẹ chút."

"Ân." Ân Hạo cam đoan nói, thuận tiện thổi tắt ngọn đèn gian ngoài.

Ân Hạo một đường đem nàng ôm đến trên giường, trong ánh sáng yếu ớt đánh giá thân thể của nàng, y phục màu đỏ yêu diễm khiến da nàng càng trở nên trắng hơn, trong cơ thể Ân Hạo sớm đã dấy lên dục hỏa, cúi người mãnh hôn mãnh hấp đồ môi mọng của nàng.

Mễ Lương vươn hai tay ra ôm hắn cổ, vươn đầu lưỡi phối hợp với hắn, đầu lưỡi tương triền, tựa hồ hận không thể đem đối phương nuốt vào trong bụng. Hiên nhiên hôn môi không thỏa mãn được ngọn lửa trong người Ân Hạo trong, một bàn tay hắn lườn vào sườn nàng, trong lòng thăm thán cái váy này hở rất đúng vị trí, ngón tay nhanh chóng chạm đến quần lót của nàng.

Kéo quần lót xuống vừa sờ, tron ắm một mảnh.

Nam nhân Viêm Hoang mặc kệ có kinh nghiệm hay không, đều biết nữ nhân ắm chính là nàng muốn, bất quá lúc này Ân Hạo không dám lỗ mãng, nếu lại làm Mễ Lương đau, phỏng chừng hẳn không còn cơ hội ngọc đầu.

Quả nhiên, Mễ Lương khẽ cắn môi, thân thể như trước buộc chặt, tựa hồ rất không tình nguyện làm loại chuyện này, Ân Hạo tiếp tục cúi đầu hôn nàng, cắn vành tai nàng nghe nàng một trận một trận hít vào, hẳn lại nghe vui mừng, "Thả lỏng chút, ta sẽ không làm bậy."

Khi nói chuyện đã đem y phục nàng nhất kiện nhất kiện rút đi, lại thổi tắt ngọn đèn bên cạnh, ánh trăng đêm nay tốt lắm, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu xuống mặt đất ánh sáng vàng nhạt, trong phòng nhất ý nhất đăng đều nhìn thấy rõ ràng, đường cong thân thể Mễ Lương ở trong ánh trăng sáng càng thêm liễu nhân.

Buổi tối Viêm Hoang nhiệt độ hơi thấp, Mễ Lương bị lột sạch sẽ cảm thấy cả người mát lạnh, bất quá rất nhanh, đã bị thân mình cường tráng nóng bỏng đè lại, làn da gát gạo cọt sật, cái loại ảm áp này, giống như muốn hòa tan tất cả.

Hai tay Ân Hạo không ngừng chạy trên người nàng, khi thì nhẹ nhàng vuốt ve, khiến Mễ Lương vừa nhột vừa ngứa; khi thì nặng nề nắn bóp nàng một phen, làm cho Mễ Lương thở dốc ra tiếng, hẳn còn khẽ sát bên nàng bên tai cười.

Thân thể Mễ Lương bắt đầu nhẹ nhàng rung động, nhân lúc mình còn chưa bị mất đi thần trí, nàng nhẹ giọng nói: "Ta muốn ở trên."

Có giáo huấn bị thăm lần trước, Mễ Lương muốn đổi cái tư thế làm cho bản thân nàng thoải mái.

Mỗi Ân Hạo vẫn lưu luyến trên người nàng, gặm cắn hai con thỏ nhỏ trước ngực nàng, bá đạo nói, "Nhưng ta thích áp người."

"Đổi một lần, cho ta nằm trên người người." Mễ Lương khẩn cầu nói.

Ân Hạo đại khái cũng hiểu rõ nàng không muốn tái diễn thăm kịch lần trước, đáp ứng nàng, ôm Mễ Lương lật người, để Mễ Lương nằm trên người hắn. Hắn một tay đỡ lưng nàng, một tay nắm phân thân chậm rãi đi vào nơi tron ắm ảm áp, cắn vành tai nàng nhẹ giọng gọi nàng, "Ta đi vào nhé."

Thân thể Mễ Lương bị hắn trêu chọc hư vô khó nhịn, nàng nằm sấp trên người hắn, hơi hơi nâng mông lên, tùy ý hắn chậm rãi đưa phân thân vào trong cơ thể nàng.

Động tác rất chậm, Mễ Lương lúc này có thể thể nghiệm toàn bộ quá trình, cảm nhận cự vật không ngừng trướng lên, nàng nhịn không được rên rỉ ra tiếng, Ân Hạo nghe nàng rên tuy rằng có chút thống khổ, nhưng lại lộ ra một chút sung sướng, thân thể hắn hưởng thụ sự bao vây khít khao gát gạo, hẳn cần rằng, không ngừng nhắc nhở bản thân không cần gấp rút, không cần luống cuống, bằng không sẽ đem chuyện tuyệt vời làm hỏng. Hắn đỡ lấy thất lưng nàng, chậm rãi cùng nàng hòa làm một thể.

Lúc hoàn toàn tiến vào, Mễ Lương kêu càng lớn tiếng, hoảng loạn lắc lắc đầu, "Dừng động... Dừng động..."

Nàng dùng thanh âm câu nhân cầu hắn, Ân Hạo chịu đựng thập phần vất vả, từng chút từng chút vỗ lưng nàng, "Ta không động, thả lỏng chút... Mễ Lương... Đem người cho ta..."

Một lát sau, Ân Hạo bắt đầu chậm rãi chuyển động, Mễ Lương phát ra tiếng kêu "A... A...", nhưng nàng không có bảo hắn dừng lại, lần này không còn đau nhức như lần trước, thân thể bị xuyên qua thống khổ, nhưng trong thống khổ lại xen lẫn sung sướng, thần trí Mễ Lương tan rã, một cỗ nhiệt lưu cùng vui thích chậm rãi dâng lên trong cơ thể...

Bên trong bóng đêm, hai người trên giường không ngừng dây dưa quay cuồng giao hợp, dục vọng trong người không ngừng bùng nổ, mồ hôi giao hòa cùng nhau, thân thể gấn bó triển miên, bản năng nguyên thủy nhất mang đến khoái cảm sâu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngực Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Thực tuy biết vị, linh hồn nam nữ xâm nhập giao triền mang đến khoái cảm cực hạn làm cho Ân Hạo muốn ngừng mà không được, lúc ban ngày không thể làm, ánh mắt hắn nhìn Mễ Lương đều xanh, như con sói đói khát nhìn một khối thịt tươi, tựa hồ tùy thời chuẩn bị phốc đi lên cắn một ngụm. Bất quá hẳn cũng có chừng mực, không thể luôn đứng ở trong phòng Mễ Lương, càng không thể ở ban ngày gây ra tiếng động quá lớn.

Phòng Mễ Lương ở nằm sâu trong cùng, những người khác lại không được phép tới gần, cho dù trong phòng phát ra thanh âm người bình thường cũng nghe không thấy. Nhưng mà, có một số người là ngoại lệ, thí dụ như Sở Nghiêu tay cầm chìa khóa.

Ân Hạo trước mắt vẫn không muốn cho Sở Nghiêu biết hắn động Mễ Lương, cho nên, cho dù hắn muốn điên cuồng muốn Mễ Lương, cũng sẽ không

thể ở ban ngày ban mặt làm loại chuyện này, chỉ có thể nhân lúc Viêm Hoang cuồng hoan.

Đêm nay, Ân Hạo vừa mạnh mẽ ép buộc nàng một phen, hắn thích nghe Mễ Lương kêu rên □, thích xem bộ dáng nàng lắc đầu không chịu nổi, nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa một phen đại chiến, cuối cùng, Ân Hạo nằm ở trên giường, bóng đêm nồng hậu làm cho Mễ Lương thấy không rõ thần sắc thoải mái của hắn, nhưng nghe tiếng hắn thỏa mãn hít thở đều đều, liền biết tâm tình Ân Hạo vô cùng tốt. Mễ Lương ghé vào trên người hắn, ngón tay không nhanh không chậm vẽ vòng tròn lên ngực hắn, còn kháp hai viên đậu đỏ một chút, Ân Hạo bắt được tay nàng, "Vừa rồi cầu ta nói không cần, ta thấy ngươi hiện tại còn chưa thấy đủ."

"Đều làm lâu như vậy, ta thật sự không được."

"Nữ nhân không phải đều thích nam nhân làm lâu một chút sao?" Khẩu khí Ân Hạo mang theo hương vị tự hào, nam nhân Viêm Hoang đều nói như vậy.

"Ta không rõ lắm." Mễ Lương cũng không có kinh nghiệm, nàng cảm thấy mỗi lần Ân Hạo ăn nàng đều có điểm dọa người, hiện tại Mễ Lương chưa muốn ngủ, thấy tâm tình Ân Hạo tốt, nhỏ giọng nói: "Từ ngày mai, ta muốn hảo hảo rèn luyện thân thể, mỗi ngày kiên trì ra ngoài chạy bộ, làm làm vận động, đem thân thể luyện rắn chắc một chút."

"Mỗi ngày?" Ân Hạo nhử mi, hắn không muốn cho Mễ Lương thường xuyên xuất hiện bên ngoài, vạn nhất bị phát hiện hắn sẽ không thể giống như hiện tại hưởng thụ nàng, Ân Hạo một tay ôm Mễ Lương một tay nhanh chóng vuốt phẳng mi tâm, "Ngươi là nữ nhân, không cần làm chuyện phiền toái này, thành thành thật thật ở trong phòng, trắng trẻo nõn nà như bây giờ ta thích nhất."

Thân thể là tiền vốn cách mạng, nam nhân Viêm Hoang xem thường nàng, Ân Hạo vượt ngục không đồng ý mang nàng đi, căn nguyên đều do tố chất thân thể Mễ Lương kém, vượt ngục không phải giao du, là một chuyện thập phần nguy hiểm, vô cùng có khả năng đánh mất tánh mạng, cho dù Ân Hạo thích nàng, muốn dẫn nàng đi ít nhất Mễ Lương cũng muốn chuẩn bị tố chất cùng năng lực cơ bản nhất. Mễ Lương tuy rằng không thông minh lắm, nhưng biết căn nguyên vấn đề, sau khi khỏi bệnh nàng đã nghỉ hảo hảo rèn luyện thân thể, Ân Hạo không đồng ý nằm trong dự đoán của nàng.

Nhưng mà, thịt - thể xâm nhập có thể gia tăng quan hệ của hai người, Mễ Lương nghĩ ra cách, cọt cọt vào người hắn, "Thân thể ngươi khỏe như vậy, lần nào cũng làm rất mạnh, thời gian lại lâu, ta thực sự có chút ăn không tiêu, còn cảm thấy rất mệt, chờ thân thể ta tốt hơn, chúng ta làm chẳng phải là càng thống khoái?"

Nam nhân đều thích nghe nữ nhân khen bản thân uy mãnh hơn người, Ân Hạo vui mừng, cảm thấy nàng nói có đạo lý, "Thân thể ngươi rất kém, ta còn có một chút chuyện muốn xử lý, hai ngày nữa lại đến tìm ngươi."

Mễ Lương không biết Ân Hạo muốn xử lý chuyện gì, bất quá hai ngày sau, Ân Hạo thật sự đồng ý cho nàng đi chạy bộ mỗi ngày, tìm một khối địa phương sau khu phòng ở của thủ vệ cho nàng, nơi đó rất ít người qua lại, Mễ Lương muốn làm gì thì làm, bất quá Ân Hạo nói nhất định phải gọi Thạch Đầu đi cùng, có chuyện gì cũng có người hỗ trợ xử lý.

Mễ Lương liền vứt bỏ thói quen ngủ muộn, buổi sáng nam nhân Viêm Hoang đến khu vực khai thác quận làm việc, Mễ Lương liền bắt đầu chạy bộ, chạy dọc theo chân tường, chạy đến một cái đài cao gần nhất liền lộn trở lại, chạy một hồi đại khái vào khoảng bốn trăm thước đường chạy trong trường học. Buổi sáng ngày đầu tiên, Mễ Lương không phải chạy mười vòng, mà là một hồi chạy hai mươi vòng, mỗi khi chân không thể động, nàng sẽ nói với bản thân: Mễ Lương ngươi phải cố gắng lên, bằng không ngươi sẽ bị ba trăm cái nam nhân luân.

Thạch Đầu chạy đến bên người nàng, đuổi theo Mễ Lương đầy đầu mồ hôi, "Mễ Lương, ngươi đừng chạy nữa, trở về ngủ đi. Ngươi có chạy cũng không thể chạy nhanh ngay được, này không phải uống phí sức lực sao? Dù sao lão đại cũng sẽ không bỏ ngươi."

"Ngươi biết cái gì?" Mễ Lương quăng cho hắn một cái ánh mắt khinh bỉ, "Muốn sống tiếp... Thật không... Không dễ dàng biết...biết không?"

Vừa chạy vừa nói chuyện, hơi thở Mễ Lương rối loạn.

"Ta biết a." Thạch Đầu bên cạnh nàng cùng tản bộ không sai biệt lắm, "Bất quá ở trong này mọi người đều sẽ coi ngươi là bảo bối, lão đại sẽ bảo vệ ngươi, ta cũng sẽ bảo vệ ngươi."

Lão đại muốn bỏ trốn, còn ngươi, năng lực không đủ. Mễ Lương không dám nói ra, nàng sợ chọc Ân Hạo mất hứng, nên không nói cho Thạch Đầu biết chuyện Ân Hạo cùng Sở Nghiêu ỷ mưu vượt ngục, chỉ bảo Thạch Đầu cố gắng lấy lòng Ân Hạo, hi vọng đến lúc đó có thể mang Thạch Đầu theo. Mễ Lương thật sự phân không ra khí lực cùng hắn nói chuyện, mặc kệ hắn, dùng tay áo lau một phen mồ hôi, tiếp tục chạy bộ.

Thấy Thạch Đầu chạy nhanh như vậy, nàng suy nghĩ hai ngày nữa nàng nên tăng cường độ lên một chút nữa, phải luyện thêm thứ khác, chẳng hạn như leo dây.

Chỗ này đích xác ít người, ngẫu nhiên có một người thấy Mễ Lương cũng chỉ là nhìn thoáng qua, Ân Hạo cùng thủ hạ chào hỏi qua, uy nghiêm của lão đại không phải người nào cũng có thể xúc phạm, hơn nữa, rất nhiều người nhìn ra, Ân Hạo thập phần duy hộ tiểu bạch kiểm kia.

Ngày thứ hai nàng tiếp tục chạy bộ, lại thành phong cảnh trong mắt người khác. Sở Nghiêu đứng ở xa xa, ôm ngực nhìn Mễ Lương, ánh mắt sâu sắc, tựa hồ đang suy nghĩ sâu xa, hắn không tới tìm nàng như trước, mà là nhìn nàng hồi lâu, đến lúc Mễ Lương chuẩn bị trở về ăn điểm tâm, hắn cũng hướng chỗ ở đi.

Trên hành lang, Mễ Lương thờ hớn hớn hướng về phía Thạch Đầu kêu: "Thạch Đầu, nhanh chút mang điểm tâm qua, ta hôm nay muốn ăn thêm một cái bánh bao."

Nói xong nàng mới thấy Sở Nghiêu đứng trên hành lang, Mễ Lương vừa mệt vừa đói, rất đơn giản cùng hắn đánh một cái bắt chuyện, sau đó lễ bước chân nặng trĩu trở về phòng mình.

Sở Nghiêu nhìn theo nàng khẽ vuốt cằm, cũng không có nhiều lời, nhưng ánh mắt vẫn luôn dừng trên bóng lưng nàng, lúc nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn hẳn xoay người, "Ngày hôm qua thấy nàng bắt đầu chạy bộ, thể lực rất khá, khí sắc cũng không sai, bắt quá trông khí sắc rất người còn tốt hơn, hai hôm nay người đều ngủ ở chỗ nàng."

Ý ở ngoài lời, nếu Ân Hạo vẫn còn nói bản thân chưa chạm vào Mễ Lương, không phải coi hắn là ngọc tử, nhưng Ân Hạo căn bản không phải nam nhân bình thường.

"Ta đã động qua nàng." Ân Hạo thật thà nói, thân hình cao lớn đứng ở một bên hành lang, mày kiếm khẽ nhếch, "Ta có một bút giao dịch, ta nghĩ người sẽ cảm thấy hứng thú."

Sở Nghiêu nhíu mày, "Ồ trong này có cái giao dịch gì có thể làm?"

"Sở gia là vọng tộc trên trăm năm, phụ thân người là quan to trong triều, kết quả bởi vì tham ô làm cho cả nhà bị sao, người bị liên lụy từ tội mới rơi vào Viêm Hoang. Lại nói tiếp người bị oan khuất, nga, không chỉ có như thế, cả nhà các người đều bị oan." Ân Hạo giả vờ giả vịt thờ dài, không nhìn Sở Nghiêu sắc mặt lạnh lẽo, tiếp tục nói: "Ăn hối lộ mà thôi, ở đại kim không phải là cái gì, làm quan ai mà không tham? Chẳng qua phụ thân người cùng lão hầu gia kia không ngừng kết thù, lão ta chỉ muốn giết chết cả nhà người, mới... Đáng tiếc người vẫn vô song tài như người thế nhưng mỗi ngày ở Viêm Hoang gõ đá, còn có phụ thân chết không nhắm mắt của người..."

"Đù." Sở Nghiêu quát, chuyện trước kia cùng tình cảnh hiện tại chính là khác biệt trên trời dưới đất, lúc trước phụ thân tham ô khiến hắn đá kích rất lớn, Sở Nghiêu căn bản không nghĩ nhắc lại chuyện trước kia, "Người rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Ta biết sau khi người ra ngoài nhất định sẽ nghĩ biện pháp báo thù, thể lực Kính Đô hầu lớn như vậy, ra vào đều mang theo mấy chục cái tinh binh, hơn nữa ta còn nghe nói, trong tay hắn nắm binh quyền, có nữ nhi tiến cung làm sủng phi, thời điểm lúc trước Sở gia cường thịnh đều đâu không lại hắn, không cần nói hiện tại chỉ còn một cái đào phạm là người? Sau khi người rời khỏi đây, có thể bảo trụ cái mệnh đã là không tệ rồi, báo thù quả thực không thể nào nói đến."

Sở Nghiêu cười lạnh, "Người ở Viêm Hoang mười năm, tai mắt bết tắc, trừ bỏ nghe chút nhàn ngôn toái ngữ, căn bản không biết bên ngoài biến thành cái dạng gì, chuyện của ta không nhọc người lo lắng."

Ân Hạo trên mặt mang theo vài phần tự tin tươi cười, "Bất quá nếu người muốn báo thù, thực sự không phải là chuyện dễ dàng, chỉ sợ cũng không kém chuyện thoát khỏi Viêm Hoang."

Sở Nghiêu đen mặt, trầm mặc không nói.

Ân Hạo tiếp tục nói: "Bất quá luận tội tham ô, lão già kia tuyệt đối tham hơn Sở gia các người nhiều lắm, còn dám đánh tráo vài món vật phẩm vô giá lân bang tiến cống, theo như ta biết. Vài năm trước, phủ Kính đô hầu có biến, lão ta không những đánh mất những bảo bối này, quan trọng nhất là một đồng sổ sách cùng mấy phong thư mật hàm giấu ở bên trong. Nội dung bên trong mật hàm đại bất kính với đế vương, lão ta không nhanh chóng phong tỏa tin tức, bí mật tìm người tra, bất quá hắn không tìm được, vật phẩm bị trộm cũng như đá chìm đáy biển, không có tung tích, không có người cầm sổ sách mật hàm đi tố giác hắn. Nghĩ đến hắn vài năm nay cũng sống cực kì bất an, tuy rằng là chuyện vài năm trước, nhưng hiện tại lục ra đến, tội danh tư khấu công phạm, chỉ sợ lão ta cũng không giữ được cái mũi ô sa."

"Chẳng lẽ là người trộm?" Trong mắt Sở Nghiêu lóe ra mấy phần sáng rọi.

"Mấy năm trước ta đã vào Viêm Hoang." Ân Hạo quảng cho hắn một cái ánh mắt người thật ngu ngốc, hắn dừng một chút, "Bất quá ta biết kẻ trộm là ai, còn biết chúng nó được giấu ở đâu."

Nếu Ân Hạo biết, thì phải là người trong Viêm Hoang. Viêm Hoang là nơi ngọa hổ tàng long, mỗi khi có người đi vào, Ân Hạo đều sẽ tiến hành thăm vấn một phen, lại liên hệ tình huống với những người khác, mặc dù bị nhốt ở Viêm Hoang mười năm, nhưng cũng biết chút chuyện xảy ra bên ngoài. Ân Hạo không nhanh không chậm nói: "Ta nói cho người nơi giấu thứ người muốn, sau khi thoát khỏi Viêm Hoang người liền phương tiện đi báo thù cho cả nhà người, ta cũng không dám đảm bảo người có thể kéo đổ lão hầu gia kia, bất quá dù sao vẫn tốt hơn chốn chui chốn lủi."

"Vậy người muốn cái gì?" Sở Nghiêu biết rõ thiên hạ này không có bữa ăn nào là miễn phí.

"Người không được chạm vào Mễ Lương."

Sở Nghiêu cảm thấy bản thân bị ghen một chút, lại nghe Ân Hạo nói: "Con người của ta, liền thích độc chiếm, ta cũng không thích đem này nọ lấy ra chia sẻ. Chúng ta ngọc thêm ở Viêm Hoang hai tháng, hai năm người đều nhận được, hai tháng thì có tính là gì? Chẳng lẽ vì hưởng thụ nam nữ chi hoan tạm thời, thậm chí đại hận lại không báo?"

"Ta làm sao mà biết người có đang lừa ta hay không? Nếu người biết rõ như vậy, vì sao không nghĩ sau khi rời khỏi đây chiếm lấy? Cho dù người không nghĩ, nói không chừng cũng bị người khác trộm, hơn nữa sổ sách mật hàm không dễ bảo tồn, có khả năng đã không còn tồn tại nữa." Sở Nghiêu chất vấn nói.

"Đã là bảo vật trộm được, đương nhiên sẽ tìm một cái địa phương giấu kín bảo quản không chút hư hao. Mấy thứ này người thường cầm cũng chỉ rước họa vào thân, ta có tính thể màu tím, ta cũng không thiếu tiền, không đáng đi lấy củ khoai lang phòng tay này." Ân Hạo dừng một chút, tiếp tục nói, "Lúc

trước Sở gia chết chết, trốn trốn, còn có không ít nữ nhân phải làm kỹ nữ, ta nghĩ người sẽ không vì tư dục của bản thân, mà quên mất bọn họ đang chịu cực khổ."

Sở Nghiêu không hé răng, tựa hồ đang suy nghĩ sâu xa.

Ẩn Hạo không chút hoang mang, "Người không tin ta cũng không sao, kỳ thực ta có thể nói cho người, đồ là do Thạch Đầu trộm, chắc người biết trước kia Thạch Đầu là trộm, nhưng lại là tên trộm có kỹ thuật không có đầu óc, đồ vật ẩn giấu một đồ lớn đáng tiếc hắn không có phúc khí sử dụng, còn chưa kịp khoe khoang với sư môn hắn đã bị bắt vào đây. Ở trong này, là ta bảo hộ hắn, hắn đối ta trung tâm như một, khi nào trộm cái gì vậy ta đều nhất thanh nhị sở. Người có thể đi hỏi hắn rốt cuộc đã trộm cái gì, bắt quá ta không cho hắn nói cho người biết nơi giấu đồ, hắn sẽ không nói cho người. Hoặc là, người cũng có thể hưởng thụ thống khoái nhất thời đi ngủ Mê Lưong, dù sao chúng ta cũng không nhất định có mệnh tự do, nói không chừng nàng chính là nữ nhân cuối cùng chúng ta có thể ngủ. Về phần cái lão già kia, cứ để cho hắn tiếp tục tiêu điều tự tại đi, dù sao cùng ta một chút quan hệ đều không có."

Sở Nghiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, Thạch Đầu vừa đi qua, bụng đồ ăn đến phòng Mê Lưong, ở trên hành lang cùng bọn họ đánh một cái bất chuyện, còn nói: "Lão đại, dạo này Hắc Đậu không đẻ trứng, lần sau đẻ trứng tới người nhớ giữ lâu một chút, bằng không Mê Lưong sẽ không còn trứng để ăn."

Ẩn Hạo liếc hắn một cái, "Ta sẽ xử lý."

"Người thích nàng." Sở Nghiêu vẫn im lặng nâng mắt, nhàn nhạt nói một câu.

"Ta là nam nhân, thích ngủ với nữ nhân thì có sao?"

"Người thế nhưng thật sự thích nàng, này quả thực là ngu xuẩn, rõ ràng biết nàng muốn rời khỏi Viêm Hoang mới có thể tận lực lấy lòng người, người còn thật lòng." Sở Nghiêu đột nhiên quay đầu nhìn thẳng Ẩn Hạo, cơ hồ cười nhạt, "Đàn nhi nữ tình trường cũng phải có cái mệnh kia mới được, ở Viêm Hoang này, ngay cả mệnh cũng không là của mình, chúng ta không có tư cách đi đàm thích hay không thích. Hai tháng sau chúng ta đi rồi, nàng sẽ ngủ cùng nam nhân khác, chẳng lẽ khi đó người còn có thể quản ai chạm vào nàng?"

"Đó là chuyện sau khi rời Viêm Hoang, thế giới bên ngoài kia, hết thảy đều không quan hệ tới ta. Nhưng hiện tại ta vẫn là lão đại Viêm Hoang, ta không thích chia sẻ thứ mình thích với người khác."

Sở Nghiêu trừng hắn, một đôi mắt lợi hại như ưng, Ẩn Hạo hiện tại cư nhiên thích Mê Lưong nông nổi nghĩ cách xé bỏ ước hiệp, Sở Nghiêu khẩu khí nghiêm túc, "Ta nhắc nhở người lần cuối, người cần phải bảo trì khoảng cách với nàng. Người không mang thể nàng đi, hiện tại làm việc liên lạc sẽ một chút."

"Chuyện của ta ta tự có chừng mực, chẳng lẽ người vì một nữ nhân ngu ngốc mà phá hư đại kế vượt ngục của chúng ta?" Ẩn Hạo khí phách nói, nhàn châu chuyển động, "Xem ra người đồng ý ta cuộc giao dịch vừa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Một đoạn dây thừng thô được thả xuống từ trên cửa sổ, Mê Lưong quấn vài quanh lòng bàn tay, nắm giữ dây thừng bắt đầu treo xuống dưới, chân đạp vào vách tường, ý đồ mượn dây thừng treo xuống cửa sổ. Bất quá dây thừng nhỏ bé, Mê Lưong lắc lư không ngừng, sức nặng toàn thân tập trung vào bàn tay... Ở giữa không trung lơ lửng một hai phút, Mê Lưong cuối cùng trượt xuống.

Dù đã quấn một lớp vải, hai tay Mê Lưong vẫn cứ bị dây thừng xiết ra vết đỏ hồng, truyền đến cảm giác nóng bỏng, nàng quay đầu hỏi Thạch Đầu, "Bây giờ nên đi đường nào?"

Thạch Đầu chỉ chỉ một phía đằng sau núi đá, "Còn chưa tới nơi đó. Mê Lưong, hay chúng ta trở về đi. Mặt trời lên nóng quá, người nếu phơi đen sẽ không đẹp mắt."

"Phơi nắng nhiều càng khỏe mạnh." Mê Lưong nhìn nhìn núi đá kia, cách mặt đất tầm hai thước, nàng nhìn không được thờ dài, con đường này vẫn còn rất xa. Mê Lưong hít sâu một hơi, chuẩn bị tiếp tục nỗ lực, Ẩn Hạo không mang theo nàng đi thật đúng là lấy mệnh nàng.

Chịu đựng đau đớn trong lòng bàn tay, Mê Lưong cố gắng chống đỡ, kết quả ở không trung lung lay nửa ngày, hướng lên trên một thước đều khó khăn, cuối cùng không chống đỡ được sức nặng của thân thể thẳng tắp ngã xuống, móng chạm đất, đau đến mức hít mạnh mấy hơi lạnh.

Thạch Đầu nâng nàng dậy, "Mê Lưong, vì sao chút độ cao như vậy người đều đi khó khăn như vậy đâu?"

"Bởi vì thể chất nàng không được, dù có nỗ lực thế nào cũng đều uống công." Một nam nhân từ chân tường đi ra, hắn nhìn lướt qua Mê Lưong mặt xám mảy tro không còn hình tượng, "Tựa như đà điểu cũng là chim, nhưng căn bản không bay được, càng không nói đến điều hâu có thể mặc sức bay lượn trên trời xanh."

Hắn đang khinh bỉ nàng, Mễ Lương không vui từng Sở Nghiêu không mời tự đến, "Bất quá đà điều chạy rất nhanh."

"Cho nên nó lựa chọn chạy trên mặt đất mà không phải bay ở trên trời. Tuy rằng đà điều đầu óc nhỏ, nhưng nó có thể nhận rõ hiện thực, tìm hướng đi thích hợp cho mình." Sở Nghiêu nhìn Mễ Lương, "Mà ngươi, phương hướng nỗ lực chính là sai."

Đối với người không muốn mang mình đi, Mễ Lương tức giận, "Sao ta có thể sai lầm được? Cho dù thể chất ta kém hơn các ngươi, nhưng ta cũng có năng lực, ta cũng muốn hảo hảo sống sót."

"Muốn sinh tồn, phải dựa vào ưu thế của ngươi, nếu ngươi muốn sống tiếp, nên nghĩ thử xem nếu Ân Hạo không ở Viêm Hoang ngươi sẽ phải làm thế nào, so với việc ở chỗ này làm chuyện uống công, không bằng đi lấy lòng nam nhân kế tiếp có thể che chở cho ngươi, mà không phải ngu ngốc treo mình trên một gốc cây, đem tất cả mọi thứ đặt trên người Ân Hạo, ngươi đem hắn nghĩ đến quá cường đại."

Thạch Đầu không biết rốt cuộc bọn họ đang nói chuyện gì, nhưng ở bên cạnh kháng nghị, "Lão đại vốn chính là rất cường đại, Sở Nghiêu, ngươi còn không phải đánh không lại hắn."

"Người cường đại căn bản sẽ không bị vây ở chỗ này." Ánh sáng mặt trời dừng trên cái trán đầy đặn của Sở Nghiêu, xuống một tầng kim quang, hắn nghiêm túc nói, "Có một số việc không phải chuyện đùa, Ân Hạo không phải thần, cho dù hắn thích ngươi, cho dù hắn muốn mang ngươi theo, hắn cũng không có năng lực kia. Cho dù hắn đã đáp ứng ngươi, cũng chỉ là một lời nói suông, tất cả việc ngươi làm bây giờ đều không có một chút ý nghĩa."

"Sở Nghiêu, ngươi cái gì cũng đều không hiểu." Mễ Lương lạnh lùng nói, hắn luôn cho rằng nàng thành thành thật thật ở lại Viêm Hoang mới là tốt nhất cho nàng, ăn uống không lo, được trăm người sùng ái. Hắn không hiểu nàng không muốn làm công cụ tiết dục cho một đám nam nhân, không hiểu nàng không muốn cả đời bị nhốt ở Viêm Hoang đất cỏ sỏi đá này, không hiểu cho dù là kẻ yếu cũng có quyền lợi tranh thủ cho vương lai.

"Ta chỉ đang nhắc nhở ngươi." Nói xong, Sở Nghiêu xoay người, bước chân chậm rãi rời đi, không cần nói mang theo Mễ Lương, chính là mang theo Thạch Đầu chỉ sợ đều khó. Hắn thật sự không hiểu rõ Mễ Lương vì sao có thể cố chấp như thế, Ân Hạo đối Mễ Lương không khỏi quá tàn nhẫn, đã không mang nàng đi, còn không bằng triệt để làm cho nàng chết tâm.

Sở Nghiêu lập đi lập lại nhiều lần nhắc nhở nàng Ân Hạo không có năng lực mang nàng đi, lúc Mễ Lương trở về chỗ ở tâm tình có chút trầm, đây là nàng hi vọng duy nhất của nàng, nếu ngay cả hi vọng này đều không có, Mễ Lương không biết mình có thể đối mặt với cuộc sống tiếp theo hay không. Chân vừa mỏi vừa đau, bước chân cũng càng ngày càng nặng, Thạch Đầu đã sớm bỏ xa nàng, đi qua cửa phòng Ân Hạo hắn nhìn thoáng qua bên trong, cửa bị mở ra, vừa vặn gặp gỡ ánh mắt Ân Hạo.

Ân Hạo ngồi trên ghế tựa, Thạch Đầu đang hướng hắn cáo trạng Sở Nghiêu, "... Sở Nghiêu nói ngươi không đủ cường đại, còn khuyên Mễ Lương đi tìm người khác, kêu nàng không cần dựa vào ngươi..." Lời này Ân Hạo đương nhiên không thích nghe, sắc mặt trầm vài phần, gọi Mễ Lương vừa đi qua cửa, "Mễ Lương, đi vào."

Mễ Lương chậm rãi đi vào bên trong, Ân Hạo phát tay cho Thạch Đầu đi ra ngoài, lúc Thạch Đầu chạy đi thuận tiện đem cửa đóng lại.

Mễ Lương nhìn hắn, không biết nên nói cái gì, đứng cách xa hắn một thước, đầu cúi xuống.

Ân Hạo nhích người, đem nàng kéo đến ngồi lên đùi hắn, gạt sợi tóc ẩm dính trên trán nàng, "Mệt mỏi?"

"Có chút." Mễ Lương hữu khí vô lực nói, thân thể mệt mỏi không tính là cái gì, chính là cuộc nói chuyện ban nãy với Sở Nghiêu làm cho tâm tình nàng sa sút, nàng vẫn luôn hoài nghi bản thân không có sức quyến rũ chinh phục Ân Hạo, có lẽ đúng như Sở Nghiêu nói, tất cả việc nàng làm bây giờ đều là uống công.

Ân Hạo nắm một bàn tay nàng lên nhìn nhìn, nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay bị thương, dùng giọng điệu răn dạy nói, "Ngươi chạy bộ ta không có ý kiến, bất quá không cần làm mấy chuyện loạn thất bát tao, ta thích bàn tay trắng nõn non mềm."

"Còn nữa" hắn dừng một chút, "Ngươi là nữ nhân của ta, ít cùng Sở Nghiêu nói chuyện thôi."

Mễ Lương biết nếu lúc này mình từ bỏ, không còn trông cậy vào Ân Hạo mang nàng đi, con đường còn lại chính là chờ trở thành công cụ tiết dục cho người khác, nàng gật gật đầu, tuy có chút miễn cưỡng nhưng vẫn hé miệng cười rộ lên, "Ta mới không muốn cùng hắn nói chuyện, chính hắn chạy tới." Nàng ngồi trên đùi hắn lộn xộn, làm nũng nói, "Lão đại, tay đau."

"Còn không phải ngươi tự tìm." Ân Hạo nắm nàng, động tác trên tay lại cực kì ôn nhu, nắm lòng bàn tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve từng chút một.

"Lão đại, ta không muốn bị người khác chê cười."

"Nếu người khác biết ngươi là nữ nhân, thì sẽ không còn ai chê cười ngươi?" Ân Hạo buồn cười nói, "Như vậy ngươi nguyện ý sao?"

Mễ Lương bĩu môi, "Vậy thì cứ để cho bọn họ tiếp tục chê cười đi, dù sao ta có ngươi là đủ rồi."

Nói xong nàng vòng tay ôm cổ Ân Hạo, vùi đầu vào vai hắn, còn vron đầu lưỡi liếm xương quai xanh của hắn.

Ân Hạo chưa nói mang đi nàng, nhưng cũng không triệt để cự tuyệt nàng, Mễ Lương cảm thấy chỉ cần còn một tia hi vọng, nàng sẽ không buông tay.

Mễ Lương vẫn kiên trì chạy bộ mỗi ngày, năm giờ chiều mặt trời không còn nóng như sáng, nàng liền ra ngoài chạy bộ, mang một ống nước theo, chạy đến khi trời tối mới thôi.

Hoàng hôn hôm nay, mặt trời đã khuất sau sườn núi, nam nhân Viêm Hoang bắt đầu đi về phía nhà ăn, Mễ Lương nhìn trời sắc đã tối muộn, tính toán chạy nốt vòng cuối cùng, lúc sắp chạy xong chợt nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm dị thường, nàng đi theo thanh âm đó, giữa vách tường phòng ở cùng vách núi bên cạnh hình thành một con đường tắt, một nam nhân trẻ tuổi xông ra, đuổi theo một con sa thử.

Con sa thử kia bị kinh hách, tả hữu tán loạn, nam nhân đuổi theo không bỏ, thật rõ ràng, hắn muốn bắt sống nó, ở giữa khe núi bật nhảy như đại tinh tinh, giờ lên vô số cát bụi. Sa thử xèo xèo gọi bầy, nam nhân xoay người ngồi xổm, chớp đúng thời cơ mau lẹ bật người lên như báo đốm, hai tay đặt trên đất, con sa thử kia nằm gọn trong tay hắn.

Hắn còn chưa tới kịp cầm sa thử đứng dậy, lại nghe thấy tiếng người kêu lên: "Cẩn thận!"

Thanh âm Mễ Lương vọng lại, lúc nam nhân bắt giữ sa thử, phía sau núi đồi thể nhưng xuất hiện một con rắn, đầu bẹp hình tam giác, động tĩnh của nam nhân làm cho con rắn đó tiến vào trạng thái công kích, ngửa đầu thè lưỡi, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hướng nam nhân đánh úp lại. Nam nhân ngồi xổm trên đất không phòng bị, bị cắn vào cẳng chân.

Nam nhân ăn đau, tay nắm sa thử lại không buông lỏng, sau khi con rắn kia cắn được người liền lui lại phía sau, ngừng đầu chuẩn bị tấn công lần nữa, Mễ Lương thấy vẻ mặt nam nhân thống khổ, ngồi xổm còn chưa đứng lên, vội vàng nhặt cục đá dưới chân lên loạn tạp, có lần tạp trúng xà, có lần tạp trúng người, rắn cấp tốc chạy vào vách núi, một chốc liền biến mất không thấy.

Mễ Lương biến rắn này có độc, vội vàng chạy tới hỏi: "Ngươi sao rồi?"

Nam nhân vẻ mặt thống khổ, cũng không quên hung Mễ Lương, "Ngươi dọa nó chạy làm cái gì? Ta còn muốn... bắt... bắt nó."

Hắn càng nói càng run, hiển nhiên cũng biết sự tình không ổn, vén ống quần lên vừa thấy, hai dấu răng thật sâu in trên da rịn ra máu đen, hắn đang muốn đứng lên, Mễ Lương vội vàng đè hắn lại, "Đừng lộn xộn, bằng không độc sẽ khuếch tán."

Một tay nam nhân còn nắm chặt sa thử, Mễ Lương cảm thấy hắn ta có chút ngốc, lúc này còn bận tâm một con chuột. Mạng người quan trọng nhất, Mễ Lương vội vàng tháo mảnh vải trong tay ra, nhanh chóng quấn lên miệng vết thương. Này xà độc tính kịch liệt, thân thể nam nhân hơi hơi run run, vừa này Thạch Đầu có việc đi trước, nơi này hẻo lánh, Mễ Lương cũng không tìm thấy người hỗ trợ, vội vàng chạy đi lấy ống nước cách đó không xa.

Lấy ống nước đến, Mễ Lương rửa miệng vết thương cho hắn, "Ngươi có dao không?"

Đau nhức ngấm vào xương, trên đầu nam nhân đỏ mồ hôi lạnh, cắn răng từ trên lưng lấy ra một cây chùy thủ nhỏ, cấp tốc rạch lên chỗ bị rắn cắn hai đường hình chữ thập. Mễ Lương nhìn miệng vết thương, máu chảy ra đều là màu đen, làn da xung quanh miệng vết thương chậm rãi biến thành màu tím đen, cứu người quan trọng hơn, Mễ Lương cầm bình giữa đầu uống một ngụm nước súc miệng, hút máu độc giúp hắn, không ngừng dùng nước súc miệng, còn không quên qua một lúc lại quấn chặt vải lên đùi hắn.

Độc rắn làm cho đầu óc nam nhân mơ hồ, phản ứng cũng không đủ linh hoạt, ngón tay cầm sa thử xiết lại, sa thử ở trong tay hắn phát ra tiếng kêu sợ hãi, hắn vẫn không buông tay. Lúc Mễ Lương đang hút độc cho hắn, một tiếng hét lớn vang lên phía sau, "Ngươi đang làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Ấn Hạo ba bước thành hai chạy tới, một phen kéo Mễ Lương, trong mắt chứa đầy phần nộ, sau khi thấy rõ tình huống, phần nộ trong mắt chuyển thành kích động, kéo cầm Mễ Lương cẩn thận nhìn mặt nàng, phiến phiến mí mắt nàng, nhìn con ngươi nàng.

"Hắn bị rắn độc cắn." Mễ Lương nhỏ giọng giải thích.

"Ta có mắt nhìn thấy." Ấn Hạo hung dữ nói, chăm chú nhìn Mễ Lương, bóng đêm dần dày đặc, Ấn Hạo không thấy rõ sắc mặt Mễ Lương, trong miệng nỉn to, "Ngươi ngốc à! Biết là rắn độc còn giúp hắn hút độc, đầu óc ngươi bị nước vào à! Thân thể ngươi như thế nào chính ngươi còn không rõ ràng sao? Hiện tại cảm thấy thế nào?"

Hắn mắng một hơi dài, Mễ Lương lần đầu tiên thấy bộ dáng Ấn Hạo nổi giận đùng đùng, hậu tri hậu giác nghe ra hắn đang hỏi nàng, thanh âm phun ra nuốt vào, "Không, không có gì."

Kỳ thực Mễ Lương cảm thấy môi có chút tê dại, đại khái là do tiếp xúc với độc tố.

"Lại súc súc miệng." Ấn Hạo đưa bình cho nàng, lại ngồi nhìn nam nhân nằm trên đất, miệng vết thương đã được xử lý không sai biệt lắm, Ấn Hạo tức giận băng miệng vết thương cho hắn, tháo mảnh vải quấn quanh trên miệng vết thương, "Tay chân kiện toàn thể nhưng còn có thể bị rắn cắn, Đinh

Nguyên, người xứng đáng bị độc chết..."

Đinh Nguyên cúi đầu, con sa thử nắm trong tay kia, giấy dựa phát ra tiếng kêu xèo xèo thảm thiết.

Tuy rằng Mễ Lương lúc đó không ngừng dùng nước súc miệng, nhưng ít nhiều cũng chịu ảnh hưởng, tay chân vô lực toàn thân khó chịu hai ngày, Ân Hạo nắm nàng vài câu, lại sắc cho nàng hai thang thuốc, thuốc trôi vào miệng đắng đến ngũ lục phủ tạng, Ân Hạo không nỡ không nhặt răn dậy mấy câu, buổi tối thấy nàng không có chuyện gì, không nói một lời đập cửa đi rồi.

Sau hôm đó lúc hắn nói chuyện sắc mặt âm u, giống như người khác nợ hắn rất nhiều tiền.

Sau khi Mễ Lương nằm hai ngày lại bắt đầu chạy bộ, thời điểm hoàng hôn hôm nay nàng gặp lại nam nhân kia, vóc người rất cao, dáng người gầy gò, cái mũi, ánh mắt, môi cũng không xuất chúng, bất quá tổ hợp ở cùng nhau lại thập phần phù hợp, thoát nhìn làm cho người ta cảm thấy thập phần thoải mái. Hắn đứng bên cạnh núi đồi, nhìn theo Mễ Lương chạy bộ, mi gian thoáng rồi râm.

Mễ Lương lại một lần nữa chạy qua người hắn, hắn gọi Mễ Lương lại, "Ồi, cái này cho người."

Hắn từ sau lưng lấy ra một cái lồng được làm thập phần tinh xảo, bên trong nhốt một con sa thử, Mễ Lương bị cái lồng tinh mỹ hấp dẫn, chạy tới nhìn chăm chăm cái lồng, "Tại sao lại cho ta?"

"Xem như nói lời cảm tạ." Đinh Nguyên nói, nếu không phải Mễ Lương kịp thời giúp hắn xử lý miệng vết thương, không chừng hắn không thể sống tiếp, cho nên hắn đem sủng vật trân quý sa thử này làm tạ lễ đưa cho Mễ Lương. Tuy rằng hạ quyết tâm, nhưng khi Mễ Lương vươn tay muốn tiếp nhận, Đinh Nguyên vẫn thập phần đau lòng rồi râm, nhiều năm như vậy mới bắt được một con sa thử, về sau hắn cũng có thể dưỡng cái sủng vật đi khoe khoang hiện tại lại phải tặng đi, luyến tiếc a luyến tiếc... tay Đinh Nguyên cầm chặt cái lồng không nỡ buông.

Mễ Lương cổ quái nhìn hắn, nói đem này nợ tặng cho nàng lại không buông tay, thuần túy là đùa giỡn nàng, Mễ Lương lười cùng hắn cọ xát, ghét bỏ nói: "Ta không thích con chuột."

Nói xong xoay người tiếp tục chạy bộ.

"Đây là sa thử." Đinh Nguyên chính nói, sa thử đáng yêu hơn con chuột, ở Viêm Hoang trao được một động vật còn sống cũng không dễ dàng. Sau khi Đinh Nguyên bị rắn độc cắn thương, đêm đó cả đám nam nhân liền đi lật tung ngọn núi đá kia, oanh oanh liệt liệt đào sâu ba thước đất, thế không bắt được rắn quyết không bỏ qua, thẳng đến hơn nửa đêm rắn bị bắt được chiến sự tóe xà hỗn loạn mới kết thúc.

Bảo bối của hắn, Mễ Lương cũng không hiếm lạ, nàng mặc kệ hắn, chân bước càng lúc càng rộng, chạy càng lúc càng nhanh.

Đinh Nguyên vài bước đuổi kịp Mễ Lương, như tráng sĩ chặt tay đem cái lồng đặt ở trước mắt Mễ Lương, "Về sau nó là sủng vật của người."

Mễ Lương liếc cũng không thèm liếc một cái, tiếp tục chạy bộ, nhưng Thạch Đầu cách đó không xa đi qua gầy gầy cái lồng nhìn nhìn, "Mễ Lương nói nàng không thích chính là không thích, một cái sa thử mà thôi, kém xa hoàng long của Thiết đầu ca."

Đinh Nguyên hướng về phía Mễ Lương kêu to, "Vậy người muốn cái gì? Ta không muốn mắc nợ người."

Hắn vẫn đứng tại chỗ, lúc Mễ Lương chạy qua bên người hắn liền lặp lại câu hỏi cũ "Người rốt cuộc muốn cái gì", Mễ Lương nghe phiền, lại một lần nữa chạy qua bên người hắn, chỉ chỉ cái lồng trong tay hắn, "Ta muốn cái lồng này, không cần sa thử, mặt khác, người mau biến khỏi nơi này đi."

Cái lồng kia không lớn, điêu khắc hoa văn tinh mỹ, bốn cạnh phía trên còn khắc một lộc đầu, trông rất sống động, trâm cài hoa mai Ân Hạo khắc cho nàng so với nó chính là chênh lệch giữa trình độ nghiệp dư cùng chuyên nghiệp. Mễ Lương lúc đó chỉ cảm thấy vẻ ngoài đẹp mắt, trở về tỉnh táo nhìn mới phát hiện cái lồng được thiết kế thập phần xảo diệu, có thể tự động uy thực uy thủy, xem ra cái người kêu Đinh Nguyên kia rất có sáng ý.

Sau này thời điểm nàng chạy bộ, liền thường xuyên nhìn thấy Đinh Nguyên, hắn mang theo một cái lồng lớn hơn trước, bên trong vẫn là con sa thử kia, một bên đùa sủng vật, một bên nhìn Mễ Lương qua lại chạy bộ. Có một lần Thạch Đầu tạm thời rời đi, Mễ Lương chạy cũng đã mệt, bắt đầu đi bộ, thời điểm cách Đinh Nguyên không xa, hắn đã mở miệng: "Người muốn đổi một cái lồng hay không?"

Hắn chỉ chỉ cái lồng trên tay, nó không chỉ lớn hơn hấp dẫn hơn, còn mất nhiều công phu hơn cái trước.

Mễ Lương lắc đầu, bất quá vẫn tiến lại nhiều xem hai mắt. Lúc trở về hỏi Thạch Đầu, "Đinh Nguyên trước kia là thợ mộc phải không? Đồ vật hắn làm ra rất đẹp mắt."

"Hắn a, trước kia nổi tiếng hơn thợ mộc, được ca tụng là 'Quý thủ nguyên', nghe nói chỉ cần người có thể nói ra đại khái bộ dáng cùng cấu tạo, thì không có cái gì hắn không làm được, công cụ thường dùng trong khu vực khai thác quặng đều do hắn cải tiến. Đầu óc hắn không giống người thường, thích làm ra mấy thứ kỳ quái mới lạ. Hắn trước kia còn làm ra một con điều lớn, chạy đến đỉnh núi muốn theo bay ra khỏi Viêm Hoang, kết quả thiếu chút điều đến quý khu. Vẫn là lão đại động tác nhanh, ngay lúc hắn sắp ngã xuống cầm dây thừng đem hắn kéo trở về ..."

Mễ Lương vội hỏi: "Con điều kia của hắn bay được xa không?"

"Không xa, tầm mấy chục thước, hơn nữa phương hướng không dễ nắm giữ. Khi đó lão đại còn nhìn qua nó, bất quá lão đại nói vô dụng, Viêm Hoang là một hòn đảo đơn độc, chung quanh tất cả đều là quý khu, ngoài quý khu là biển lớn vô biên vô hạn, cứ cho con điều đó có thể bay qua quý khu nhưng mà, mỗi ngày thủ vệ đều cười phi long nơi nơi tuần tra, vừa thấy Viêm Hoang có động tĩnh khác thường bọn họ liền bay qua, con điều kia của hắn gặp

phải phi long, còn không phải sẽ bị đánh rơi xuống."

Trên không Viêm Hoang đích xác có phi long bất chợt bay qua, nhất là khu vực khai thác quặng, người bên ngoài thường thường xoay quanh ở trên không tuần tra toàn bộ Viêm Hoang. Từ vọng cốc là một thâm cốc hẹp dài, chung quanh thâm cốc đều bị đại diện tích quỹ khu bao trùm, cốc khẩu là đường ra duy nhất, trên không Viêm Hoang là lãnh địa của phi long, Ân Hạo cũng nói qua hai năm nay số lượng phi long tăng nhiều, số lần tuần tra của thủ vệ cũng càng ngày càng nhiều.

Trong đầu Mê Lương hiện ra hình ảnh tàu lượn, khinh khí cầu, nhưng nghĩ kỹ lại, chỉ có thể thờ dài, hai thứ này so với phi long vô luận tốc độ hay là lực công kích đều kém xa. Về phần máy bay, kia rất không thực tế.

Bất quá điều này làm cho Mê Lương đối Đinh Nguyên sinh ra một chút hứng thú, hôm sau Đinh Nguyên lại mang theo cái lồng ngồi ở chỗ nàng thường chạy bộ, Mê Lương chạy về phía hẻm, Đinh Nguyên lập tức đem lực chú ý đặt lên sa thử trong lồng, "Người thay đổi chủ ý rồi?"

Mê Lương cảm thán trong lòng đường nào của nam nhân này quả nhiên đặc biệt, nàng tỏ vẻ rộng lượng, "Ta chỉ là đến xem, không định cùng người thường một con chuột."

Mê Lương cẩn thận nhìn cái lồng, cạnh cửa lồng có một cái nút, ấn một cái là cửa lồng mở ra; bên trong bày biện một vài món đồ chơi cho sa thử, mỗi một thứ đều được làm thập phần tinh xảo, giống một khu vui chơi thu nhỏ. Mê Lương hỏi hẻm, "Nghe nói trước kia người từng làm ra một con điều lớn, có phải là cái dạng này hay không?"

Mê Lương từ trong lồng lấy ra một tấm giấy, mặt trên vẽ một đoàn tàu lượn vung vè, Đinh Nguyên nhìn nhìn, "Không sai biệt lắm đi."

"Người còn tiếp tục nghiên cứu hay không?" Mê Lương hứng thú hỏi.

"Ta đã nghĩ qua, nhưng nó không khả thi, bay không được xa." Đinh Nguyên không chút để ý nói, hỏi: "Vì sao người phải chạy bộ mỗi ngày?"

"Bởi vì ta không muốn bị người chê cười." Mê Lương trả lời hẻm.

Hôm Đinh Nguyên bị rắn độc cắn là lần đầu tiên hẻm thấy rõ mặt mũi Mê Lương, ở Viêm Hoang nam nhân làm sủng vật như Mê Lương không có mấy cái, người người đều thon dài tiêm gầy, bởi vì thời gian dài chịu ức hiếp □ tạo thành tính cách sợ sệt, cả ngày nom nớp lo sợ ánh mắt trốn tránh, tránh xa ở trong góc, nhưng Mê Lương so với tưởng tượng của hẻm rất khác biệt. Dù nói Mê Lương nhát gan, nhưng lúc hẻm bị trúng độc, nàng không có mặc kệ hẻm ngược lại trấn định giúp hẻm giải độc; mỗi ngày nàng đều chạy bộ, tuy rằng tốc độ rất chậm, nhưng ngẩng đầu lên bộ dáng đặc biệt có sinh khí... Đinh Nguyên không thích tụ tập, rảnh rỗi liền mang theo cái lồng chạy tới xem nàng chạy bộ.

Cứ như vậy hai người qua lại khá thân thiết, một hôm Mê Lương lại cầm tới một bản vẽ khinh khí cầu, "Vậy cái này thì sao? Cái này có thể bay rất cao, nếu hướng gió thích hợp, liền bay càng xa."

Đinh Nguyên tiếp nhận bản vẽ nhìn nhìn, "Làm sao bay lên được?"

"Ở bên dưới bỏ thêm nhiên liệu, đốt nóng không khí bên trong, như vậy có thể bay lên trời. Cụ thể ta không quá rõ ràng, nhưng ta đã thấy người khác làm qua." Mê Lương chỉ vào bản vẽ nói.

"Như vậy sẽ làm thủ vệ chú ý, hai mũi tên liền bị bắn thủng, không phải rơi xuống quỹ khu thì là rơi vào biển lớn, nếu còn sống cũng sẽ bị thủ vệ bắt lại, treo trên lầu canh cho đến khi chết nẫu." Đinh Nguyên hưng trí giảm dần, tựa hồ đã không còn tin tưởng có thể chạy thoát khỏi Viêm Hoang, cầm một cọng rom chơi đùa sủng vật của hẻm, miệng hỏi: "Người vì sao không thích sa thử?"

Mê Lương bĩu môi, "Ta thích mèo, không thích chuột."

Đinh Nguyên lại một lần nữa sửa lời nàng, "Sa thử không phải chuột, bộ dạng sa thử đáng yêu hơn."

"Xấu chết đi được, không bằng Hắc Đậu, còn có thể đẻ trứng sao ăn."

"Là không bằng Hắc Đậu, Hắc Đậu là cái, Viêm Hoang chỉ có một mình nó là cái, bằng không lão đại đã sớm bắt nó giết ăn, còn có thể dưỡng nó béo tốt như bây giờ?" Đinh Nguyên quay đầu nhìn Mê Lương, trời chiều ngã về tây, lông mi Mê Lương cong vút khẽ chớp, mũi môi thanh tú, hẻm bình luận: "Bộ dạng người rất giống nữ nhân, bằng không lão đại chỉ sợ cũng sẽ không dưỡng người."

Mê Lương vội vàng nghiêng đầu, Đinh Nguyên tưởng rằng Mê Lương không vui, nghĩ đến nam nhân nào cũng không nguyện ý trở thành sủng vật của một người khác, bổ sung thêm: "Người bình thường lão đại đều chúm mắt, hơn nữa, nghe nói lão đại rất thiên vị người..."

Thanh âm hẻm đột nhiên im bặt, ánh mắt dừng trên sườn mặt cùng một bên gáy của Mê Lương, môi khẽ nhếch. Mê Lương không có hứng thú nghe tiếp, đứng lên, vỗ vế bụi đất trên người, "Ta tiếp tục chạy bộ đây."

Xoay người vừa chạy vài bước, liền nhìn thấy Ân Hạo đứng cạnh đó, dáng người cao ngất, sắc mặt thấy không rõ.

Mê Lương hướng hẻm chạy tới, "Lão đại, sao người lại tới đây?"

"Ta còn tưởng rằng người thực sự đi chạy bộ, chỉ biết người không chịu khó như vậy." Ân Hạo lạnh mắt, nói như rít qua kẽ răng, "Ngồi gần như vậy, người đã không sợ bị người khác phát hiện, ta đây lại càng không cần lo lắng cho người."

Chương 34

Rõ ràng là giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi, cổ tinh trên mặt lại là vẻ lạnh nhạt thông dong, Mễ Lương nhìn hắn, có chút mê hoặc, chẳng lẽ là đang ghen? Nàng nhàn nhạt cười, "Chạy mệt, liền cùng hắn tùy tiện tâm sự."

Chữ "Hắn" kia ở trong tai Ân Hạo, khiến cả người hắn bốc hỏa, trong lòng nổi giận, lời nói ra cũng không để ý tới giọng điệu, "Vậy ngươi tiếp tục tán gẫu đi, dù sao sắc trời vẫn còn sớm, ta cũng có việc muốn vội, không rảnh quản ngươi."

Nói xong Ân Hạo xoay người rời đi. Mễ Lương cảm thấy hắn đang tức giận, không biết vì sao, Mễ Lương lại muốn cười, gia tăng cước bộ đuổi theo, ôm cánh tay hắn, "Ta cũng muốn trở về."

Ân Hạo đem tay nàng bỏ ra, bước đi nhanh hơn.

Mễ Lương tiếp tục chạy lên kéo tay hắn, Ân Hạo lạnh như băng nói: "Muốn hủy hình tượng của ta, ngươi cũng không cần nghỉ ngơi những ngày tốt đẹp nữa."

Mễ Lương nói tay, "Ta chỉ là tình cờ gặp hắn hàn huyên vài câu mà thôi, nhìn sa thử của hắn một chút."

Ân Hạo không để ý nàng, bước chân nhanh hơn, đi qua khúc ngoặt hắn trực tiếp đi đến chỗ đám thủ hạ, Mễ Lương không tiện bám theo, đành trở về phòng.

Sau cơm chiều điểm thượng ngon đèn, Mễ Lương đợi Ân Hạo hồi lâu vẫn không thấy hắn đi qua, nghĩ đến thật sự tức giận, Mễ Lương vốn muốn chờ hắn thêm một hồi, bất đắc dĩ mỗi ngày rèn luyện lại vậy lại mệt, ở trên giường nằm xuống liền đang ngủ.

Ân Hạo chỉ cảm thấy trong lòng trệ đờ, càng nghĩ càng không thoải mái, đợi đến cuồng hoan kết thúc, mọi người tán đi đều tự trở về ốc, hắn lập tức đi đến phòng Mễ Lương, vừa thấy Mễ Lương ngủ như heo, dù phát khó chịu, gậy nửa ngày cũng chỉ có một mình hắn không thoải mái, nữ nhân này không ngờ còn ngủ say sưa.

Ân Hạo trực tiếp đem nàng từ trên giường kéo đến, bóc y phục chuẩn bị áp đi lên phát tiết một phen, Mễ Lương chậm chạp mở mắt, bất quá đã phản xạ có điều kiện ôm cổ hắn, trong miệng phát ra tiếng rên hừ hừ, "Lão đại, ngươi đã trở lại..."

Thanh âm mơ mơ màng màng, Mễ Lương ánh mắt cũng chưa mở hẳn, chính là một tiếng một tiếng ôm hắn kêu "Lão đại", hắn biết nàng còn chưa có triệt để tỉnh ngủ, nhưng lúc nàng vô ý thức gọi hắn như thế này làm cho tâm hắn bỗng chốc mềm đi. Hắn sờ sờ phía dưới nàng thấy còn chưa có ẩm, liền bắt đầu tinh tế hôn nàng, Mễ Lương mơ màng, tuy không nói không cần, bất quá ánh mắt đều không mở ra được, Ân Hạo thấy nàng thật sự mệt nhọc, liền dùng tay ôm nàng nằm xuống, Mễ Lương ở trong lòng hắn giật giật, tìm một vị trí thoải mái hơn. Nhìn nàng an tâm ngủ, tâm trạng Ân Hạo bình thường trở lại.

Sáng sớm hôm sau mặt trời nhô ra từ phía Đông, thời điểm Ân Hạo đang muốn rời giường, Mễ Lương kéo hắn lại, như dây mây quấn lấy thắt lưng hắn, đem thân thể thiếp đi lên. Đêm qua chưa được phóng thích, Ân Hạo buổi sáng rất nhanh kích động, xoay người đem nàng áp chế hung hăng hôn xuống, ở trên giường mây mưa thật thường thẳng đến nắng chiếu rực rỡ. Hai người chưa từng làm loại chuyện này giữa ban ngày, Mễ Lương không hề ngượng như trong tưởng tượng của hắn, hai chân nàng gắt gao cuốn lấy thắt lưng hắn, ở trên giường râm rì kêu nửa ngày.

Hắn thích bộ dáng nàng nhiệt tình, thích nàng không ly khai hắn, sau khi mây mưa một phen Ân Hạo ôm nàng nằm trên giường, cùng lắng nghe hơi thở cùng tiếng tim đập của nhau, trong lòng vừa đầy vừa ấm. Mễ Lương ghé vào trên người hắn, bắt lấy một lọn tóc của hắn đưa đến bên môi nhẹ nhàng hôn, "Ngày hôm qua ngươi ghen đúng không?"

"Ghen?" Ân Hạo tỏ vẻ khinh thường, "Ta là lo lắng ngươi bị phát hiện, ban ngày ban mặt ít ở bên ngoài lộ diện đi."

Mễ Lương gật đầu đáp lời, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực hắn, chỉ vào một bên ngực hỏi: "Đây là cái gì? Vì sao lại có ba cái đầu?"

Ân Hạo chính giữa ngực có một hình xăm lớn trông rất sống động, vừa giống phi long nhưng lại không phải phi long, có ba cái đầu sáu cái cánh, hàm răng sắc nhọn, móng vuốt bén nhọn, đuôi vừa thô vừa dài, so mảnh hổ càng uy phong lắm lắm, so hùng sư càng cường tráng uy vũ, Ân Hạo ánh mắt sơ lược nhìn lướt qua, một bàn tay còn nhẹ nhàng vuốt tẩm lưng trần bóng loáng của Mễ Lương, "Cảm thấy ba cái đầu đủ uy phong, cho nên liền xăm lên."

Mễ Lương cúi xuống nhìn kỹ, tinh tế vuốt ve, "Sắc rất đẹp, rất giống hiệu quả 3D, này kỹ thuật cũng thật không sai, ai giúp ngươi xăm?"

"Tồn một trăm lượng bạc có thể xăm không tốt sao?" Ân Hạo lười biếng nói.

"Một trăm lượng?" Mễ Lương cảm thấy một trăm lượng giống như cũng không nhiều, nghe nói ba mươi lượng bạc đổi được một lượng hoàng kim, ba

mười lượng hoàng kim đổi được một lượng tinh thể màu tím.

"Người cho là đồ đặc bên ngoài đều dùng tinh thể màu tím để đổi sao? Rất nhiều người cả đời này đều kiếm không nổi một lượng tinh thể màu tím, đâu như ngươi tùy tiện lấy mấy lượng ở trong tay ngoại?" Ân Hạo bắt được tay nàng, lại đem nàng áp chế, "Người tinh thần tốt như vậy, có phải còn chưa có ăn no hay không?"

"Ăn no, ăn no." Mễ Lương cũng không còn sức để đến một lần, "Bất quá ta đã đói bụng."

Mặt trời đều treo thật cao, Viêm Hoang nam nhân đã ra ngoài làm một chuyến công trở về ăn điểm tâm, Ân Hạo lần đầu rời giường trễ như vậy, trong lòng thán một tiếng, nữ nhân quả nhiên dễ dàng làm nam nhân chậm trễ chính sự.

Mễ Lương buổi sáng hôm nay không thể đi chạy bộ, hai ngày sau cũng không đi, bởi vì Ân Hạo trong lòng còn có chút để ý, không vui cho nàng đi. Mễ Lương ở trong lòng mãnh liệt kháng nghị chủ nghĩa bá quyền, bất quá bên ngoài lại là cực kì ngoan ngoãn, qua hai ngày Ân Hạo cũng sẽ không quản.

Thời điểm Mễ Lương chạy bộ vẫn gặp gỡ Đinh Nguyên nơi nơi lác lác, bất quá hình như hắn không còn mang theo cái lồng sa thử, hắn vòng vo một hồi lại đi rồi, Mễ Lương cho rằng hắn trở về lấy cái lồng đến, nào biết hắn bung một cái móc bỏ đi qua, được rồi, móc bỏ thành công hấp dẫn lực chú ý của Mễ Lương.

Mễ Lương chạy tới muốn nhìn xem người này lại có đồ vật mới mẻ gì, trong bồn đựng nửa bồn nước, ở giữa là ống trúc nhỏ đựng đầy nước, Đinh Nguyên không ngừng đổ vào trong nước một loại bột phấn màu trắng, lúc bột phấn hòa tan, nước bên trong ống trúc thể nhưng chậm rãi kết thành băng, Mễ Lương cảm thấy rất hiếu kỳ, "Người đang làm cái gì vậy?"

"Sương thạch." Đinh Nguyên đáp, bên trong ống trúc phía trước sắp một chiếc đĩa, bị hắn một phen, trọn khối băng rút ra, hắn đưa cho Mễ Lương, "Kem que người nói có phải là thứ này hay không?"

Hai ngày trước Mễ Lương có nói trời nóng như này nếu có kem que ăn thì tốt rồi, Đinh Nguyên hỏi kem que có phải giống như băng mùa đông kết ra hay không, Mễ Lương nói là bỏ thêm nước đường kết thành băng, mùa hè ăn thanh lương giải nhiệt. Đinh Nguyên nói: "Ta có bỏ thêm đường vào trong nước."

Mễ Lương thập phần cao hứng, từ trong tay hắn tiếp nhận đến cần một ngụm, "Thêm chút sữa nữa hương vị sẽ ngon hơn, hoặc là đem băng đánh nát trộn cùng hoa quả, làm thành hoa quả nước đá bào, đặc biệt ăn ngon."

"Nơi này không có sữa, cũng không có hoa quả." Đinh Nguyên cảm thấy bản thân không có khả năng tay không biến ra đồ vật.

"Cũng phải, có thể làm ra băng đá là rất tốt, người quả nhiên thật sự có tài." Mễ Lương tán dương, "Cái kia cái gì sương.. Sương thạch làm thế nào vậy? Vì sao có thể đem nước biến thành băng?"

"Viêm Hoang có sương thạch thiên nhiên, chiết xuất một chút còn có thể làm được dùng, sương thạch hòa vào nước sẽ tỏa khí, cho nên có thể đem nước biến thành băng." Đinh Nguyên giải thích nói.

Mễ Lương học hóa học không tốt, không biết sương thạch là cái gì, nhưng quá trình chế băng nghe qua còn quen thuộc, có lẽ trước kia ở trong sách hoặc là trên mạng có đọc qua, nàng làm người xuyên không mà thật sự cái gì đều không biết. Thạch Đầu từ xa chạy tới, nhắc nhở nàng: "Mễ Lương, người không cần ăn vội này nọ, người vừa chạy bộ hiện tại ăn mát, vạn nhất tiêu chảy liên phiền toái. Nếu người muốn ăn thứ gì, có thể trở về tự mình làm, kỳ thực ta cũng biết cái này làm như thế nào."

Hắn vừa nói vừa nhìn Đinh Nguyên, Đinh Nguyên nhìn Mễ Lương, Mễ Lương biết Thạch Đầu chuyện gì cũng sẽ báo cho Ân Hạo, buông kem que xuống, "Ta không ăn nữa, bất quá người đừng nói với lão đại, giúp ta lấy thùng nước đi qua."

Đinh Nguyên thấy Thạch Đầu chạy xa, hỏi: "Sao hai ngày nay không thấy người tới chạy bộ? Lão đại không cho người đến à?"

"Àn." Mễ Lương tùy ý đáp, cầm lấy khăn lông lau tay.

Đinh Nguyên nhỏ giọng than thở, "Nếu là ta cũng sẽ không cho phép người chạy lung tung."

Hắn thanh âm thật nhỏ, Mễ Lương không nghe rõ, "Người nói cái gì?"

"Không có gì."

Đã không có gì, Mễ Lương cũng không muốn cùng hắn nhiều lời nói, "Ta đây tiếp tục chạy bộ đây."

Mễ Lương lại bắt đầu qua lại chạy bộ, Đinh Nguyên trở về lấy cái lồng, bất quá tâm tư không đặt ở trên lồng sa thử, thường thường trộm nhìn Mễ Lương phía xa vài lần.

Sau này thời điểm Mễ Lương chạy bộ không còn cùng Đinh Nguyên nói chuyện nhiều, không phải Mễ Lương không muốn, mà là nàng rất ít gặp lại Đinh Nguyên. Ngẫu nhiên nhìn thấy một hai lần, Đinh Nguyên đều cách thật sự rất xa, nếu không phải hắn mang theo một cái cái lồng, bóng người nhỏ như vậy Mễ Lương căn bản nhận không ra là hắn.

Bất quá ở chỗ Mễ Lương thường xuyên chạy bộ phát hiện một ít vật nhỏ, chẳng hạn như mô hình xe ngựa nho nhỏ, tượng gỗ khắc con thỏ nhỏ trông rất

sống động tượng, Mễ Lương đoán hẳn là Đinh Nguyên có ý lưu lại, nhất được gì đó liền là của chính mình, Mễ Lương không chút khách khí cầm trở về.

Viêm Hoang là nơi lấy quyền cước luận anh hùng, Đinh Nguyên am hiểu làm đồ vật, bắt quá luận khởi quyền cước, ở Viêm Hoang gần như xếp cuối, hoàn toàn không có tư cách cùng lão đại đàm điều kiện. Cho nên khi Ân Hạo tỏ thái độ lúc người của hắn chạy bộ không chuẩn người khác đến quấy rầy, Đinh Nguyên lập tức thức thời đổi địa phương lưu sa thử.

Hắn chuyển đến một nơi cách đó không xa, có đôi khi trốn ở trên đài xa xa nhìn Mễ Lương chạy bộ, chỉ cần không bị Thạch Đầu phát hiện là được.

Chạy bộ giúp thân thể Mễ Lương ngày càng khỏe mạnh, về phần dáng người, hoàn toàn không có biến chuyển.

Sau giữa trưa Viêm Hoang truyền đến từng trận tiếng sấm, buổi chiều rất nhiều người vô pháp xuất công, mưa to làm cho khu vực khai thác quặng trở nên càng thêm nguy hiểm, Ân Hạo mỗi ngày đều phải dậy sớm, cùng vài cái quen tay cùng nhau nơi nơi xem xét địa thế, đa số thời gian hắn đều ở khu vực khai thác quặng, để ngừa xuất hiện tình huống đột phát có thể kịp thời nghĩ cách cứu viện đội hữu.

Tình huống nguy hiểm luôn khó lòng phòng bị, buổi sáng mặt trời chói chang nhô lên cao, hai nơi long đồng thời phun trào, Ân Hạo đang cứu giúp đội hữu bên này, long còn chưa rút khỏi, đã nghe thấy bên kia truyền đến tiếng kêu gào náo động. "Có quỷ, chạy mau!"

Xa xa là khu vực khai thác quặng hôm nay, mấy chục người chạy trốn như bay, hai người mới phản ứng chậm chạp, chạy trốn không kịp, mất thấy quỷ đang cấp tốc tới gần, một người nam nhân cấp tốc đi trở về, trong lúc chỉ mình treo chuông, ném ra hai điều dây thừng quấn vào eo đối phương, đồng thời bật người, lôi kéo dây thừng, đem hai nam nhân kia lôi ra mấy chục thước, chân trước vừa chạy ra, một giây sau quỷ đã bao trùm lên địa phương mấy người vừa đứng.

Nam nhân này hành động thập phần nguy hiểm, chậm một giây bản thân hắn cũng trốn không thoát, nhưng hắn động tác thập phần nhanh, trong thời khắc nguy hiểm vẫn không hề bỏ lại đồng bạn, đợi sau khi mọi người đều tới khu vực an toàn, người bên cạnh phát ra âm thanh ủng hộ, Ân Hạo cũng quăng đến một ánh mắt tán thưởng.

"Thân thủ tốt không nói, khó được là nặng nghĩa khí, không hổ là tướng quân có uy vọng ở trong quân." Sở Nghiêu nói với Ân Hạo bên cạnh.

"Nói cái gì tướng quân, kia đều là chuyện quá khứ, cũng chỉ có người thích ứng với nơi này nhanh nhất. Hắn thích ứng với Viêm Hoang cũng nhanh gần bằng người, người đã đến đây hai năm cũng không có lấy vài cái bằng hữu, Hàng Phá Hải ngoại trừ phó tướng trước kia của hắn, còn cùng không ít người giao hảo."

"Đúng vậy, ở phương diện này ta không bằng hắn. Cho nên, ta đoán, sau khi người biến mất khỏi Viêm Hoang, hắn rất có khả năng sẽ tiếp quản vị trí của người."

Ân Hạo nhìn về phía Hàng Phá Hải, đứng trọng tâm nói: "Hắn thân thủ không thua Thiết Bất Quy, chỉ là thời gian tới Viêm Hoang quá ngắn, còn chưa đánh tốt trụ cột. Thiết Bất Quy am hiểu cách sinh tồn ở Viêm Hoang hơn, cũng có nhiều người ủng hộ hơn, Thiết Đầu, Lộ Ngũ, Kê, Nam Minh... Bọn họ đại khái đều sẽ đứng bên phía Thiết Bất Quy, lại nói, ta đi rồi, theo lý thường phải là Thiết Bất Quy tiếp nhận vị trí của ta, ít nhất tạm thời một đoạn thời gian là phải như thế, trong thời gian ngắn Hàng Phá Hải không nên có ý tứ muốn tranh."

Sở Nghiêu nói: "Cho dù Hàng Phá Hải không đảm đương nổi vị trí lão đại, về sau hắn ở Viêm Hoang cũng sẽ có địa vị nhất định."

Ân Hạo gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Vậy người đưa Mễ Lương cho hắn đi."

Ân Hạo nheo mắt, "Người có ý gì?"

"Nếu người thực sự thích Mễ Lương, thì nên lo lắng cho nàng lâu dài một chút. Một ngày kia người đột nhiên biến mất khỏi Viêm Hoang, nếu như cái gì cũng không an bài thỏa đáng cho nàng, chẳng lẽ người muốn nàng chờ bị mấy trăm cái nam nhân luân sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

"Người đi rồi, Viêm Hoang nhất định sẽ có hỗn loạn ngắn ngủi, Mễ Lương không có bản sự tự bảo vệ mình, nếu bị phát hiện là nữ nhân đến lúc đó sẽ càng loạn. Nếu may mắn một chút, không bị phát hiện ra là nữ nhân, rơi vào tay Thiết Bất Quy. Thiết Bất Quy là người như thế nào người biết rồi đấy, hắn xuất thân cường đạo, thân thủ tuy không sai, nhưng trong chuyện nam nữ hắn không quá để ý, vì mụn sức trần nhân tâm hắn nhất định sẽ đem Mễ

Ấn Hạo hất tay nâng ra, "Sau khi ăn cơm chiều tự mình đi qua, đừng để ta phải đến đem người đóng gói đưa đến đó."

Nói xong, rảo bước vội vàng rời khỏi phòng.

Ấn Hạo trực tiếp đi đến khu vực khai thác quặng, lúc này còn chưa tới giờ bắt đầu làm việc, khu vực khai thác quặng không có một bóng người. Hôm nay trời không đổ mưa, mặt trời chói chang nhô lên cao, lộ ra sắc quang màu cam đỏ, như một đoàn lửa, dưới bầu trời khốc nhiệt không có một tiếng động, chỉ có mồ hôi trên trán của hắn không ngừng tí tách rơi xuống.

Qua một hồi lâu, mới có người lục tục đi đến khu vực khai thác quặng, có người đi qua người hắn cùng hắn chào hỏi, "Lão đại, tới sớm vậy" "Lão đại, sao đi có một mình" ...

Ấn Hạo mồ hôi trên trán đều lười lau, chắc là do đứng phía dưới mặt trời quá lâu, chỉ cảm thấy hai chân vô lực, cứng ngắc nghiêm mặt "Ấn" hai tiếng, xem như trả lời.

Hắn ngốc ở khu vực khai thác quặng đến giờ cơm chiều, từ phía đông đi đến phía tây, lại từ phía tây đi trở về phía đông, thẳng đến màn đêm buông xuống, có người phát ra thanh âm xa xưa, "Kết thúc công việc, ăn cơm ——"

Buổi tối cùng nhóm thủ hạ ăn cơm, sau khi ăn xong là lúc Viêm Hoang cuồng hoan, hắn ngồi cạnh Lộ Ngũ Thiết Bất Quy, một đám nam nhân nhàm chán bắt đầu hội toạ đàm. Thanh âm chung quanh thật ồn ào, nhưng một câu hắn cũng không nghe rõ, chỉ nhìn thấy ánh trắng chậm rãi dâng lên, thời gian từng giây một không ngừng trôi qua, trong lòng như có cái sàng, hạt cát bên trong không ngừng rơi xuống, tựa hồ trời đi không phải hạt cát, cũng không phải thời gian, mà là món đồ thập phần quan trọng dưới đáy lòng.

Bên cạnh có người dùng cánh tay chọc chọc hắn, là Lộ Ngũ, "Lão đại, người lên tiếng đi."

"A?" Ấn Hạo không biết bọn họ đang nói gì.

"Tiểu đạo sẹo muốn cùng Thu nhị khổ đánh một trận, người cũng biết hai người bọn họ oán hận chất chứa đã lâu, hôm nay lại âm ỉ lên, hai người bọn họ muốn triệt để thống khoái đánh một hồi, sinh tử tùy mệnh, hỏi người có đồng ý hay không." Lộ Ngũ ở bên cạnh hỏi, trong lòng suy nghĩ hai người kia thâm, thế nhưng muốn đánh một trận sinh tử, còn chạy đến đây hi vọng Ấn Hạo đồng ý, nói không chừng đều sẽ bị Ấn Hạo đá, Ấn Hạo ngồi bên cạnh lại không có nửa điểm phản ứng, Lộ Ngũ có chút kỳ quái, "... Lão đại, người có nghe thấy hay không... Lão đại..."

Ấn Hạo đột nhiên từ trong đám người đứng bật dậy, giống như thuận lộc bị dã thú công kích chấn kinh, hoảng loạn chạy về phía phòng ở, xuyên qua đại đường, lưu lại trên hành lang một trận tiếng bước chân dồn dập, xuất ra chìa khóa thời điểm mở cửa sắt ngón tay run run, đẩy cửa sắt ra, hắn hướng phòng Mễ Lương chạy tới, "Mễ Lương..."

Trong phòng không có người, bước chân hắn càng thêm hoảng loạn, giống như phát điên lộn trở lại đại đường, hướng phòng ở phía bắc chạy tới, "Phanh ——" một tiếng đá văng đại môn thuận một.

Mễ Lương đứng ở phòng trong quay đầu xem xảy ra chuyện gì, hắn thấy nàng y phục hoàn hảo, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, hướng nàng nói: "Trở về đi."

Mễ Lương trầm mặc cúi đầu.

Hàng Phá Hải ngồi trên ghế tựa trên mặt hiên vẻ nghi hoặc, một lát sau phản ứng lại, "Ấn lão đại, ta không thích nam nhân."

"Không thích thì thôi." Ấn Hạo có lệ nói, đi về phía Mễ Lương, hắn vỗ vỗ bờ vai nàng, "Mễ Lương, cùng ta trở về."

Mễ Lương mặt không biểu cảm đi ra cửa.

Hành lang thật dài, hai người một đường không ai nói chuyện.

Trở lại phòng, Mễ Lương múc nước, rửa mặt, rửa chân, không nhìn Ấn Hạo trong phòng.

"Ta thật sự không thể mang người đi." Mễ Lương đi đến bên giường, chuẩn bị cời y phục đi ngủ, nghe thấy Ấn Hạo đứng một bên nặng nề lên tiếng, "Ngay từ đầu ta từng nói với người, Sở Nghiêu nói không sai, ta không có năng lực này."

"Ta đã biết." Mễ Lương cời ngoại sam ném tới một bên, đem tóc cột chắc nói ra, cầm lấy lược chải tóc.

"Đến lúc người cần tìm một chỗ dựa mới vững chắc."

"Là nam nhân vừa rồi à? Đa tạ người thay ta lo lắng nhiều như vậy, ta cũng sẽ hảo hảo lo lắng cho mình một chút." Mễ Lương lạnh nhạt nói, "Chúc các người vượt ngục thành công."

Mễ Lương trèo lên giường, kéo chăn lên trên, che khuất phân nửa khuôn mặt, "Trước khi ra ngoài nhớ tắt đèn."

Ấn Hạo ngồi xuống giường, kéo nàng dậy, "Mễ Lương, ta cũng thật sự thích người..."

"Chuyện phải làm cũng đều làm." Mễ Lương đánh gãy lời hắn, hôm nay nói thích, ngày mai lại không quản nàng sống chết, trời nam đất bắc, cuộc đời này rất khó trùng phùng, bây giờ còn nói thích có gì khác giả mồm cái láo. Từ lúc hắn bảo nàng đến phòng một người nam nhân khác ngủ, Mễ Lương đã bị

hắn triệt để làm lạnh tâm. Ánh mắt nàng không nhìn hắn, ôn hoà nói: "Ta còn muốn ngủ sớm một chút."

Hai người tâm tình đều không tốt, Ân Hạo cuối cùng buông nàng ra, tự trở về phòng mình. Có lẽ ngay từ đầu hắn nên nghe Sở Nghiêu khuyên bảo, cách xa Mễ Lương một chút, hẳn cho rằng mình có thể từ trong chuyện tình cảm thoát ra, kết quả đến hiện tại thế nhưng luyến tiếc.

Mễ Lương hiện tại không cần thiết lấy lòng Ân Hạo, thời điểm chàng vạng đi ra ngoài ngay cả Thạch Đầu cũng không gọi, lo lắng thế nào chạy đến chỗ thường hay chạy bộ, bất quá không có khí lực chạy, đành chậm rãi đi bộ. Đi một hồi, bắt gặp một cái mô hình đồ chơi, nằm trên đất lúc này là một con rối tiểu hầu tử, trước ngực nó có một cái trống lớn, lắc lắc, tiểu hầu tử bắt đầu tự động gõ trống. Tuy rằng kêu không được vài cái, nhưng thanh âm thùng thùng thập thập phần dễ nghe. Cánh môi Mễ Lương nhếch lên nhợt nhạt cười, cầm tiểu hầu tử, ngồi cạnh chân tường lắc lắc không ngừng.

Một lát sau, nàng đứng lên đi đến một chỗ tả hữu nhìn quanh, không thấy bóng dáng Đinh Nguyên, nàng không lớn không nhỏ hô hai tiếng, "Đinh Nguyên... Đinh Nguyên..."

Chung quanh một người đều không có, Mễ Lương cảm thấy mình có chút ngốc, lại ngồi trở lại chân tường đùa bốn tiểu hầu tử. Một lát sau, phía sau xa đài xuất hiện một người, trong mắt nhàn nhạt mừng thầm, "Người tìm ta?"

"Cám ơn người tặng đồ cho ta." Mễ Lương phe phẩy con rối tiểu hầu tử.

Đinh Nguyên rất kiêng kị Ân Hạo, ánh mắt tả hữu xem xét, phòng ngừa Ân Hạo hay Thạch Đầu đột nhiên xuất hiện, "Sao hôm nay người không chạy bộ?"

"Một môi, không muốn chạy." Mễ Lương nhìn dáng vẻ của hắn liền biết hắn đang đề phòng Ân Hạo, đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên người, vừa đi vừa nói, "Ta còn muốn món đồ khác, có phải chỉ cần ta về ra hình dáng người đều sẽ làm ra được hay không?"

"Đại khái có thể."

Hai người đi lên xa đài ngồi ở trên bậc thềm, Mễ Lương tìm một hòn đá, dùng kỹ xảo vụng về vẽ ra hình dáng một cái máy bay, "Ta muốn có máy bay, lớn lên giống chim, bất quá không có lông chim..." Mễ Lương vừa vẽ xong liền dùng chân đi di hình vẽ trên đất: "Không cần loại này, ta muốn máy bay chiến đấu cơ, như vậy sẽ không sợ phi long ... Quên đi, vẫn là thêm hai cánh quạt mới giống..."

Mễ Lương vẽ một cái máy bay kiểu cũ, khoa tay múa chân nửa ngày muốn Đinh Nguyên giúp nàng làm tiểu mô hình, Đinh Nguyên hiểu rõ đại khái bộ dáng, hỏi nàng: "Sao người nghĩ nó có thể bay lên?"

"Đương nhiên có thể, con người an vị ở bên trong, cánh quạt xoay chuyển phi thường nhanh, là có thể bay lên cao."

"Tại sao cánh quạt có thể luôn luôn xoay chuyển nhanh? Động lực là cái gì?" Đinh Nguyên cảm thấy đây đơn thuần là lời nói nhảm, thứ này còn không thực tế bằng điều lớn, "Người gặp qua ở đâu vậy?"

Mễ Lương không trông cậy vào việc thời đại này có thể làm ra máy bay, chỉ là mong muốn làm cái mô hình đặt ở đầu giường nhìn xem, nàng cũng không phải kỹ sư, động lực là cái gì nàng cũng không biết rõ, "Ta ở trong mộng gặp qua, dù sao nó chính là có thể bay, bên trong nếu gắn bom, có thể nổ chết đám người muốn ngăn cản ta đi ra ngoài. Người giúp ta làm một cái, không bay được cũng không sao, cứ làm thành như dạng này là được."

Đinh Nguyên nhìn Mễ Lương, đây là một người nằm mơ đều muốn đi ra ngoài, mới có thể mơ thấy loại đồ hình thù kỳ quái này, bất quá hắn vẫn đáp ứng, làm mô hình với hắn mà nói rất đơn giản. Hắn cùng nàng ngồi sòng vai, ngắm chớp mũi cùng sườn mặt của Mễ Lương, cẩn thận hỏi, "Có phải lão đại đối xử với người không tốt hay không?"

"Đừng nhắc đến hắn." Mễ Lương không muốn nghe thấy tên Ân Hạo, "Làm thêm xe tăng đi, rất lợi hại ..."

Mễ Lương vừa vẽ loạn vừa nói lung tung, nàng biết trong lòng Đinh Nguyên đang thầm mắng nàng điên, bất quá nàng không để ý, trong đầu nàng bây giờ tất cả đều là những đồ vật cường đại mà có uy lực này, đem bọn chúng làm ra, xem chúng nó, tựa như trong lòng có chỗ chống đỡ nàng tiếp tục đi xuống.

Hai người nói mãi cho tới trời tối, bụng Mễ Lương bắt đầu thầm thì kêu, mới ý thức đến sắc trời đã tối muộn, nghe âm thanh huyền ảo xa xa, nàng thập phần thấy có lỗi, "Hình như đã hại người bỏ lỡ giờ cơm chiều."

"Không quan hệ." Đinh Nguyên thanh âm ở ban đêm nghe qua thuần hậu ấm áp, "Suy nghĩ của người phi thường mới mẻ, ngày mai ta phải xuất công, hai ngày sau ta sẽ đưa chúng đến cho người."

Mễ Lương tỏ vẻ không vội, sau khi cùng Đinh Nguyên cáo từ, Mễ Lương chậm rãi đi về phòng mình ở, cũng không biết có còn cơm chiều ăn hay không. Vừa rẽ vào hành lang liền gặp Ân Hạo, Ân Hạo sầm mặt, "Người đã đi đâu? Đến giờ ăn cơm còn không biết trở về."

"Không đi đâu cả." Mễ Lương nhàn nhạt liếc hắn, "Bất quá nghe lời người nói, đi ra ngoài tìm kiếm chỗ dựa mới vững chắc thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Sắc mặt Ân Hạo đen hơn, giống như bầu trời trước khi dông tố kéo đến, "Ta còn chưa đi, ngươi đã muốn đội nón xanh cho ta."

"Sao lại nói ta muốn đội nón xanh cho ngươi?" Mễ Lương tỏ vẻ bản thân cực kì vô tội, "Chúng ta vốn không phải là phu thê, căn bản không có chuyện đội nón xanh ở đây. Lại nói, ngày hôm qua ngươi còn bảo ta đi ngủ cùng người kia, cũng là ngươi bảo ta đi tìm một chỗ dựa mới vững chắc, nếu thật sự là đội nón xanh cũng là tự ngươi muốn mang."

Ân Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, "Mễ Lương, ngươi hiện tại là gan phỉ, dám ở trước mặt ta vòng vo."

"Không dám, không dám, ta chỉ là làm theo lời ngươi nói, ngươi thấy ta có nghe lời hay không, ngươi bảo ta làm cái gì ta liền làm cái đó. Lại nói, không được bao lâu nữa ngươi sẽ đi, tốt xấu ta cũng phải tìm con đường sống cho mình." Mễ Lương một bộ thuần lương, còn không sợ chết làm bộ như chuyện gì đều không có, "Nga, lão đại, còn cơm ăn không? Ta đói bụng."

Ân Hạo cười lạnh, "Đi hết một buổi chiều, ngươi còn muốn ăn cơm?"

"Ta mỗi ngày ngủ cùng ngươi, hiện tại ngay cả cơm cũng không được ăn, ai, người còn chưa đi, trà liền nguội, xem ra không tìm người khác không được." Mễ Lương ai thán một tiếng, mi tâm hiện lên chút không kiên nhẫn, cùng lắm nhiều lời cũng không có ý nghĩa, đi lướt qua bên người hắn trở về phòng mình.

Trong phòng không ngờ không phải không có đồ ăn, trên bàn đặt hai món, bất quá đã nguội lạnh, Mễ Lương cũng không để ý, dù sao Viêm Hoang thời tiết nóng, lạnh cũng có thể ăn như thường, thời điểm nàng đang cảm chiếc dưa vui vẻ gấp đồ ăn, cửa bị đẩy ra, Thạch Đầu đi vào, xem ra vừa bị Ân Hạo mắng, hắn đi tới, hỏi: "Mễ Lương, ngươi đi đâu vậy? Cũng không nói với ta một tiếng, thời điểm ăn cơm ta cùng lão đại nơi nơi tìm ngươi tìm khắp nơi không thấy."

"Tùy tiện ra ngoài đi dạo." Mễ Lương gió nhẹ vờn khinh đáp.

"Lão đại đều tức giận, hình như hai ngày nay tâm tình hắn rất không tốt, có phải ngươi chọc hắn hay không?" Thạch Đầu thấy nàng còn mãi ăn, đi tới cầm lấy đồ ăn, "Ta giúp ngươi đem đi hâm nóng."

"Không cần, ta cũng không trêu chọc hắn." Mễ Lương ngăn hắn lại, "Thạch Đầu, ngươi có tâm tình lo lắng thay hắn, còn không bằng lo lắng cho bản thân mình nhiều hơn, vạn nhất hắn đi rồi, ngươi phải làm sao bây giờ?"

Thạch Đầu xoa đầu, "Lão đại làm sao có thể đi đâu? Không ai có thể còn sống rời đi Viêm Hoang, trước kia rất nhiều người đã thử, bất quá đều thất bại."

Thạch Đầu à, ngươi quá coi thường lão đại nhà ngươi rồi, Mễ Lương ở trong lòng thở dài một tiếng, lại hỏi: "Ta nói, nếu không có lão đại che chở ngươi, ngươi sẽ làm gì?"

Thạch Đầu không biết vì sao Mễ Lương lại hỏi vấn đề này, nghĩ nghĩ nói: "Ta một người nam nhân có cái gì không thể làm, cùng lắm thì tới khu vực khai thác quặng xuất công, ta vẫn có thể sống tiếp." Hắn nhìn nhìn Mễ Lương, rất có khí khái anh hùng nói, "Ta sẽ làm việc nhiều hơn, Mễ Lương, cho dù không có lão đại, ngươi cũng không phải chịu đói, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi."

Mễ Lương từ trong đáy lòng cảm thấy vẫn là Thạch Đầu đáng tin, cả ngày giúp nàng lấy nước cọ bồn cầu còn vui tươi hơn hờ, một chút hồi báo đều không cần, đầu như Ân Hạo đối nàng tốt đó là vì điều kiện tiên quyết muốn ngủ với nàng. Đáng tiếc Viêm Hoang là địa phương tràn ngập bạo lực, liền Thạch Đầu kia mấy lần, trộm này nọ còn được, bảo vệ nàng, hóa hậu còn chưa đủ.

Hai ngày nay nàng gặp phải đã kích có chút lớn, dĩ vãng trong cuộc sống, nàng có mục tiêu minh xác, ít nhất trong lòng còn có hi vọng, vô luận hi vọng này cỡ nào xa vời nhưng trong lòng luôn có niềm tin. Nhưng hiện tại đến hi vọng này cũng không còn, trong lòng Mễ Lương trống trơn, có chút chua xót có chút đắng chát, nàng rúc vào ổ chăn đem chăn quấn chặt chẽ, tựa hồ như vậy có thể tìm được một chút cảm giác an toàn.

Nửa đêm Ân Hạo tới phòng Mễ Lương, hắn không đốt đèn, giống như thợ săn trong bóng đêm. Hắn sò lên giường, chui vào ổ chăn của Mễ Lương, ngậm môi nàng điên cuồng liếm mút, một đôi bàn tay to từ vạt áo nàng thám vào bên trong không ngừng châm ngòi thổi gió. Trong lúc Mễ Lương còn chưa thanh tỉnh đã bị hắn biến thành có phản ứng, phản xạ có điều kiện ôm cổ hắn, Ân Hạo thích thời khắc này, khi nàng thanh tỉnh rất không đáng yêu, sẽ thu hồi nhiệt tình, lạnh nhạt nói chuyện với hắn.

Ân Hạo biết khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng xa, trong lòng hắn rất khó chịu, nhưng đây chính là hiện thực bất đắc dĩ, hắn thất sự không thể mang nàng đi. Trong lòng càng ngày càng nặng nề, Ân Hạo không chút do dự tiến vào, va chạm thập phần dữ dội, mỗi một lần đều phải đụng đến chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng, thân thể gât gao tương triền, khoảng cách này, sự nặng nề kia có thể trong nháy mắt này tạm thời biến mất.

Sau khi Mễ Lương hoàn toàn tỉnh lại liền buông lỏng tay ôm cổ hắn, thân thể nàng không khống chế được run sợ, nàng không cần bám lấy hắn, hắn đã không phải hi vọng của nàng, nàng cũng không cần dựa vào hắn nữa, nàng gât gao nắm lấy ga giường, căn môi cũng không nguyện ý lớn tiếng kêu lên. Ân Hạo rõ ràng cảm giác được nàng kháng cự, tách hai đùi nàng gác lên vai, lại phủ người xuống. Toàn bộ thân thể Mễ Lương như bị gấp đứng lên, tư thế này làm cho Ân Hạo tiến vào càng sâu, vật cứng không ngừng ma sát vào chỗ nắn cảm nhất của nàng, Ân Hạo lướt động với tần suất nhanh hơn, va chạm vừa nhanh vừa sâu, Mễ Lương căn bản chịu không nổi, hoàn toàn đã quên suy nghĩ ban đầu, thống khổ kêu lên, "Chậm một chút... Nhẹ chút, nhẹ

chút... Không cần... Ô ô..."

Nàng càng nói không cần hẳn càng thâm nhập sâu, đợi đến lúc nàng thét lên chói tai hẳn lại đột nhiên rút ra, Mễ Lương không chịu nổi hự không đột ngột, hừ hừ lắc lắc thân thể cầu hẳn, "Mau cho ta, lão đại... Ta muốn..."

Ấn Hạo dùng vật cứng của mình chậm rãi ma sát nhụy hoa nàng, lưu luyện ở cửa động cổ tình không chịu đi vào, "Cầu ta, nói người thích ta."

Mễ Lương bị hẳn mài không chịu nổi, cái loại cảm giác thực cốt lằng lằng mất hồn vừa rồi khiến thân thể nàng kêu gào, phối hợp hẳn, "Ta thích người... Cho ta, lão đại... Ta muốn người..."

Trong bóng đêm cánh môi Ấn Hạo lướt qua một tia cười thỏa mãn, hẳn nặng nề tiến vào trong cơ thể nàng, nghe thấy tiếng nàng thét chói tai thỏa mãn không thôi, hẳn làm sao có thể không trị được nàng? Nàng chung quy còn không phải chịu thân phục ở dưới thân hẳn.

Đợi đến khi hết thấy gió êm sóng lặng, hai người đều đỏ mặt hôi đầm đìa, Ấn Hạo đem Mễ Lương nhuyển thành một bãi nước gắt gao ôm vào trong ngực, nàng đích xác không có khả năng vĩnh viễn thuộc về hẳn, nhưng ít nhất vào lúc này, nàng vẫn thuộc về hẳn.

Lúc trên giường Mễ Lương rất nghe người, bất quá khi xuống giường, Mễ Lương không còn ngoan ngoãn nữa, vừa nhìn thấy hẳn liền bày ra bộ dáng không kiên nhẫn, ngay cả nói đều lười nói với hẳn, ngẫu nhiên nói nói mấy câu cũng là muốn ghen ghét hẳn, đứng là gặp nhau không bằng không thấy.

Buổi sáng từ khu vực khai thác quặng trở về chỉ thấy một mình Thạch Đầu tả lủi hữu lủi, Ấn Hạo đi qua, "Không phải bảo người đi theo Mễ Lương sao? Người một mình ở trong này làm gì?"

"Nàng không cho ta đi theo." Thạch Đầu đặc biệt bắt đắc dĩ.

"Người nghe nàng hay nghe ta?" Ấn Hạo tức giận, "Nàng lại đi đâu rồi?"

"Ta cũng muốn đi theo nàng, bất quá lúc nàng ăn xong điểm tâm nói trong phòng không còn nước, bảo ta giúp nàng đi lấy thùng nước, lúc ta trở về đã không thấy nàng ở trong phòng." Thạch Đầu nói ra có chút chột dạ, "Ta lập tức đi tìm."

"Cả ngày nơi nơi chạy loạn, có bản lĩnh đến giờ ăn cơm thì đừng trở về!" Ấn Hạo mắng một tiếng, bất quá lại lo lắng Mễ Lương chạy đến nơi đông người, không cẩn thận sẽ bại lộ, lại hướng Thạch Đầu rống, "Đi tìm a!"

Mễ Lương không phải không thích Thạch Đầu, mà là Thạch Đầu chuyện gì cũng sẽ báo cáo với Ấn Hạo, có một số việc Mễ Lương không muốn cho Ấn Hạo biết, cho nên mới không mang hẳn theo. Trên bậc thềm ở xa đài, Mễ Lương cùng Đinh Nguyên sóng vai mà ngồi, đồ vật Đinh Nguyên làm ra thập phần tinh xảo, ngay cả cabin máy bay đều làm được, bất quá hẳn chưa thấy qua vật thực, Mễ Lương lại chỉ tùy tiện vẽ vài nét bút trên mặt đất, chỉ có cái hình dạng đại khái, làm được như vậy so với Mễ Lương tưởng tượng vẫn là tốt lắm rồi.

Mễ Lương chỉ vào đuôi tiểu máy bay, "Đây không phải đuôi chim, bóng loáng là được, không cần cuộn sóng giống lông chim..."

Thời điểm Đinh Nguyên làm máy bay cũng lo lắng đến vấn đề này, cho nên cầm công cụ đi qua, tay phải cầm một con dao khắc nhỏ, sửa chữa theo ý Mễ Lương. Mễ Lương ở cùng Đinh Nguyên cảm thấy thực nhẹ nhàng, Đinh Nguyên ở bên cạnh tiếp tục sửa chữa mô hình máy bay, một lát lại hỏi hỏi ý kiến Mễ Lương.

"Chỗ này cần phải có hai cái bánh xe, nga, hình như là ba cái, nó trước tiên chạy trên đất, chạy đến khi đủ nhanh liền chậm rãi bay lên trời." Lần trước Mễ Lương đã quên nói cho Đinh Nguyên, "Sau khi bay lên cao bánh xe còn có thể thu về."

Đinh Nguyên thấy mình không làm ra được thứ Mễ Lương muốn thì thập phần thật có lỗi, "Để ta làm một cái khác cho người đi, hiện tại mới nói, bánh xe cũng không có cách nào thu về."

Mễ Lương cảm thấy bản thân là một khách nhân không trả tiền hộ, người khác làm miễn phí giúp nàng, nàng cũng không nên soi mói nhiều, "Vây rất phiền toái, cái này cũng rất đẹp mắt, đặt ở trên giá, rất giống như đang bay."

"Dù sao ta cũng không có việc gì làm, làm thêm một cái nữa cũng không mất bao nhiêu thời gian, người xem còn muốn sửa thế nào? Sau khi sửa tốt đem đánh bóng, sẽ càng đẹp mắt hơn." Đinh Nguyên trong tay cầm mô hình hỏi nàng.

"Không có gì muốn sửa." Mễ Lương đưa bốn mô hình xe tăng trong tay, mô hình làm được tốt lắm, bánh xe cùng bánh xích đều khắc lại cẩn thận hoa văn, Mễ Lương trên mặt đất lăn lộn tiểu xe tăng của nàng, yêu thích không buông tay, "Đinh Nguyên người rất lợi hại, cư nhiên còn làm được cửa, cửa này không sai, a, bên trong còn có tiểu ghế dựa... Ghế tựa còn có hoa, sao tay người có thể làm ra đồ tinh tế như vậy?"

Mễ Lương đối với kỹ thuật của hẳn bội phục sát đất, ánh mắt nhìn Đinh Nguyên mang theo nồng đậm khâm phục, Đinh Nguyên có chút ngượng ngùng, "Bất quá thứ người muốn ta vẫn chưa làm được."

"Làm tốt lắm, ta cũng chưa nghĩ đến người có thể làm ra hiệu quả như này." Mễ Lương nhìn ngón tay thon dài của hẳn nắm tiểu đao khắc một chút một chút tu chỉnh mô hình máy bay, tình điều tế mại ngay cả một chỗ nhỏ cũng không bỏ sót, bởi vì rất nghiêm cẩn, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi, Mễ Lương nói: "Tốt lắm, không cần sửa nữa, rất đẹp mắt rồi."

Mễ Lương thấy hẳn còn không chịu dừng tay, nhòm người sang trực tiếp đoạt lấy mô hình, vừa đem mô hình lấy tới tay, chợt nghe thấy một thanh âm lạnh lẽo vang lên, "Trời nóng như vậy, các người cũng thật biết chọn địa phương."

Án Hạo đứng bên dưới bậc thềm, nhìn chăm chăm hai người ngồi sóng vai bên trên, trên mặt cười như không cười.

Đinh Nguyên trên mặt xẹt qua hoảng loạn bị người bắt gian, đứng bật dậy, "Lão, lão đại..."

Mễ Lương đùa nghịch mô hình của nàng, dư quang đảo qua Án Hạo, "Ta nhờ Đinh Nguyên giúp ta làm chút đồ."

Chỉ có một câu giải thích như vậy, hơn nữa nàng bây giờ còn ngồi bên cạnh Đinh Nguyên. Án Hạo sắc mặt run rẩy, từng bước một đi lên bậc thềm, như một con sư tử không tiếng động tiếp cận con mồi của mình, mang đến cảm giác áp bách mãnh liệt, cố tình Mễ Lương không để ý hấn. Đinh Nguyên nhận thấy hấn có ý phát hỏa, nhanh miệng nói, "Lão đại, ta, ta chỉ đang giúp nàng làm chút đồ, ngại, ngại đừng làm khó dễ nàng."

"Nga?" Án Hạo nhàn nhạt nhìn lướt qua Đinh Nguyên, mặt không biểu cảm, "Đinh Nguyên, gần đây ngại tiến bộ không ít, xem ra muốn tìm ta luận bàn một phen?"

Mễ Lương biết Án Hạo nói động thủ cũng không phải là đùa, vội vàng chạy tới giữ tay Án Hạo, "Lão đại, thời tiết nóng như vậy, chúng ta trở về đi."

Án Hạo lạnh lùng cười, ánh mắt xuyên qua Mễ Lương nhìn Đinh Nguyên ở đằng sau, Mễ Lương thấy tình huống không ổn, cầm tay hấn thật chặt, nghiêng đầu nói với Đinh Nguyên: "Đinh Nguyên, cảm ơn ngại hỗ trợ, mau đi ăn cơm, ngại đi về trước đi."

Đinh Nguyên thức thời, chạy vút qua người Án Hạo, ánh mắt còn xem xét Mễ Lương.

Đội hấn vừa đi, Án Hạo bỏ tay Mễ Lương ra, "Hấn biết ngại là nữ nhân?"

"Hình như vậy." Mễ Lương miễn cưỡng đáp, Đinh Nguyên từng tặng nàng con thỏ nhỏ, tiểu hầu tử, đồ chơi linh tinh, mấy thứ này cũng không giống đồ đưa tặng nam nhân.

Án Hạo trào phúng cười nói, "Ngươi thật biết cách thông đồng người, nhanh như vậy đã có nam nhân bắt đầu duy hộ ngại."'

"Ngươi đều sắp đi rồi, không có người duy hộ ta sao được?" Mễ Lương nhìn nhìn hấn, "Trong khoảng thời gian này ngại cần phải bề bộn nhiều việc mới đứng, lão đại, chuyện của ta ngại cũng đừng quản, dù sao ngại cũng vội vàng đào tẩu."

Án Hạo sắc mặt càng thêm khó coi, khinh bỉ nói: "Ngươi vẫn là cách xa hấn một chút, chút năng lực này của hấn căn bản không duy hộ được ngại."

"Nga, đa tạ lão đại nhắc nhở." Mễ Lương nói với về thành khẩn, "Viêm Hoang có ba trăm nam nhân, ta cùng bọn họ không quen cũng không biết, bằng không ngại giúp ta hảo hảo lựa chọn một người?" Mễ Lương nắm tóc, "Nga, đã quên, ngại đã giúp ta chọn được một người tốt, được rồi, ngày mai ta phải đi tìm hấn khai thông tình cảm một chút."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngực Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

"Mễ Lương." Án Hạo thanh âm âm lãnh, ngay cả sợi tóc đều tỏa ra hàn khí nhẹ nhẹ, "Hiện tại, ta còn là lão đại nơi này, ngại, thành thật một chút cho ta."

"Lão đại, ta nhớ lúc ta vừa tới Viêm Hoang, ngại nói với ta ở Viêm Hoang có ba chuyện quan trọng nhất, nếu ta nhớ không lầm thì, chuyện quan trọng thứ nhất là bảo trụ tính mạng của bản thân, tiếp theo mới là nghe lời ngại nói. Lời ngại đã nói ta vẫn luôn ghi tạc trong lòng, ta cũng không muốn cãi lại ngại, bất quá chuyện ngại phải đi là sự thật, dù sao không thể sau khi ngại đi rồi, ta sẽ không sống được đi?" Mễ Lương khẩu khí không mặn không nhạt, lại nhìn nhìn hấn, "Bên ngoài trời cao biển rộng, ngại rất nhanh có thể tự do cao chạy xa bay, về sau mỹ nhân trong ngực tả ỷ hữu ô, ngày lành gần ngay trước mắt. Ngươi đều sắp triệt để cáo biệt Viêm Hoang, cần gì phải quản ta nhiều như vậy?"

Án Hạo cắn chặt răng, cơ bắp hai bên má giật giật, cuối cùng không nói thêm nữa, cảm giận xoay người, lưu lại bóng lưng lạnh băng cương trực.

Lúc trở về hai người đi một trước một sau cách nhau khá xa, về mặt Án Hạo âm u, sắc mặt Mễ Lương âm đạm, nàng trực tiếp trở về phòng mình, Thạch Đầu thấy nàng mất hứng, cẩn thận hỏi: "Mễ Lương, ngại cãi nhau với lão đại à? Trước kia ngại thường kê cận hấn, hiện tại các ngại đều không nói chuyện."

"Không có mâu thuẫn, cũng không có gì để oán." Mễ Lương tức giận nói.

"Lão đại đặc biệt thích ngại, mỗi lần vừa thấy ngại không ở liền lo lắng ngại một mình ở bên ngoài sẽ xảy ra chuyện, buông chuyện trong tay nơi nơi tìm ngại. Ngươi không phải cũng thích hấn sao? Vì sao hiện tại ta cảm thấy các ngại đều không cao hứng." Thạch Đầu không hiểu hỏi.

"Thích, không thích, ở Viêm Hoang cho tới bây giờ đều không có ý nghĩa." Mễ Lương không muốn cùng Thạch Đầu nói nữa, lấy cơ chính mình một mồi

muốn nghỉ ngơi một hồi, đem hán đuổi đi. Đóng cửa lại, Mễ Lương đem mô hình máy bay cùng mô hình xe tăng Đinh Nguyên làm cho đặt xuống chiếc bàn nhỏ gần đầu giường buồng trong, đó xem như bàn trang điểm của nàng, trên giá có một chiếc trâm cài bằng gỗ, mặt trên khắc đồ án hoa mai, ánh mắt Mễ Lương đảo qua nó, trong lòng từng đợt chua xót.

Nàng đi đến Viêm Hoang là xuất phát từ ngẫu nhiên, lấy lòng Ân Hạo là bắt đắc dĩ, bắt quá chính miệng nàng nhiều lần nói "Thích hán" như vậy, hai người mấy tháng sớm chiều ở chung hàng đêm hoan hảo, vô số lần vành tai và tóc mai chạm vào nhau ôn nhu ôm hôn, lúc nàng đến kỳ hán ôn nhu che chở, lúc thu được lễ vật của hán nàng âm thầm cười trộm, nói nàng một chút cũng không thích hán đó là giả. Nhưng tình cảm, ở trong hoàn cảnh ác liệt của Viêm Hoang chung quy chính là uống công.

Hán sẽ không mang nàng đi, lý trí của hán chưa từng dao động, cũng như bọn họ từng đêm liều chết triển miên, không gì ngoài Ân Hạo mới biết sự đời, sau này vô luận tình hình chiến đấu cỡ nào kịch liệt say sưa đến cuối Ân Hạo đều có thể cầm giữ bản thân, rút ra mà ra không bắn ở trong cơ thể nàng, hán sẽ không để cho nàng hoài thượng đưa nhỏ của hán, hán ở trong này không có vương bận, hai người giống như hai đường thẳng song song, tương giao một chút, từ nay về sau đều tự đi về hai hướng khác nhau, càng ngày càng xa, vĩnh viễn không lại gặp.

Hán đã triệt để cự tuyệt nàng, cố tình tại thời khắc cuối cùng biểu hiện hán có một chút để ý cùng lưu luyến không rời, một mặt đem nàng giao cho người khác, một mặt lại âm thầm bày ra vẻ thống khổ tiếc hận, Mễ Lương cảm thấy già mồm cãi láo, thực là già mồm cãi láo.

Nàng cầm lấy chiếc trâm cài kia, lại không biết phải xử lý như thế nào, tìm một miếng vải bọc nó lại đặt vào đáy tủ quần áo, mắt không thấy tâm không phiền.

Lúc hoàng hôn gặp lại Ân Hạo, Ân Hạo trên mặt vẫn mang vẻ thong dong, hán gọi nàng đến, hai người đứng cạnh cửa sổ trên hành lang, từ trên cao nhìn xuống thấy tốp năm tốp ba người cách đó không xa mới từ khu vực khai thác quặng kết thúc công việc trở về đi qua. Ân Hạo chỉ vào một nam nhân khỏe mạnh, thanh âm không chút phập phồng, "Đó là chỗ dựa vững chắc ta chọn cho ngươi, hán tên Hàng Phá Hải, trước kia là một tướng quân, bản sự tốt không có gì cớ quái, làm người ôn trọng dễ ở chung, ta đem căn phòng duy nhất trong cùng ở phía bắc cho hán, về sau tương đối phương tiện để ngươi ẩn thân. Một thời gian nữa, ngươi đi tìm hán đi."

Mễ Lương trên mặt không có biểu cảm gì, ngón tay không tự giác nắm chặt y phục trên người.

"Bình thường nên ở trong phòng, tận lực không cần đi ra ngoài, có muốn đi ra ngoài cũng nên chờ trời tối, gọi chỗ dựa vững chắc của ngươi, hoặc là Thạch Đầu cùng đi. Còn có, không cần cùng bọn Lộ Ngũ Kê gây gỗ, ở Viêm Hoang, còn sống vốn đã không dễ dàng, ngươi kiềm chế một chút." Ân Hạo vẫn không nhìn nàng, ánh mắt dừng ở xa xa, bên trong mắt lại không có tiêu cự, thanh âm nhàn nhạt lạnh lạnh, "Quan trọng nhất là, không được để người khác phát hiện ngươi là nữ nhân."

"Ngươi thu dọn những đồ nữ nhân mới có thể dùng trong phòng mình cho tốt, cất vào một chỗ, nếu có một ngày ta mất, gian phòng kia ngươi cũng không được ở, không cần lưu lại dấu vết nữ nhân ở trong phòng."

Mễ Lương trong lòng nặng trĩu: "Ta đã biết."

"Về sau tự giải quyết cho tốt." Ân Hạo quay đầu, hán không mang nàng đi, về sau nàng sẽ không còn là nữ nhân của hán, "Trở về chờ ăn cơm đi, đợi Thạch Đầu giúp ngươi bùng qua."

Hán khoanh tay xoay người, đi về một phía khác, cơm chiều sẽ ăn cùng nhóm thủ hạ của hán, đều là huynh đệ ở chung nhiều năm, một thời gian nữa, hán sẽ triệt để cáo biệt bọn họ.

Mễ Lương hôm sau lại bắt đầu mang Thạch Đầu cùng nhau chạy bộ, cường độ biến chậm lại, chỉ là vì rèn luyện thân thể. Thời điểm chạy bộ trở về gặp được Hàng Phá Hải, nam nhân nhìn qua trầm ổn nội liễm, bước chân vững vàng đi về phía nhà ăn, hán lơ đãng quay đầu, vừa vặn cùng ánh mắt Mễ Lương gặp gỡ, vô ba vô lạn quét Mễ Lương hai lần, liền chuyển ánh mắt.

Hàng Phá Hải với Mễ Lương chính là một người xa lạ, Mễ Lương cũng thu hồi ánh mắt, cùng Thạch Đầu nói hai câu nói, nàng còn cần cấp bản thân làm càng nhiều kiến thiết tâm lý, mới có thể đi thân cận một người xa lạ.

Một nam nhân đi đến bên cạnh Hàng Phá Hải, đó là phó tướng trước kia của hán Lương Toàn, ngày xưa là chiến hữu kẻ vai chiến đấu, hiện tại là bằng hữu đáng giá tin nhiệm cùng ý lại nhất. Hai người sóng vai đi về phía trước, Lương Toàn quay đầu liếc bóng lưng Mễ Lương một cái, "Tướng quân, Ân Hạo thật sự đưa nam sủng kia của hán đến hầu hạ ngươi?"

"Cùng ngươi nói bao nhiêu lần, ta đã không phải là tướng quân, về sau không cần lại gọi như vậy." Hàng Phá Hải nhắc nhở hán, hai ngày trước trong lúc vô ý cùng Lương Toàn nhắc tới Ân Hạo dùng súng vật của hán làm đồ khao thưởng, "Ân Hạo hiếm lạ cái tiểu bạch kiếm kia, nhưng ta không có cái ham mê kia."

"Nhưng ở trong cảm nhận của ta, ngươi vĩnh viễn đều là tướng quân." Lương Toàn chấp nhất nói, hán lại quay đầu nhìn về phía Mễ Lương, khi thấy Mễ Lương cùng Thạch Đầu biến mất ở ngã rẽ, mới nói, "Cái tiểu bạch kiếm kia không phải người đến cùng chúng ta."

"Ngươi có ý gì?" Hàng Phá Hải đồng tử xoay chuyển, người ở Viêm Hoang đều biết Ân Hạo coi trọng một thiếu niên thanh tú đến cùng bọn họ.

"Hiện tại Mễ Lương này không phải tiểu tử lúc đó cùng chúng ta vào đây, phỏng chừng tiểu tử kia đã chết, nhưng Ân Hạo lại nói Mễ Lương là hán, không biết hán đánh cái chủ ý gì." Lương Toàn nói.

"Ngươi như thế nào xác định? Ngươi xem rõ ràng?"

"Khi đó trời đều sắp đen, ta không thấy rõ lắm, phỏng chừng mọi người cũng chưa thấy rõ ràng. Nhưng mà, tướng quân, người đã quên ta đổi thanh âm con người phi thường hẳn cảm, nghe qua một lần, lại nghe được tuyệt đối sẽ nhận ra hẳn là ai. Ta tuy không thấy rõ tiểu tử kia lớn lên trong thế nào, nhưng ta từng nghe thanh âm của hắn, vừa rồi ta nghe thấy Mễ Lương cùng Thạch Đầu nói chuyện, ta có thể kết luận, tuyệt đối không phải là cùng một người."

Hàng Phá Hải như có đắm chiêu, "Quên đi, đây là chuyện riêng tư của Ân lão đại, chúng ta tới nơi này không lâu, không cần gây chuyện."

"Ta, ta chính là cảm thấy cái Mễ Lương kia..." Hắn vốn muốn nói Mễ Lương bộ dạng thật sự giống nữ nhân, thanh âm nghe cũng giống, bắt quá lời nói của hắn bị Hàng Phá Hải đánh gãy, "Lương Toàn, người đều đã quên chúng ta vì sao bị phán tử tội. Có thể ở Viêm Hoang bảo trụ một cái tính mạng, thì nên hấp thụ giáo huấn, chuyện không nên biết thì không cần biết."

Lương Toàn ngưng ngừng ngậm miệng.

Bọn họ vô tình tìm tòi nghiên cứu, nhưng lời nói của bọn họ lại lạc vào tai người đa tâm, mặt theo đi theo sau bọn họ đầy mặt suy nghĩ sâu xa, thời điểm phát hiện Mễ Lương hẳn cũng có mặt, việc này nghe qua có chút kỳ quái, Viêm Hoang nam nhân vừa buồn vừa nhàm chán, hắn chạy tới nhà ăn cầm hai cái bánh bao, tả hữu xem xét, liền hướng Thiết Bất Quy cách đó không xa chạy tới, khẩn cấp đem chuyện vừa rồi nghe được nói cho Thiết Bất Quy.

Thiết Bất Quy mi tâm nhíu lại, "Người xác định người không có nghe sai?"

"Ta không có nghe sai, Lương Toàn nói Mễ Lương không phải người đến cùng bọn họ, hẳn giống như thật tự tin." Mặt theo nắm bánh bao cắn một ngụm, "Nếu Lương Toàn không có đoán sai, Mễ Lương xú tiểu tử kia là từ chỗ nào chui ra?"

Thiết Bất Quy đầy mặt thâm trầm, nghĩ lại đứng lên, việc này đích xác không hề đúng. Ân Hạo đã muốn nhận Mễ Lương làm sủng vật, nhưng không đem Mễ Lương nhốt trong phòng mình, mà là đặt ở bên trong cấm khu địa phương ẩn nấp như thế; Ân Hạo luôn không thích nam nhân bỗng nhiên có loại ham mê đặc thù này, cho dù Mễ Lương lớn lên giống nữ nhân làm cho Ân Hạo có hứng thú, nhưng Ân Hạo đối Mễ Lương không khỏi thật sự quá tốt; còn có Thạch Đầu bên người Ân Hạo, cho tới bây giờ đều xem thường nam nhân yếu đuối làm sủng vật, nhưng cùng Mễ Lương quan hệ rất tốt... Đợi chút, Mễ Lương lớn lên giống nữ nhân, Thiết Bất Quy mắt sắc u ám, cái thiếu niên thanh tú kia ngày đó vừa tới tuy rằng mọi người không thấy rõ mặt, nhưng là bởi vì lôi kéo đùa giỡn tạo thành vật áo bán sương, ít nhất có thể khẳng định đó là một người nam nhân, nam sinh nữ tướng trên đời không phải không có, cho nên Mễ Lương lớn lên giống một nữ nhân, bọn họ đều chỉ cảm thấy Mễ Lương đầu thai làm rồi, hoàn toàn không có suy nghĩ khác. Nhưng, nếu, Mễ Lương không phải là thiếu niên thanh tú lúc trước?

Vậy Mễ Lương nhất định không phải là nam nhân!

Kết luận này như một tia chớp rạch tan mây mù, Thiết Bất Quy cảm thấy mọi chuyện đều có thể thuyết phục, Ân Hạo tận lực đem Mễ Lương giấu đi, số lần Mễ Lương lộ diện trước mặt người khác ít lại ít, cho dù lộ diện cũng sẽ tránh những người khác... Thiết Bất Quy thậm chí lớn mật nghĩ tới lai lịch của Mễ Lương, Mễ Lương này là thủ vệ bên ngoài âm thầm đưa cho Ân Hạo, để lão đại nộ lên tình thế màu tím, nói không chừng hẳn có phúc lợi như vậy.

Mẹ kiếp, tình thế màu tím cũng không phải một mình Ân Hạo đào được, thế nhưng độc chiếm nữ nhân hàng đêm tận tình, làm cho những người khác mỗi ngày thêm khát, là lão đại cũng không thể làm như vậy!

Thiết Bất Quy nghiêng răng, "Nếu Lương Toàn Chân không phán đoán sai, Mễ Lương kia nhất định không phải là nam nhân."

Mặt theo bị những lời này chấn kinh rồi, "Người... Người là nói... Mễ Lương là nữ nhân?"

"Không giống sao?"

"Giống." Mặt theo kỳ thực cũng chỉ gặp qua Mễ Lương một hai lần, mỗi lần đều chỉ là vội vàng liếc qua, nhìn xem cũng không tính quá rõ ràng, nhưng toàn bộ ngViêm Hoang đều biết đến Mễ Lương nam sinh nữ tướng, cho nên được lão đại yêu thích.

Thiết Bất Quy liếc nhìn hắn một cái, "Chúng ta phải đi kiểm nghiệm một chút."

Mặt theo sững sờ một hồi, lại lắc đầu, "Ta không đi, lão đại không cho phép ai chạm vào hắn, nếu Mễ Lương không phải nữ nhân, chúng ta huých hắn, lão đại sẽ đánh người."

Mặt theo là nhàm chán, nhưng không phải ngốc tử, chỉ bằng Lương Toàn nói mấy câu như vậy, hẳn mới sẽ không đi mạo hiểm. Một nữ nhân xuất hiện tại Viêm Hoang, nghe qua càng như là đang nằm mơ.

Thiết Bất Quy hai mắt hí lại, "Chúng ta đương nhiên không thể vô duyên vô cớ chạm vào hắn, tìm lý do, cho dù chúng ta làm, lão đại cũng không thể nói gì hơn."

Lúc chàng vạng Mễ Lương như trước kéo Thạch Đầu đi chạy bộ, nàng xuất nhập cho tới bây giờ không đi qua đại đường, mà là đi theo một con đường hẻo lánh khác từ cửa hông đi ra ngoài, nào biết nàng vừa bước qua cửa, một hắc vật lên đến dưới chân nàng, lại theo bên chân nàng lướt qua, phát ra tiếng Kêu "Cạc cạc", nàng mới nhìn rõ đó là con vịt cái Hắc Đậu.

Hắc Đậu tựa hồ bị kinh hách, đập cánh Kêu loạn, Mễ Lương còn chưa kịp ngừng đầu, chợt nghe thấy một thanh âm Kêu lên, "Hắn đem Hắc Đậu làm què, xú tiểu tử này đem chân Hắc Đậu đập đứt..."

Con vịt đen kia quả nhiên bị què, vừa khập khiễng đi chuyển vừa Kêu, thanh âm thê lương, nghe cực kì thống khổ, người nam nhân ở bên cạnh hô to gọi nhỏ, một vết sẹo đao vết trên mặt của hắn, hắn ồn ào thật sự lớn tiếng, tựa hồ Mễ Lương phạm vào chuyện sai lầm không thể tha thứ, tất cả nam nhân cách đó không xa đều chạy vội tới, người người lòng đầy cảm phẫn. Kẻ giơ tay, mắng: "Lại là tiểu bạch kiểm ghê tởm này, Hắc Đậu là giống cái duy nhất nơi này, mẹ kiếp, người đi không nhìn đường..."

Mễ Lương lắc đầu thanh minh, "Không phải ta đập nó..."

"Đập trúng Hắc Đậu còn không thừa nhận!" Mặt thẹo dữ tợn trừng mắt, làm cho hắn thoát nhìn càng thêm hung thần ác sát, "Hắc Đậu là sủng vật của mọi người chúng ta, chết rồi ai tới bồi cho chúng ta, người nhanh chút quỹ xuống hướng Hắc Đậu xin lỗi."

Nói xong một cái bàn tay to giơ qua túm lấy Mễ Lương, Thạch Đầu phía sau tiến lên, một phen mờ ra tay hắn, "Không được động đến Mễ Lương!"

Lời nói còn chưa dứt, tay phải Thạch Đầu đã bị chế trụ, Thiết Bất Quy thoải mái hát vang Thạch Đầu, ra xa mấy chục thước, đám người đi cùng chặt chẽ chế trụ Thạch Đầu, "Thạch Đầu, người rất che chở nàng."

Mặt thẹo ở bên cạnh kêu, "Kê, mau tới thu thập tiểu bạch kiểm này."

Kê vẫn không quen nhìn Mễ Lương, bắt đắc dĩ Ân Hạo không cho phép động tới nàng, nhưng hôm nay Hắc Đậu bị thương, cho dù lão đại ở đây, Mễ Lương cũng không thể tha thứ, hắn chạy tới bắt Mễ Lương, mặt thẹo còn ở bên cạnh trợ trận, "Kê, còi y phục của hắn ra, treo lên... Rõ ràng đem hắn phé đi, dù sao hắn cũng chỉ là một sủng vật..."

Kê còn chưa dùng qua thủ đoạn nham hiểm như vậy, Mễ Lương ở dưới tay hắn mạnh mẽ gãy dựa, "Buông ta ra, ta không có đập trúng nó..."

Kê thấy nàng gãy dựa cực kì bất mãn, bẻ ngoặt tay trái nàng, dùng sức nhấn một cái khiến Mễ Lương phát ra một tiếng Kêu đau. Mễ Lương tay phải vùng loạn về phía trước, tựa hồ trông cậy Thạch Đầu đến cứu nàng, Kê cuốn thân thể của nàng, đang muốn nhấc nhả tra tấn một phen, lúc cánh tay lướt qua bộ ngực nàng cảm thấy có chút khác thường, lại đè ngực nàng, sắc mặt biến biến. Hắn có chút không xác định, tay hướng về phía giữa hai đùi nàng, bất quá không sờ thấy vật kia. Kê kinh hãi, "Người... Người... Không phải là nam nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngực Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Kê đầy mặt kinh ngạc, kinh ngạc đến miệng đều không thể khép được, hai mắt không rời chăm chú nhìn vào trên người Mễ Lương, cánh tay chế trụ Mễ Lương bất tri bất giác nói ra, "Người... Người là một nữ nhân!"

Trong mắt tất cả nam nhân chung quanh đều hiện lên sự khó tin, có người Kêu lên: "Kê người phát điên cái gì?"

"Điều đó không có khả năng..." Kê nhỏ giọng than thở, xoay người Mễ Lương lại, cẩn thận xem kỹ mặt nàng, ánh mắt không ngừng di chuyển, đảo qua gáy nàng, bộ ngực, vờn tay thử dò xét ngực nàng. Cho dù trước khi Mễ Lương xuất môn có quần ngực, nhưng khi sờ vào vẫn cảm nhận được sự mềm mại, Mễ Lương hất tay hắn ra, "Không được đụng vào ta!"

Về mặt Kê vừa phức tạp vừa vi diệu, thì thảo tự nói, "Làm sao có thể? Làm sao có thể..."

Xa xa Thiết Bất Quy trở nên kích động, Mễ Lương quả thật là nữ nhân, hắn bỏ qua Thạch Đầu, cấp tốc chạy tới, túm Mễ Lương, "Còi y phục, không phải cái gì cũng đều biết sao, để cho mọi người xem thử nàng rốt cuộc là nam nhân hay nữ nhân."

Nói xong định lột y phục Mễ Lương, Thạch Đầu nhảy tới, gắt gao túm tay Thiết Bất Quy không cho hắn tiếp tục, "Thiết nhị ca, người không nên đụng nàng."

"Thạch Đầu, người buông ra!" Thiết Bất Quy quát, "Người đã sớm biết nàng là nữ nhân có phải không?"

Thạch Đầu cái gì cũng không nói, còn dùng sức giữ Thiết Bất Quy, muốn giải cứu Mễ Lương, Thiết Bất Quy không tránh khỏi dây dưa của Thạch Đầu, đối Thạch Đầu một cước đá qua, Kê đứng bên cạnh từ trong trạng thái kinh ngạc hồi phục lại tinh thần, cả giận nói: "Thiết lão nhị, người không cần đối Thạch Đầu động thủ."

Nói xong Kê đi tới một phen kéo Thạch Đầu, "Người đứng đằng sau ta đi."

Thiết Bất Quy chuẩn bị tiếp tục lột y phục Mễ Lương, Mễ Lương bị dọa sợ, dùng sức gãy dựa, "Buông tay, không cần thoát y phục của ta..." Mễ Lương gãy dựa không hề có ý nghĩa, Thiết Bất Quy dùng sức xé rách ngoại sam của nàng, vải vóc bị rách phát ra một tiếng "Tê", Mễ Lương cuống loạn rống lên, "Dừng tay! Ta là nữ nhân, ta nhận ta là nữ nhân là được chứ gì!"

Nàng vừa rống xung quanh an tĩnh hẳn, giống như sự bình yên tạm thời trước khi bão táp kéo đến. Ánh mắt mọi người đều đặt lên người nữ nhân đang

nằm trong tay Thiết Bất Quy, con mắt vẫn không nhúc nhích.

Thạch Đầu lắc lắc cánh tay Kê, khăn cầu nói: "Người bảo Thiết nhị ca buông Mễ Lương ra, không cần khi dễ nàng, nàng thân thể không tốt, rất dễ dàng bị thương."

Kê có chút sững sờ, máy móc đối Thiết Bất Quy nói: "Đừng làm nàng bị thương."

Thiết Bất Quy cũng có chút ngốc lảng, Mễ Lương thừa dịp này trốn thoát khỏi tay hắn, hai tay gắt gao túm y phục bị xé rách vạt áo trước, lui về sau hai bước, "Các người thân thể khỏe mạnh, không cần đối ta động thủ, ta chết các người cũng chỉ còn lại con vệt cái Hắc Đậu kia."

Tất cả nam nhân đều nhìn nàng chăm chăm, có người nói một câu, "Nàng bộ dạng cũng thật xinh đẹp, trách không được lão đại thích nàng như vậy!"

"Là xinh đẹp." Nam nhân thấp hơn đứng bên cạnh chà xát tay: "Làn da như thể bóp ra nước, ta muốn sờ một phen."

Nói xong tiến về phía Mễ Lương, Mễ Lương vội vàng hất tay hắn ra, "Đều nói không thể động thủ, người không có nghe thấy sao? Lại nói, bộ dáng người hung thần ác sát, có phải muốn hù chết ta hay không?"

Nam nhân phía sau ha ha cười ra tiếng, đẩy đẩy người phía trước, "Người tránh ra, lớn lên xấu xí, còn muốn sờ nữ nhân." Hắn tiến lên hai bước hé miệng cười với Mễ Lương, "Mỹ nhân, không cần để ý hắn, bộ dạng hắn rất đáng đánh đòn."

Một đôi móng vuốt sói phóng tới, Mễ Lương vội vàng lùi về sau, lớn tiếng mắng: "Sờ cái gì mà sờ, tay người còn chưa rửa!"

Một đám nhân cười to ra tiếng, Mễ Lương túm y phục cánh giác lại chán ghét xem xét bọn họ. Mặt theo đứng bên ngoài vòng vây vì sờ nữ nhân mà đến, lớn tiếng kêu lên, "Mẹ kiếp, có cái gì không thể sờ! Lão tử chẳng những muốn sờ, lão tử còn muốn làm."

Mặt theo nhảy vào đám người, một phen bắt được Mễ Lương, khiêng lên vai bỏ chạy, Mễ Lương phát ra một tiếng kêu sợ hãi; Kê đẩy Thạch Đầu qua một bên, một cước đối mặt theo đá qua, mặt theo ôm Mễ Lương né tránh không kịp, quỵ rạp xuống đất, suýt chút nữa hất ngã Mễ Lương, hoàn hảo bên cạnh có một nam nhân vốc người cao to vội vàng tiếp nhận Mễ Lương từ trong tay hắn. Kê quát, "Buông nàng ra, phải làm cũng không tới phiên người!"

Người vốc cao phi một tiếng, "Dựa vào cái gì không tới phiên ta! Mỹ nhân mềm mại như vậy..."

Hắn còn chưa nói dứt lời, Thiết Bất Quy hướng hắn một quyền đánh qua, "Ta đây còn chưa ra tiếng, không tới phiên người làm càn!"

Người vốc cao ôm Mễ Lương né tránh, Thạch Đầu ở bên cạnh kêu: "Đề Mễ Lương xuống! Không cần đánh tới Mễ Lương!"

Thiết Bất Quy cùng Kê tả công hữu giáp người vốc cao, lại sợ làm Mễ Lương bị thương, xuống tay có chút cô kị, người vốc cao cũng không thể triển khai quyền cước, đành đặt Mễ Lương xuống.

Trong cuộc chiến đấu tranh đoạt nữ nhân, nam nhân nào cũng sẽ không lùi bước, người vốc cao kêu lên: "Có gan một chọi một, đừng cho là ta sợ các người!"

Thiết Bất Quy tiếp tục đối người cao vốc huy quyền đi qua, người vốc cao sôi máu, cũng không quản có phải là đối thủ của Thiết Bất Quy hay không, bắt đầu toàn lực nghiền chiến, từng quyền sinh gió; không hề khoan nhượng, người chung quanh lại đứng gần, khiến cát đá bay tán loạn. Kê đưa Mễ Lương đến chỗ an toàn, Thạch Đầu cũng nhảy vào, đứng phía trước Mễ Lương muốn dẫn Mễ Lương đi, liền bị Kê một đẩy cái.

Mặt theo vừa bị Kê phản đối chưa từ bỏ ý định, thừa dịp Kê chưa chuẩn bị quét chân Kê, trước khi Kê ngã sấp xuống không quên giao Mễ Lương cho Thạch Đầu, lại cấp tốc đứng dậy, quay đầu lại cùng mặt theo đánh làm một đoàn; Thạch Đầu còn chưa kịp ôm ôn Mễ Lương, nam nhân lùn kia lại bắt đầu đến cướp.

Đánh nhau khó tránh khỏi sẽ làm người khác bị thương, lại có tân nhân gia nhập cuộc chiến, cục diện trở nên hỗn loạn không chịu nổi, chỗ này vốn là một nơi hẻo lánh, nhưng động tĩnh lớn như vậy hiển nhiên hấp dẫn không ít người. Người đến sau không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy một đám người đang động thủ, quần thành một đoàn, có người hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ta cũng không biết! Ta cũng là đến xem náo nhiệt!"

Không biết là ai rống lên một câu, "Nơi này có một nữ nhân, ai đánh thắng đêm nay nàng liền thuộc về người đó!"

Người đến sau không biết là thật hay giả, tất cả đều ngẩng cổ quan sát chiến cuộc; có người gặp được kẻ thù thương bản thân mình, liền không chút do dự đánh qua. Người đánh nhau càng ngày càng nhiều, có một số người căn bản không biết phía trước bởi vì cái gì đánh lên, dù sao buồn lâu đã nghĩ động thủ.

Được xưng là Thiết lão nhị Thiết Bất Quy rốt cuộc vẫn là thực lực mạnh nhất, rất nhanh giải quyết người vốc cao cùng một nam nhân đến sau, chạy tới cướp Mễ Lương; Thạch Đầu đã bị đánh chạy tới, kêu lên: "Không cần tổn thương đến Mễ Lương..."

Hắn thanh âm trong lúc hỗn loạn trực tiếp bị bỏ qua, Mễ Lương ôm đầu, vừa có cơ hội liền trốn vào trong góc...

Người ở khu vực khai thác quặng vừa tan tằm, còn chưa đi đến khu dừng chân liền nghe thấy có người kêu lên "Mễ Lương là nữ nhân, Viêm Hoang có nữ nhân...", những lời này quả thực chẳng khác gì ngân hàng phát động tặng vàng thời niên thiếu khiến người người tranh mua, mọi người như thủy triều ồ

ạt kéo tới địa phương đánh nhau; Ân Hạo đi phía sau kinh hãi, biết Mễ Lương bị bại lộ, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới. Bên này đã tụ tập một số lượng người lớn, đông nghìn nghịt như kiến, tiếng la chấn thiên, mấy người còn đang động thủ. Hắn thấy Mễ Lương bị ném ở trong góc, thân thể co rúm lại ôm đầu để ngửa bị ngộ thương. Ân Hạo thở dài nhẹ nhõm một hơi, ít nhất trước mắt Mễ Lương còn chưa bị thương nặng.

Ân Hạo ánh mắt sâu thẳm, nắm chặt nắm tay, đứng ở xa xem chứ không vọt vào đám người.

"Cuối cùng vẫn là bại lộ." Sở Nghiêu thán một tiếng, không biết khi nào đứng ở bên người hắn, "Loạn thành như vậy ngươi còn không đi qua?"

"Đều đã loạn thành như vậy, ta đi qua cũng không giữ được vàng!" Ân Hạo hí hóp mắt, giống như sói hoang nhìn chằm chằm con mồi, im lặng quan sát động tĩnh của từng người. Nhìn thấy Đinh Nguyên đang vội vàng chạy tới bên kia, kêu một tiếng, "Đinh Nguyên, ngươi đi qua!"

Thiết Bất Quy rất nhanh không chế được tình hình chiến đấu, đem mấy nam nhân hiệu chiến đánh nghiêng ngã, phát ra tiếng hô chấn thiên: "Đều dừng tay lại cho ta ——"

Kê cũng cảm thấy có đánh tiếp ai cũng không chiếm được ưu việt, làm không tốt khiến Mễ Lương bị thương hoặc chết trong hỗn chiến thì hồng bét, cánh tay trái cánh tay phải của Ân Hạo cũng hét lên: "Đều dừng tay!"

Thiết Bất Quy nhìn bốn phía chung quanh, đỡ Mễ Lương trốn trong góc tường đứng dậy, "Chúng ta tự giết lẫn nhau để làm gì? Xem đi, đây là một nữ nhân! Về sau Viêm Hoang người người đều có phần..."

Đám người an tĩnh lại, hắn còn đang phát biểu ý kiến, không đề phòng có người coi rẻ quyền uy, từ trong đám người đột nhiên chạy đến, cướp Mễ Lương bỏ chạy, một đường chạy như điên, người này đúng là Đinh Nguyên; bên cạnh Thạch Đầu đẩy Thiết Bất Quy một phen, làm cho Thiết Bất Quy lao đảo một cái, lúc ổn định lại thân hình muốn đuổi theo Đinh Nguyên cũng đã muộn.

Đinh Nguyên giống như ăn phải thuốc kích thích, dùng tốc độ nhanh nhất ôm Mễ Lương chạy tới xa đài. Ân Hạo vừa rồi bảo hắn lên, còn tựa tiểu phi tiểu kích hắn, "Đinh Nguyên, Mễ Lương khen ngươi tốt, nàng phi thường thưởng thức ngươi, ngươi hiện tại không đi cứu nàng, về sau nàng sẽ coi thường ngươi." Vừa thấy hỗn loạn được Thiết Bất Quy khống chế được, Ân Hạo liền đẩy Đinh Nguyên ra ngoài, còn không quên nhắc nhở hắn đi tìm Thạch Đầu phối hợp hắn.

Sở Nghiêu không hiểu, "Ngươi có phải ngại không đủ loạn hay không?"

Ân Hạo nhìn chằm chằm đám người đằng kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta chính là ngại không đủ loạn."

Động tác bất ngờ của Đinh Nguyên làm cho đám người vừa mới bình tĩnh trở lại lại sôi trào hùng hục, Đinh Nguyên một đường chạy như điên, mặt sau truy binh vô số, hắn ôm Mễ Lương đặt trên đài cao, "Ngươi mau trốn đi, cẩn thận một chút."

Nói xong quay người đá ngã nam nhân đằng sau; bất quá lại có người nhanh chân chạy tới, Đinh Nguyên rất nhanh bị đánh bại... Nhiệt huyết phần nộ các nam nhân lại đánh lên, người người sắc mặt đỏ đậm, như binh lính đang ở trên sa trường giết địch dõ dạc cả mắt, lại giống như hùng thú đến kỳ động dục vì phối ngẫu tranh giành ngươi chết ta sống.

Xa xa có người xem lục tục gia nhập cuộc chiến, có một số người tự mình hiểu lấy, "Chúng ta đi đánh cái gì? Đã đánh không thắng lại cướp không được, lại nói, nữ nhân của Ân Hạo sao đến lượt chúng ta?"

Nam nhân đứng cạnh chụp ót hắn, "Ngươi ngốc a! Nữ nhân đang nhìn, mọi người đều đang đánh, ngươi hiện tại không đi, mỹ nhân còn tưởng rằng ngươi không có bản lĩnh!"

Người khác phụ họa, "Đúng! Đã là nam nhân, đánh không thắng cũng phải đánh, bằng không về sau sẽ bị mỹ nhân xem thường!"

Nam nhân lập tức xúc tay áo, "Đi!"

Lại có người hùng hùng hổ hổ gia nhập cuộc chiến, chỉ cần có người tới gần đài cao, người phía sau liền như sóng triều kéo hắn xuống dưới. Có một số người vì tranh đoạt nữ nhân mà đánh, có một số người muốn ở trước mặt nữ nhân biểu hiện thực lực của mình một chút, có một số người là nương cơ hội cùng người bình thường xem không vừa mà gây chiến, có một số người thuần túy là ngứa tay... Mọi người ở Viêm Hoang đều chạy đến, người đánh nhau ra tay càng ngày càng hung ác, có một số người trực tiếp ra sát chiêu, còn có một đám đông ở ngoài vi xem náo nhiệt, tùy thời chuẩn bị gia nhập chiến đấu, tiếng kêu thảm thiết, tiếng trợ uy, tiếng gọi âm ỉ, vô cùng loạn.

Nam nhân đánh nhau, lấy thực lực nói chuyện. Ân Hạo thấy Thiết Bất Quy vừa chiếm thế thượng phong, hướng Sở Nghiêu nói: "Đến lượt ngươi, đến đánh cùng Thiết Bất Quy."

Sở Nghiêu nhàu mày, "Sao ngươi không đi?"

"Ta là lão đại, đương nhiên phải đi cuối cùng!" Ân Hạo như rồng mây, "Bảo Thạch Đầu chỉ cần đề ý bảo vệ Mễ Lương, không cần loạn đánh."

Sở Nghiêu cười nhạt, vẫn là chạy nhanh tới đài cao.

Lộ Ngũ đứng bên ngoài vòng vây mất sắc, thấy Ân Hạo đến, vội vã chạy tới, "Lão đại, ngươi còn không đi ngăn cản bọn họ! Bọn họ nói Mễ Lương là nữ nhân, bọn họ điên hết rồi."

"Mẽ Lương chẳng những là nữ nhân, còn là cái họa thủy." Ân Hạo híp mắt nhìn đám người, "Vừa xuất hiện liền khiến cho một đám người đánh thành cái dạng này."

Lộ Ngũ ban đầu còn không chịu tin, nhưng nghe được Ân Hạo chính miệng thừa nhận, trên mặt kinh ngạc càng sâu, kinh ngạc qua đi lại chà chà chân, "Như vậy đánh tiếp sẽ chết người, lão đại, người mau ra tay a!"

Ân Hạo ôm ngực nhìn thêm một hồi, thẳng đến khi thể trận giảm xuống, Thiết Bất Quy cũng đã bị Sở Nghiêu đánh cho rơi xuống thế hạ phong, hắn nói với Lộ Ngũ: "Gọi Nam Minh đến đây, một đám ăn no dùng mỡ, chúng ta đi hào hào giáo huấn bọn họ!"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Ân Hạo cảm thiết cơn, chạy tới trung tâm đám người, một đường đem đám người còn đang mãi quần áo ném qua một bên, ra tay vừa nhanh vừa độc, nơi hắn đi qua là một mảnh hoảng sợ kêu rên. Lộ Ngũ cùng Nam Minh theo sát hắn, không chút lưu tình chia tách đám người còn mãi đánh nhau.

Mẹ kiếp, từng tên từng tên thế nhưng muốn cướp nữ nhân của ta! Ân Hạo trong lòng bốc lửa, một cơn đánh về phía nam nhân đang đánh nhau bên cạnh. Hắn nhảy lên đài cao, tung chân, dùng sức đá Kê, trực tiếp đá Kê xuống đài cao, mắng: "Kê, người hôm nay gan lớn, cũng dám đến đây tham gia náo nhiệt!"

Mắng xong lại tiếp tục đi thu thập Sở Nghiêu cùng Thiết Bất Quy, Sở Nghiêu thấy hắn đến, thể công đại giảm, ai ngờ Ân Hạo lục thân không nhận, Sở Nghiêu vừa thu lại thể công đã bị hắn một cước đá vào bụng, trực tiếp bay ra bảy tám thước; Ân Hạo cấp tốc trở lại, đối Thiết Bất Quy chưa kịp phản ứng một cơn đánh qua, ngay sau đó xoay người nhảy dựng, nhảy đến sau lưng Thiết Bất Quy nắm cổ áo hắn như nắm bao cát ném ra xa.

Hắn nhảy lên đài cao, trên cao nhìn xuống đám người phía dưới đánh đến người ngã ngựa đổ, bên trong con người đen như mực cháy lên ngọn lửa hùng hục, y phục màu đen bị gió đêm thổi bay, thân thể buộc chặt tán ra tức giận, giống hệt sát thần tùy thời chuẩn bị đại khai sát giới, Ân Hạo lớn tiếng hét lên: "Dừng tay ——"

Thanh âm giống như hòa lời truyền đến trong bão táp, làm cho người ta tim đập run rẩy. Những người còn đang đánh nhau nhanh chóng dừng tay, Ân Hạo lạnh lùng đứng trên đài cao, "Đều ăn no không có việc gì làm phải không? Ai muốn chết liền đứng ra đây cho ta."

Lộ Ngũ cùng Nam Minh cũng nhảy lên đài cao, đứng phía sau Ân Hạo tỏ vẻ duy trì, đám người huyền não an tĩnh lại, ngay cả người bị thương đều cố ý giảm thấp âm thanh rên rỉ, bất quá hôm nay thực sự là một ngày đặc biệt, các nam nhân trên mặt còn mang theo sắc hồng phấn khởi, người người muốn há mồm kháng nghị, nhưng ai cũng không muốn làm chim đầu đàn. Rốt cục có người từ trong đám người phát ra thanh âm không lớn, "Chúng ta muốn nữ nhân!"

"Muốn liền đứng ra." Ân Hạo quát, thấy không có người đứng ra, khinh bỉ nói: "Có chút bản sự ấy, người bên ngoài không đi quản, gốc ở trong này vì một nữ nhân đánh đến người chết ta sống, nhìn chung quanh các người xem, đếm xem có bao nhiêu người bị thương, đều là huynh đệ xuất sinh nhập tử, không có người chết các người không cam tâm phải không?!"

"Bảng bộ dạng này của các người còn muốn nữ nhân?" Ân Hạo bắt lấy Mẽ Lương có ý định trốn tránh, "Xem đi, nữ nhân bị các người dọa thành bộ dạng gì này!"

Mẽ Lương tóc dài hỗn loạn, trên y phục đều là tro bụi, tuy rằng các nam nhân cũng không muốn thương tổn đến nàng, nhưng trong hỗn loạn không thể tránh khỏi bị ngộ thương, cái loại va chạm nhỏ của bọn họ đối với Mẽ Lương mà nói là đau muốn chết, lúc này sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy. Ân Hạo dùng tay vỗ nhẹ vai nàng tỏ vẻ an ủi, xanh mặt, ánh mắt như mang châm nhìn chằm chằm đám người phía dưới, "Các người đâu phải muốn nữ nhân, các người chính là tay ngứa muốn giết người, không giết được ma cả rồng bên ngoài liền ở trong này giết nữ nhân, giết huynh đệ vừa mình. Hiện tại ai còn muốn động thủ, đứng ra, đánh cái thống khoái!"

Các nam nhân rụt cổ, đan xen giữa thanh âm gió đêm thổi qua vách núi, là một vài tiếng rên rỉ thống khổ của người bị thương, ở trong sắc tối của hoàng hôn có vẻ phá lệ thâm trầm. Viêm Hoang mấy năm nay chưa từng phát sinh hỗn loạn lớn như vậy, Ân Hạo gọi một tiếng, "Thu Phổ!"

Một nam nhân hơn ba mươi tuổi giờ tay lên, thanh âm hơi trầm thấp, "Lão đại?"

"Mau đi trị thương cho bọn họ." Ân Hạo ra lệnh, Thu Phổ trước kia là đại phu rất có danh vọng, hiện tại ở Viêm Hoang đảm nhiệm trách nhiệm trị liệu bệnh tật.

Một mặt uy nghiêm trấn áp, một mặt thể xuất đội hữu, cương nhu lưu loát, là Ân thủ đoạn Hạo quản lý Viêm Hoang. Ân Hạo thấy mọi người đã dần dần tĩnh táo lại, lời kéo Mẽ Lương đi về phía trước, "Đại đa số chúng ta đều bị nhốt ở Viêm Hoang nhiều năm, chịu khổ chịu vất vả không nói, còn phải mạo hiểm phiêu lưu đi tìm tinh thể màu tím, không tự do, không nữ nhân, xem xem chúng ta ăn là cái gì? Mặc là cái gì? Đầu mâu của chúng ta cần phải nhắm vào ai? Cần phải nhắm ngay người bên ngoài! Nhưng, hiện tại chúng ta lại vì một nữ nhân, đánh trọng thương huynh đệ của mình, đều nói hồng nhan họa thủy, một chút cũng không sai. Bất quá cũng không thể trách nữ nhân, nàng một câu cũng chưa nói, chúng ta liền đánh tới đầu rơi máu chảy, đầu của các

ngươi đều đặt trong đũng quần à?"

Ấn Hạo nói mấy câu liền đem độ cao bay đến đấu tranh giai cấp, mấy trăm người không ai dám tiếp lời, người đứng cúi đầu, người ngồi dưới đất ôm miệng vết thương, nhưng đều không dám nhìn thẳng vào hắn.

"Tốt, lại nói về nữ nhân này, nàng vừa tới liền khiến cho mấy trăm người chúng ta hỗn loạn như thế, cho nên ta căn bản không dám cho mọi người biết nàng là một nữ nhân! Ta trước mắt còn chưa biết lai lịch rõ ràng của nàng, nhưng mà, nàng thuộc về Thạch Đầu, bởi vì nàng là Thạch Đầu nhặt được, căn cứ quy củ Viêm Hoang, ai nhặt được vật còn sống thì là của người đó, cho nên nàng thuộc về Thạch Đầu." Ấn Hạo mắt sáng như đuốc, quét qua mọi người lạng ngắt như tò, "Ai còn dị nghị gì không?"

Dù sao người Viêm Hoang đều có mắt nhìn, Thạch Đầu mỗi ngày đều đi theo Mễ Lương, e sợ có người cướp mất Mễ Lương, Ấn Hạo trước tiên tỏ rõ thái độ, miễn cho có người nói hấn tư tàng nữ nhân, khiến hấn khó mà nói chuyện.

Thạch Đầu tấp tấp lưỡi, nhỏ giọng nói: "Nàng là hồ yêu ta phát hiện, đương nhiên là của ta."

Những lời này vừa ra, phía dưới có người bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, có người nhỏ giọng kháng nghị, "Lão đại, này giống như không đúng, nàng là nữ nhân, ai cũng không thể độc chiếm nàng."

"Quy củ chính là quy củ." Ấn Hạo lạnh lùng nói, "Không có quy củ, Viêm Hoang sẽ hỗn loạn, giống như tình trạng ngày hôm nay."

"Nữ nhân là ngoại lệ, giống như Hắc Đậu vậy, hấn là mọi người ..." Có người tiếp tục nhỏ giọng kháng nghị, thấy Ấn Hạo khí thế quá mạnh mẽ thanh âm lại thấp xuống.

"Nữ nhân cần phải chia sẻ cho mọi người!" Trong đám người còn có thanh âm phản đối, "Một người độc chiếm rất không công bằng ..."

"Mọi người đều cảm thấy không công bằng có phải hay không?" Ấn Hạo từ trên cao nhìn xuống khí thế không giảm, "Viêm Hoang chỉ có một nữ nhân duy nhất, cho ai mọi người đều sẽ có ý kiến. Mọi người bị nhốt nhiều năm như vậy, ai cũng muốn ngủ cùng nữ nhân, nhưng chúng ta có ba trăm người chính xác hiện tại là ba trăm mười tám người, nhưng chỉ có một nữ nhân như vậy, còn là một nữ nhân thân kiều thể nhược, chúng ta mặc kệ thế nào phân, đều sẽ có người có ý kiến, đến lúc đó sẽ lại giống như hôm nay ra tay tổn hại lẫn nhau."

"Chúng ta đều là nam nhân có tự chủ, người nào năm đó không phải ở bên ngoài hỗn vui về thủy hỏa, nếu thấy nữ nhân đã muốn thương, vậy có gì khác biệt súc sinh? Viêm Hoang quan trọng nhất là cái gì? Là công bằng cùng đoàn kết, nếu chúng ta không đoàn kết, phỏng chừng ai đều sống không quá ba tháng, ai còn muốn khơi mào sự tình phá hư đoàn kết Viêm Hoang, giết không tha!" Ấn Hạo thanh âm nghiêm khắc gấp đôi, "Vì công bằng cùng đoàn kết của Viêm Hoang, về sau Mễ Lương sẽ giống Hắc Đậu, là sủng vật của mọi người. Có thể xem, có thể sủng, ai cũng không thể một mình ngủ cùng nàng! Bao gồm cả ta."

Ấn Hạo nhìn về phía Thạch Đầu, "Thạch Đầu, ngươi có ý kiến gì không?"

Thạch Đầu bĩu môi, "Ta nghe lão đại."

"Vậy các ngươi thì sao? Còn có dị nghị không?" Ấn Hạo lớn tiếng hỏi.

Các nam nhân người người mím môi, có dị nghị cũng đều đặt ở trong bụng, nhìn trái nhìn phải, chờ người khác tới đề dị nghị. Ấn Hạo nhìn về phía Sở Nghiêu, "Sở Nghiêu, ngươi có dị nghị không?"

"Ta không có ý kiến, công bằng cùng đoàn kết quan trọng nhất, không thể bởi vì tư dục cá nhân mà phá hư." Sở Nghiêu là người có thực lực sau Ấn Hạo, tỏ thái độ nói, "Ta kiên quyết ủng hộ quyết định của lão đại, hỗn loạn hôm nay đã là một giáo huấn thâm thiết, tuyệt đối không thể tái diễn!"

Lộ Ngũ cùng Nam Minh vẫn luôn ủng hộ Ấn Hạo, cảm thấy lão đại vì lợi ích của Viêm Hoang từ bỏ quyền lợi ngủ cùng Mễ Lương, nháy mắt hình tượng lão đại trong lòng bọn họ trở nên vô cùng cao lớn, Nam Minh nói: "Lão đại, ta cũng không có ý kiến, ai dám tiếp tục quấy rối, ta sẽ chặt đầu hấn xuống!"

Lộ Ngũ phụ họa: "Ta cũng kiên quyết ủng hộ quyết định của lão đại, ai muốn phá hư đoàn kết của Viêm Hoang ta là người đầu tiên giết hấn!"

Ấn Hạo quét mắt nhìn đám người phía dưới, ghé vào tai Mễ Lương thấp giọng nói, "Nhìn sang bên trái, Đinh Nguyên đang ở đó!"

Mễ Lương không hiểu, nghĩ đến Đinh Nguyên bị thương, ở trong đám người cuối cùng tìm thấy Đinh Nguyên, khi ánh mắt hai người vừa gặp nhau, Đinh Nguyên vội vàng tỏ thái độ, "Ta nghe theo lão đại!"

Ánh mắt Đinh Nguyên vẫn nhìn Mễ Lương trên đài cao, hấn biết rõ, người không có thực lực mạnh như hấn, vốn dĩ không có cơ hội ngủ cùng Mễ Lương. Luận thứ tự, cũng là Ấn Hạo cùng đám người Thiết Bất Quy, cho dù luân phiên từng người một, đến lượt hấn cũng không biết là tháng năm nào lại nói, Mễ Lương đều đã coi trọng hấn, còn không tỏ thái độ về sau khẳng định sẽ bị xem thường! Còn không bằng cấp Mễ Lương lưu lại ấn tượng tốt, về sau còn có thể trò chuyện, Đinh Nguyên đứng lên, "Dù sao đều không tới phiên ta! Mễ Lương là của mọi người, ai cũng không thể độc chiếm nàng, lão đại anh minh, ta không có dị nghị!"

Có người mở đầu, còn có người thực lực không đủ mạnh phụ họa theo, "Ta cũng đồng ý, vì công bằng mọi người đều không được ngủ cùng nàng!" "Đúng, ai cũng không thể chạm vào nàng..."

Kê cùng Thiết đầu cũng là người ủng hộ Ấn Hạo, dù sao không đến mức ở trước mặt mọi người không cho lão đại mặt mũi, cũng cao giọng tán thành lão

đại quyết định anh minh, Thiết Bất Quy tuy rằng cảm thấy quyết định này làm cho hấn mất đi cơ hội ngủ cùng Mễ Lương, nhưng vào lúc này hấn cũng chỉ có thể tỏ vẻ ủng hộ Ân Hạo.

Người có thực lực mạnh nhất Viêm Hoang cũng là người có khả năng ngủ cùng Mễ Lương nhất, hiện tại đã tỏ rõ thái độ, những người khác lại càng không thể nói gì, tiếng hô nổi lên bốn phía, "Lão đại anh minh!" "Kiên quyết ủng hộ lão đại!"

Ân Hạo giờ tay lên, ý bảo yên tĩnh, chờ mọi người an tĩnh lại, hấn thanh âm hùng hồn, "Về sau Mễ Lương chính là tân sủng vật của chúng ta, nếu đã có Mễ Lương, chúng ta không được cần Hắc Đậu nữa. Kê, đi đem Hắc Đậu làm thịt, đun canh cho Mễ Lương chúng ta uống!"

Nói đến đun canh, có người nhảy lên, "Thiên a, canh còn đặt trên chảo thượng! Đấy nỗi sợ là sắp cháy cạn rồi!"

Hai nam nhân như lửa thiêu mông chạy về phòng bếp, có người phát ra tiếng cười, có người ở mặt sau chửi bậy! Một hồi hỗn loạn cuối cùng tạm thời kết thúc. Ân Hạo quay đầu lại hỏi Mễ Lương, "Có bị thương hay không?"

"Không có việc gì, ta cũng không nghĩ tới sẽ loạn như vậy." Mễ Lương cúi đầu nhỏ giọng trả lời hấn.

"Đối phó với đám người này, ngươi phải ngoan một chút. Ngươi ở Viêm Hoang là độc nhất vô nhị, ngươi thấy bọn họ đánh nhau vì ngươi là đủ biết sức quyến rũ của ngươi rồi đấy, về sau ngươi ra về cao ngạo một chút, sẽ không còn ai khi dễ ngươi." Gần đây quan hệ của Ân Hạo và Mễ Lương có chút cương, nhưng giờ phút này Mễ Lương như trước thành thành thật thật đứng ở bên người hấn, hấn cười nhạt, "Có phải cảm thấy thời điểm ta nói chuyện đặc biệt soái hay không?"

Mễ Lương khinh bỉ, "Ngông cuồng, tự cao tự đại."

"Không có biện pháp, ta nói rồi cho dù ngươi bị phát hiện, ta cũng sẽ che chở ngươi, ta nói sẽ giữ lời. Hơn nữa ta là nam nhân, dù sao không thể để nữ nhân của mình bị nam nhân khác luân." Ân Hạo lại nhọt nhọt thở dài tự giễu, "Bất quá dường như ta không thể cùng ngươi làm được nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Hỗn loạn tuy rằng tạm thời được áp chế, nhưng ở một nơi như Viêm Hoang, có một số người mười hai mười năm cũng chưa gặp qua nữ nhân, một đồng nam nhân com đều không ăn đi theo sau mông Mễ Lương muốn xem nữ nhân, Ân Hạo đen mặt rống lên hai câu, Mễ Lương mới có thể giải thoát.

Ân Hạo vì biểu hiện sự rộng lượng cùng phong phạm lãnh đạo của mình, chủ động đề xuất cấp Mễ Lương đôi gian phòng ở. Là ngục giam, Viêm Hoang phòng ở được xây phi thường chắc chắn, người Thừa trách đại lục nắm giữ một loại kỹ thuật giống như bê tông, Viêm Hoang phòng ở thoát nhìn giống như được từng khối từng khối trường điều cự thạch cấu thành, kỳ thực không phải tất cả đều là cự thạch, một phần đúc kim loại mà thành, độ cứng cùng mật độ lại may mắn không thua kém cự thạch. Viêm Hoang tường cao, phòng ốc, lầu canh toàn bộ đều như thế, chân thật là một tòa ngục giam phòng thủ kiên cố.

Phòng ở mới của Mễ Lương vẫn ở khu thủ vệ, bên ngoài cửa sổ bao phủ bởi lưới sắt, Ân Hạo dùng ba chiếc khóa khóa đại môn lại, giao toàn bộ chìa khóa cho Mễ Lương. Một đồng nam nhân cấp bách giúp Mễ Lương chuyển nhà, đợi đến thời điểm có thể ngủ, đã là hơn nửa đêm.

Này trực tiếp khiến Mễ Lương ngủ không đủ giấc, thời điểm tiểu nôi canh vịt thơm ngào ngạt được bung lên, Mễ Lương ngồi ở đại đường vẫn là một bộ dáng không tỉnh ngủ, Kê như hiến vật quý giúp nâng mức canh, "Đôn cả đêm, vừa thơm vừa bổ dưỡng, Mễ Lương, ngươi thừa dịp còn nóng ăn đi."

Lầu canh vịt hương vị rất thơm, hưởng chi Mễ Lương mấy tháng chưa ăn qua thịt tươi, nghe cái hương vị kia ngay cả vậy ý đều không có, Thạch Đầu nhìn thoáng qua bát canh trên bàn, sắc mặt phần uất chạy ra ngoài, tốt xấu hấn tận mắt thấy Hắc Đậu lớn lên, Ân Hạo nói giết là giết. Thạch Đầu tới hôm qua còn đến tìm Ân Hạo cầu tình giữ Hắc Đậu lại, Ân Hạo tức giận, "Hắc Đậu quan trọng, hay Mễ Lương quan trọng?"

Lời này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là Mễ Lương. Bất quá Thạch Đầu vẫn không muốn giết Hắc Đậu, kháng nghị nói: "Hắc Đậu có thể đẻ trứng cấp Mễ Lương ăn."

"Nó hiện tại béo đến độ không thể đẻ trứng, còn giữ lại làm cái gì?" Ân Hạo gõ đầu Thạch Đầu, "Tiểu đầu qua chỉ được có một cái quan trọng nhất, Mễ Lương đã là của ngươi, ngươi còn muốn Hắc Đậu!"

Mễ Lương thấy Thạch Đầu chạy đi trong lòng có chút ngượng ngùng, Địa vị của Hắc Đậu ở Viêm Hoang cùng nàng không sai biệt lắm, ăn sủng vật của người khác thật sự có chút rất tai ác, Mễ Lương bụng bát đột nhiên không còn khẩu vị, "Các ngươi ăn đi, ta ngửi hương vị này đã thấy ngấy."

Mễ Lương cầm một cái bánh bao trở về phòng mình, một lát sau Thạch Đầu đến gõ cửa, Mễ Lương cho hấn vào, nàng áy náy nói: "Ta cũng không muốn giết Hắc Đậu."

"Không sao. Hắc Đậu rốt cuộc chỉ là con vịt, đột nhiên không còn ta cảm thấy có chút không quen mà thôi. Mễ Lương, chỉ cần ngươi sống tốt, không bị người khác khi dễ, đừng nói là con vịt, chính là người lão đại cũng sẽ giết." Sinh mệnh ở Viêm Hoang cho tới bây giờ đều không đáng một xu, hàng tháng đều có vài người chết, Thạch Đầu đã nhìn quen rồi, xua tay không để ý, ha ha cười rộ lên, "Bọn họ đều muốn ngươi đổi nữ trang, ngươi liền thay cho bọn họ nhìn một cái, bảo đảm trông mắt bọn họ đều rớt ra."

Hắn đưa y phục trong tay cho Mễ Lương, "Hai bộ này là lão đại bảo ta đưa cho ngươi, tối hôm qua hắn không ngủ giúp ngươi sửa, nói nữ trang bên ngoài đưa tới ngươi mặc ra ngoài thuần túy là tìm chết."

Mấy bộ nữ trang của Mễ Lương đều quá hở hang, nàng run rẩy tiếp nhận y phục Thạch Đầu đưa cho, Ân Hạo đã sửa chữa y phục giúp nàng, càng thêm hào phóng thỏa đáng, Mễ Lương gần đây càng ít cùng Ân Hạo nói chuyện, nhớ tới hắn chỉ cảm thấy trong lòng không thoải mái, bĩu môi, đứng trọng tâm bình luận: "Châm tuyền của lão đại không tệ."

Mễ Lương đuổi Thạch Đầu ra ngoài, thời điểm nàng ở trong phòng thay y phục, bên ngoài truyền đến tiếng ca to rõ cao vút:

"Ngày cao gậy treo giữa không trung, mỹ nhân còn ngủ ở trong phòng; hoa hồng đã nở hồng lại diêm, không bằng khuôn mặt mỹ nhân ngươi..."

Mễ Lương nghe hiểu, biết đám nam nhân bên ngoài động dục hát tình ca, lần điệu du dương, Mễ Lương coi như thưởng thức.

"Mỹ nhân nằm ngả xuống giường, khiến sư tử vân vân lang, thoát y phục trắng như sương, a nha nha, mỹ nhân giáng xuống trần... Sau khi đại chiến ba trăm hiệp, mỹ nhân từ đây không rời lang..." Các nam nhân còn tiếp tục, càng hát càng trắng trợn, "Mỹ nhân ngươi mở miệng ra đi, đến gần sát đùi ta này; của ta thân tiên thô lại đại, bảo đảm nhồi đầy miệng của ngươi!"

Cửa sổ bỗng nhiên mở ra, một khối đá từ trong phòng bay ra, Mễ Lương chửi bậy: "Đừng hát nữa, vừa tục vừa khó nghe!"

"Mỹ nhân đáp lại..." Nam nhân bên ngoài phát ra tiếng cười liên tiếp, càng thêm hăng hái, cao thấp nối tiếp ca hát không ngừng.

Mễ Lương không nói gì. Chỉ chốc lát nghe thấy thanh âm Ân Hạo, "Gào cái gì mà gào! Các ngươi đều ăn no bụng mỡ rồi hả?"

Thanh âm bên ngoài đột nhiên im bặt.

Vật lấy hi vì quý, Mễ Lương là nữ nhân duy nhất Viêm Hoang, còn có bộ dạng nhân khuôn nhân dạng, sau khi thay nữ trang ở trong mắt đám nam nhân nhiều năm chưa thấy qua nữ nhân, chính là tiên nữ hạ phàm. Trong đại đường, các nam nhân nhìn Mễ Lương không chuyển mắt, "Không nghĩ tới Mễ Lương bộ dạng tốt xem như vậy!" "Trước kia đầu óc thế nào tưởng, thế nhưng không nhìn ra nàng là một nữ nhân!" ...

Các nam nhân ánh mắt nóng rực, Mễ Lương vẫn cảm thấy ở bên người Ân Hạo an toàn hơn, vừa vào phòng liền đứng ở bên cạnh Ân Hạo, Ân Hạo rất vừa lòng, nói với thủ hạ của mình, "Các ngươi không biết nàng thích ta sao? Nàng trước kia là thuộc về Thạch Đầu, nhưng vẫn luôn thích ta."

Mọi người đều có mắt nhìn, bất quá các nam nhân cảm thấy bản thân đều có cơ hội, Lộ Ngũ lấy lòng cười nói, "Mễ Lương a, lão đại bề bộn nhiều việc, về sau có chuyện gì ngươi bảo ta giúp ngươi làm là được, ngươi bảo ta làm cái gì thì ta làm cái đó."

Mễ Lương đối với Lộ Ngũ cao thấp một phen đánh giá, nở nụ cười, "Vừa vặn có chuyện muốn giao cho ngươi làm."

Lộ Ngũ hai mắt tỏa sáng, "Ngươi mau nói, dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng ta đều làm."

Mễ Lương vừa lòng gật đầu, "Vây phiền toái ngươi biến mất trước mặt ta."

Lộ Ngũ trên mặt tươi cười cứng đờ, "Vì sao a? Ta bộ dạng lại không xấu."

Lộ Ngũ xác thực bộ dạng không xấu, làn da mạch sắc khỏe mạnh, ngũ quan đoan chính, tư thế oai hùng cao ngất, đáng tiếc Mễ Lương nhìn không vừa mắt, bưng cái cốc bên cạnh lên uống một ngụm nước, tiếp tục cười, "Nếu ta nhớ không lầm, trước kia người cả ngày mắng ta là ngươi thì phải? Suýt chút nữa đem cánh tay ta bẻ gãy cũng là ngươi đi? Người lấy xà dọa ta sợ cũng là ngươi a?"

Lộ Ngũ biết Mễ Lương đang nhắc lại chuyện cũ, da mặt thật dày, trợn tròn mắt nói dối, "Không phải ta." Hắn nhìn xung quanh đại đường, thấy Nam Minh không có ở đây, nói: "Là Nam Minh xu tiểu tử kia, ta về sau giúp ngươi giáo huấn hắn."

Không ngờ bên ngoài vang lên một thanh âm, "Lộ Ngũ ngươi mới là xu tiểu tử!" Nam Minh vừa vặn từ ngoài cửa đi vào, "Mễ Lương, chính là hắn làm, hắn thường nói bấy lâu sau lưng ngươi, nói tên ngươi không xuôi tai..."

"Ngươi còn không phải có phần." Lộ Ngũ biết bản thân tẩy không trắng, kéo người khác cùng nhau xuống nước, "Con rắn kia chính là nam minh đường, còn có Thiết đầu cũng từng hại ngươi, Kê..."

"Không liên quan đến ta." Kê tiến lên lấy lòng nói, "Mễ Lương, ngươi đừng nghe bọn họ nói lung tung. Tất cả đều là bọn họ làm, ta chính là bình thường cùng bọn họ quan hệ tốt chút, ở phía sau tìm cái náo nhiệt, bất quá ta từ trong đáy lòng cảm thấy bọn họ làm đều là việc vô liêm sỉ, ta còn nói bọn họ tới..."

"Phi!" Bên cạnh Thiết đầu phi nhỏ nói, "Hiện tại Mễ Lương biến thành nữ nhân, ngươi liền ở trong này trang, bình thường còn không phải ngươi gào thét muốn đi giáo huấn tiểu bạch kiểm của lão đại..."

Bên cạnh vài người nói nhao nhao ồn ào, Ân Hạo cũng không lên tiếng, một bộ ta đây không để bụng, mặc cho bọn họ như vịt bầu không ngừng cãi nhau ầm ĩ, một lát sau mới nói với Mễ Lương: "Buổi chiều nếu không đổ mưa, thời điểm xuất công ta mang người đến khu vực khai thác quặng, người ngồi ở địa phương an toàn chờ đến tinh thể màu tím là được. Đám người kia đều muốn nhìn người một chút, người cũng không thể trốn mãi trong phòng, coi như đi qua cô vũ bọn họ làm việc nhiều hơn."

Lúc Mễ Lương đến khu vực khai thác quặng trời còn rất nóng, nàng ngồi trên một khối đá bằng phẳng ở lối vào khu vực khai thác quặng, Thạch Đầu ở bên cạnh cầm cây quạt quạt cho nàng. Vốn dĩ mỗi ngày ở Viêm Hoang đều sẽ có một phần ba người ở lại nghỉ ngơi, nhưng nghe nói hôm nay Mễ Lương đến khu vực khai thác quặng, tất cả mọi người đều đến đây, ai nấy đều nhìn chằm chằm Mễ Lương, không ít người mở miệng cùng nàng chào hỏi, "Mễ Lương, người thật xinh đẹp" "Mễ Lương, người đẹp như tiên nữ vậy..."

Ân Hạo ở bên cạnh một câu cũng không nói, sắc mặt nhàn nhạt, mặt mày hân hoan đã lạnh lùng, đường cong gương mặt vững vàng, sáng sủa, trời sinh mang theo vài phần uy nghiêm. Các nam nhân không dám lưu lại lâu, nhìn đã hai mắt liền nghiêng công cụ đi vào chỗ sâu trong khu vực khai thác quặng làm việc.

Có mỹ nhân trông coi, hiệu suất làm việc đặc biệt cao, chỉ chớp lát đã có người không ngừng tới nơi này đưa tinh thể màu tím, nam nhân nọ một bộ tranh công cười, "Mễ Lương, người nhìn này, lại ra mấy căn tinh thể màu tím!"

Vừa nói vừa nhìn Mễ Lương, Mễ Lương bày ra bộ dáng lãnh đạo, "Không sai, không sai, tinh thể màu tím này bộ dạng thật xinh đẹp."

Người đưa tinh thể màu tím kia vừa đi, một người nam nhân khác lại chạy tới, trong tay ôm một vật nhỏ, dùng vài bộ tăng tăng lớp lớp bao lấy, hùng hùng hổ hổ chạy tới khu dừng chân, "Mễ Lương, ta có lễ vật tặng cho người."

Là sủng vật chung của Viêm Hoang, bất luận là ai đều có quyền lợi tặng lễ vật, cho dù là lão đại cũng không thể ngăn cản, về phần Mễ Lương thu hay không thu đồ lại là một việc khác.

Nam nhân sắc mặt kích động đem đồ vật đưa cho nàng, ánh mắt chờ mong nhìn nàng, "Mễ Lương, người nhận lấy đi, Viêm Hoang chỉ có một cái duy nhất này, vài năm nay ta không có việc gì làm thường xuyên mãi, người xem độ sáng này, chính là nữ nhân trong hoàng cung cũng không được dùng đồ sáng như vậy."

Bên trong là một mặt gương lớn, Mễ Lương nhìn không ra chất liệu, nhưng tuyệt đối không phải là thủy tinh, được mài thật phần bóng loáng bằng phẳng, giám độ ánh sáng không kém gương thủy tinh là mấy. Mặt sau khung gương còn chạm rồng hoa văn, vừa tinh tế lại xinh đẹp, có thể xem như một món hàng mỹ nghệ thực dụng, Mễ Lương cảm tạ hắn: "Cám ơn, ta nhận nó."

Nam nhân càng thêm kích động, sắc mặt ửng đỏ, "Mễ Lương, người là nữ nhân xinh đẹp nhất ta từng gặp, ta gọi Thần Tam, người phải nhớ kỹ nga!"

Mễ Lương gật đầu, "Thần Tam, ta nhớ rồi."

"Rốt cục lại được cùng nữ nhân nói chuyện." Thần Tam kích động hoa tay múa chân nói, chạy tới khu vực khai thác quặng khẩn cấp tìm người khoe khoang.

Đình Nguyên cũng chạy tới tặng đồ cho Mễ Lương, hắn hôm nay cũng không cần đi làm việc, nhân lúc Ân Hạo tạm thời không ở đây đi qua, "Ta làm lại tiểu máy bay cho người rồi này, lúc này bánh xe có thể thu hồi được, người xem có phải như vậy hay không."

Chiếc máy bay này không còn là tượng gỗ điêu khắc, là dùng chế phối đồng phiên mài mà thành, phía dưới bỏ thêm bánh xe, đã hoàn toàn giống mô hình phẳng chân, Mễ Lương cười tiếp nhận, chuyển động cánh quạt nhỏ trên thân máy bay, "Đây chính là thứ ta muốn."

Đình Nguyên trên mặt vui vẻ, lại từ trong lòng lấy ra một món đồ, "Ta còn làm trăm cái cho người, người xem có thích hay không."

Đình Nguyên lấy trăm cái ra, phía trên gắn hai con bướm bướm xòe cánh, phỉếm màu bạc sáng bóng, Mễ Lương thật phần thích, cầm trăm cái trực tiếp cắm vào tóc, nhìn vào trong gương, "Đình Nguyên, tay nghề của người thật không sai!"

Đình Nguyên kiêng kị Ân Hạo, vui rạo rực rồi đi, đi được vài bước Mễ Lương gọi hắn lại, "Đình Nguyên, nếu người có thời gian rảnh, có thể giúp ta làm hai cái sa bàn Viêm Hoang được không."

"Ta có rảnh, có rảnh." Đình Nguyên không biết sa bàn là cái gì, nhưng vẫn vội vã gật đầu không ngừng, Mễ Lương thấy chung quanh nhiều người, không có nhiều lời, "Người đi về trước đi, ngày khác ta cùng người nói."

Các nam nhân thấy người khác tặng đồ vật lấy lòng mỹ nhân, không cam lòng lạc hậu ào ào noi theo, chỉ chớp lát lại có một người nam nhân bung một cái bộ rương nhỏ đi tới, "Thứ này ở đây là độc nhất vô nhị, không phải ai cũng có thể có được, phải xem cơ duyên, người khác có muốn ta cũng không cho." Nam nhân nuốt một ngụm nước miếng, "Hiện tại tặng cho người giải sầu."

Mễ Lương chờ mong muốn nhìn thử xem bên trong là thứ gì, đợi đến khi nam nhân đắc ý xốc bó, Mễ Lương kêu lên: "Cút ngay... Đem thứ này lấy đi..."

Nam nhân ôm bảo bối bản thân âu yếm nhất -- một con rắn, rất là khó hiểu, "Ồ Viêm Hoang trao cái vật còn sống cũng không dễ dàng, đây chính là câu xích xà, ở Viêm Hoang người người muốn, đây là độc nhất vô nhị..."

Mễ Lương lui về sau mấy bước, "Đem nó đi đi."

Kê cùng Thạch Đầu ở bên cạnh cười to, "Đồ ngu xuẩn này, không biết Mễ Lương sợ nhất rắn à, đúng là đầu óc bị nước vào, không có thứ tốt đưa liền đưa rắn đến..."

Ấn Hạo cũng không phúc hậu cười ra tiếng, vẫy tay bảo người kia mau chóng đem xà lấy đi.

Một lát sau, xa xa có người vung tay chạy tới, "Lão đại, Mễ Lương, chúng ta tìm được hồng tinh..."

Hồng tinh cùng tinh thể màu tím có tính chất giống nhau, nhưng chúng có hình tròn, nhan sắc hồng tựa như lửa cháy, lại giống máu, đẹp đến mức khiến cho người ta hít thở không thông. Hồng tinh ở Thừa trạch đại lục cực kỳ hiếm gặp, Ấn Hạo đến Viêm Hoang mười năm, cũng là vài năm trước mới thấy có người đào được một viên hồng tinh, bởi vì rất ít ỏi, hồng tinh không được dùng làm tiền tệ, mà là đá quý hi hữu vô giá, tượng trưng cho hi vọng cùng quang minh.

Nam nhân tìm được hồng tinh từ bên trong khu vực khai thác quặng một đường chạy tới, "Nhìn xem khối hồng tinh này, vừa to vừa xinh đẹp, nặng vào hai lượng."

Hồng tinh phải trải qua hơn trăm ngàn năm mới thành hình, dưới ánh mặt trời phát sáng lấp lánh, Ấn Hạo cầm lấy nhìn nhìn, "Không nghĩ tới Mễ Lương vừa tới, hôm nay không những số lượng tinh thể màu tím nhiều hơn, còn phát hiện hồng tinh. Ta thấy Mễ Lương không phải là sủng vật của chúng ta, mà là biểu tượng của Viêm Hoang."

Ấn Hạo đem hồng tinh đưa cho Mễ Lương, nhân lúc Mễ Lương thương thức hồng tinh, bất động thanh sắc lấy đi trăm cái trên đầu nàng, "Truyền trên hậu quan của vương hậu đại kim gắn một viên hồng tinh, gọi Thần Tam đến đây đem khóa hồng tinh này về, làm thành vật biểu tượng của Viêm Hoang chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Là Ngục Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.